

Robert Charles Wilson

axa

Continuarea romanului TURBION

De același autor a apărut:

Turbion

ROBERT CHARLES WILSON s-a născut în 1953 în California, dar de la nouă ani s-a mutat în Canada, în 2007 devenind cetățean canadian. A debutat cu texte SF în revista *Analog* la mijlocul anilor '70 și, mai târziu, a colaborat la reviste ca *F&SF*, *IASFM*, *Realms of Fantasy* sau *Northern Stars*. Din 1986 s-a dedicat în întregime scrisului, opera sa numărând până astăzi paisprezece romane, nenumărate povestiri, dar și prefețe și articole critice. A primit numeroase premii și distincții, dintre care amintim: trei Premii Aurora pentru proza scurtă *The Perseids* (1996) și pentru romanele *Darwinia* (1999) și *Blind Lake* (2004), Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* (1995), Premiul John W. Campbell Memorial (*The Chronoliths*, 2002), Premiul Hugo pentru cel mai bun roman (*Turbion*, 2006), Premiul Theodore Sturgeon Memorial (nuvela *The Cartesian Theater*, 2007). Axa este al doilea volum al unei trilogii începute cu *Turbion* și care se va încheia cu *Vortex*.

Robert Charles Wilson

axa

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MİRCEA

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILSON, ROBERT

Axa / Robert Charles Wilson ; trad.: Ana-Veronica Mircea.

București : Nemira Publishing House, 2010

ISBN 978-606-8134-24-6

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111-31=135.1

Robert Charles Wilson

AXIS

© 2007 by Robert Charles Wilson

© Nemira, 2010

Redactor: Ioana STĂNESCU

Tehnoredactor: Cornel ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8134-24-6

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

*Dedicat memoriei doctorului Albert Goldhar
și a Ellei Beautone (Bootie) Goldhar, precum și
familiei pe care au creat-o și în care m-au acceptat
cu generozitate.*

Este necesar ca lucrurile să își găsească sfârșitul devenind ceea ce le-a fost menit când au sosit pe lume, fiindcă trebuie să se pedepsească unele pe altele și să-și ofere unele altora o compensație pentru nedreptate, după cum hotărăște timpul.

ANAXIMANDRU

Partea întâi

34 AUGUST

1

În vara celui de-al doisprezecelea an al său – vara în care stelele au început să cadă de pe cer – băiatul Isaac descoperi că putea deosebi estul de vest cu ochii închiși.

Isaac trăia la marginea Marelui Deșert Interior, pe continentul Equatoria, pe planeta care îi fusese anexată Pământului de către ființele enigmatice numite ipotetici. Oamenii îi dăduseră planetei o întreagă panoplie de nume grandioase, sau mitologice, sau detașat științifice, dar îi spuneau, cel mai simplu, Lumea Nouă, în fiecare dintre cele o sută sau mai multe limbi, sau Equatoria, după cel mai intens colonizat dintre continentele sale. Acestea erau lucruri pe care Isaac le învățase la ceea ce trecea drept școală.

Isaac locuia într-un complex de clădiri din cărămidă și chirpici, la mare depărtare de cel mai apropiat oraș. Adulții alături de care trăia preferau să păstreze o distanță prudentă între ei și restul lumii. Erau deosebiți, în moduri despre care nu-i trăgea

inima să vorbească. Și Isaac era deosebit. Așa îi spusese, de multe ori. Dar el nu era sigur că le dădea crezare. Nu se simțea deosebit. Se simțea, adesea, mult mai puțin decât deosebit.

Adulții, mai ales doctorul Dvali sau doamna Rebka, îl întrebau uneori dacă se simțea singur. Nu era așa. Avea cărți, avea biblioteca video cu care să-și umple timpul. Era elev și învăța în ritmul lui propriu – constant, deși nu rapid. În privința asta, bănuia Isaac, era o dezamăgire pentru cei care îl aveau în grijă. Dar cărțile, înregistrările video și lecțiile îi umpleau timpul, iar când nu erau disponibile exista natura din jurul lui, care îi devenise un fel de prieten tăcut și indiferent: munții, cenușii și verzi și cafenii, cu pante coborând către câmpia aceea aridă, marginea deșertului din depărtare, imaginea coagulată a stâncilor și a nisipului. Acolo nu creșteau prea multe, fiindcă ploaia cădea numai în primele luni ale primăverii, și atunci cu zgârcenie. În albiile secate se zăreau plante informe, cu nume prozaice: castraveți butoi, lujeri pieloși. În curtea complexului era o grădină cu plante autohtone, cactuși ca niște pene, cu flori violete și niciodatăverde înalte, cu flori ca pânza de păianjen, care extrăgeau umezeala din aer. Un bărbat pe nume Raj iriga din când în când grădina cu o pompă ce ajungea în adâncul pământului și, în diminețile acelea, aerul mirosea a apă bogată în minereuri: un miros de fier, răspândindu-se pe kilometri întregi. În astfel de zile, soarecii

de stâncă săpau sub gard și făceau tumbe caraghioase pe pavajul din dale al curții.

La începutul verii celui de al doisprezecelea an al său, zilele lui Isaac se scurgeau într-o dulce monotonie, așa cum se scurseseră întotdeauna, dar tihna aceea somnolentă se sfârși în ziua sosirii bătrânei.

Se apropia, uluitor, mergând pe jos.

În după-amiaza aceea, Isaac părăsise complexul și străbătuse o mică distanță în susul pantei, către un prag de granit care ieșea în afara povârnișului, ca prova unei nave pe o mare de prundiș. Soarele după-amiezii încălzise piatra până la o dogoare pură, cumplită. Apărat de lumina arzătoare mulțumită pălăriei cu boruri largi și cămășii albe, din bumbac, Isaac stătea sub buza ieșiturii, unde încă mai era umbră, scrutând orizontul. Deșertul se unduia înălțând valuri de aer fierbinte, de furnal. El stătea singur, neclintit – plutind în arșiță, un naufragiat pe o plută de stâncă pârjolită –, când apăru femeia. La început era doar un punct pe drumul nepavat ce ducea spre orașele îndepărtate de unde cumpărau îngrijitorii lui Isaac hrană și alte lucruri. Înainta cu încetineală, sau așa părea. Abia după aproape o oră își putu da seama că era o femeie – apoi că era bătrână – apoi că era o femeie bătrână cu o raniță în spate, că avea picioarele strâmbe și că înainta cu stăruință, făcând pași mari. Purta o robă albă și o pălărie albă de soare.

Drumul trecea prin apropierea stâncii lui, aproape direct pe sub ea, și Isaac, care nu voia să fie văzut,

deși n-ar fi putut spune din ce motiv, fugi în spatele unui bolovan și se ghemui când ea ajunse în apropiere. Închise ochii și își imaginează că simte masivitatea și greutatea pământului de sub el, cu pașii femeii gâdilând pielea deșertului așa cum gâdilă o găză trupul unui uriaș adormit.

(Și simți o altă prezență, în adâncimea solului, un monstru imens, inert, mișcându-se în somnul lui îndelungat undeva departe, în vest...)

Bătrâna se opri sub pragul de piatră, de parcă l-ar fi putut zări în ascunzătoarea lui. Isaac era conștient de o întrerupere a ritmului pașilor ei târșiți. Sau poate se oprise cu inocență, să soarbă o gură de apă dintr-un bidon. Nu spuse nimic. Isaac rămase extrem de nemișcat, lucru la care se pricepea foarte bine.

Ea își reluă mersul. Plecă mai departe, părăsind drumul în locul unde o cărare cotea către complex. Isaac își saltă capul și se uită în urma ei. Acum era la mai mulți metri distanță, iar lumina prelungă a după-amiezii îi desena alături umbra, ca pe o caricatură cu picioare imense. Ea se întoarse imediat ce o zărise, și ochii părură să li se întâlnească pentru o clipă, iar Isaac se grăbi să se ghemuiască, neștiind dacă fusese văzut sau nu. Era uimit de precizia privirii ei și rămase ascuns multă vreme, până ce razele soarelui pătrunseră, pieziș, în adâncimea defileurilor dintre munți. Se ascundea până și de el însuși, tăcut ca un pește într-un bazin al amintirilor și al ideilor.

Bătrâna ajunse la porțile complexului, intră și rămase înăuntru. Isaac o urmă înainte să se înnegrească

pe de-a-ntregul cerul. Se întrebă dacă avea să-i fie prezentat femeii, poate la masa de seară.

În complex veneau foarte puțini străini. Și, dintre aceia care veneau, cei mai mulți veneau ca să rămână.

După ce își făcu o baie și își puse haine curate, Isaac merse la cină.

Întreaga comunitate era acolo, toți cei treizeci de adulți care se adunau în fiecare seară. Masa de dimineață și cea de prânz erau improvizate, puteau fi luate la orice oră dacă erai dispus să ți le pregătești în bucătărie, dar cina era un efort colectiv, era întotdeauna aglomerație, gălăgia era inevitabilă.

Lui Isaac îi făcea de obicei plăcere să-i asculte pe adulți vorbind între ei, deși pricepea rareori ceea ce spuneau, cu excepția discuțiilor banale: cui îi venea rândul să meargă în oraș după provizii, cum putea fi reparat un acoperiș sau cum i se puteau aduce îmbunătățiri unei fântâni. Fiindcă erau mai ales savanți și teoreticieni, conversațiile adulților se orientau cel mai adesea către subiecte abstracte. Ascultându-i, Isaac reținuse câteva amănunte despre munca lor și câte ceva despre obiectul ei general. Se discuta întotdeauna despre timp, despre stele și despre ipotetici, despre tehnologie și biologie, despre evoluție și despre transformare. Deși discuțiile pivotau de obicei în jurul unor cuvinte pe care nu le înțelegea, acestea aveau ceva rafinat și elevat. Dezbaterile – era corect ca ipoteticii să fie numiți *ființe*, entități conștiente, sau nu reprezentau altceva decât un *proces* amplu,

lipsit de rațiune? – se încingeau adesea, concepțiile fiind apărate și atacate de parcă ar fi fost obiective militare. Era ca și cum, într-o încăpere apropiată, dar inaccesibilă, universul însuși ar fi fost dezmembrat și reasamblat.

În seara aceea, murmurele erau ținute în frâu. Printre ei se afla o nou-venită: femeia de pe drum. Așezându-se cu sfială între doctorul Dvali și doamna Rebka, Isaac îi aruncă priviri furișe. Ea nu i le întoarse; de fapt, prezența lui la masă părea să-i fie indiferentă. Când i se ivi ocazia, Isaac îi studie chipul.

Era chiar mai bătrână decât își închipuise. Avea pielea întunecată și brăzdată de zbârcituri. Ochii ei, strălucitori și senini, priveau din orbite scheletice. Își ținea cuțitul și furculița în degete lungi, fragile. Palmele îi erau palide. Își schimbase hainele de călătorie prin deșert cu altele, mai asemănătoare cu îmbrăcămintea celorlalți adulți: blugi și o cămașă din bumbac, de un galben deschis. Avea părul rar și tuns foarte scurt. Nu purta inele sau coliere. În scobitura unui cot se vedea o bucățiță de vată fixată cu leucoplast: probabil că doamna Rebka, medicul comunității, îi luase deja o mostră de sânge. Dar asta i se întâmpla oricărui nou-venit. Isaac se întrebă dacă doamna Rebka avuse de furcă până găsisese o venă pe brațul acela mic, plin de tendoane. Se întrebă ce trebuia să descopere analiza sângelui și dacă doamna Rebka găsisese ceea ce căuta.

În timpul cinei, nimeni nu-i dădu nou sositei o atenție deosebită. Ea se alătură conversației, dar

discuția rămânea superficială, ca și cum nimeni n-ar fi vrut să dezvăluie vreun secret înainte ca străina să fie pe deplin acceptată, asimilată și înțeleasă. Doctorul Dvali i-l prezintă pe Isaac abia după ce vasele fuseseră spălate și pe masa lungă fuseseră aduse mai multe cafetiere.

– Isaac, începu el, și băiatul fixă stânjenit tăblia mesei, aceasta este Sulean Moi – a bătut cale lungă ca să te-ntâlnească.

Cale lungă? Ce voia să spună? Și... să-l întâlnească *pe el*?

– Bună, Isaac, i se adresă nou-venita.

Vocea ei nu era un croncănit răgușit, așa cum se așteptase. De fapt, era melodioasă, cu excepția unui oarecare hârșăit... și, într-un anumit fel, pe care nu-l putea defini, *familiară*.

– Bună, îi răspunse el, încă evitând s-o privească în ochi.

– Te rog să-mi spui Sulean, îi ceru ea.

El încuviință dând cu prudență din cap.

– Sper c-o să fim prieteni, adăugă bătrâna.

Bineînțeles că nu-i povesti imediat despre noua lui abilitate de a identifica punctele cardinale cu ochii închiși. Nu-i vorbise nimănui despre asta, nici măcar severului doctor Dvali sau mai înțeleghătoarei doamne Rebka. Se temea de examinările minuțioase care ar fi urmat.

Sulean Moi, care se mută în complex, își făcea o îndatorire din a-l vizita în fiecare dimineață, după

orele de școală, dar înainte de prânz. La început, Isaac se temea de aceste vizite. Era timid și destul de speriat de vârsta înaintată a lui Sulean și de aparenta ei fragilitate. Dar ea dădea întotdeauna dovadă de aceeași prietenie curtenitoare. Îi respecta tăcerile, iar întrebările ei erau rareori stânjenitoare sau indiscrete.

– Îți place camera ta? îl întreabă într-o zi.

Pentru că prefera să fie singur, i se dăduse o cameră numai pentru el, o încăpere mică, dar fără nimic de prisos, la etajul al doilea al celei mai mari clădiri, în extremitatea estică. Avea o fereastră cu vedere spre deșert, iar Isaac își pusese masa de lucru și scaunul în fața acesteia, cu patul pe peretele opus. Îi plăcea să țină obloanele deschise noaptea, să lase vântul uscat să-i atingă așternuturile și pielea. Îi plăcea mirosul deșertului.

– Eu am crescut în deșert, îi povesti Sulean.

O rază piezișă de soare intra pe fereastră luminându-i partea stângă, un braț și pielea pergamentosă a obrazului și a urechii. Vocea ei era aproape o șoaptă.

– În deșertul ăsta?

– Nu, nu în ăsta. Dar într-unul care nu se deosebește prea mult.

– De ce-ai plecat?

Ea zâmbi.

– Trebuia să merg în alte locuri. Sau cel puțin așa am crezut.

– Și ăsta-i locul unde-ai ajuns?

– În cele din urmă. Da.

- Nu am ce să-ți dau, spuse Isaac, pentru că îmi plăcea de ea și pentru că nu se putea împiedica să fie conștient de lucrurile nerostite aflate între ei.

- Nu aștept nimic, răspunse ea.

- Ceilalți așteaptă.

- Chiar așa?

- Doctorul Dvali și ceilalți. Obişnuiau să-mi pună o grămadă de întrebări - cum mă simţeam, ce idei aveam, ce însemnau lucrurile din cărţi. Dar nu le plăceau răspunsurile mele.

În cele din urmă, încetaseră cu întrebările, așa cum încetaseră să-i mai facă analize ale sângelui, teste psihologice și teste de percepție.

- Eu sunt pe deplin mulțumită de tine, așa cum ești, spuse bătrâna.

El își dorea s-o creadă. Dar era nou-venită, umblase prin deșert cu nonșalanța unei insecte mergând pe o piatră înșorită, intențiile ei erau vagi și Isaac încă mai ezita să-i dezvăluie cele mai supărătoare dintre secretele sale.

Toți adulții îi erau profesori, deși unii erau mai răbdători și mai atenți decât alții. Doamna Rebka îl învăța noțiunile fundamentale de biologie, domnul Fischer îl învăța geografia Pământului și a Lumii Noi, domnul Nowotny îi vorbea despre cer, despre stele și despre relația dintre soare și planete. Doctorul Dvali îl învăța fizică: plane înclinate, legea descreșterii proporționale cu pătratul distanței, electromagnetismul. Isaac își amintea cât de uimit

fusese când văzuse pentru prima oară un magnet ridicând o lingură de pe masă. O întreagă planetă o trăgea în jos, și ce era bucățica aia de piatră căreia îi stătea în putere să inverseze fluxul universal? Abia începuse să priceapă sensul răspunsurilor doctorului Dvali.

Cu un an în urmă, doctorul Dvali îi arătase o busolă. Și planeta era un magnet, îi spusese el. Avea un miez de fier care se rotea, de aceea existau linii de forță, un scut în calea particulelor încărcate electric venite din soare, o polaritate care deosebea nordul de sud. Isaac îl rugase să-i împrumute busola, un model robust, militar, fabricat pe pământ, iar doctorul Dvali îi îngăduise cu generozitate s-o păstreze.

Seara târziu, în singurătatea camerei sale, Isaac pusese busola pe biroul lui, astfel încât vârful roșu al acului să fie pe direcția literei N. Pe urmă închisese ochii și se învârtise, se oprise și așteptase să-i dispară amețeala. Cu ochii încă închiși, simțise ceea ce îi spunea lumea, își intuise locul în ea, descoperise direcția în care se diminuau o parte dintre tensiunile interioare. Pe urmă își întinsese mâna dreaptă și deschisese ochii, ca să vadă în ce direcție arăta. Descoperise o serie de lucruri, în cea mai mare parte irelevante.

Repetase experimentul în trei nopți succesive. Se pomenise, de fiecare dată, aliniat aproape perfect cu direcția în care se găsea litera V de pe cadranul busolei.

Pe urmă o făcuse iarăși. Și iarăși. Și iarăși.

Nu mai era mult până la ploaia anuală de meteoriți când se hotărî, în sfârșit, să-i împărtășească lui Sulean Moi descoperirea sa neliniștitoare.

Ploaia de meteoriți începea la fiecare sfârșit de august – în anul acela, pe 34. (Lunile din Lumea Nouă fuseseră numite după lunile terestre, deși fiecare dintre ele dura cu câteva zile mai mult decât omonima sa.) Pe coasta de est a Equatoriei, luna august însemna începutul sfârșitului verii blânde: bărcile părăseau cherhanalele bogate din nord cu ultima lor încărcătură, ca să ajungă înapoi, în Port Magellan, înainte de începerea furtunilor toamnei. Acolo, în deșert, toamna nu însemna mai mult decât răcirea constantă și subtilă a aerului nopților. Anotimpurile deșertului erau nocturne, așa i se părea lui Isaac: în majoritate, zilele erau identice, dar nopțile de iarnă puteau fi mușcător și dureros de friguroase.

Încet, încet, Isaac îi îngăduise lui Sulean Moi să îi devină prietenă. Nu însemna că vorbeau mult, sau despre lucruri deosebit de importante. Sulean părea aproape tot atât de lipsită de grai cum era adesea Isaac. Dar îl însoțea în plimbările printre dealuri și era mult mai sprintenă decât ar fi părut posibil la vârsta ei: mergea încet, dar putea să se cațere aproape tot atât de bine ca Isaac și putea sta nemișcată vreme de o oră sau chiar mai mult, atunci când Isaac făcea asta. Nu-i lăsa niciodată impresia că asta ar fi fost o datorie ori o strategie, sau orice altceva mai mult sau mai puțin decât modul ei de a împărtăși anumite

plăceri despre care băiatul bănuise întotdeauna că erau numai ale lui.

Probabil că Sulean nu mai văzuse niciodată ploaia anuală de meteoriți, de vreme ce îi spusese lui Isaac că sosise în Equatoria de numai câteva luni. Isaac se număra printre fanii evenimentului și declară că ea trebuia să-l urmărească dintr-un punct avantajos de observație. Așadar – cu permisiunea dată cu inima îndoită de doctorul Dvali, care părea să nu aprobe pe de-a-ntregul purtarea lui Sulean Moi –, în seara zilei de 34 o însoți pe stânca plată dintre dealuri, stânca de pe care o văzuse pentru prima oară apărând în licărirea de la orizont a soarelui.

Asta se întâmplase pe lumină, dar acum era întuneric. Luna Lumii Noi era mai mică și se mișca mai repede decât luna Pământului, așa că, în momentul sosirii lui Sulean și a lui Isaac la destinație, traversase întregul cer. Amândoi aveau lanterne de mână, ca să-și lumineze drumul, și amândoi purtau cizme înalte și jambiere groase, ca să-i apere de peștii de nisip care se întindeau pe astfel de lespezi de granit atâta vreme cât mai continua să radieze căldura zilei. Isaac cercetă cu atenție locul și nu descoperi nicio urmă de viață sălbatică. Se așeză pe piatră cu picioarele încrucișate. Sulean se aplecă încet, dar fără să se plângă, și se așeză în aceeași poziție. Avea chipul senin, cu o expresie de așteptare calmă. Își stinseră lanternele și se lăsară înghițiți de beznă. Deșertul era mai întunecat decât cerul, cerul era presărat cu stele. Nimeni nu le dăduse nume oficiale,

cu toate că astronomii le atribuiseră numere de catalog. Pe boltă, stelele erau tot atât de dese ca furnicile dintr-un mușuroi. Fiecare dintre ele era un soare, Isaac o știa, și multe își împrăștiau lumina asupra unor peisaje inaccesibile și incognoscibile – poate niște deșerturi ca acela. Printre stele trăiau lucruri, el o știa. Lucrurile cu vieți enorm de lungi și de încete, în care scurgerea unui secol nu era nimic mai mult decât clipirea unui ochi îndepărtat.

– Știi de ce-ai venit încoace, spuse el.

Nu putea desluși fața bătrânei în întuneric, ceea ce ușura discuția, împuțina stângăcia jenantă a unor cuvinte, tot atâtea cărămizi în gură.

– Știi?

– Ca să mă studiezi.

– Nu. Nu ca să te studiezi, Isaac. Studiez mai degrabă cerul decât pe tine, în mod deosebit.

Aidoma tuturor celorlalți din complex, și ea era interesată de ipotetici – creaturile nevăzute care rearanjaseră cerul și pământul.

– Dar din cauza a ceea ce sunt.

Ea își lăsa capul pe-o parte, spunând:

– Ei bine, da, de aceea.

El începu să-i povestească despre simțul direcției. La început vorbi împleticindu-se, apoi din ce în ce mai sigur de sine când ea îl ascultă fără să-l întrerupă. Încercă să anticipeze toate întrebările pe care i le-ar fi putut pune femeia. Când își remarcase pentru prima oară acest talent deosebit? Nu-și putea aduce aminte decât că se întâmplase anul ăsta, cu câteva

luni în urmă, la început doar ca o licărire: de exemplu, îi plăcea să lucreze în biblioteca din complex, fiindcă biroul lui de acolo era orientat în aceeași direcție ca acela din camera lui, deși nu exista nicio fereastră pe care să privească. În sala de mese, stătea întotdeauna pe latura dinspre ușă a mesei, chiar dacă nu era nimeni de față. Își mutase patul ca să doarmă instalat mai confortabil, aliniindu-l cu... ei bine, cu ce?

Dar n-ar fi putut spune. Oriunde s-ar fi dus, întotdeauna, avea o direcție către care prefera să se afle cu fața atunci când stătea nemișcat. Nu era o constrângere, doar un impuls blând, ușor de ignorat. Exista o direcție bună spre care să-și întoarcă fața și una mai puțin bună.

– Și acum ești cu fața în direcția bună? întrebă curioasă Sulean.

De fapt era. Nu fusese conștient de asta înainte de a-l întreba ea, dar se simțea confortabil pe lepedea aceea de piatră, luându-și privirea de la munți și pierzându-și-o în interiorul întunecat al continentului.

– Vest, spuse Sulean. Ți place să stai cu fața spre vest.

– Ușor către nord-vest.

Gata. Secretul ieșise la lumină. Nu mai era nimic altceva de spus și o auzi pe Sulean. Moii modificându-și ușor poziția în tăcere, adaptând-o la duritatea stâncii. Se întrebă dacă era dureros sau stânjenitor să fii atât de bătrân și să stai pe o piatră

tare. Dacă era așa, ea n-o arăta în niciun fel. Se uita în sus, către cer.

– Ai avut dreptate în privința stelelor căzătoare, spuse, după un timp îndelungat. Sunt foarte frumoase.

Ploaia de stele începuse.

Pe Isaac îl fascina. Doctorul Dvali îi povestise despre meteoriți, care nu erau de fapt stele, ci doar fragmente de rocă sau de praf în flăcări, rămășițe ale cometelor străvechi ce se roteau de milenii în jurul soarelui Lumii Noi. Dar explicația nu făcuse altceva decât să sporească fascinația. Simțea în acele lumini efemere legile geometriilor antice, vectori puși în mișcare cu mult înainte de formarea planetei (sau înainte de construirea ei de către ipotetici), ritmuri elaborate pe durata unei vieți, sau a mai multor vieți, sau pe durata vieții unei specii. Scânteile zburau, traversând zenitul, de la est către vest, în timp ce Isaac asculta, în interiorul său, murmurele nopții.

Se simți mulțumit astfel, până când Sulean se ridică brusc, privi curioasă către munții din spatele lor.

– Uite... ce e acolo? Arată de parcă tocmai s-ar prăbuși ceva.

Ca o ploaie luminoasă, ca și cum o furtună ar fi coborât prin albiile înalte ale unei cumpene a apelor – așa cum se întâmpla câteodată, dar strălucirea aceea nu era a unui fulger; era difuză, persistentă.

– E normal? Întrebă ea.

– Nu, răspunse Isaac.

Nu. Nu era nicidecum normal.

- Atunci poate-ar trebui să ne întoarcem.

Isaac dădu din cap, neliniștit. Nu se temea de ceea ce se apropia - ei bine, o „furtună“, dacă asta era - însă avea o semnificație pe care nu i-o putea explica lui Sulean, o legătură cu prezența tăcută ce sălășluia sub Rub al-Khali, Cuadrantul Pustiu din vestul îndepărtat, cu care se acorda busola lui personală.

Făcură cale întoarsă spre complex în ritm rapid, nu chiar în fugă, fiindcă Isaac nu era sigur că o făptură părând atât de fragilă ca Sulean *putea* să alerge, în timp ce crestele muntoase din est erau mai întâi dezvăluite și apoi ascunse de noi valuri ale acelei neobișnuit nor luminos. În momentul când ajunseră la poartă, ploaia de meteoriți era pe de-a-ntregul ascunsă de acel nou fenomen; din cer începu să curgă un fel de praf, și raza lanternei lui Isaac tăia o brazdă de lumină din ce în ce mai firavă. Băiatul se gândi că substanța aceea căzătoare ar fi putut fi zăpadă - dar Sulean spuse că nu, nu era nicidecum zăpadă, era mai degrabă cenușă. Avea un miros foarte urât, sulfuros.

Ca stelele moarte, în cădere, se gândi Isaac.

Doamna Rebka îi aștepta la intrarea principală a complexului și îl trase pe Isaac înăuntru strângându-l atât de tare încât îl duru. El îi adresă o privire șocată, plină de reproș: doamna Rebka nu-l mai făcuse niciodată să sufere, niciunul dintre adulți n-o mai făcuse. Ea îi ignoră expresia feței și îl strânse la piept cu putere, îi spuse că îi fusese teamă că s-a pierdut în această, în această...

Cuvintele potrivite refuzară să-i ajungă pe buze.

În sala comună, doctorul Dvali asculta la un aparat de radio cuplat la Port Magellan, metropola de pe coasta de est a Equatoriei. Semnalul era retransmis peste munți cu ajutorul aerostatelor și era intermitent, le explică el adulților adunați, dar aflate că marele oraș era martorul aceluiași fenomen, căderea unei substanțe asemănătoare cu cenușa, care se așternea pretutindeni, și, pe moment, nu exista nicio explicație. O parte a locuitorilor din Port Magellan începuseră să intre în panică. Pe urmă emisia se întrerupse definitiv, sau aerostatul de retransmisie își încetă funcționarea.

În timp ce adulții stăteau de vorbă, Isaac se duse în camera lui, ascultând îndemnul doamnei Rebka. Nu se culcă, nu-și putea imagina că ar fi fost în stare s-adoarmă. Se așează în schimb în fața ferestrei, unde nu era nimic de văzut, cu excepția unui gri perforat de tunele prin care lumina de deasupra capetelor sângera peste căderea de cenușă, și ascultă sunetul vidului – o tăcere care părea totuși să-i vorbească, o tăcere scăldată în înțeleșuri.

2

În după-amiaza zilei de 34 august, Lise Adams își conducea mașina către micul aerodrom rural simțindu-se rătăcită, simțindu-se liberă.

Era un sentiment pe care nu și-l putea explica nici măcar sie însăși. Poate era de vină vremea, se gândi. De-a lungul coastelor Equatoriei, sfârșitul lunii august era inevitabil călduros, adesea insuportabil, dar în ziua aceea dinspre ocean sufla blând briza, iar bolta era de un albastru-indigo pe care ajunsese să-l asocieze cu Lumea Nouă, mai profund și mai autentic decât pastelul murdar de pe cerul Pământului. Însă vremea fusese excelentă timp de mai multe săptămâni, frumoasă, dar fără nimic remarcabil. Liberă, își spuse ea, da, absolut: o căsătorie în urma ei, o *decree nisi*¹ proaspăt emisă, o legătură nechibzuită dezlegată... și, în fața ei, bărbatul care jucase un rol în privința dezlegării. Ba chiar cu mult mai mult decât atât. Un viitor rupt de trecutul ei, o întrebare dureroasă planând la limita unui răspuns.

Și rătăcind, literalmente rătăcind: până atunci nu mai parcursese drumul acela decât de două ori. La sud de Port Magellan, metropola unde închiriasse un apartament, coasta se aplatiza într-o câmpie aluvionară care fusese lăsată la dispoziția fermierilor și a industriei ușoare. În mare parte era încă sălbatică, un soi de prerie unduitoare năpădită de ierburi ca niște pene, de pajiști ce se spărgeau, aidoma valurilor, de piscurile lanțului muntos de pe coastă. Începu în curând să vadă aeronave de mici dimensiuni venind și plecând de pe aerodromul Arundji, destinația ei. Erau aeroplanе mici, aeronave pentru

¹ Hotărâre judecătorească de divorț (n. tr.).

zone împădurite, fiindcă pistele de pe Arundji erau prea scurte pentru un avion mare. Aparatele de zbor aliniate pe aerodrom erau hobby-uri ale bogaților sau instrumente de lucru ale săracilor. Dacă voiai să închiriezi un hangar, să iei parte la o excursie în defileurile înghețate sau să ajungi în mare grabă la Pârâul Oaselor sau la Mormântul lui Kubelick, veneai la Arundji. Și, dacă erai destul de isteț, înainte de a face oricare dintre aceste lucruri i te adresai lui Turk Findley, care își câștiga existența închiriindu-și avionul și serviciile de pilot la preț redus.

Lise mai zburase o dată cu Turk. Dar nu se afla acolo ca să angajeze un pilot. Numele lui ieșise la lumină fiindcă avea o legătură cu fotografia pe care o purta Lise cu sine, într-un plic maro, acum îngheșuit în torpedoul mașinii.

Opri pe pietrișul parării de la Arundji, coborî din mașină și rămase în picioare, ascultând zumzetul insectelor în căldura după-amiezii. Pe urmă se îndreptă spre ușa din spatele hangarului cavernos, cu acoperiș de tablă – arăta ca un grajd de vite modificat – ce îi servea aerodromului Arundji drept terminal pentru pasageri. Turk se ocupa de afacerile lui într-un colț al acelei clădiri, cu consimțământul lui Paul Arundji, proprietarul, care primea în schimb o parte din profituri. Pilotul îi povestise asta, când avuseseră timp să stea de vorbă.

Nu exista niciun fel de barieră de securitate. Turk Findley lucra într-o nișă cu trei pereți, îngheșuită în capătul de nord al clădirii, iar ea intră pur

și simplu și își dresese glasul, în loc de o bătaie în ușă. Bărbatul stătea în spatele biroului, completând ceea ce părea să fie un set de hârtii pentru Guvernul Provizoriu al Națiunilor Unite – se vedea sigla albastră din partea de sus a paginii. Caligrafie o ultimă semnătură și își ridică ochii.

– Lise!

Zâmbetul lui era sincer și dezarmant. Nicio acuzație, niciun de-ce-nu-mi-ai-răspuns-la-telefoane.

– Ăă, ești ocupat? spuse ea.

– Par ocupat?

– Se pare că ai de lucru oricum.

Era cât se poate de sigură că el avea să lase bucuros deoparte orice problemă neesențială dacă i se oferea șansa de a o vedea: o șansă pe care nu i-o mai oferise de multă vreme. Bărbatul ocoli biroul și o îmbrățișă, cast, dar sincer. Ea fu cuprinsă de o scurtă tulburare când îi simți mirosul atât de aproape. Turk avea treizeci și cinci de ani, fiind cu doisprezece ani mai bătrân decât Lise și cu treizeci de centimetri mai înalt. Ea încercă să nu se lase intimidată.

– Hârțogăraie, spuse el. Dă-mi o ocazie s-o ignor. Te rog.

– Bine, încuviință ea.

– Spune-mi măcar dacă e vorba de afaceri sau de plăcere.

– De afaceri.

El dădu din cap.

– Bine. Sigur. Spune destinația.

- Nu, adică... afacerile *mele*, nu ale tale. Aș vrea să discutăm despre ceva, dacă ești de acord. Poate la cină? Dacă fac cinste?

- Aș fi încântat să merg la cină. Dar plătesc eu. Și nu-mi pot imagina cum te-aș putea ajuta să-ți scrii cartea.

Lise fu încântată fiindcă el își amintea ce-i spusese despre carte. Deși nu exista niciuna. O aeronavă se apropie încet de un hangar aflat la câțiva metri depărtare și zgomotul trecu prin pereții subțiri ai biroului lui Turk ca printr-o ușă deschisă. Lise se uită la cana de ceramică de pe masa de lucru și văzu cum se spărgea în vâlurele concentrice suprafața uleioasă a unui lichid care era, probabil, cafea făcută cu ore în urmă.

- De fapt, mă poți ajuta foarte mult, spuse, când zgomotul se atenuă, mai ales dacă e posibil să mergem într-un loc mai liniștit...

- Sigur. O să-mi las cheile la Paul.

- Așa, pur și simplu? Stilul în care făceau afaceri oamenii de la frontieră continua s-o uimească fără încetare. Nu te temi c-o să pierzi vreun client?

- Clienții pot lăsa un mesaj. Mă întorc mai devreme sau mai târziu. Oricum, săptămâna asta nu merge prea grozav. Ai venit la momentul potrivit. Ce zici de Harley's?

Harley's era unul dintre cele mai bine cotate restaurante în stil american din Port.

- Nu-ți poți permite cina la Harley's.

– Cheltuiești de afaceri. Am și eu o întrebare pentru *tine*, ia asta în considerație. Spune-i schimb în natură.

Ce-o fi însemnat și asta. Ea nu putu spune decât „în regulă”. Cina la Harley’s era, în același timp, mai mult și mai puțin decât se așteptase. Condusese până la aerodrom presupunând că o întâlnire era mai bogată în semnificații decât o convorbire telefonică, după tot timpul care trecuse de la ultima lor conversație. Un soi de scuză nerostită. Dar dacă el avea resentimente din cauza întreruperii relației (și nici măcar nu mai era o „relație”, poate nici măcar o prietenie) nu o arăta în niciun chip. Lise își reaminti că trebuia să se concentreze asupra muncii. Asupra adevăratului motiv pentru care se afla acolo. Asupra pierderii inexplicabile care deschisese o prăpastie în viața ei cu doisprezece ani în urmă.

Mașina lui Turk se afla la aeroport, așa că stabilă să se întâlnească la restaurant peste trei ore.

Trafic favorabil. În Port Magellan, prosperitatea însemnase mai multe mașini, și nu doar micile vehicule utilitare sud-asiatice sau scuterele pe care le conducea toată lumea. Traficul era dens în zona docurilor și Lise parcurse cea mai mare parte a drumului înghesuită între două semitrailere, dar reuși să ajungă la restaurant la timp. Parcarea de la Harley’s era aglomerată, lucru neobișnuit într-o seară de miercuri. Mâncarea era acceptabilă, dar lumea plătea în plus pentru privilegii: restaurantul se afla pe culmea

unui deal care domina orașul. Port Magellan fusese construit, din motive evidente, în cel mai mare liman natural de pe coastă, în apropierea Arcadei care unea planeta cu Pământul. Dar în zonele sale joase, ușor accesibile, se îngrămădiseră prea multe clădiri și orașul se extinsese pe terasele amenajate pe dealuri. Cea mai mare parte fusese înălțată în grabă, fără să se țină cont de legile de construcție pe care încerca să le impună guvernul provizoriu. Harley's, o clădire numai din lemn autohton și panouri de sticlă, era o excepție.

Lise își spuse numele și așteptă o jumătate de oră la bar până când mașina veche a lui Turk tuși în parcare. Îl privi pe fereastră încuind vehiculul și apropiindu-se de intrare cu pași mari, prin întunericul din ce în ce mai pronunțat al amurgului. Bineînțeles că nu era atât de bine îmbrăcat ca obișnuirii restaurantului, dar personalul îl recunoscuse și îl întâmpină cu brațele deschise: Lise știa că își întâlnea adesea clienții acolo și, imediat ce i se alătură, chelnerul îi conduse într-un separeu în formă de U, lângă o fereastră. Toate celelalte mese din preajma geamurilor erau ocupate.

– Un loc popular, spuse ea.

– În seara asta, da, răspunse el și adăugă, când ea îl privi fără nicio expresie: Ploaia de meteoriți.

Oh. Corect. Lise uitase. Stătuse în Port Magellan mai puțin de unsprezece luni, după măsurătoarea locală a timpului, ceea ce înseamnă că scăpase ultima ploaie de meteoriți. Știa că era un fenomen important, că în jurul său se înfiripase un soi de Mardi Gras

neoficial și își amintea evenimentul din acea parte a copilăriei pe care și-o petrecuse acolo – o paradă celestă spectaculoasă, declanșată cu o precizie de ceasornic, pretextul ideal pentru petrecere. Dar ploaia își atingea apogeul abia în a treia noapte. Seara aceea nu era decât începutul.

– Dar ne aflăm în locul potrivit ca să-i vedem debutul, spuse Turk. Peste două ore, când întunericul va fi deplin, vor stinge luminile și vor deschide ușile alea mari, care dau în patio, pentru ca toată lumea să poată privi nestingherită.

Cerul era de un indigo strălucitor, limpede ca apa înghețată, deocamdată fără niciun semn prevestitor al meteoriților, iar orașul se întindea mai jos de restaurant, ascuns cu grație sub strălucirea apusului. Lise zărea pâlparea focurilor mulțimii de rafinării din zona industrială, siluetele moscheilor și ale bisericilor, panourile luminoase înșiruite de-a lungul Rue de Madagascar, făcând reclamă filmelor hindi, pastei de dinți din ierburi (în limba farsi¹) și lanțurilor de hoteluri. Vasele de croazieră din port începeau să-și aprindă luminile, pregătindu-se pentru noapte. Era încântător, dacă aveai o înclinație către frumusețe. Cândva ar fi spus exotic, dar spectacolul n-o mai frapa într-un asemenea mod.

Îl întrebă pe Turk cum îi mergeau afacerile.

El ridică din umeri.

¹ Limba vorbită în Persia (Iran), în toate formele sale antice (n. tr.).

– Îmi plătesc chiria. Zbor. Cunosc oameni. Nu e nimic mai mult decât atât, Lise. N-am o misiune în viață.

Spre deosebire de tine, părea să insinueze. Ceea ce îi conduse direct la motivul pentru care luase legătura cu el. Chelnerul își făcu apariția, aducând apă cu gheață, tocmai când Lise întindea mâna către geanta ei. Abia dacă aruncă o privire asupra meniului, dar comandă paella¹ făcută cu fructe de mare din zonă și aseasonată cu șofran din import. Turk ceru un biftec nu prea uscat. Cu nu mai mult de cincisprezece ani în urmă, cel mai des întâlnit animal terestru de pe Equatoria fusese bivoul indian. Acum puteai cumpăra carne proaspătă de vită.

Chelnerul se îndepărtă agale și Turk spuse:

– Știi, ai fi putut să telefonezi.

De când fuseseră ultima oară împreună – în timpul expediției ei în munți și al puținelor întâlniri stânjenitoare pe care și le dăduseră apoi – el îi telefonase de vreo câteva ori. Lise îi răspunsese sunându-l la început cu înflăcărare, apoi numai de formă; pe urmă, după ce se instalase sentimentul de vinovăție, n-o mai făcuse deloc.

– Știu, îmi pare rău, dar ultimele două luni au fost foarte aglomerate pentru mine...

– Vorbesc despre ziua de azi. Nu era nevoie să bați tot drumul până la Arundji doar ca să stabilești o întâlnire la cină. Puteai să dai telefon.

¹ Orez cu carne și/sau legume (n. tr.).

– M-am gândit că dacă aş fi sunat ar fi fost, ştii, impersonal.

El nu spuse nimic. Ea adăugă, cu sinceritate:

– Cred că voiam să te văd mai întâi. Să mă asigur că eşti încă bine.

– Acolo, în sălbăticie, regulile sunt altele. Şi tu o ştii, Lise. Există lucruri *de acasă* şi lucruri *de departe*. Am presupus că noi trebuie să fi fost...

– Ceva de departe?

– Păi, mi-am închipuit că aşa voiai tu să fie.

– E o diferenţă între ceea ce vrei şi ceea ce e util.

– Vorbeşte-mi despre asta. El zâmbi cu tristeţe.

Cum merg lucrurile cu tine şi Brian?

– S-a terminat.

– Serios?

– Oficial. Definitiv.

– Şi cartea aia la care lucrezi?

– Documentarea merge greu, nu scrisul.

Nu scrisese niciun cuvânt, n-avea să scrie nicio-dată vreunul.

– Dar de-asta te-ai hotărât să rămâi.

În Lumea Nouă, voia el să spună. Ea dădu din cap.

– Şi ce se-ntâmplă când e gata? Te-ntorci în State?

– E posibil.

– Ciudat, spuse el. Oamenii vin în Port din tot soiul de raţiuni. Unii găsesc motive să rămână, alţii nu. Cred că traversează pur şi simplu o anumită linie. Cobori de pe vapor pentru prima oară şi îţi dai seama că eşti, literalmente, pe o altă planetă – aerul miroase altfel, apa are un alt gust,

luna n-are mărimea corectă și se înalță prea repede. Ziua e împărțită tot în douăsprezece ore, dar o oră durează mai mult. După câteva săptămâni, sau după câteva luni, oamenii ajung să fie dezorientați, la un nivel mai mult sau mai puțin profund. Așa că fac stânga-mprejur și pleacă acasă. Sau se grăbesc să se stabilească într-un loc și încep să se simtă normal. Atunci se răzgândesc în privința întoarcerii în orașele ca niște mușuroaie de furnici, la aerul viciat, la oceanele infectate și la toate acele lucruri pe care obișnuiau să le considere de la sine înțelese.

– De-asta ești tu aici?

– În parte, cred că da, răspunse el. Sigur.

Mâncarea comandată sosi și, pentru o vreme, mâncară fără să discute despre nimic deosebit. Cerul se întunecă, orașul începu să strălucească, chelnerul se întoarse să curețe masa. Turk comandă cafea. Lise își adună curajul și întreabă:

– Vrei să te uiți la o fotografie, în interesul meu? Înainte de a fi stinse luminile.

– Sigur. Ce fel de fotografie?

– A cuiva care s-ar putea să-ți fi fost client, pentru un zbor. E posibil să se fi întâmplat cu câteva luni în urmă.

– Te uiți la declarațiile despre pasagerii mei?

– Nu! Adică, nu *eu*... completezi declarații pentru Guvernul Provizoriu, nu?

– Despre ce e vorba, Lise?

- Sunt multe lucruri pe care nu ți le pot explica acum. Vrei să te uiți mai întâi la fotografie?

El se încruntă.

- Arată-mi-o.

Lise își luă geanta în poală și scoase plicul.

- Dar spuneai că vrei să-mi ceri și tu o favoare...

- Începe tu.

Ea îi întinse plicul pe deasupra feței de masă din olandă. El scoase fotografia. O privi fără să-și schimbe expresia feței. În cele din urmă spuse:

- Să presupun că e însoțită de o poveste?

- A fost făcută de o cameră de supraveghere, pe docuri, la sfârșitul anului trecut. Imaginea a fost mărită și accentuată.

- Ai acces și la fotografiile descărcate din camerele de supraveghere?

- Nu, dar...

- Deci ai primit astea de la altcineva. Unul dintre prietenii noștri de la consulat. Brian sau un coleg de-ai lui.

- Nu pot intra în amănunte.

- Poți măcar să-mi spui de ce ești curioasă în privința... Arată imaginea cu un gest. Unei femei bătrâne?

- Știi că încerc să le iau interviuri oamenilor care au avut ceva în comun cu tatăl meu. Bătrâna se numără printre ei. Mi-ar plăcea să intru în legătură cu ea, ar fi ideal.

- Ai un motiv anume? Adică, de ce tocmai femeia *asta*?

- Păi... nu-ți pot da amănunte.

- Concluzia pe care o trag de aici este că toate drumurile duc înapoi, la Brian. De ce-l interesează femeia asta?

- Brian lucrează la Departamentul Securității Genomice. Eu nu.

- Dar cineva aici de față îți face favoruri ție.

- Turk, eu...

- Nu, n-are importanță. Nu întreba, nu povesti, corect? Cineva știe, evident, că am dus această persoană cu avionul. Ceea ce înseamnă că altcineva, în afară de tine, vrea s-o găsească.

- E o deducție logică. Dar nu te rog în numele altcuiva. Ce preferi să le spui sau să nu le spui celor de la consulat e treaba ta. Ce-mi spui mie rămâne numai pentru mine.

El o privi ca și cum i-ar fi cântărit afirmația. Dar, se întrebă Lise, de ce ar fi avut încredere în ea? Ce făcuse ea ca să i-o inspire, în afara faptului că se culcase cu el în timpul unui weekend neobișnuit?

- Da, spuse el într-un târziu. Am dus-o cu avionul.

- În regulă, îmi poți povesti ceva despre ea? Unde e, despre ce-a vorbit?

Turk se lăsă pe spătarul scaunului. Adeverindu-i predicția, luminile din restaurant începură să pâlească. Doi chelneri traseră glasvandul care despărțea sala interioară de mese de patio. Cerul era înstelat și adânc, ușor decolorat de luminile din Port și, cu toate astea, mai bine conturat decât îl văzuse Lise vreodată în California. Oare începuse ploaia de meteoriți?

Ceea ce văzu îi creă impresia cătorva străfulgerări strălucitoare de-a lungul meridianului.

Turk nu le acordă nici măcar o privire.

- Va trebui să mă gândesc la asta.

- Nu-ți cer să violezi vreun secret. Doar...

- Știu ce-mi ceri. Și probabil nu e lipsit de rațiune.

Dar trebuie să mă gândesc la asta, dacă e în regulă din punctul tău de vedere.

- Foarte bine. Lise nu putea împinge lucrurile mai departe. Dar ai pomenit ceva despre un schimb în natură.

- Sunt doar curios într-o anumită privință - mă gândeam că poate-ai prins o vorbă sau două de la sursele alea despre care nu vrei să discuți. Arundji a primit în dimineața asta o notă scrisă de la departamentul de înregistrări ale zborurilor din Guvernul Provizoriu. Am completat un plan de zbor pentru vestul îndepărtat și, dacă nimic altceva nu s-ar fi schimbat, aş fi fost în avion în după-amiaza asta, la sosirea ta. Însă au interzis zborul. Așa că am dat telefoane, încercând să aflu ce se-ntâmplă. Se pare că nimănui nu îi e permis în zboare în Rub al-Khali.

- Cum așa?

- N-au spus.

- Interzicerea asta a zborurilor e temporară?

- Uite o altă întrebare la care n-am primit niciun fel de răspuns.

- Cine a impus-o? Sub ce autorizație?

- Nimeni din GP nu recunoaște nimic. O duzină de departamente m-au trimis de la unul la altul, și

asa au pătit toți piloții afectați de povestea asta. Nu spun că ar fi ceva de rău augur, dar e oarecum surprinzător. De ce să transforme partea de vest a continentului într-o zonă interzisă traficului aerian? Încă se mai efectuează zboruri regulate către și dinspre zonele petrolifere concesionate, și pe traseu nu dai de nimic altceva în afară de stânci și nisip. Acolo merg amatorii de excursii și de pustietăți – ei sunt clienții mei. Nu-nțeleg ce se petrece.

Lise își dorea cu disperare să fi deținut o informație sau două ca obiect de schimb, dar atunci auzea pentru prima oară despre interdicția zborurilor. Era adevărat că avea legături la consulatul Statelor Unite, fostul ei soț fiind cea mai importantă. Însă americanii nu erau decât consultanți ai Guvernului Provizoriu. Iar Brian nu era diplomat, ci doar un funcționar din DSG.

– Tot ce pot face e să-ntreb, spuse ea.

– Aș aprecia mult asta. Bun. Afacerile mai pot aștepta? Cel puțin pe moment?

– Pe moment, răspunse ea, fără tragere de inimă.

– Atunci ce-ai să zice să ne luăm cafelele și să mergem în patio, cât timp mai putem găsi o masă liberă?

Cu trei luni în urmă, îl angajase pe Turk ca s-o ducă dincolo de lanțul munților Mohindar, la un avanpost al sistemului de conducte numit Mormântul lui Kubelick. Un aranjament legat strict de afaceri. Încerca să dea de urma unui vechi coleg al tatălui ei, un om pe nume Dvali, dar nu reușise să

ajungă la Mormântul lui Kubelick: o furtună silise avionul să coboare într-unul dintre defileurile înalte. Turk aterizase lângă un lac fără nume, în vreme ce norii tălăzuiau ca fumul unei lovituri de tun printre piscurile de granit dinspre nord și dinspre sud. El amarase avionul pe prundișul unei plaje și instalase o tabără surprinzător de confortabilă sub un pâlc de copaci care i se păreau Lisei pini bulboși, mutanți. Vântul șuierase de-a lungul defileului vreme de trei zile, timp în care vizibilitatea fusese redusă la zero. Ieșeau din cortul de pânză groasă și te rătăceau după nici doi metri. Dar Turk era un om al pădurii acceptabil, avea provizii pentru urgențe, și până și conservele aveau un gust delicios când erai baricadat împotriva stihii-
lor naturii și echipat cu o sobă de campanie și cu un felinar de furtună. În alte circumstanțe, ar fi putut avea parte de o probă de rezistență de trei zile, dar Turk se dovedise a fi o companie plăcută. Ea nu avu-
sese de gând să-l seducă și credea că nici el nu făcuse primii pași într-un asemenea scop. Atracția fusese neașteptată, reciprocă și pe deplin inexplicabilă.

Își spusese ră poveste și se încălziseră unul pe altul când se răcise vântul. Pe moment, Lisei i se păruse că avea să fie fericită înfășurându-l pe Turk Findley în jurul ei, ca pe o pătură, și rupându-se de restul lumii pe veșnicie. Și probabil că ar fi spus *da, poate*, ca răspuns la întrebarea dacă era pe punctul de a înfi-ripa ceva mai mult decât o aventură neprevăzută.

Când se întorseseră în Port, avusesse de gând să continue relația. Dar metropola avea un mod aparte

de a-ți submina cele mai bune intenții. Problemele care păruseră neimportante când le priveai dintr-un cort din munții Mohindar își recâștigau greutatea obișnuită și inerția. În momentul acela, despărțirea de Brian era un fapt bine stabilit, cel puțin în mintea ei, însă el continua să fie predispus la crize de genul hai-să-găsim-o-rezolvare, bine intenționate, presupunea ea, dar umilitoare pentru amândoi.

Îi povestise despre Turk și, chiar dacă asta stăvilise încercările de reconciliere ale lui Brian, apăruse un vector al vinovăției pe de-a-ntregul nou: începuse să se bănuiască pe sine însăși că îl folosea pe Turk drept pârghie – un soi de rangă emoțională împotriva încercărilor lui Brian de a reaprinde un foc stins. Așa că, după câteva întâlniri jenante, lăsase relația să cadă în desuetudine. Era mai bine să nu complice o situație deja încurcată.

Însă acum avea o hotărâre de divorț în torpedoul mașinii; viitorul ei era o pagină albă, pe care se simțea tentată să scrie.

Mulțimea din patio începu să reacționeze la ploaia de meteoriți. Ea privi în sus când trei linii albe, de o strălucire fierbinte, se întinseră de-a lungul meridianului. Meteoriții izvorau aproape drept dinspre est, dintr-un punct aflat cu mult deasupra orizontului, și, înainte de a apuca să-și îndrepte privirea în altă parte, se înmulțiră – încă doi, apoi încă unul, apoi un grup de cinci.

Își aduse aminte de o vară în Idaho, când se dusese cu tatăl ei să privească stelele – nu putea să fi

avut mai mult de zece ani. Tatăl ei copilărise înainte de Turbion și îi povestise despre stele „așa cum erau pe atunci“, înainte ca ipoteticii să târască Pământul cu un milion de ani mai departe pe fluviul timpului. Îi spunea că simțea lipsa vechilor constelații, a vechilor nume ale stelelor. Dar în noaptea aceea căzuseră meteoriți, zeci de meteoriți, cei mai mari dintre ei fiind interceptați de bariera care proteja Pământul de soarele mărit, iar cei mai mici arzând în atmosferă. Ea îi privise trasând arce pe boltă, cu o viteză și de o strălucire care îi tăiaseră răsufierea.

Ca acum. Artificiile lui Dumnezeu.

– Phii! exclamă, fără prea multă convingere.

Turk își trase scaunul lângă ea, de aceeași parte a mesei, așa că ajunseră să stea amândoi cu fața către mare. El nu schiță niciun gest fățiș și ea presupuse că nici n-avea s-o facă. Pilotarea prin defileurile munților înalți trebuie să fi fost nimica toată în comparație cu asta. Nici ea nu făcu vreo mișcare, avea grijă să nu se clinească, dar nu se putea împiedica să simtă căldura trupului lui, la numai câțiva centimetri de al ei. Sorbi din cafea fără să-i simtă gustul. Cădea o altă rafală de stele. Se întrebă cu glas tare dacă atingeau vreodată pământul.

– Nu e decât praf, spuse Turk, sau cel puțin așa susțin astronomii. Ce-a rămas dintr-o cometă de demult.

Dar ei îi atrase atenția ceva nou.

– Și asta? întrebă, arătând spre est, jos, către orizont, unde întunecimea cerului se contopea cu întunecimea mării.

I se părea că acolo chiar cădea ceva – nu meteoriți, ci puncte strălucitoare, care atârnavă în aer părând niște făclii, sau așa cum își imagina ea că arătau făcliile. Lumina lor reflectată colora oceanul într-un portocaliu neuniform. Nu-și amintea să mai fi văzut ceva asemănător în timpul petrecut până atunci în Equatoria.

– Asta e o parte din ploaia de stele?

Turk se ridică în picioare, ceea ce făcuse și alți câțiva din mulțimea aflată în patio. Un șâșăit uimit luă locul vorbelor și al râsetelor. Ici și colo, telefoanele începuseră să sune și se auzi murmurul convorbirilor.

– Nu, răspunse Turk. Nu e.

3

Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Turk în cei zece ani petrecuți în Lumea Nouă.

Dar, într-un fel, era cu adevărat tipic. Lumea Nouă obișnuia să-ți aducă aminte că nu te aflai pe Pământ. Aici lucrurile se desfășurau altfel. *Nu-i Kansas*, le plăcea oamenilor să spună, și probabil că spuneau același lucru în zeci de limbi diferite. *Nu-i stepa. Nu-i Kandahar. Nu-i Mombassa.*

– Crezi că e periculos? Întrebă Lise.

O parte din clientela restaurantului era, evident, de această părere. Își achitară notele de plată cu o

grabă abia ascunsă și se îndreptară spre mașinile lor. După câteva minute, în patioul larg, cu podea de lemn, nu mai rămăseseră decât câțiva indivizi curajoși.

- Vrei să pleci? Întrebă Turk.

- Nu, dacă tu nu vrei.

- Cred că ăsta e un loc tot atât de sigur ca oricare altul, spuse el. Și priveliștea e mai frumoasă.

Fenomenul era încă suspendat deasupra mării, deși părea să se apropie în mod constant. Semăna cu o ploaie luminoasă, cu rostogolirea unui nor cenușiu împrăștiat cu lumină - așa cum arată o furtună cu descărcări electrice când o privești de la mare depărtare, numai că strălucirea nu era intermitentă, ca a fulgerelor, ci părea să atârne sub talarurile de întuneric, luminându-le de dedesubt. Turk văzuse adesea furtuna venind dinspre mare și aprecie că aceea se apropia de ei cu o viteză comparabilă cu a vânturilor din zonă. Lumina strălucitoare cădea din ea părând alcătuită din particule distincte, luminoase sau arzând, poate tot atât de dense ca fulgii de zăpadă, dar se putea înșela în privința asta - în acea parte a Equatoriei nu ninge niciodată, iar el văzuse ultima ninsoare în largul coastei din Maine, cu mulți ani în urmă.

Se temea în primul rând de foc. Port Magellan era o brichetă, ticsită cu case sub standarde și cu barăci; zona docurilor adăpostea multe depozite și instalații de transport, iar golful era plin de tancuri petroliere și cu gaze lichefiate, fiindcă turna cu pâlnia combustibil pentru Pământul nesătul. Ceea ce

părea o rafală densă de chibrituri aprinse se năpustea dinspre est, iar el nu voia să se gândească la consecințele posibile.

Nu-i spuse nimic Lisei. Își imaginează că ea trăsesese, în mare parte, aceleași concluzii, dar nu sugera să fugă – era destul de inteligentă, presupuse el, ca să-și dea seama că, rațional vorbind, nu exista niciun loc spre care să alerge, nu cu viteza cu care venea spre ei chestia aia. Dar ea se încordă când fenomenul se apropie vizibil de limba de pământ din extremitatea sudică a golfului.

– Nu strălucește până jos, spuse.

Personalul de la Harley's începuse să tragă mesele din patio, de parcă ar fi putut proteja ceva de acel ceva, și să-i îndemne pe clienții rămași să stea înăuntru până când își dădea cineva seama ce se petrece. Dar chelnerii îl cunoșteau pe Turk destul de bine ca să-l lase în pace. Așa că mai rămase o vreme afară, alături de Lise, și priviră lumina torțelor, sau ce or fi fost, dansând departe, deasupra mării.

Nu strălucește până jos. Înțelese ce voia ea să spună. Perdelele mobile, scânteietoare, se pierdeau în întuneric la o bună distanță de suprafața oceanului. Poate fiindcă arseseră complet. Era un semn încurajator. Lise își scoase telefonul și tastă adresa unei emisiuni locale de știri, redându-i lui Turk fragmente din ceea ce auzea. Vorbeau despre o „furtună“, zise ea, sau despre ceva care arăta pe radar ca o furtună, întinzându-se pe sute de kilometri către nord

și către sud, cu nucleul mai mult sau mai puțin concentrat în zona metropolei.

Ploaia strălucitoare ajunse să cadă asupra promontoriilor și a portului interior, scaldând în lumină punțile și suprastructurile navelor de croazieră și ale cargourilor ancorate. Apoi siluetele macaralelor de pe cargoboturi se încețoșară și se întunecară, hotelurile înalte din metropolă pălră în depărtare, piațetele în stil arab și piețele dispărură când revărsarea sclipitoare urcă pe coastele dealurilor, părând să devină mai înaltă, un perete de canion din lumină impenetrabilă. Dar nimic nu izbucni în flăcări. Ceea ce era bine, cugetă Turk. Apoi se gândi: dar ar putea fi toxic. Ar fi putut fi orice blestemăție.

– E timpul să mergem înăuntru, spuse.

Tyrell, șeful de sală de la Harley's, era un tip alături de care lucrase Turk, pentru scurtă vreme, la sistemul de conducte din Rub al-Khali. Nu erau prieteni la cataramă, dar se aflau în relații amicale, și Tyrell păru ușurat când Turk și Lise părăsiră în sfârșit patioul. Închise glasvandul și întrebă:

– Ai cumva idee...?

– Nu, răspunse Turk.

– Nu știu dacă s-o iau la fugă sau să savurez spectacolul. Mi-am sunat soția. Locuim în Vale. E un cartier cu chirii ieftine, întins pe câțiva kilometri de-a lungul coastei. Spune că se-ntâmplă și acolo. Spune că pe casă cade ceva, că seamănă a cenușă.

– Dar nu arde nimic?

– Ea zice că nu.

- Ar putea fi cenușă vulcanică, spuse Lise, și Turk se văzu nevoit s-o admire pentru modul în care făcea față. Era încordată, dar nu vizibil înfricoșată, nu prea speriată ca să se aventureze în lansarea unei teorii. E posibil să se fi petrecut un soi de eveniment tectonic, pe ocean, dincolo de orizont.

- De genul unui vulcan subacvatic, încuviință Tyrell, dând din cap.

- Dar, dacă a fost undeva, în apropiere, am fi simțit ceva - un cutremur, un tsunami.

- Din câte știu eu, spuse Turk, nu s-a raportat așa ceva.

- Cenușă, completă Tyrell. Adică o pulbere fină, cenușie.

Turk îl întrebă dacă mai era cafea în bucătărie și el spuse că da, ideea nu era rea, apoi plecă să verifice. În restaurant se mai aflau alți câțiva clienți, deși nimeni nu mânca, nici nu petrecea. Stăteau la cele mai retrase mese și discutau agitați cu personalul. Oameni care nu știau niciun loc mai bun unde să se ducă.

Cafeaua sosi, și era bună și concentrată, iar Turk adăugă frișcă în ceașca lui, ca și cum nu s-ar fi prăbușit cerul. Telefonul Lisei sună în mai multe rânduri și ea refuză câteva apeluri de la prieteni înainte de a trece pe mesageria vocală. Pe Turk nu-l sună nimeni, deși ținea telefonul în buzunarul cămășii.

Cenușa începu să cadă în patioul de la Harley's, iar Turk și Lise se apropiară de geam să privească.

O pulbere fină, cenușie. Descrierea lui Tyrell era exactă. Turk nu văzuse niciodată cenușă vulcanică,

dar își imaginează că așa ar fi trebuit să arate. Se cernea peste șipcile și peste scândurile din patio și vântul o izbea de geamuri. Era ca o zăpadă de culoarea unui costum vechi de lână, dar ici și colo se zăreau particule strălucitoare, ceva încă luminiscent, care pălea sub privirile lor.

Lise se lipi de umărul lui, făcând ochii mari. El se gândi din nou la weekendul din munții Mohindar, când vremea rea îi izolase pe malul aceluia lac fără nume. Ea fusese și atunci la fel de stăpână pe sine, la fel de echilibrată, pregătindu-se să înfrunte orice situație în care ar fi putut ajunge.

– Măcar nu arde nimic, comentă el.

– Nu. Dar se simte mirosul.

Acum, când ea o spusese, simți și Turk – un iz mineral, ușor caustic, oarecum sulfuric.

– Credeți că e periculos? Întrebă Tyrell.

– N-avem ce face, chiar dacă e.

– În afară de a rămâne înăuntru, spuse Lise.

Dar Turk se îndoia că asta era o idee utilă. Chiar și acum, prin perdeaua de cenușă strălucitoare, deslușea traficul de pe Rue Madagascar, pietonii care se învălmășeau pe trotuare, acoperindu-și capetele cu jachete, cu batiste sau cu ziare.

– Doar dacă nu cumva...

– Dacă nu cumva ce?

– Dacă nu cumva durează prea mult, răspunse ea. În Port Magellan nu există niciun acoperiș proiectat ca să susțină o asemenea greutate.

– Și nu e doar praf, spuse Tyrell.

– Cum?

– Păi, uitați-vă.

Arată către fereastră.

Absurd, imposibil, ceva de forma unei stele de mare alunecă pe lângă geam. Era cenușie, dar cu pistrui de lumină. Probabil cântărea o nimica toată, fiindcă plutea ca un balon, purtată de briza ușoară, și, când atinse podeaua patioului, se spulberă, transformându-se în pulbere și în câteva fragmente mai mărișoare.

Turk îi aruncă Lisei o privire. Ea ridică din umeri, cu ochii mari.

– Dă-mi o față de masă, ceru Turk.

– Ce să faci cu ea? Întrebă Tyrell.

– Și unul dintre șervetele alea de olandă.

– Nu cred că-ți dorești să strici fețele de masă, spuse Tyrell. Conducerea e foarte strictă în privința asta.

– Atunci du-te și cheamă-l pe șef.

– Domnul Darnell e liber în seara asta. Ceea ce înseamnă, cred, că eu sunt șeful.

– Atunci dă-mi o față de masă, Tyrell. Vreau să fac o verificare.

– Să nu-mi faci mizerie în local.

– O să fiu atent.

Tyrell plecă să aducă o față de masă.

– Te duci afară? Întrebă Lise.

– Doar atât cât e necesar ca să iau puțin din ceea ce cade.

– Și dacă e toxic?

– Atunci presupun că ne ducem naibii cu toții.

Ea tresări, iar el adăugă:

- Dar, dacă ar fi fost, ne-am fi dat probabil seama până acum.

- Indiferent ce-ar fi, nu poate fi bun pentru plămânii tăi.

- Atunci ajută-mă să-mi leg șervetul ăsta peste față.

Ceilalți clienți și chelnerii îi priviră curioși, dar nu mișcară niciun deget ca să-i ajute. Turk duse fața de masă la cea mai apropiată ieșire în patio și îi făcu semn lui Tyrell să deschidă glasvandul. Mirosul deveni imediat mai puternic - aducea cu al părului umed și pârlit al unui animal - și Turk se grăbi să întindă fața de masă în patio și să intre înapoi.

- Și-acum ce facem? spuse Tyrell.

- O lăsăm acolo câteva minute.

I se alătură Lisei și, în lipsa conversației, priviră praful așternându-se vreme de încă un sfert de ceas. Ea îl întrebă cum avea de gând să ajungă acasă. El ridică din umeri. Locuința lui era de fapt o baracă, plasată la câțiva kilometri distanță de aerodrom, în lungul coastei. Pe pământ se așternuse deja un strat de cenușă mai gros de un centimetru și mașinile înaintau cu viteza melcului.

- Eu stau la numai două cvartale distanță de aici, spuse ea. Clădirea nouă de pe Rue Abbas, lângă complexul Autorității Teritoriale? Ar trebui să fie extrem de solidă.

Era prima oară când îl invita la ea. El încuviință din cap.

Dar continua să fie curios. Își flutură mâna către Tyrell, care-i servise cu cafea pe toți cei de față și

care deschise încă o dată ușa patioului. Turk apucă fața de masă întinsă, acum împovărată cu un strat de cenușă, și o trase cu delicatețe, încercând să nu strice niciuna dintre structurile fragile pe care era posibil să le fi capturat. Tyrell se grăbi să închidă ușa.

– Ptiu! Pute.

Turk scutură cei câțiva fulgi de cenușă care i se lipiseră de cămașă și de păr. Lise i se alătură în timp ce se lăsa pe vine ca să examineze fața de masă acoperită cu resturi. Doi clienți curioși își traseră scaunele ceva mai aproape, deși mirosul îi făcea să strâmbă din nas.

– Ai la tine un stilou sau un creion?

Ea scotoci prin geantă și scoase un stilou. Turk îl luă și îl folosi ca să sondeze stratul de praf adunat pe fața de masă.

– Ce-i aia? Întrebă Lise, privind peste umărul lui. În stânga ta. Seamănă cu, știu și eu, cu o *ghindă*...

Turk nu mai văzuse o ghindă de ani de zile. În Equatoria nu creșteau stejari. Obiectul din cenușă era cam de dimensiunea degetului lui mare. Avea formă de farfurie la un capăt și era conic la celălalt, terminându-se cu un vârf bont – o ghindă, sau poate un ou minuscul, cu sombrero. Părea să fie făcut din același material care alcătuia cenușa căzătoare, iar când îl atinse cu vârful stiloului se dizolvă ca și cum ar fi fost lipsit de orice substanță.

– Și aici, spuse Lise, arătând cu degetul.

Un alt obiect care avea o formă, de data asta semănând cu o roată dințată dintr-un ceas mecanic vechi. Și acesta se spulberă când îl atinse.

Tyrell se duse în camerele personalului și se întoarse cu o lanternă. Când plimbă fasciculul de lumină, sub un unghi, peste fața de masă, se iviră o serie de astfel de „obiecte“, dacă li se putea spune așa – rămășițele fragile, bine structurate ale unor lucruri ce păreau să fi fost fabricate. Văzu un tub lung de un centimetru, de o netezime desăvârșită, un altul, cam de aceeași dimensiune, dar noduros, ca o porțiune din șira spinării unui animal mic, să zicem un șoarece. Era și un ghimpe cu șase spini; și un disc miniatural, cu spițe sfărâmate, ca o roată de bicicletă; și un inel teșit. Unele dintre acestea scân-teiau, dând o lumină palidă, remanentă.

– Toate sunt arse, observă Lise.

Arse sau descompuse printr-o altă metodă. Dar cum era posibil ca un obiect complet incinerat să rămână fie și numai parțial intact după o cădere din cer? Din ce fuseseră făcute toate acele lucruri?

În cenușă se zăreau, de asemenea, câțiva grăunți luminoși. Turk își lăsă mâna deasupra unuia dintre ei.

– Ai grijă, spuse Lise.

– Nu e fierbinte. Nici măcar cald.

– Ar putea fi, știu eu, radioactiv.

– Ar putea.

Dacă era așa, aveau de-a face cu un alt scenariu al judecății de apoi. Toți cei de afară inhalau porcăria asta. Toți cei din interior aveau s-o facă în curând. Nicio clădire nu era etanșată, niciuna nu filtra aerul pătruns în incinte.

– Asta te ajută să afli ceva? întrebă Tyrell.

Turk se ridică și își scutură mâinile.

– Da. Aflu că știi chiar mai puține decât credeam.

Acceptă propunerea Lisei de a-i oferi temporar adăpost. Împrumutată de la Tyrell îmbrăcăminte de rezervă, tunici de bucătar care să le apere hainele de cenușa căzătoare, și își târără picioarele cât mai repede cu putință către automobilul Lisei, traversând dunele cenușii din parcare. Norul de cenușă întunecase cerul, ascunzând ploaia de meteoriți, și estompa lumina felinarelor.

Lise avea o mașină chinezească, mai mică decât a lui Turk, dar mai nouă și, probabil, mai solidă. El se scutură de cenușă când urcă în față, pe scaunul pasagerului.

Ea îndreptă mașina spre ieșirea din spate a parării, pătrunzând pe mai îngustul, dar mai puțin aglomeratul bulevard care lega Rue Madagascar de Rue Abbas. Manevra mașina cu un soi de prudență grațioasă, trecând-o încet peste depunerile de praf, și Turk o lăsa să se concentreze asupra condusului. Dar, când viteza traficului scăzu, ea deschise vorba:

– Crezi că are vreo legătură cu ploaia de meteoriți?

– Pare ceva mai mult decât o coincidență. Dar cine știe?

– Asta nu e în niciun caz cenușă vulcanică.

– Cred că nu.

– Ar putea proveni din afara atmosferei.

– Cred că e posibil.

– Așa că ar putea avea legătură cu ipoteticii.

Pe durata Turbionului, oamenii făcuseră speculații neîncetate în privința ipoteticilor, a entităților încă misterioase care împinseseră Pământul cu câteva miliarde de ani către viitorul galactic și deschiseseră poarta între Oceanul Indian și Lumea Nouă. Fără să-ajungă, din câte știa Turk, la nicio concluzie demnă de crezare.

– Ar putea. Dar asta nu explică nimic.

– Tata vorbea mult despre ipotetici. Unul dintre lucrurile pe care le sublinia era tendința noastră de a uita că universul este acum cu mult *mai bătrân* decât înainte de Turbion. Așa că e posibil să se fi schimbat în moduri pe care nu le înțelegem. Orice manual școlar pe care l-ai alege spune că meteoriții și cometele sunt resturi care cad dinspre extremitatea sistemului solar – aici, sau pe Pământ, sau oriunde în galaxie. Dar asta n-a fost niciodată mai mult decât o observație locală și e expirată de două miliarde de ani. Există o teorie care susține că ipoteticii nu sunt organisme biologice și nici n-au fost vreodată...

Turk așteaptă până când luă ea virajul, cu pneurile mașinii luptându-se pentru aderență. Tatăl Lisei fusese profesor universitar. Înainte de a dispărea fără urmă.

– Că sunt un sistem de mașinării auto-reproducibile, instalate în zonele reci ale galaxiei, la marginile sistemelor planetare, cu un metabolism cu adevărat lent, consumând gheață și generând informații.

– Ca replicatoarele trimise de noi în timpul Turbionului.

– Da. Mașini auto-reproductibile. Dar cu miliarde de ani de evoluție în spate.

Așa discutau profesorii universitari cu fiicele lor? Sau ea vorbea ca să nu intre în panică?

– Deci, ce zici?

– Poate ceea ce cade în atmosferă în perioada asta a anului nu e praf de cometă. Poate sunt...

Ea ridică din umeri.

– Ipotetici morți, încheie el.

– Păi, sună stupid când pui problema așa.

– E o teorie la fel de bună ca oricare alta. Nu vreau să fiu sceptic. Dar n-avem nicio dovadă că indiferent ce-o fi căzând din cer provine din spațiu.

– Roți dințate și tuburi din cenușă? De unde *ar putea* proveni?

– Privește lucrurile altfel. Oamenii nu sunt pe planeta asta decât de trei decenii. Ne spunem că totul e sub control, că înțelegem rezonabil de bine totul. Dar nu-s decât baliverne. Ar fi o greșeală să ne repezim să tragem concluzii – *orice* concluzii. Chiar dacă totul e provocat de ipotetici, asta nu explică, de fapt, nimic. De treizeci de ani avem câte o ploaie de meteoriți în fiecare vară și niciodată nu s-a mai întâmplat ceva comparabil cu ceea ce se petrece acum.

Ștergătoarele stivuiau praful la marginile parbrizului. Turk văzu oameni pe trotuare, unii alergând, alții adăpostindu-se în cadrul ușii, chipuri privind neliniștite pe ferestre. O mașină a poliției Guvernului Provizoriu trecu pe lângă ei cu luminile aprinse și cu sirena urlând.

– Poate undeva se petrece ceva neobișnuit, pe care nu-l putem vedea.

– Poate Câinele Celest¹ se scutură de purici. Nu putem trage concluzii atât de curând, Lise.

Ea încuviință dând din cap cu un aer nefericit și intră în garajul imobilului în care locuia, un turn de beton ce părea să fi fost transplantat din Dade County². În adăpostul oferit de parcare subterană, singura dovadă a celor petrecute afară erau câteva fire de praf, plutind în aerul neclintit.

Lise își introduse imediat cardul de securitate în fanta ascensorului.

– Am scăpat.

Da, cugetă Turk, deocamdată.

4

Lise îi găsi lui Turk un halat destul de mare ca să arate decent și îi spuse să-și pună hainele în mașina de spălat, în caz că praful intrat în ele ar fi fost toxic într-un fel sau altul. În timp ce el se schimba, fu rândul ei să facă un duș. Când își spală părul, în jurul scurgerii bălți apă cenușie. Un semn rău, își spuse

¹ Numit și Câinele Foo sau Câinele Leu, este un câine mitologic, despre care se crede că păzește templele budiste, mormintele, palatele imperiale etc., alungând demonii (n. tr.).

² District din sud-estul Floridei, de pe coasta Atlanticului, care include orașul Miami (n. tr.).

ea, o prevestire: poate ploaia de cenușă n-avea să înceteze înainte ca orașul să fie îngropat, ca Pompei. Rămase sub duș până când văzu că apa scursă de pe trupul ei era curată.

Înainte de a termina, becurile pâlpâiră de două ori. Rețeaua electrică din Port Magellan era încă destul de rudimentară; probabil că n-avea să fie nevoie de prea mult timp pentru ca vreun transformator local să iasă din funcțiune. Încercă să-și închipuie ce s-ar fi întâmplat în cazul în care furtuna aceea (dacă putea fi numită astfel) ar fi durat încă o zi, sau două, sau mai multe. Populația unui întreg oraș captivă în întuneric. Navele de salvare ale Națiunilor Unite sosind în port. Soldați evacuând supraviețuitorii. Nu, mai bine să *nu*-și imagineze așa ceva.

Își puse niște blugi curați și o cămașă de bumbac și, când i se alătură lui Turk în camera de zi, luminile erau încă aprinse. În halatul ei vechi, bărbatul părea extrem de jenat, dar arăta periculos de sexy. Picioarele acelea ridicol de lungi, purtând pe alocuri cicatrice lăsate de viața pe care o dusesse înainte de a începe să transporte pasageri dincolo de munți, pe calea aerului. Îi povestise că sosise acolo ca marinar pe un vas comercial și că prima lui slujbă în Lumea Nouă fusese la sistemul de conducte Saudi-Aramco. Mâini mari, aspre, bine folosite.

Privea în jur într-un mod care o făcea să fie conștientă de apartamentul ei, de fereastra largă dinspre est, de panoul video și de biblioteca mică, adăpostind cărți și înregistrări. Se întrebă cum îl

vedea el. Probabil trădând mai multă bunăstare comparativ cu ceea ce numea „baraca lui“ și amintind ceva cam prea mult de casă, sărind prea tare în ochi ca un fragment din America de Nord, deși pentru ea era încă nou, încă oarecum nepopulat: locul în care își adusese lucrurile după despărțirea de Brian.

Dar el nu dădea niciun semn care să sugereze astfel de gânduri. Urmărea canalul local de știri. În Port Magellan apăreau trei cotidiane, dar nu exista decât un singur post TV de știri, controlat de un grup complex, multicultural, de consilieri fără niciun haz. Emitea în cincisprezece limbi și, ca regulă, nu prezenta vreun interes în niciuna dintre ele. Dar acum trata un subiect important. O echipă de filmare ieșise în căderea de cenușă ca să transmită imagini de pe străzi, în timp ce doi comentatori citeau sfaturi din partea mai multor departamente ale Guvernului Provizoriu.

– Închide-l, spuse Lise.

Intersecția largă dintre Portugal și Tenth era blocată, făcând să eșueze un autobuz plin cu turiști care încercau cu disperare să se întoarcă la nava lor de croazieră. Transmisiile radio fuseseră compromise de substanța vâscoasă din aer și comunicarea cu vasele de pe mare se făcea cu intermitențe. Un laborator guvernamental efectua o analiză chimică rapidă a cenușii căzute, dar încă nu se anunțase niciun rezultat. Fuseseră raportate câteva probleme respiratorii, dar nimic care să sugereze că praful acela ar fi produs vreo vătămare imediată a sănătății oamenilor.

Discuțiile libere sugerau existența unei legături între căderea de cenușă și ploaia anuală de meteoriți, dar o confirmare era imposibilă. Cel mai bun sfat adresat populației de autoritățile locale era să stea la adăpost, să țină ușile și ferestrele închise și să aștepte încetarea fenomenului.

Pe urmă se repetau, mai mult sau mai puțin, aceleași lucruri. Lise n-avea nevoie să-i spună un reporter că orașul paraliza. Zgomotele obișnuite ale nopții amuțiseră, excepție făcând urletul periodic al sirenelor vehiculelor de urgență.

Turk închise sonorul.

– Hainele mele sunt probabil curate de-acum.

Se duse în firida destinată spălătoriei, își luă tricoul și blugii și se duse să se îmbrace în baie. În ținutul lacurilor nu fusese atât de pudic. Dar asta se putea spune și despre ea. Îi făcu patul pe canapea. Apoi îl întrebă:

– Ce-ai zice să bem ceva înainte de culcare?

El încuviință dând din cap.

În bucătărie, Lise turnă în două pahare tot ce mai rămăsese din ultima sticlă de vin alb. Când se întoarse, Turk ridicase storurile și privea lung în întuneric. Vântul tot mai puternic purta cenușa căzătoare pe lângă geamuri. Ea îi simți mirosul vag. Duhoarea aia sulfuroasă.

– Îmi aduce aminte de diatomee, spuse el.

– Poftim?

– Știi tu. Planctonul din largul oceanelor? Animalele microscopice? Au o carapace. Când planctonul

moare, carapacele coboară către fundul apei, unde formează un soi de nămol, iar dacă îl aduci la suprafață și îl privești la microscop vezi scheletele planctonului – diatomeele, ca niște stele și ca niște spice și așa mai departe.

Lise privi cenușa purtată de vânt și se gândi la analogia lui Turk. Rămășițele unor ființe cândva vii depunându-se după căderea prin atmosfera furtunoasă. Carapacele ipoteticilor morți.

Tatăl ei n-ar fi fost surprins, se gândi.

Încă mai medita când telefonul ei sună din nou. De data asta răspunse: nu putea exclude lumea exterioară la nesfârșit, trebuia să-și asigure prietenii că era bine sănătoasă. Speră, pentru o clipă și cu un sentiment de vinovăție, că la celălalt capăt nu se afla Brian; dar bineînțeles că el era.

– Lise? spuse el. Am fost îngrijorat de moarte pentru tine. Unde ești?

Ea se duse în bucătărie, ca și cum ar fi vrut să pună un spațiu simbolic între Brian și Turk.

– Sunt bine, răspunse. Sunt acasă.

– Ei, perfect. Mulți alții nu sunt.

– Dar tu?

– Sunt în complexul consulatului. Suntem foarte mulți aici. Ne-am gândit că trebuie să rezistăm până la sfârșit, dormim pe paturi de campanie. Clădirea are un generator, dacă se întrerupe curentul. La tine e curent?

– Pe moment da.

- Aproape jumătate din cartierul chinezesc e în întuneric. Municipality are probleme în privința trimerii echipelor de intervenție.

- Știe cineva ce se petrece?

Vocea lui Brian sosi prin telefon cu o promptitudine stresată, așa cum suna când era nervos sau supărat.

- Nu, nu tocmai...

- Sau când o să înceteze?

- Nu. Însă nu poate dura la nesfârșit.

Era o idee atrăgătoare, dar Lise se îndoia că s-ar fi putut convinge de adevărul ei, cel puțin în noaptea aceea.

- În regulă, Brian. Apreciez faptul că m-ai sunat, dar sunt bine.

Urmă o pauză. El voia să spună mai mult. Așa cum părea să vrea întotdeauna, în perioada aceea. O conversație, dacă nu o căsnicie.

- Anunță-mă dacă ai vreo problemă.

Ea îi mulțimi, închise, lăsă telefonul pe masa din bucătărie și se întoarse în camera de zi.

- Era fostul tău soț? întrebă Turk.

Turk știa despre necazurile ei cu Brian. În munți, pe malul lacului răscolit de furtună, îi împărtășise o parte dintre adevărurile dificile legate de ea și de viața ei. Dădu din cap.

- Îți fac probleme fiindcă sunt aici?

- Nu, spuse ea. Niciuna.

Stătu alături de Turk, urmărind alte știri sporadice, dar pe la trei dimineața o ajunse oboseala și se

duse la culcare pe picioare nesigure. Dar tot mai rămase trează o vreme, în întuneric, încovrigându-se sub un cearșaf de bumbac, de parcă ar fi putut s-o apere de indiferent ce-o fi căzut din cer. Încă n-a sosit ziua judecății de apoi, își spuse. Nu e decât un inconvenient neprevăzut.

Diatomee, se gândi: scoici, viețuitoare de demult, un alt semn că universul s-a schimbat radical în timpul Turbionului și după aceea, că lumea în care se născuse ea nu era o lume pe care părinții sau bunicii ei s-ar fi așteptat s-o vadă vreodată. Își aduse aminte de o carte veche de astronomie a bunicului ei, care o fascinase în copilărie. Ultimul capitol se intitula *Suntem singuri?* și era plin de speculații care păreau naive, prostesti. Pentru că întrebarea primise un răspuns. Nu, nu suntem singuri. Nu, nu ne vom mai putea gândi niciodată la univers considerându-l proprietatea noastră privată. Viața, sau ceva *similar* vieții, existase cu mult timp înainte de evoluția ființelor umane. Ne aflăm pe terenul *lor*, cugetă Lise, și, fiindcă nu-i înțelegem, nu le putem anticipa comportamentul. Nici măcar în ziua de azi nu știa nimeni de ce fusese conservat Pământul vreme de patru miliarde de ani din istoria galactică, asemenea unui bulb de leaie care ierneză într-o pivniță întunecată, sau de ce fusese creat în Oceanul Indian un canal maritim către această nouă planetă. Ceea ce cădea dincolo de geamuri nu reprezenta nimic altceva decât o altă dovadă a ignoranței crase a omenirii.

Dormi mai mult decât avusese de gând și se trezi cu ochii scăldați în lumina zilei – nu tocmai lumina soarelui, dar o bine-venită strălucire a lumii înconjurătoare. După ce se îmbracă, descoperi că Turk se trezise deja. Îl găsi la fereastra salonului, uitându-se afară.

– Arată ceva mai bine, comentă ea.

– Cel puțin nu tot atât de rău.

În aerul de dincolo de geamuri mai plutea încă un praf uniform, scânteietor, dar nu mai cădea atât de dens ca în noaptea trecută și cerul era relativ senin.

– După cum se anunță la știri, spuse Turk, precipitația – așa o numesc – scade în intensitate. Norul de cenușă e încă aici, dar se deplasează către interiorul continentului. Imaginile de pe radar și cele din satelit sugerează că toată povestea s-ar putea termina în seara asta, târziu, sau mâine-dimineață devreme, cel puțin în zona de coastă.

– Bun, zise Lise.

– Dar asta nu înseamnă sfârșitul problemelor. Străzile trebuie curățate. Încă mai avem necazuri cu rețeaua electrică. S-au prăbușit câteva acoperișuri, mai ales cele plate, ale locuințelor plasate de-a lungul promontoriului și închiriate turiștilor. Simpla curățare a docurilor reprezintă un proiect de mare amploare. Guvernul Provizoriu a încheiat un contract cu un parc de utilaje de terasat care să curețe drumurile și, imediat ce se va restabili o parte a capacității de deplasare, vor începe să pompeze apă și să scurgă totul în golf, presupunând că debitul va

putea fi suportat de canalele colectoare. Totul se complică din cauza prafului ajuns în motoare, a mașinilor blocate și așa mai departe.

- Ceva despre toxicitate?

- După cum spun tipii de la știri, cenușa conține, în cea mai mare parte, carbon, sulf, silicați și metale, o parte din acestea alcătuind molecule neobișnuite, indiferent ce-o fi însemnând asta, dar care se descompun cu repeziciune în elemente mai simple. Pe termen scurt nu e periculoasă, în afara cazului când ai astm sau enfizem. Pe termen lung, cine știe? Încă mai vor ca oamenii să rămână în case și ne sfătuiesc să purtăm o mască dacă e neapărată nevoie să ieșim.

- A făcut cineva vreo presupunere în privința provenienței?

- Nu. Ni se oferă o mulțime de speculații, în cea mai mare parte baliverne, dar cineva de la Institutul de Cercetări Geofizice a avut aceeași idee ca noi - materialul provine din spațiu și a fost modificat de ipotetici.

Cu alte cuvinte, nimeni nu știa de fapt nimic.

- Ai dormit azi-noapte?

- Nu prea mult.

- Ai mâncat ceva la micul dejun?

- N-am vrut să-ți răscolesc bucătăria.

- Nu sunt cine știe ce bucătăreasă, dar pot face omletă și cafea. Când el se oferi s-o ajute, adăugă: N-ai face altceva decât să-mi stai în drum. Dă-mi douăzeci de minute.

Bucătăria avea o fereastră de unde Lise putu să studieze Port Magellan în timp ce untul sfârâia în tigaie: orașul acela imens, poliglot, caleidoscopic și multicultural, care crescuse atât de repede pe coasta unui nou continent, acum acoperit de un cenușiu amenințător. Vântul se întetise peste noapte. Cenușa formase dune pe străzile pustii și se scutura din coroanele copacilor plantați de-a lungul Rue Abbas.

Presără brânză cedar proaspătă în omletă și o împături. Măcar de data asta nu se rupse și se desprinse de spatulă, transformându-se într-un lingou cleios. O puse în două farfurii și le duse în camera de zi. Îl găsi pe Turk stând în picioare, în spațiul pe care-l folosea ea drept birou: o masă de lucru, tastatura și niște bibliorafturi, o mică bibliotecă alcătuită din cărți tipărite pe hârtie.

– Aici scrii? Întrebă el.

– Da.

Nu. Așeză farfuriile pe măsuta pentru cafea. Turk i se alătură pe canapea, îndoindu-și picioarele lungi și luând farfuria în poală.

– E bună, zise, gustând omleta.

– Mulțumesc.

– Așadar, cartea la care lucrezi, reluă el. Spune-mi cum merge?

Ea tresări. Cartea, cartea imaginară, scuza ei pentru a-și prelungi șederea în Equatoria, nu exista. Le spunea tuturor că scrie o carte pentru că terminase facultatea de jurnalism și fiindcă părea plauzibil să se ocupe de așa ceva, ca o consecință a căsniciei ei

eșuate – o carte despre tatăl ei, care dispăruse fără nicio explicație când familia locuise acolo, cu doisprezece ani în urmă, când ea avea cincisprezece.

– Greu, răspunse.

– Niciun progres?

– Câteva interviuri, câteva conversații rodnice cu foștii colegi ai tatei de la Universitatea Americană.

Toate astea erau adevărate. Se afundase în istoria fracturată a familiei sale, dar nu scrisese decât niște note pentru ea însăși.

– Din câte îmi amintesc, ai spus că tatăl tău era interesat de cvadri.

– Era interesat de tot felul de lucruri.

Robert Adams venise în Equatoria ca parte a unui contract dintre Institutul de Cercetări Geofizice și neexperimentata Universitate Americană. Cursul pe care îl predă se numea „Geologia Lumii Noi” și făcuse muncă de teren în Extremul Occident. Cartea la care lucra el – o carte reală – fusese intitulată *Planeta ca artefact*, un studiu al Lumii Noi ca loc unde evoluția geologică fusese puternic influențată de ipotetici.

Și da, fusese fascinat de comunitatea cvadrilor – în particular, nu din punct de vedere profesional.

– Femeia din fotografia pe care mi-ai arătat-o, spuse Turk. E o cvadră?

– Poate. Probabil.

Despre cât de multe dintre toate astea voia cu adevărat să vorbească?

– De unde știi?

– Pentru că am mai văzut-o și înainte, răspunse Lise, lăsând farfuria jos și întorcându-se spre el. Vrei să afli toată povestea?

– Dacă vrei să mi-o spui.

Lise auzise pentru prima oară cuvântul „dispărut” ca epitet aplicat tatălui ei la trei zile după ce el nu se mai întorsese acasă de la universitate și la o lună după cea de-a cincisprezecea ei aniversare. Poliția locală venise să discute cazul cu mama Lisei, în timp ce ea asculta de pe coridor, din afara bucătăriei. Tatăl ei „dispăruse” – adică plecase de la lucru ca de obicei, condusese mașina în direcția obișnuită și își pierduse cu desăvârșire urma undeva, între Universitatea Americană și casa lor închiriată de pe dealurile de deasupra Port Magellan. Nu exista nicio explicație evidentă, nicio dovadă pertinentă.

Dar investigația continuase. Fascinația pe care i-o trezeau cvadrii fusese luată în considerație. Mama Lisei fusese interogată din nou, de data asta de oameni care purtau mai degrabă costume de oameni de afaceri decât uniforme: agenți ai Departamentului Securității Genomice. Domnul Adams și-a exprimat interesul față de cvadri: era un interes personal? De exemplu, a abordat în mod repetat subiectul longevității? Suferea de vreo boală degenerativă al cărei curs ar fi putut fi inversat de tratamentul marțian de longevitate? Moartea îl preocupa într-un mod neobișnuit? Era nefericit acasă?

Nu, zise mama Lisei. De fapt, cel mai des spunea:
– Nu, fir-ar să fie.

Lise și-o amintea pe mama ei stând la masa din bucătărie, interogată, bând la nesfârșit căni de ceai ruginiu din roi-boos și spunând:

– Nu, fir-ar să fie, nu.

Cu toate acestea, fusese lansată o teorie. Un bărbat din Lumea Nouă, cu familie, aflat adesea departe de ai lui, sedus de atmosfera orice-e-posibil a frontierei și de ideea celei de-a patra vârste, a celor în jur de treizeci de ani suplimentari atașați speranței sale de viață...

Lise trebuia să admită că toate astea aveau o oarecare logică. N-ar fi fost primul bărbat care își părăsea familia momit de speranța longevității. Cu trei decenii în urmă, marțianul Wun Ngo Wen adusese pe pământ o metodă de prelungire a vieții umane – un tratament care, în același timp, schimba comportamentul în alte moduri subtile. Interzis de efectiv toate guvernele de pe Pământ, tratamentul circula în comunitatea secretă a cvadrilor de pe Terra.

Și-ar fi abandonat Robert Adams cariera și familia ca să se alăture acelei comunități? Lise dădea, instinctiv, același răspuns ca mama ei: nu. Nu le-ar fi făcut una ca asta, *nu*, indiferent cât de tentat ar fi fost.

Dar apăruseră dovezi care îi subminau această convingere. Avusese legături cu străini, din afara campusului universitar, cu oameni pe care nu-i prezenta familiei, ezitând când era vorba să explice ce urmăreau. Iar cultul cvadrilor exercita o atracție

specială în comunitatea academică – tratamentul fusese pus pentru prima oară în circulație de savantul Jason Lawton, printre prieteni pe care îi considera demni de încredere, și începuse prin a se răspândi printre intelectuali și oameni de știință.

Nu, fir-ar să fie: dar doamna Adams avea cumva o explicație mai bună?

Nu, doamna Adams nu avea. Așa cum nu avea nici Lise.

Investigația nu ajunsese la nicio concluzie. După un an petrecut astfel, mama Lisei rezervase un bilet către California pentru ea și fiica ei, gârbovită de insulta adusă vieții ei bine planificate, dar nu zdrobită, cel puțin din câte lăsa să se vadă. Disparația – Lumea Nouă în general – devenise un subiect de care nu pomenea nimeni în prezența ei. Lise învățase bine această lecție. Asemenea mamei ei, își închisese durerea și curiozitatea la loc sigur, în podul întunecat al sinelui, unde erau depozitate ideile de neconceput. Cel puțin până la căsătoria ei cu Brian și la transferul lui în Port Magellan. Amintirile îi fuseseră brusc împrăștiate: rana se redeschisese de parcă nu s-ar fi vindecat niciodată și descoperise că, în țarcul ei, curiozitatea i se distilase, fiind acum mai degrabă tipică unui adult decât unui copil.

Începuse să le pună întrebări colegilor și prietenilor tatălui ei, dintre care câțiva încă mai locuiau în oraș, iar aceste întrebări implicau, inevitabil, comunitatea cvadrilor din Lumea Nouă.

Brian încercase la început să-i fie de folos. Nu-i plăceau prea mult cercetările ei ad-hoc în privința unor chestiuni pe care el le considera potențial periculoase – și Lise bănuia că se adăugaseră numărului crescând de decuplări emoționale dintre ei –, dar le tolerase și chiar își folosise legitimația de membru al DSG pentru a urmări o parte dintre nedumeririle ei.

Cum era femeia din fotografie.

– De fapt, sunt două fotografii, îi spuse lui Turk.

Când se mutase din locuința părintească, Lise salvase o serie de lucruri pe care mama ei amenința dintotdeauna că urma să le arunce, în cazul ăsta fiind vorba despre un disc cu fotografii din anii petrecuți în Port Magellan. Unele fuseseră făcute la petrecerile cu colegii de la facultate organizate în casa familiei Adams. Selectase câteva ca să le arate vechilor prieteni, sperând să dea de urma persoanelor pe care nu le recunoștea. Reușise cel puțin să asocieze niște nume cu o parte din ele, dar una ieșea în evidență: o femeie vârstnică, în blugi, cu tenul întunecat, surprinsă în cadrul ușii, în spatele unei mulțimi de angajați mai bine îmbrăcați ai facultății, ca și cum ar fi sosit pe neașteptate – părea dezorientată, nervoasă.

Nimeni nu fusese în stare s-o identifice. Brian se oferise s-o treacă prin filtrul softului de recunoaștere a imaginilor deținut de DSG, să vadă dacă descoperă ceva. Fusese una dintre ultimele acțiuni numite de Lise „bombele filantropice“ ale lui Brian – acte de generozitate pe care i le arunca în față ca s-o abată

de pe calea despărțirii – și ea acceptase oferta avertizându-l că asta nu avea să schimbe nimic.

Dar căutarea scosese la iveală un rezultat pertinent. Aceeași femeie trecuse prin zona docurilor din Port Magellan cu o lună în urmă. Era înscrisă pe lista declarată de o navă de pasageri ca „Sulean Moi”.

Numele se ivise din nou, legat de Turk Findley, pe care femeia îl angajase ca s-o ducă pe calea aerului dincolo de munți, în orașul părăsit cunoscut drept Mormântul lui Kubelick – același oraș în care încercase să ajungă Lise, cu câteva luni mai devreme, urmând o pistă diferită.

– N-a fost prea vorbăreață, spuse Turk, după ce ascultase totul cu răbdare. A plătit cu bani gheață. Am lăsat-o pe aerodromul de la Mormântul lui Kubelick, și asta a fost tot. N-a spus niciodată nimic despre trecutul ei sau despre motivul care o făcuse să plece spre vest. Crezi că e cvadră?

– Nu s-a schimbat aproape deloc în cincisprezece ani. Asta sugerează c-ar putea fi.

– Atunci cea mai simplă explicație ar putea fi adevărată. Tatăl tău a făcut tratamentul ilegal și a început o nouă viață sub un alt nume.

– Poate. Dar m-am săturat de ipoteze. Vreau să știu ce s-a-ntâmplat în realitate.

– Și ce-o să faci după ce afli adevărul? Viața ta o să devină mai bună? Poate-o să descoperi ceva care n-o să-ți placă. Poate-o să fii din nou îndoliată.

– Măcar o să știu pentru ce port doliu, spuse ea.

Așa cum se întâmpla adesea după ce vorbea despre tatăl ei, în noaptea aceea îl visă.

La început, visul păru mai degrabă o amintire; stăteau alături pe veranda casei lor din Port Magellan, iar el îi vorbea despre ipotetici.

Stăteau de vorbă pe verandă fiindcă pe mama ei nu o interesau astfel de conversații. Era cel mai reliefat contrast pe care îl putuse remarca Lise între părinții săi. Amândoi îi supraviețuiseră Turbionului, dar ieșiseră din criză cu sensibilități polarizate. Tatăl ei se aruncase în mister cu capul înainte, se îndrăgostise de cea mai mare ciudățenie din univers. Mama ei pretindea că nu se întâmplase nimic – că gardul grădinii și zidul din spate al casei erau baricade destul de solide pentru a ține la distanță fluxul timpului.

Lise nu știa prea bine care îi era locul în divizarea aceea. Îi plăcea sentimentul de siguranță pe care i-l oferea casa mamei ei. Dar îi plăcea și să-și asculte tatăl vorbind.

În vis, el îi povestea despre ipotetici. *Ipoteticii nu sunt oameni. Lise, nu trebuie să faci greșeala asta. În timp ce stelele fără nume de deasupra Equatoriei se transformau într-un cer negru ca ardezia. Bănuim că sunt o rețea de miașini mai mult sau mai puțin lipsite de rațiune, dar are această rețea o conștiință a propriei existențe? Are o minte, Lise, așa cum ai tu și cum am eu? Dacă este așa, fiecare element al gândirii sale trebuie să se propage vreme de sute sau mii de ani-lumină. Înseamnă că vede timpul și spațiul cu totul altfel decât*

noi. E posibil să nu ne perceapă deloc, să ne excludă, considerându-ne un fenomen trecător, iar dacă ne manipulează, s-ar putea s-o facă la un nivel cu desăvârșire inconștient.

Ca Dumnezeu, sugerează Lise în vis.

Un Dumnezeu orb, ripostă el, dar se înșela, fiindcă, în vis, în vreme ce ea era vrăjită de grandoarea viziunii lui și se simțea în siguranță în perimetrul sensibilității mamei sale, ipoteticii își coborâra mâna din cer, deschiseră un pumn de fier care scânteia în lumina stelelor și îi înhățară tatăl înainte de a-și aduna ea destul curaj ca să poată țipa.

5

Praful continuă să cadă vreme de alte câteva ore, mult mai rarefiat, dând luminii o tentă cenușie, apoi se opri cu desăvârșire la căderea întunericului.

Orașul rămase nefiresc de tăcut, cu excepția hârâitului utilajelor de terasat, care dislocau fără încetare cenușa. Turk putea spune unde lucrau după talazurile de praf fin înălțate în jurul și deasupra lor, coloane cenușii propulsate deasupra magazinelor, a barăcilor, a clădirilor cu birouri și a firmelor, amestecându-se cu dăre de apă sărată când furtunurile de pompăre întinse din port către dealuri începură să irige străzile. O priveliște dezolantă. Dar până și la ora aceea erau oameni pe trotuare, cu basmale

legate peste față în loc de măști, lovind grămezile de praf cu piciorul în drumul lor, sau mulțumindu-se să evalueze pagubele, uitându-se în jur cu priviri pierdute, ca interpreții unui spectacol ce descrie un dezastru. Un bărbat într-o dishdasha¹ stătea de o jumătate de oră în fața băcăniei arabe de peste drum, fumând țigări și holbându-se la cer.

– Crezi că s-a terminat? Întrebă Lise.

Evident o întrebare la care nu-i putea răspunde. Dar presupuse că ea nu dorea un adevărat răspuns, ci mai ales o încurajare.

– Pe moment, oricum.

Erau amândoi prea încordați ca să doarmă. El deschise ecranul video și se instalară din nou pe canapea, pescuind informații noi. Un crainic anunță că norul de praf înaintase către interiorul continentului și nu se mai așteptau alte „precipitații” – se primiseră rapoarte sporadice despre căderi de cenușă din toate comunitățile dintre Promontoriul lui Ayer și localitatea Haixi, de pe coastă, dar Port Magellan părea să fi fost cel mai greu lovit. Ceea ce era bine, într-un anume fel, presupuse Turk, fiindcă, în timp ce pentru metropolă mormanul acela de macroparticule fusese o neplăcere, pentru sistemul ecologic local ar fi fost o catastrofă, sufocând pădurile și distrugând recoltele și poate chiar otrăvind solul, deși prezentatorul știrilor spunea că, „ținând cont de rezultatul ultimelor analize”, nu avea nimic extrem

¹ Tunică lungă, purtată de arabi (n. tr.).

de toxic. Bineînțeles că structurile fosile sau cu aspect de mecanism din căderea de cenușă atrăseseră atenția. Microfotografiile prafului scosese la iveală chiar și forme mai bine ascunse: came și roți dințate degradate, conuri festonate, ca niște cochilii de scoici, molecule anorganice încârligate unele de altele în structuri complexe, nefirești – ca și cum o mașinărie imensă ar fi fost erodată pe orbită și numai componentele sale cele mai fine ar fi supraviețuit coborârii în flăcări prin atmosferă.

Își petrecuseră întreaga zi în apartament, Turk stând în cea mai mare parte a timpului la fereastră, Lise dând telefoane și trimițând mesaje familiei, acasă, făcând o listă a proviziilor din bucătărie pentru cazul în care orașul ar fi rămas blocat mai multă vreme, și, între timp, între ei se restabilise un soi de intimitate – cea de-pe-munte-din-inima-furtunii, pe care o împărtășiseră înainte, acum coborâtă în oraș – și, când ea își sprijini capul de umărul lui, Turk își ridică mâna să-i mângâie părul, dar ezită, reamintindu-și natura situației în care se aflau.

– E în ordine, spuse ea.

Părul ei mirosea a proaspăt și, cumva, a auriu, și părea de mătase sub palma mâinii lui.

– Turk, făcu ea, îmi pare rău...

– N-ai de ce să-ți ceri scuze.

– Fiindcă m-am gândit că am nevoie de un pretext ca să te văd.

– Și eu ți-am simțit lipsa, mărturisi el.

– Numai că... am fost derutată.

– Știu.

– Vrei să mergi la culcare? Lise îi luă mâna și își frecă de ea obrazul. Vreau să spun...

El știa ce voia să spună.

Își petrecu noaptea aceea cu ea, și mai petrecu încă una, nu fiindcă ar fi fost nevoie – între timp, drumul de pe coastă fusese curățat în cea mai mare parte –, ci fiindcă era posibil.

Dar nu putea rămâne la nesfârșit. Mai trândăvi încă o dimineață, ciugulind micul dejun în vreme ce Lise dădea alte telefoane. Era uimit de numărul mare al prietenilor, al cunoștințelor și al rudelor ei. Îl făcea să se simtă oarecum lipsit de popularitate. El nu discută în dimineața aceea decât cu clienții ale căror zboruri trebuiau reprogramate sau anulate – anulări pe care nu și le putea permite tocmai atunci – și cu doi prieteni, mecanici de pe aeroport, care s-ar fi putut întreba de ce nu era acolo, să bea împreună cu ei. Nu avea cine știe ce viață socială. Nu avea nici măcar un câine.

Lise înregistrează un mesaj lung pentru mama ei, aflată în State. Convorbirile directe, prin Arcadă, nu erau posibile, fiindcă singurul lucru căruia îi îngăduiau ipoteticii să călătorească între lumea aceea și cea de dincolo de ușă erau navele maritime cu oameni la bord. Dar exista o flotă de vase comerciale echipate cu aparatură de telecomunicații care făceau naveta, pentru a retransmite datele înregistrate. Puteai urmări știri video de acasă cu un decalaj de numai

câteva ore și puteai trimite mesaje vocale sau scrise dintr-o parte într-alta. Mesajul Lisei, în măsura în care îl auzi el, era o liniștire atentă, vorbea despre cenușa căzută spunând că nu făcuse niciun rău persistent și că, după toate aparențele, avea să fie îndepărtată în curând, deși cele petrecute erau un mister foarte derutant – nu zău, se gândi Turk.

Pilotul avea familie în Austin, Texas, dar rudele nu mai primiseră în ultima vreme nicio veste de la el și nici nu se așteptau să primească.

Pe raftul de cărți de lângă biroul Lisei era un exemplar al Arhivelor Marțiene, legat, în trei volume, numit uneori Enciclopedia Marțiană, compendiul de istorie și știință adus pe Pământ de Wun Ngo Wen, cu treizeci de ani în urmă. Copertele albastre, prăfuite, aveau marginile zdrențuite în partea dinspre cotor. El luă primul volum și îl răsfoi.

– Crezi în asta? o întrebă, când ea lăsă în sfârșit telefonul jos.

– Nu e o religie. Nu e ceva în care trebuie să crezi.

Înainte, în anii bizari ai Turbionului, națiunile avansate tehnologic de pe Pământ adunaseră resursele necesare pentru terraformarea și colonizarea planetei Marte. Cea mai utilă resursă fusese deja oferită de ipotetici și acela era momentul potrivit. Pentru fiecare an de pe Pământul de sub membrana turbionară treceau mii de ani în universul din exterior. Transformarea biologică de pe Marte – savanții o numeau „ecopoesis” – fusese relativ ușor de realizat, dată fiind generoasa deconectare temporală.

Colonizarea umană a planetei fusese, în ansamblu, o aventură mai riscantă.

Izolați de Pământ vreme de milenii, coloniștii de pe Marte creaseră o tehnologie pe măsura mediului lor sărac în apă și însetat de nitrogen. Erau maeștri ai manipulării biologice, dar acționau cu o prudență cronică în privința ingineriei mecanice de amploare. Trimiterea unei nave cu echipaj uman pe Pământ fusese o strategie disperată, la care apelaseră când ipoteticii păruseră pe punctul de a închide Marte într-o membrană turbionară proprie.

Wun Ngo Wen, așa-numitul ambasador marțian – Turk dădu peste o fotografie de-ale lui când răsfoia o anexă a cărții: un bărbat mărunțel și zbârcit, cu pielea de culoare întunecată –, sosise în timpul ultimilor ani ai Turbionului. Apariția sa fusese sărbătorită de guvernele Terrei, până când devenise evident că nu avea nicio soluție pentru problemele lor. Dar Wun pledase pentru trimiterea unor sonde semi-biologice de concepție marțiană în exteriorul sistemului solar și ajutase la demararea lansării acestora: dispozitive robotice auto-reproductibile menite să retransmită informațiile care puteau arunca o lumină utilă asupra naturii ipoteticilor, și, într-un fel, reușiseră – rețeaua de sonde fusese absorbită de un sistem ecologic pre-existent, nebănuit până atunci, de mecanisme auto-reproductive, trăind în profunzimea spațiului cosmic, sistem care reprezenta „corpul” fizic al ipoteticilor, sau așa credeau o serie de oameni. Iar Turk n-avea, în privința asta, nicio opinie.

Versiunea Arhivelor aflată în posesia Lisei era o ediție autorizată, publicată în Statele Unite. Fusesse studiată cu atenție și sistematizată de un grup de savanți și de oficialități guvernamentale și era recunoscută ca fiind incompletă. Înainte de moartea sa, Wun avusese grijă ca o serie de exemplare necenzurate să circule pe cale neoficială, alături de ceva mult mai valoros: „produsele farmaceutice” marțiene, inclusiv medicamentul care putea adăuga cel puțin treizeci de ani la durata medie de viață a unui om, așa-numitul tratament pentru vârsta a patra, despre care se presupunea că îl tentase pe tatăl Lisei.

Se credea că pe Pământ existau, în momentul acela, o mulțime de cvadri autohtoni, deși lipseau structurile sociale elaborate care constrângeau libertățile verilor lor marțieni. Aplicarea tratamentului era ilegală, ca urmare a unui acord al Națiunilor Unite semnat, efectiv, de toate statele membre. Cea mai mare parte a activității Departamentului de Securitate Genomică din State consta în a pune capăt oricărui cult al cvadrilor – fie el autentic sau doar o escrocherie – plus în a controla tranzacționarea extrem de profitabilă a îmbunătățirilor genetice, atât umane, cât și animale. Aceștia erau oamenii pentru care lucra fostul soț al Lisei.

– Știi, spuse ea, noi n-am stat de vorbă prea mult despre asta.

– Mie mi se pare că n-am stat prea mult de vorbă despre nimic.

Zâmbetul ei scurt i se păru atrăgător.

– Cunoști vreun cvadru? îl întrebă.

– N-aș recunoaște unul dacă l-aș vedea.

Și, dacă răspunsul lui era un subterfugiu, Lise nu păru să observe.

– Fiindcă e altfel aici, în Port, spuse ea, aici, în Lumea Nouă. Legile nu sunt impuse așa cum sunt pe Pământ.

– Asta se schimbă, așa am auzit.

– Motiv pentru care vreau să cercetez ceea ce îl interesa pe tata, înainte de a fi distrus totul. Lumea spune că în oraș există un grup clandestin de cvadri. Poate nu numai unul.

– Da, am auzit. Aud o mulțime de lucruri. Nu sunt toate adevărate.

– La mâna a doua pot să fac orice fel de cercetări doresc, dar de fapt e necesar să stau de vorbă cu cineva care a intrat în legătură directă cu comunitatea cvadrilor de aici.

– Corect. Poate Brian reușește să aranjeze asta, data viitoare când arestează pe cineva.

Îi păru imediat rău că o spusese, sau fiindcă o spusese fără menajamente. Ea se crispă.

– Eu și Brian suntem divorțați și nu sunt responsabilă pentru acțiunile Securității Genomice.

– Dar el caută aceeași oameni pe care-i cauți tu.

– Din motive diferite.

– Asta nu te-a surprins niciodată? Dacă te folosește ca pe-un fel de unealtă? Dacă profită de cercetările tale?

– Nu-i arăt lui Brian lucrările mele – nu le arăt nimănui.

– Nici atunci când te momește cu femeia care ți-a atras probabil tatăl?

– Nu sunt sigură că ai dreptul...

– Las-o baltă. Știi, de fapt sunt îngrijorat.

Ea era evident pe punctul de a-i întoarce vorbele împotriva lui, dar își lăsă capul pe o parte și căzu mai întâi pe gânduri. Era unul dintre lucrurile pe care Turk le remarcase imediat în privința ei, obiceiul de a se retrage cu o clipă înainte de a da un verdict.

– Nu face presupuneri despre mine și Brian, spuse ea. Nu înseamnă că, dacă ne mai vorbim încă, îi fac favoruri.

– Așa ne dăm seama unde ne situăm, zise el.

La amiază, cerul era din nou cenușiu, dar norii erau de ploaie, fără nimic exotic, și aduseră un potop torențial, cu bulbuci, nepotrivit cu anotimpul. Turk presupuse că, în ultimă instanță, ploaia putea fi o binefacere – putea spăla o parte din cenușă, afundând-o în pământ sau în mare, putea ajuta la salvarea recoltei, dacă așa ceva era posibil. Dar nu făcea nimic ca să-i ușureze șofatul la sud de Port, după ce își recupe-rase mașina din parcare de la Harley's. Pavajul era înșelător din cauza peliculei scânteietoare de cenușă. Pâraiele și râurile se umflaseră și căpătaseră culoarea noroiului. Când drumul traversa culmile dealurilor, Turk zărea nămolul înflorind și prelingându-se în ocean dintr-o duzină de delte noroioase.

Părăsi drumul de pe coastă printr-o ieșire nesemnalizată, îndreptându-se către locul numit de majoritatea vorbitorilor de limbă engleză Platoul New Delhi, o așezare alcătuită din barăci de pe porțiunea plană dintre două pâraie, sub o faleză înaltă care se surpa câte puțin în fiecare anotimp ploios. Șirurile de locuințe din prefabricate ieftine, chinezești, erau despărțite de străduțe nepavate și barăcile construite pentru vreme bună fuseseră îmbunătățite adăugându-li-se carton gudronat pe acoperișuri și coli izolatoare aduse de la fabricile de materiale ieftine, de proastă calitate, din susul coastei. Pe Platou nu exista niciun fel de poliție, nicio altă autoritate reală în afară de aceea care putea fi impusă de biserici, temple și moschei. Utilajele de terasat nu ajunseseră nici măcar în apropiere și aleile mai înguste erau pline de dune masive, umede. Dar de-a lungul drumului principal fusese croit un pasaj cu lopețile, iar Turk nu avu nevoie decât de câteva minute în plus ca să ajungă la locuința lui Tomas Ginn, câtuși de puțin ieșită din comun – o cocioabă de un verde-arsenic îngheșuită între alte două, identice cu ea.

Parcă mașina și înaintă cu greu prin terciul gros de cenușă umedă, până la ușa lui Tomas. Bătu. Fiindcă nu auzi niciun răspuns, bătu încă o dată. La fereastra mică, cu perdea, din stânga lui, apăru pentru scurt timp o față zbârcită. Pe urmă se deschise ușa.

– Turk!

Vocea lui Tomas Ginn suna de parcă s-ar fi strecurat prin piatră, o voce de om bătrân, dar mai fermă decât fusese când îl întâlnise Turk pentru prima oară.

– Nu m-așteptam să te văd. Mai ales în toiul tuturor acestor necazuri. În locul ăsta e o harababură nenorocită, dar îți pot turna oricum ceva de băut.

Turk intră. Locuința lui Tomas nu era cu mult mai mult decât o singură încăpere cu pereți subțiri, cu o canapea jerpelită, cu o masă într-un capăt și cu o bucătărie în miniatură în celălalt, totul slab luminat. Compania de Electricitate din Port Magellan nu întinsese niciun cablu în direcția aceea. Curentul electric provenea din șirul de plăcuțe fotovoltaice Sinotec de pe acoperiș, a căror eficiență fusese redusă de praful căzut. Locul avea un miros persistent de sulf și de talc, dar acesta era, în cea mai mare măsură, izul de cenușă care pătrunsese înăuntru odată cu Turk. În stilul lui aparte, Tomas era un gospodar exigent. În limbajul lui, „o harababură nenorocită” însemna că, în loc să fie aruncate, două sticle goale de bere rămăseseră într-un cotlon strâmt.

– Stai jos, spuse Tomas, așezându-se pe un scaun uzat, a cărui adâncitură era imaginea în oglindă a fundului său osos.

Turk alese cea mai puțin zdrențuită porțiune a canapelei prietenului său.

– Îți vine să crezi că tot rahatul ăsta a căzut din cer? Adică, cine-a cerut *așa ceva*? Ieri a trebuit să-mi croiesc drum cu lopata ca să pot să ies din casă și s-ajung la băcănie.

De-a dreptul de necrezut, admise Turk.

- Și ce te-aduce aici? Mă aștept la ceva mai mult decât prietenia dintre vecini, dată fiind vremea. Dacă o poți numi vreme.

- Trebuie să-ți pun o întrebare, spuse Turk.

- Să-mi pui o întrebare sau să-mi ceri o favoare?

- Păi - pentru început o întrebare, oricum.

- Importantă.

- Ar putea fi.

- Atunci vrei o bere? Ca să scapi măcar de praful din gâttej?

- Nu e o idee rea, făcu Turk.

Turk îl cunoscuse pe Tomas la bordul unui tanc petrolier vechi, cu o singură cocă, trimis către Plaja Talazurilor în ultima sa călătorie.

Nava, numită *Kestrel*, fusese biletul lui Turk către Lumea Nouă. Se angajase ca marinar bun la toate, pentru un salariu neglijabil. Tot echipajul făcuse același lucru, fiindcă era o călătorie fără întoarcere. Dincolo de Arcadă, în Equatoria, piața de fier vechi era înfloritoare. Pe Pământ, un leviatan de talia lui *Kestrel* era o povară, prea vechi pentru a mai corespunde standardelor internaționale, și nu se mai putea folosi decât pentru cel mai nerentabil gen de comerț de-a lungul coastelor, iar costul descotorosirii de un asemenea obiect era prohibitiv. Însă, în Lumea Nouă, aceeași carcasă ruginită avea să devină o sursă valoroasă de materie primă, dezgolită și făcută bucăți de armatele de lucrători thailandezi și chinezi

înarmați cu aparate de tăiat cu acetilenă care își câștigau traiul nestânjeniți de reglementările impuse de protecția mediului – distrugătorii profesioniști de pe Plaja Talazurilor distrugătoare, situată undeva, în nordul metropolei Port Magellan, la câteva sute de kilometri distanță.

În timpul acelei călătorii, Turk și Tomas își împărțiseră proviziile și aflaseră câte ceva unul despre altul. Tomas pretindea că se născuse în Bolivia, dar fusese crescut, spunea el, în Biloxi, și lucrase pe docurile de acolo și apoi pe cele din New Orleans, pe când era băietan și bărbat tânăr. Fusese când și când pe mare, vreme de câteva decenii, în anii tumultoși ai Turbionului, când guvernul Statelor Unite reactivase vechea Marină Comercială, ca gest menit să contribuie la securitatea națiunii, și după aceea, când comerțul desfășurat prin Arcadă avusese ca urmare cererea de nave noi pentru transport.

Tomas ajunsese pe *Kestrel* din același motiv care-l îndemnase pe Turk să se angajeze: era un bilet dus către pământul făgăduinței. Sau către un loc pe care le plăcea amândurora să și-l imagineze astfel. Tomas nu era naiv. Mai traversase Arcada de alte cinci ori și petrecuse câteva luni în Port Magellan, aflate nemijlocit care erau cusururile orașului și văzuse cu câtă cruzime îi trata pe nou-veniți. Dar era mai liberal, mai lipsit de prejudecăți, mai neoficial poliglot decât oricare metropolă de pe Pământ – un oraș al oamenilor mării, construit în cea mai mare parte de marinari expatriați, și acolo dorea să-și

petreacă ultimii ani ai vieții, privind peisajul pe care mâna omului îl atingea de puțină vreme. (Turk se angajase în mare măsură din aceeași cauză, deși pentru el avea să fie prima călătorie dincolo de Arcadă. Și își dorea să ajungă cât mai departe de Texas cu putință, din rațiuni asupra cărora nu se obosea să insiste.)

Cât despre *Kestrel*, beleaua era că, neavând niciun viitor, fusese prost întreținut și abia dacă mai era apt pentru navigare. Toată lumea de la bord era conștientă de asta, începând cu căpitanul filipinez și terminând cu adolescentul sirian analfabet care servea echipajul la masă. Asta făcea ca traversarea să fie periculoasă. Vremea rea pusese pe fugă multe vase care se îndreptau spre Plaja Talazurilor, și nu numai o singură navă ruginită își găsisese odihna sub Arcada ipoteticilor.

Dar vremea din oceanul Indian fusese liniștitor de blajină și, fiindcă era prima lui trecere, Turk se pregătise să se afle pe punte în momentul traversării, cu riscul de a fi luat în râs de ceilalți marinari. O traversare nocturnă a Arcadei. Își găsisese un loc la pupă, în afara teugei, la adăpost de vânt, își încropise o pernă dintr-un morman de zdrențe rigidizate cu vopsea uscată, se întinsese și privise stelele. Aștrii se răzlețiseră în cele patru miliarde de ani de evoluție galactică scurse în vreme ce Pământul era închis în membrana lui turbionară și, după treizeci de ani, rămăseseră tot fără nume, dar erau singurii pe care îi văzuse Turk vreodată. În momentul încetării Turbionului, abia împlinise cinci ani. Generația lui crescuse într-o lume post-Turbion, obișnuindu-se cu ideea că

o navă oceanică te putea duce de pe o planetă pe alta. Totuși, spre deosebire de alții, Turk nu reușise niciodată să considere asta o traversare prozaică. Pentru el continua să fie un miracol.

Arcada ipoteticilor era o construcție cu mult mai mare decât orice ar fi putut realiza ingineria umană. La scara stelelor și a planetelor, scara la care se presupunea că acționează ipoteticii, era un obiect relativ minuscul... dar era cel mai mare obiect construit pe care își imagina Turk că l-ar fi putut avea vreodată în fața ochilor. O văzuse adesea în fotografii, în înregistrări video, în diagrame reprezentative din cărțile de școală, dar nimic din toate acestea nu era pe măsura realității.

O zărise pentru prima oară cu ochii lui în Sumatra, în portul unde se angajase pe *Kestrel*. Piciorul estic al Arcadei era vizibil în zilele senine, mai ales în amurg, când ultimele licăriri ale luminii urcau pe acel fir palid făcându-l să lucească și transformându-l într-un șnur fin de aur. Dar în timpul traversării se aflase aproape chiar sub culme, ceea ce îi oferea o imagine cu totul diferită. Arcada fusese comparată cu o verighetă de o mie șase sute de kilometri lățime aruncată în Oceanul Indian, o jumătate fiind îngropată în adâncul planetei, iar cealaltă proiectându-se în afara atmosferei, în spațiul pustiu. De pe puntea lui *Kestrel* nu putea să vadă niciunul dintre picioare intrând în apă, dar vedea culmea reflectând ultimele raze de soare, o tușă de culoare de un albastru-argintiu, pălind până la un roșu-întunecat în

extremitățile din est și vest. Se înfiorase în fierbințeala aerului serii.

Lumea spunea că, privit de aproape, dacă nu navigai la o distanță mai mare decât raza pe care se poate auzi un megafon, oricare dintre picioare părea tot atât de neted ca un stâlp de beton înălțat deasupra mării, cu excepția faptului că stâlpul acela enorm de lat nu se *oprea* la o anumită înălțime, ci dispărea pur și simplu din vedere. Însă, indiferent cât de neclintită ar fi părut, Arcada nu era un obiect inert. Era un mecanism. Era în legătură cu o copie – sau, poate, cu cealaltă jumătate – a sa, plasată într-un ocean compatibil din Lumea Nouă, la o depărtare de mulți ani-lumină. Poate orbita în jurul uneia dintre stelele pe care le zărea Turk de pe puntea lui *Kestrel*: era o idee cutremurătoare. Arcada părea neînsuflețită, dar, în realitate, supraveghea suprafețe alăturate ale fiecăreia dintre cele două lumi, dirijând trecerea în ambele sensuri. Pentru că asta făcea: asta era rolul ei. Dacă o pasăre, o creangă de copac ruptă de furtună sau un curent oceanic trecea pe sub Arcadă, își continua drumul în siguranță. Apele Pământului și ale Lumii Noi nu se contopeau niciodată. Dar un vas cu oameni la bord care traversa oceanul pe sub Arcadă era captat și translat pe o distanță inimaginabilă. Toate relatările spuneau că tranziția se făcea cu atâta ușurință încât era aproape ridicolă, dar Turk își dorise să o trăiască acolo, în spațiul deschis, nu jos, în cabinele echipajului, unde nici măcar n-ar fi știut ce se întâmplase înainte de a auzi sunetul ritual al sirenei vasului.

Se uitase la ceas. Aproape că era timpul. Încă mai aștepta când Tomas ieșise din întuneric în lumina puternică a unui felinar de pe punte, zâmbindu-i.

– E prima oară, da, spuse Turk, prevenind un comentariu inevitabil.

– La naiba, îi răspunsese Tomas, nu trebuie să-mi dai explicații. Eu ies la fiecare trecere. Ziua sau noaptea. Ca și cum mi-aș aduce omagiul.

Un omagiu către cine? Către ipotetici? Dar Turk nu întrebase.

– Și, o, Doamne! spusese Tomas, ridicându-și fața bătrână către cer. Trecem acum.

Așa că Turk își adunase – inutil – curajul și prive stelele pălind și învârtelindu-se în jurul culmii Arcadei, ca niște reflexii din apă tulburate de prova unui vapor. Apoi *Kestrel* fusese învăluit brusc de ceață, sau de o păclă care te ducea cu gândul la ceață, deși nu avea niciun fel de miros sau de gust de umezeală; o amețală trecătoare, o apăsare în urechi. Pe urmă stelele reapăruseră, dar erau alte stele, mai dese și mai strălucitoare, pe un cer ce părea mai întunecat; și acum aerul avea într-adevăr un gust și un miros subtil diferite și își răsucea o pală în jurul unghiurilor oțelului dur al punții de sus, ca și cum ar fi vrut să se prezinte, aer cald, cu miros de sare și înviorător de proaspăt. Iar deasupra, pe puntea de comandă a navei, acul busolei se răsucise probabil în jurul axului său, așa cum se întâmpla la fiecare traversare a Arcadei, pentru că sirena vasului scosese un urlat prelung – atât de puternic încât părea o

pedeapsă, dar sunând aproape nesigur pe un ocean care făcuse de puțin timp cunoștință cu ființele umane.

– Lumea Nouă, spusese Turk, dus pe gânduri.

Atâta tot? Atât de simplu?

– Equatoria, completase Tomas, confundând continentul cu planeta, așa cum făceau cei mai mulți oameni. Cum te simți ca explorator spațial, Turk?

Dar Turk nu putuse să-i răspundă, pentru că doi bărbați din echipaj, ieșiți pe furiș pe punte, se repeziseră la el cu o găleată de apă sărată și îl stropiseră râzând. Un alt ritual de trecere, un botez al marinarului virgin. Traversase, în sfârșit, cel mai straniu dintre meridianele lumii. Și nu avea nicio intenție de a se întoarce, niciun cămin adevărat în care să revină.

Când se îmbarcase pe *Kestrel*, Tomas era plăpând, ca urmare a vârstei sale, și fusese rănit când vasul nu reușise să acosteze așa cum ar fi trebuit.

La Plaja Talazurilor nu erau docuri sau dane. Turk zărise portul de pe punte, când aruncase cu adevărat prima privire către coasta Equatoriei. Continentul se contura neclar la orizont, ca un miraj, roz în lumina dimineții, deși nu se mai putea spune că era neatins de mâna omului. Cele trei decenii scurse de la încheierea Turbionului transformaseră țărmul vestic al Equatoriei dintr-un ținut sălbatic într-un haos de sate pescărești, de tabere de tăietori de lemne, de industrii primitive, de ferme care făceau agricultură tăind și arzând pădurea, de drumuri croite în pripă, de o duzină de așezări prospere, plus

o metropolă spre care erau canalizate mai toate resursele bogate din interiorul continentului. Situată la nord de Port Magellan, la o distanță de aproape o sută de mile marine, Plaja Talazurilor era probabil cea mai urâtă dintre zonele colonizate de pe coastă – Turk n-ar fi putut spune asta, dar căpitanul filipinez al cargoului insistase și argumentele lui erau plauzibile. Plaja largă, albă, protejată de valuri de un promontoriu plin de prundiș, era pătată de epavele vaselor sfărâmate și mânjită de fumul și de cenușa lăsate în urmă de mii de focuri. Turk observase un tanc petrolier cu două coci, care nu se deosebea prea mult de *Kestrel*, vreo douăzeci de cargoboturi de coastă, ba chiar și o navă militară, dezgolită de toate steagurile și însemnele identificatoare. Toate acestea sosiseră recent și lucrul la dezmembrarea lor abia dacă începuse. Plaja era ticsită, pe o distanță de mulți alți kilometri, de ramele de oțel rămase fără bordaj, de jumătăți cavernoase de nave în care strălucirea flăcărilor acetilenice ale dezmembratorilor răspândea o lumină spasmodică.

Dincolo de toate acestea se întindeau barăcile din fier vechi, forjele, magaziile cu unelte și atelierile mecanice ale muncitorilor, mai ales indieni și malaiezieni, cu toții onorându-și contractele care le cumpăraseră trecerea pe sub Arcadă. Ceva mai departe unduiau către poalele munților dealuri gri-albăstrui, cețoase în lumina dimineții.

Nu puteau rămâne pe punte în timpul acostării. La Plaja Talazurilor, procedura de livrare a unui

vas mare consta pur și simplu în a-l îndrepta către litoral, lăsându-l să eșueze. Dezmembratorii aveau să facă restul, mișunând în jurul navei imediat ce era evacuat echipajul. Oțelul avea să sfârșească în re-laminoarele din josul coastei, kilometrii de sârmă și de țevi de aluminiu din componența vasului aveau să fie extrași și vânduți în loturi mari, până și clopoțele navei urmau să fie scoase pe piață, după cum auzise Turk, pentru a fi achiziționate de templele budiste din zonă. Erau în Equatoria și orice lucru făcut de mâna omului urma să-și găsească o întrebuințare. Nu avea importanță că eșuarea pe uscat a unei nave atât de mari cum era *Kestrel* putea fi un proces violent, distructiv. Niciuna dintre acele nave n-avea să mai plutească vreodată.

Coborâse sub punte când auzise semnalul și îl găsise pe Tomas așteptând în sala de mese a echipajului și zâmbind. Turk ajunsese să-i îndrăgească zâmbetul osos – părea dement, dar sincer.

– Sfârșitul drumului pentru *Kestrel*, spusese Tomas, și sfârșitul drumului pentru mine. Presupun că orice pui se-ntoarce acasă, să doarmă în coteț.

– Suntem în dreptul plajei, îl anunțase Turk.

Căpitanul avea să pornească în curând motoarele, să cupleze elicele și să trimită nava drept spre țärm. Motoarele urmau să fie oprite în ultimul moment posibil și prova navei avea să-și sape făgașul în nisip câtă vreme fluxul era înalt. Echipajul avea să arunce scări de frânghie și să coboare în goană în josul cocii: urmau să fie coborâte și bagajele; Turk

avea să facă primii pași pe prundișul și prin valurile de pe Plaja Talazurilor. Peste o lună, din *Kestrel* n-aveau să mai rămână decât amintirea și câteva mii de tone de fier, oțel și aluminiu, toate reciclate.

– Fiecare moarte e o naștere, spusese Tomas, care era destul de bătrân ca să enunțe astfel de sentințe.

– Nu știu nimic despre asta.

– Ba da. Îmi sare în ochi când cineva știe mai multe decât dă pe față. Sfârșitul lui *Kestrel*. Dar prima ta sosire în Lumea Nouă. Avem o moarte și o naștere chiar aici.

– Dacă așa spui tu, Tomas.

Turk simțise motoarele bătrâne ale navei începând să vibreze. Acostarea avea să fie inevitabil violentă. Toate echipamentele neancorate de pe navă fuseseră ambalate sau coborâte și trimise la țărm în bărci de salvare. Jumătate din echipaj era deja pe mal.

– Ptrr! exclamase Tomas când vibrațiile urcaseră prin bordajul punții și prin picioarele scaunului. Pot să faci pariu că luăm imediat ceva viteză.

Probabil că prova spinteca apa ca un tăiș de cuțit, se gândise Turk, așa cum se întâmpla de fiecare dată când vasul începea să vibreze și să tresalte astfel. Numai că nu se mai aflau în larg. Șanțul care îi aștepta pe plajă se întindea drept înainte, continentul se înălța sub ei. Căpitanul era în legătură radio cu un pilot de pe țărm, care urma să solicite corecții minore ale cursului și să-i spună când să oprească motoarele.

Cât mai curând, spera Turk. Îi plăcea să fie pe mare și nu-l deranja să stea sub punte, dar descoperea

că îl deranja din cale-afară să se afle într-o încăpere fără ferestre când îl mai despărțeau doar câteva momente de un dezastru pregătit în mod deliberat.

– Ai mai făcut asta până acum?

– Păi, nu, spusese Tomas, nu din poziția asta. Dar am fost acum câțiva ani pe o plajă cu epave din Goa și m-am uitat cum a eșuat o navă veche, pentru transport de mărfuri, nu cu mult mai mică decât a noastră. De fapt, a avut un soi de poezie. A plutit printre deșeuri precum o țestoasă care se străduiește să depună un ou. Adică, presupun că vrei să-ți aduni forțele, dar n-a fost un șoc *violent*.

Câteva minute mai târziu, Tomas se uitase la ceasul care-i atârna ca o brățară de încheietura numai piele și os și adăugase:

– E momentul s-oprească motoarele.

– Ai calculat timpul?

– Am ochi și urechi. Știu unde am fost ancorați și pot să spun după sunet cam ce viteză avem.

Lui Turk i se păruse că asculta una dintre laudele lui Tomas, dar ar fi putut fi adevărat. Își ștersese palmele de genunchii blugilor. Era nervos, dar ce n-ar fi putut să meargă? În momentul acela, totul ținea de balistică.

Ceea ce nu mersese – după cum pusese el lucrurile cap la cap mai târziu – fusese faptul că, într-un moment critic, puntea de comandă de pe *Kestrel* rămăsese fără curent electric, ca urmare a unui soi de scurtcircuit sau a căderii unei componente din circuitul electric vechi, motiv pentru care căpitanul

nu putuse nici să audă instrucțiunile pilotului de pe țârm, nici să-și transmită ordinele către camera motoarelor. *Kestrel* ar fi trebuit să ajungă pe coastă, dar eșuase, în schimb, din lipsa curentului electric. Turk fusese aruncat de pe scaun când nava se înfipsea în mal și se înclinase grotesc spre tribord. Fusese destul de vigilent ca să vadă dulapul din oțel lustruit, plin cu tacâmuri, desprinzându-se de pe peretele de alături și prăbușindu-se în direcția lui. Dulapul avea dimensiunile unui sicriu și era tot atât de greu, și Turk încercase să se târască, îndepărtându-se de el, dar nu mai avusese destul timp ca să i se ferească din cale. Dar Tomas era acolo, cumva încă în picioare, repezindu-se să înșface lada de metal scrâșnitor și reușind s-o prindă de un colț când aluneca pe lângă el, dându-i lui Turk destul timp ca să se târască într-o parte. Se ridicase ținându-se de un scaun în timp ce *Kestrel* încremenise și motoarele sale se înduraseră să se oprească în sfârșit. Coca bătrânului petrolier scosese un geamăt hârjâit, de animal preistoric, și amuțise. Eșuată. Fără să fi pățit nimeni nimic...

În afară de Tomas, care preluase pentru scurt timp întreaga greutate a dulapului și al cărui braț stâng fusese tăiat sub cot, destul de adânc ca să se vadă osul.

Își sprijinise brațul rănit în poala plină de sânge, părând uluit. Turk îl legase cu o batistă în loc de garou și îi spusese să nu mai înjure și să stea liniștit până aducea ajutoare. Avusese nevoie de zece minute ca să găsească un ofițer dispus să-l asculte.

Medicul navei ajunsese deja la țărm și din infirmerie fuseseră luate toate medicamentele, așa că Tomas trebuise să fie coborât de pe punte pe o targă improvizată, gen frânghie-și-coș, după ce luase doar două aspirine ca să-i domolească durerea. În cele din urmă, căpitanului navei *Kestrel* refuzase să admită că avea vreo obligație, își luase banii primiți ca plată de la șeful dezmembratorilor și prinsese un autobuz către Port Magellan înainte de apusul soarelui. Așa că Turk fusese lăsat să aibă grijă de Tomas până când reușise să convingă un sudor malaiezian ieșit din schimbul de lucru să cheme un doctor adevărat. Sau ceea ce trecea drept doctor în acea parte a Lumii Noi. O femeie, spusese malaiezianul costeliv, într-o engleză stricăță. Un doctor bun, un doctor din vest, foarte de treabă cu dezmembratorii. Era albă, dar trăia de ani de zile într-un sat de pescari minang aflat nu prea departe, în susul coastei.

Se numea Diane, spusese el.

6

Turk îi povesti lui Tomas Ginn despre Lise – doar câteva lucruri. Cum se legaseră unul de altul când se împotmoliseră în creierii munților; cum nu și-o putuse scoate din minte după întoarcerea în sânul civilizației, nici măcar când ea nu mai

răspunsese apelurilor lui; cum ajunseseră să fie din nou împreună în timpul căderii de cenușă.

Tomas îl ascultă stând în fotoliul lui jerpelit, sorbind bere dintr-o sticlă verde și zâmbind placid, ca și cum ar fi descoperit un soi de loc adăpostit de vânt în propriul cap.

– S-ar părea că totuși n-o cunoști prea bine pe această doamnă.

– O cunosc atât de bine cât e necesar. Uneori nu e greu să spui dacă te încrezi în unii oameni sau nu.

– Ai încredere în ea, nu-i așa?

– Da.

Tomas își prinse în căușul mâinii turul blugilor foarte lăbărțați.

– În asta ai încredere. Marinar din cap până-n picioare.

– Nu e așa.

– Nu e niciodată. Dar e întotdeauna. Vasăzică, de ce-ai vrut să te urci în mașină și să vii aici, să-mi povestești despre femeia asta?

– De fapt, mă gândeam c-aș putea să ți-o prezint.

– Mie? Nu-s tăticul tău, Turk.

– Nu, dar nu mai ești nici ceea ce ai fost cândva.

– Nu văd ce legătură are.

Aici Turk trebuia să fie prudent. Să dea dovadă de extrem de multă delicatețe, în măsura în care o putea face.

– Păi... e curioasă în privința cvadrilor.

– Oh, Hristoase. Tomas își rostogoli ochii.

Curioasă?

– Are motive să fie.

– Și vrei să mă prezinți pe mine pe tavă? Expo-natul A, sau ceva de genul ăsta?

– Nu. De fapt aș vrea s-o las să stea de vorbă cu Diane. Dar vreau să aflu întâi părerea ta.

Diane – doctorul din vest, sau infirmiera, cum insista să-și spună sieși – venise pe jos, dintr-un sat din interiorul continentului, până pe Plaja Talazurilor, ca să se ocupe de tăietura din brațul lui Tomas.

La început, Turk fusese suspicios în privința ei. În Equatoria, mai ales acolo, în văgăuna aia, nimeni nu verifica licența medicală a nimănui. Cel puțin asta era impresia pe care și-o făcuse. Dacă aveai o seringă și un flacon cu apă distilată îți puteai spune doctor, iar șeful dezmembratorilor ar fi garantat, după cum era de așteptat, pentru orice medic autoproclamat care lucra gratis, indiferent de rezultate. Așa că Turk stătuse alături de Tomas într-o baracă goală, așteptând să so-sească femeia aceea și făcând din când în când conversație, până când bărbatul mai vârstnic adormise, în ciuda sângelui care continua să-i îmbibe bandajul improvizat. Baraca era construită din lemnul unui copac din partea locului, crengi rotunde, cojite și împlete-tite ca bambusul, susținând un acoperiș plat, de tablă. Mirosea a mâncare veche, a tutun și a sudoare. Înăuntru era zăpușeală, deși ușa din plasă lăsa din când în când să intre câte o boare leneșă de aer.

Soarele apunea când doctorul urcase în sfârșit treptele de scândură către platforma care servea

drept podea, trăgând într-o parte o plasă împotriva insectelor.

Purta o tunică și pantaloni lejeri, dintr-o pânză de culoarea și de textura muselinei naturale. Nu era o femeie tânără. Departe de asta. Avea părul atât de alb încât părea aproape transparent.

– Cine e pacientul? întrebasese, mijindu-și ochii. Și aprindeți o lampă, vă rog – abia dacă pot vedea.

– Numele meu e Turk Findley, spusese el.

– Dumneavoastră sunteți pacientul?

– Nu, eu...

– Arătați-mi pacientul.

Așa că el aprinsese fitilul unei lămpi cu petrol și o însoțise dincolo de o altă perdea de plasă, până la saltea îngălbenită pe care dormea Tomas. Afară, în lumina crepusculului, începeau să se înfierbânte corurile insectelor. Nu semănau cu niciun alt soi de insecte pe care le mai auzise vreodată, dar putea spune ce era sunetul acela, acel bâzâit sacadat. De pe plajă se auzeau loviturile ciocanelor, zăngănitul colilor de tablă, pufăitul și țcănitul ascuțit al motoarelor diesel.

Tomas sforăia, indiferent la toate. Doctorul – Diane – îi privise bandajul de pe braț cu o expresie disprețuitoare.

– Cum s-a ales cu asta?

Turk îi povestise întâmplarea.

– Vasăzică s-a sacrificat pentru dumneavoastră?

– Și-a sacrificat o halcă din braț, oricum.

– Sunteți norocos fiindcă aveți parte de un asemenea prieten.

– Mai întâi treziți-l. Apoi spuneți-mi dacă sunt norocos sau nu.

Ea înghiontise umărul lui Tomas, care deschisese ochii și începuse imediat să înjure. Sudălmi vechi, sudălmi creole, picante ca mâncarea de bame. Încercase să se ridice în capul oaselor, apoi se răzgândise. În cele din urmă își fixase atenția asupra Diane.

– Și tu cine naiba mai ești?

– Sunt infirmiera. Liniștește-te. Cine te-a bandajat?

– Tipul de pe navă.

– A făcut o treabă mizerabilă. Lasă-mă să mă uit.

– Păi cred c-a făcut-o pentru prima oară. A... au! Iisuse! Turk, e o infirmieră adevărată?

– Nu fi copil, spusese Diane. Și stai liniștit. Nu te pot ajuta dacă nu văd ce nu-i în ordine. O pauză. Ah. Bine. Ai avut noroc că nu ți-ai tăiat vreo arteră. Luase o seringă din trusa ei și o umpluse. Ceva împotriva durerii, înainte de a curăța și a coase rana.

Tomas începuse să protesteze, dar numai de dragul spectacolului. Păruse ușurat după pătrunderea acului în carne.

Turk se trăsesse deoparte, încercând să-i lase Diane loc ca să-și vadă de treabă, fiindcă nu se putea spune că în baraca aceea mică era o grămadă de spațiu. Se întrebase cum o fi fost viața de dezmembrator – să dormi sub un acoperiș de tablă, rugându-te să nu fii rănit sau ucis înainte de a-ți expira contractul, înainte de a-ți primi plata promisă, salariul pe un an și un bilet de autobuz până în Port. Exista un medic oficial al șantierului, îi explicase

șeful dezmembratorilor, dar nu venea decât de două ori pe săptămână, de obicei ca să completeze formulare. Diane făcea majoritatea tăieturilor și a cusăturilor obișnuite.

Turk o privise lucrând, o siluetă proiectată de lumina lămpii pe vâlul transparent care îi apăra de insecte. Era numai piele și os și mișcările ei vădeau prudența calculată a oamenilor foarte bătrâni. Dar era în același timp puternică. Muncea metodic și fără niciun efort aparent, murmurând din când în când câte ceva pentru sine. Ar fi putut avea cam vârsta lui Tomas, care, după spusele lui, era când de șaizeci, când de șaptezeci de ani – poate chiar mai mult.

Ea lucrase, iar Tomas înjurase din când în când, cu o înverșunare feroce, dar cu o anumită letargie provocată de medicamente. Putea a antiseptic și Turk ieșise afară, în întunericul care se înstăpânea. Prima lui noapte în Lumea Nouă. În apropiere era un pâlț de tufișuri înflorite cărora nu le putea spune numele, frunze cu șase lobi agitându-se în bătaia brizei ce venea din larg. Florile erau albastre și miroseau a cuișoare sau a scorțișoară, ori a alte mirodenii folosite de Crăciun. Luminile și focurile de pe plaja șantierului pâlpâiau în depărtare, ca niște fitiluri aprinse. Iar dincolo de plajă se rostogolea oceanul, într-o fosforescență de un verde palid, și stelele străine parcurgeau alene cercuri imense.

– E posibil să existe un pericol, spusese Diane când terminase cu Tomas.

Venise să se așeze alături de Turk, pe marginea platformei de lemn ce susținea podeaua, la vreo treizeci de centimetri deasupra solului. Muncise din greu curățând și cosând rana lui Tomas, și își ștergea fruntea cu o batistă. Vorbea cu accent american, se gândise Turk. Oarecum sudic – poate din Maryland sau de prin acele părți.

O întrebase ce fel de complicații s-ar fi putut ivi.

– Cu puțin noroc, nimic serios. Dar Equatoria e un mediu microbial complet nou – înțelegeți?

– Poate oi fi tâmpit, dar nu sunt ignorant.

Asta o făcuse să râdă.

– Îmi cer scuze, domnule...?

– Findley, dar spuneți-mi Turk.

– Părinții te-au botezat Turk?

– Nu, doamnă. Dar, când eram puști, familia mea a locuit în Istanbul vreo doi ani. Am învățat câte ceva din limba turcă. Și m-am ales cu o poreclă. Așadar, ce spuneai, Tomas ar putea căpăta o boală de-a locului?

– Nu există oameni care să se fi născut pe planeta asta, nu există homonizi, nici primare, nimic care să ne semene, nici măcar pe departe. Majoritatea bolilor de aici nu ne pot atinge. Dar există bacterii și ciuperci care prosperă în medii umede și calde, inclusiv în organismul uman. Nimic cu care nu ne putem obișnui, domnule Findley – Turk – și nimic atât de periculos sau de molipsitor încât să poată fi dus pe Pământ. Totuși, nu e o idee bună să vii în Lumea Nouă cu un sistem imunitar prea solicitat

sau, cum e cazul domnului Ginn, cu o rană deschisă bandajată de un idiot.

– Nu-i poți da un soi de antibiotic?

– I-am dat. Dar microorganismele locale nu răspund neapărat la medicamentele standard. Nu mă înțelege greșit. Nu e bolnav și, după toate probabilitățile, nu se va îmbolnăvi, dar există un anumit risc inevitabil. Ești un prieten apropiat al domnului Ginn?

– Nu tocmai. Dar, cum spuneam, a încercat să mă scoată din belea când a fost rănit.

– Aș prefera să-l țin aici câteva zile, sub observație. E în ordine?

– Pentru mine e perfect, dar ca să-l convingi pe Tomas s-ar putea să ai ceva de furcă. Nu sunt paznicul lui.

– Unde pleci, dacă nu te deranjează întrebarea?

– În josul coastei, către oraș.

– O adresă anume? Un număr de telefon la care să te găesc?

– Nu, doamnă. Sunt nou pe-aici. Dar poți să-i spui lui Tomas că o să-l caut la sediul asociației după ce ajunge la Port Magellan.

Femeia păruse dezamăgită.

– Înțeleg.

– Sau te-aș putea suna eu.

Ea se întorsese și îl privise lung, preț de o clipă nesfârșită. De fapt îl studiase. Turk începuse să se simtă ușor stânjenit sub privirea aceea insistentă.

– Bine, spusese ea apoi. Să-ți dau un număr.

Găsise un creion în geanta în care își ținea trusa și scrisese numărul pe dosul unei bucăți dintr-un bilet al Liniilor de Autobuz de Coastă și Urbane.

- Te *evalua*, spuse Tomas.
- Știu.
- Femeia asta are instincte bune.
- Da. Tocmai asta e, făcu Turk.

Așa că Turk găsisese un loc unde să locuiască în Port, trăise o vreme din economii și trecuse din când în când pe la asociația marinarilor, căutându-l pe Tomas. Care nu apărea niciodată. Ceea ce nu-l îngrijorase prea mult la început. Tomas ar fi putut fi oriunde. Și-ar fi putut pune în cap să traverseze munții, din câte știa el. Și Turk cina sau bea ceva, dându-și uitării comeseanul de pe navă; dar, după ce trecuse o lună, scosese la lumină frântura de bilet și tastase numărul scris pe dosul ei.

Primise un mesaj automat care îl anunța că numărul fusese deconectat.

Ceea ce îi stârnise deopotrivă curiozitatea și simțul datoriei. Baniii lui erau pe terminate și se pregătea să se angajeze ca instalator la sistemul de conducte, dar găsisese pe cineva care să-l ducă în susul coastei și mersese pe jos vreo trei kilometri, până în complexul dezmembratorilor, unde începuse să pună întrebări. Unul dintre șefi îi ținuse minte figura și îi spusese că prietenul lui se îmbolnăvisese, că fusese în stare foarte gravă și că muncitorii nu-și puteau

permite ca un marinar bolnav să le consume timpul și atenția, de aceea *Ibu* Diane și câțiva pescari minang îl duseseră pe bătrân în satul lor.

Turk își cumpărase mâncarea de seară dintr-un restaurant chinezesc cu acoperiș de tablă de la răscrucea drumurilor, apoi făcuse autostopul ca să meargă mai departe, în susul coastei, către un golf ca o potcoavă, ale cărui culori deveneau țipătoare în lumina îndelungatului amurg equatorian. Șoferul, un agent comercial de la o firmă vest-africană de import, îi arătase un drum nepavat și un indicator scris cu un alfabet curbiliniu, pe care el nu-l putea citi. Satul minang e pe drumul ăsta, îi spusese. Turk mersese vreo trei kilometri prin pădure și, tocmai când stelele deveneau strălucitoare și insectele săcâitoare, se pomenise între un șir de case de lemn cu streșini din corn de bivoliță și un magazin universal luminat de felinare, unde bărbați cu șepci beau cafea, așezați la mese făcute din bobine de cablu. El își afișase cel mai reușit zâmbet și rugase un localnic să-l îndrume către clinica doctoriței Diane.

Trecătorul îi întorsese zâmbetul și strigase către cei din cafenea. Doi tineri musculoși se grăbiseră să iasă și îl încadraseră pe Turk.

– O să vă ducem acolo, îi răspunseseră, în engleză, când el își repetase cererea – și îi zâmbiseră la rândul lor, dar Turk avusese sentimentul neliniștitor că era luat în custodie cu politețe, dar fără drept de apel.

– Cred că eram cu mintea dusă când ai dat în sfârșit de mine, spuse Tomas.

- Nu-ți aduci aminte?
- Nu, nu prea mare lucru.
- Da, confirmă Turk, erai cu mintea dusă.

Cu mintea dusă, ceea ce, în cazul acela, însemna că Tomas era trântit la pat, slăbit, respirând șuierat în camera din spate a clădirii mari de lemn pe care o numea Diane „clinica“ ei. Turk își privise prietenul cu ceva care semăna a groază.

- Iisuse Hristoase, ce-a pățit?
- Liniștește-te, îl îndemnase *Ibu* Diane.

Ibu îi spuneau sătenii. El dedusese că era un soi de titlu onorific.

- E pe moarte?
- Nu. În ciuda aparențelor, e din ce în ce mai bine.
- Toate astea de la o tăietură la braț?

Tomas arăta de parcă i-ar fi îndesat cineva un furtun pe beregată și i-ar fi absorbit toate măruntaiele. Turk se gândise că nu văzuse în viața lui un om mai sfrijit.

- E mult mai complicat. Stai jos și-o să-ți explic.

Dincolo de fereastra clinicii, satul minang mustea de viață în întuneric. Felinare agățate de streșini se legănau și se auzea sunetul metalic al unor melodii înregistrate. Diane făcuse cafea folosindu-se de un fierbător electric și de o cafetieră, iar rezultatul fusese o fiertură fierbinte și concentrată.

La clinică erau pe vremuri doi doctori adevărați, spusese ea. Soțul ei și o femeie minang, dar amândoi muriseră între timp, din cauze naturale. Rămăsese

numai ea și toată medicina pe care o știa se reducea la ceea ce învățase lucrând ca infirmieră. Suficient pentru a face clinica să funcționeze în continuare: era indispensabilă nu numai pentru localnici, ci și pentru o jumătate de duzină de sate învecinate și pentru dezmembratorii sărăciți. Trimitea toți bolnavii pe care nu-i putea trata la clinica Semilunii Roșii de pe coastă sau la spitalul catolic de caritate din Port Magellan, deși până acolo era drum lung. Ea era pe deplin competentă în cazul tăieturilor, al fracturilor curate și al afecțiunilor banale. Se consulta cu regularitate cu un medic itinerant din Port, care înțelegea în ce situație se află și avea grijă să fie aprovizionată cu medicamentele esențiale, cu bandaje sterile și așa mai departe.

– Atunci poate-ar fi trebuit să-l trimiți pe Tomas în josul coastei, spusese Turk. Mie mi se pare destul de grav bolnav.

– Tăietura din braț a fost cea mai neînsemnată dintre problemele lui. Ți-a spus că are cancer?

– Iisuse, nu. Cancer? Chiar așa?

– L-am adus aici fiindcă i se infectase rana, dar cancerul a ieșit la iveală printr-o simplă analiză a sângelui. N-am cine știe ce aparatură de diagnosticare, dar dețin un analizator vizual portabil – vechi de zece ani, dar funcționează de minune. Mi-a confirmat diagnosticul și prognoza era foarte sumbră. Cancerul nu e o boală nevindecabilă, dar prietenul tău evitase medicii mult prea mult. Intrase în metastază generalizată.

- Atunci e pe moarte.

- Nu.

Diane făcuse o pauză. Îl țintuise din nou cu privirea aceea, intensă și oarecum stranie. Turk făcuse un efort ca să nu-și întoarcă ochii în altă parte. Era ca și cum s-ar fi înfruntat din priviri cu o pisică.

- I-am oferit un tratament neconvențional.

- Cum adică, radiații sau ceva de genul ăsta?

- M-am oferit să-l transform în cvadru.

Pentru o clipă, fusese prea uimit ca să vorbească. Afară, continua muzica emisă de pâlnia unui difuzor ieftin, bătai discordante, de o stranie nepământească, într-un xilofon de lemn.

- Poți să faci asta? Întrebase el.

- Pot. Trebuie.

Turk se întrebase cum intrase în așa ceva și cum se putea retrage cu eficiență.

- Păi... cred că aici nu e ilegal...

- Te înșeli. E doar mai ușor să scapi basma curată. Și trebuie să fim discreți. Turk, câteva decenii de viață în plus nu sunt ceva căruia să-i faci reclamă.

- Atunci de ce-mi spui mie?

- Pentru că Tomas o să aibă nevoie de ajutor în convalescență. Și fiindcă sunt de părere că pot avea încredere în tine.

- Cum ai putea ști asta?

- Fiindcă ai venit aici, să-l cauți. Îl făcuse să tresară, adresându-i un zâmbet. Numește-o presupunere bazată pe un raționament. Înțelegi că tratamentul care te transformă în cvadru nu se referă doar la

longevitate? Marțienii au dat dovadă de o profundă ambivalență în privința cărpăcirii naturii umane. N-au vrut să creeze o comunitate de vârstnici puternici. Tratatamentul care te face cvadru îți ia și îți dă. Îți dă treizeci sau patruzeci de ani de viață în plus – eu sunt un exemplu grăitor, dacă n-ai ghicit încă –, dar re-modelează, în același timp, anumite trăsături umane.

– Trăsături, spusese Turk, cu gura uscată.

Din câte știa, până atunci nu mai stătuse nicio dată de vorbă cu un cvadru. Și asta pretindea femeia aceea că este. Câți ani avea de fapt? Nouăzeci? O sută?

– Sunt chiar atât de înspăimântătoare?

– Nu, doamnă, nicidecum, dar...

– Nici măcar un pic?

Încă zâmbitoare.

– Păi, eu...

– Turk, de fapt vreau să spun că un cvadru e mult mai sensibil decât majoritatea oamenilor netransformați în privința anumitor indicii oferite de manifestările sociale și de comportament. În general, îmi pot da seama când cineva minte sau are gânduri ascunse, cel puțin când ne aflăm față în față. Deși nu mă pot apăra de minciunile sincere. Nu sunt atotștiutoare, nu sunt deosebit de înțeleaptă și nu pot citi gândurile. Se poate spune, cel mult, că detecto-
rul meu de minciuni a fost îmbunătățit cu o treaptă sau două. Și, cum orice grup de cvadri este inevitabil asediat – de poliție sau de criminali, sau și de unii, și de alții –, asta este o însușire folositoare. Nu,

nu te cunosc destul de bine ca să pot afirma că îți acord încredere, dar te *percep* destul de clar ca să declar că vreau să-ți acord încredere... înțelegi?

– Cred că da. Adică n-am nimic împotriva cvadrilor. Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, nici într-un fel, nici în altul.

– S-a zis cu inocența asta confortabilă. Prietenul tău n-o să moară de cancer, dar nu poate rămâne aici și trebuie să pună la punct o groază de lucruri. Aș vrea să ți-l dau în grijă.

– Doamnă... ăă, Diane... nu știu nimic despre îngrijirea unui om bolnav, și cu atât mai puțin despre îngrijirea unui cvadru.

– N-o să mai fie bolnav multă vreme. Dar o să aibă nevoie de un prieten foarte înțelegător. Vrei să fii acel prieten?

– Păi, adică, știi, vreau, așa cred, dar ar fi mai bine să facem un alt aranjament, pentru că mă aflu într-o situație dificilă, în privința banilor și în toate...

– Nu te-aș fi întrebat dacă mi-ar fi trecut prin cap ceva mai bun. A fost o adevărată binecuvântare că ai apărut când ai apărut. Dacă n-aș fi vrut să mă găsești, adăugase ea, ți-ar fi fost mult mai greu să-mi dai de urmă.

– Am încercat să sun, dar...

– Am fost nevoită să renunț la numărul ăla.

Ea se încruntase, dar nu-i oferise nicio explicație.

– Păi...

Păi, fir-ar al dracului, se gândise el.

– Cred că n-aș fi în stare să las în ploaie nici măcar un câine vagabond.

Zâmbetul ei reapăruse.

– Așa mă gândeam și eu.

– Cred că între timp ai învățat câteva lucruri despre cvadri, spuse Tomas.

– Nu știu, răspunse Turk. Tu ești singura mostră pe care am studiat-o îndeaproape. De fapt, una nu prea însuflețitoare.

– Chiar a spus asta, despre un detector de minciuni?

– Mai mult sau mai puțin. Ce zici, Tomas, e adevărat?

Tomas își revenise după boală – după reconstituirea genetică în care consta tratamentul de transformare în cvadru – cu repeziciunea prognozată de Diane. Modelarea lui psihologică era o altă poveste. Nu mai era omul care venise în Equatoria pregătit să moară și se pomenise în schimb îndreptându-și privirile către alte trei sau mai multe decenii pentru care nu avea niciun plan și nicio ambiție.

Din punct de vedere psihic, fusese totuși o eliberare. După o săptămână de convalescență, Tomas ar fi putut trece drept un om mult mai tânăr. Mersul lui ca de crab devenise mai suplu, pofta lui de mâncare ajunsese pe neașteptate fără limite. Era aproape prea straniu pentru ca Turk să poată face față, de parcă Tomas și-ar fi lepădat trupul așa cum își leapădă un șarpe pielea.

– Ce naiba, nu-s decât eu, trâmbița, ori de câte ori Turk devenea stânjenitor de conștient de distanța dintre vechiul Tomas și cel nou.

Tomas își savura, evident, nou-redobândita sănătate. Singurul neajuns, spunea el, era faptul că tratamentul îi ștersese tatuajele. În tatuajele alea fusese scrisă jumătate din istoria vieții lui, adăuga.

– Dacă e adevărat că am un detector de minciuni mai bun? Ei, asta o pot spune alții. Au trecut zece ani, Turk. Tu ce crezi?

– N-am vorbit niciodată prea mult despre asta.

– M-aș fi bucurat să fie așa.

– Îți poți da seama când ești mințit?

– Nu există niciun medicament care să facă un om deștept dintr-un prost. Iar eu nu sunt din cale-afară de deștept. Nu sunt nici detector de minciuni. Da, de obicei, pot spune când cineva încearcă să mă ducă de nas.

– Pentru că, după părerea mea, Lise e mințită. Preocuparea ei față de cvadri e justificată, dar cred că de asta se folosește cineva. Și deține niște informații care ar putea-o interesa pe Diane.

Tomas rămase tăcut o vreme. Întoarse berea cu gâtul în jos, golind-o, și așează sticla pe o tavă de tablă, alături de scaunul lui. Se uită la Turk, dându-i ocazia să-și reamintească, stânjenit, de privirea evaluatoare a Diane.

– Aici ești pe un teritoriu dificil, spuse el.

– Știu, răspunse Turk.

– Ar putea fi periculos.

- Cred că de asta mă tem.
- Îmi poți da ceva timp de gândire?
- Cred că da, spuse Turk.
- Bine. O să pun niște întrebări. Mai fă-mi o vizită peste două zile.
- Apreciez asta, spuse Turk. Mulțumesc.
- Încă nu-mi mulțumi, făcu Tomas. S-ar putea să mă răzgândesc.

7

Lise se îndrepta spre Consulat când computerul din mașină anunță sosirea unui nou e-mail.

- De la cine? întrebă ea.
- De la Susan Adams, răspunse computerul.

În zilele acelea, Lise nu se putea gândi la mama ei fără să-i revină în minte imaginea cutiei-calendar de pe masa din bucătărie, cu medicamente combinate în funcție de zi și de oră, mecanismul de cea-sornic al ființei ei muritoare. Pilule pentru depresie, pilule care să-i controleze nivelul colesterolului din sânge, pilule care să prevină boala Alzheimer, pentru că era purtătoarea unei gene suspecte.

- Citește, spuse, cu un aer sumbru.

Dragă Lise. Vocea computerului era masculină, indiferentă, redând textul cu vioiciunea unui pește congelat. *Îți mulțumesc pentru ultimul mesaj. E oarecum liniștitor, după tot ce-am văzut la știri.*

Vorbea despre căderea de cenușă, care continua să blocheze străzile laterale și făcuse mii de turiști să alerge către vasele lor de croazieră, implorând să fie duși cât mai repede acasă. Oamenii care veniseră în Equatoria sperând că găsească un peisaj de o straniețate încântătoare, dar care dăduseră peste ceva cu totul diferit – *cu adevărat* straniu, de genul care nu duce tratative cu prejudecățile umane.

Exact așa cum ar fi reacționat mama ei, își spuse Lise.

Nu mă pot gândi decât ce departe ești și cât de inaccesibilă ai reușit să devii. Nu, n-o să încep din nou discuția aia veche. Și n-o să scot niciun cuvânt despre despărțirea ta de Brian.

Susan Adams pledase cu înverșunare împotriva divorțului – o ironie, de vreme ce pledase cu aproape tot atâta înverșunare și împotriva căsătoriei. La început, mamei Lisei îi displăcuse Brian fiindcă lucra pentru Securitatea Genomică; în mintea ei, aceasta era reprezentată de bărbații nepoliticoși care o înconjuraseră amenințători și inutili după dispariția de neînțeles a soțului ei. Lise nu trebuia să se mărtească cu unul dintre monștrii aceia incapabili de compasiune, insistase ea; dar Brian nu era așa, de fapt o fermecase pe mama Lisei și îi anulase cu răbdare toate obiecțiile, până când ajunsese o prezență bine-venită. Brian învățase cu repeziciune legea supremă a comportamentului față de ea, știa că nu trebuia să-i pomenesci de Lumea Nouă, de ipotetici, de Turbion, de dispariția lui Robert Adams. În casa ei, aceste

subiecte căpătaseră puterea unei blasfemii. Unul dintre motivele pentru care fusese Lise atât de nerăbdătoare să lase locuința aceea în urmă.

Și bineînțeles că, după nuntă, când Brian fusese transferat în Port Magellan, apăruseră multe neliniști și împotrivirea. *Tu nu trebuie să te duci*, spusese mama Lisei, de parcă Lumea Nouă ar fi fost loc nepotrivit, fantomatic, de unde nu scăpa nimeni nevătămat. Nu, nu trebuiau să pună piciorul în infernul ăla nici măcar de dragul carierei lui Brian.

Ceea ce reprezentase, firește, un act de refuz în continuă desfășurare, un exil impus cu forța adevărilor inacceptabile, o strategie creată de mama ei ca să-și țină în frâu și să-și canalizeze mâhnirea. Acesta era tocmai motivul pentru care toată povestea nu-i plăcea Lisei. Detesta locul întunecos în care voia mama ei să-și zidească amintirile. Aceste amintiri erau tot ce rămăsese de la tatăl Lisei și includeau, cu siguranță, fascinația lui plină de uimire față de ipotetici și dragostea lui pentru planeta către care deschiseseră o ușă uluitoare.

Până și căderea de cenușă l-ar fi fascinat, medită Lise; acele roți dințate și cochilii de scoici înglobate în praf, piesele unui puzzle grandios...

Sper, pur și simplu, că aceste evenimente te vor convinge cât de înțelept e să te întorci acasă. Lise, dacă banii sunt o problemă, lasă-mă să-ți cumpăr eu biletul. Recunosc că nici California nu mai e ce-a fost cândva, dar încă mai putem vedea oceanul de pe fereastra bucătăriei și, cu toate că verile sunt fierbinți și furtunile

iernii mai puternice decât îmi amintesc să mai fi fost vreodată, asta e cu siguranță o nimica toată pe lângă suferința prin care treci acum.

Tu nu știi prin ce suferință trec eu, se gândi Lise. Nu vrei să știi.

În soarele după-amiezii, Consulatul American semăna cu o fortăreață prietenoasă plasată dincolo de o fortificație din garduri de fier forjat. De-a lungul acestora fusese amenajată o grădină, dar recenta cădere de cenușă nu menajase florile – flori băști-nașe, fiindcă nu era permis să aduci plante terestre dincoace de Arcadă, deși interdicția nu era deosebit de eficientă. Florile care supraviețuiseră căderii de cenușă erau de un roșu puternic, ca buzele unei curve (în taxonomia grosolană a primilor coloniști), cu tulpini ca niște bețișoare chinezești smălțuite și cu frunze aidoma gulerelelor din epoca victoriană în jurul petalelor zdrențuite.

La ușa consulatului stătea un paznic, plasat alături de afișul care le cerea vizitatorilor să-și lase la intrare toate armele, toată aparatura electronică personală, precum și sticlele sau diversele tipuri de containere nesigilate. Instrucțiunea nu era o noutate pentru Lise, care, înainte de divorț, îl vizitase cu regularitate pe Brian la sediul Securității Genomice. Și își amintea că trecuse cu bicicleta pe lângă consulat în adolescență, în timpul anilor petrecuți de tatăl ei în oraș: își amintea cât de reconfortantă și de rezistentă

i se părea atunci clădirea, cu zidurile ei albe, înalte și cu ambrazurile înguste.

Paznicul sună la biroul lui Brian pentru confirmare și îi întinse Lisei un ecuson de vizitator. Ea luă liftul până la etajul al cincilea, la jumătatea clădirii, ajungând într-un coridor fără ferestre, pardosit cu dale, un labirint al birocratiei.

Brian ieși pe culoar când ea se apropie și ținu deschisă ușa pe care scria, simplu, 507 DSG. Era oarecum neschimbat, se gândi ea: îmbrăcat cu grijă, încă dichisit la cei treizeci și cinci de ani ai lui, bronzat: în weekenduri făcea drumeții pe dealurile de deasupra Portului. Îi zâmbi scurt, în loc de salut, dar atitudinea lui din ziua aceea era rigidă, un soi de încruntare a întregului trup, își spuse Lise. Își adună puterile pentru orice avea să urmeze. Brian conducea un colectiv de trei oameni, dar niciunul dintre subalternii lui nu era de față.

– Intră, îi spuse el, și stai jos, trebuie să avem o mică discuție. Îmi cer scuze, și o să trecem peste asta cât mai repede cu putință.

Până și într-o asemenea situație de criză dădea dovadă de o amabilitate statornică, o calitate ce i se părea ei cea mai frustrantă. Căsătoria mersese rău de la bun început. Nu fusese atât un dezastru, cât o alegere greșită, alcătuită din mai multe alegeri greșite, dintre care pe unele ezita să le recunoască, fie și față de ea însăși. Era cu atât mai rău că nu-și putea mărturisi nefericirea într-un mod pe care Brian să se simtă obligat să-l înțeleagă. El se ducea

în fiecare duminică la biserică, credea în decență și în bună-cuviință și disprețuia complexitatea și straniețea lumii post-Turbion. Și, în ultimă instanță, asta nu putea suporta Lise. Cu asta se alesese din partea mamei ei, în cantitate suficientă. Își dorea, în schimb, acea însușire pe care se străduise atât de mult tatăl ei să i-o transmită în nopțile când se uitau la stele. Venerație sau, dacă nu era posibil, măcar curaj.

Brian avea când și când farmec, era de o sinceritate sobră, în adâncul său era îngropată o seriozitate profundă, aspră și fermă. Dar se temea de ceea ce devenise lumea și, în final, ea nu putea suporta așa ceva.

Se așază. El își trase un al doilea scaun de-a curmezișul covorului și se instalează în fața ei, genunchi lângă genunchi.

- S-ar putea să nu fie cea mai plăcută conversație pe care am avut-o vreodată, spuse. Dar e pentru binele tău, Lise. Te rog, încearcă să nu uiți asta.

În după-amiaza aceea, Turk ajunsese la aerodrom cântărind încă în minte discuția sa cu Tomas și având de gând să-și verifice avionul înainte de a se duce să-și petreacă noaptea acasă. Micul lui avion Skyrex, cu elice, două motoare și aripi fixe era vechi de aproape cinci ani și avea nevoie de reparații și de întreținere mai des decât se întâmpla înainte. I se montase de curând un injector nou de combustibil și Turk voia să vadă cu ochii lui ce făcuseră mecanicii. Așa că parcă mașina în locul lui obișnuit din spatele clădirii depozitului și traversă un petic de

asfalt ce ajunsese să fie de un gri lănos, ca urmare a căderii de cenușă și a ploii, însă, când ajunsese lângă hangar, găsi ușa încuiată. Sub lacăt se afla un bilet care îl sfătuia să ia legătura cu Mike Arundji.

Nu trebuia să-și pună prea multe întrebări ca să știe despre ce era vorba. Nu mai plătise chiria pentru spațiul lui din hangar de două luni și avea datorii la întreținere.

Dar era prieten cu Mike Arundji – în cea mai mare parte a timpului, oricum – și intră în biroul proprietarului recapitulând scuzele sale obișnuite. Era un dans ritual, cererea, scuzele, plata simbolică (cu toate că până și asta avea să fie sărăcăcioasă), o altă amânare... deși lacătul era o nouă abordare.

De data asta, bărbatul mai vârstnic își ridică privirea de pe birou cu un regret adânc.

– Lacătul, se grăbi el să spună, da. Îmi pare rău, dar aici n-am de ales. Trebuie să-mi conduc afacerea ca pe-o afacere.

– E din cauza cenușii, îi explică Turk. M-a făcut să pierd două zboruri. Altminteri ți-aș fi plătit până acum.

– Așa spui tu, iar eu nu te contrazic. Dar în ce măsură pot două zboruri să schimbe lucrurile, pe termen lung? Trebuie să te-ntrebi. Țsta nu e singurul aerodrom mic din împrejurimi. Am concurență. Pe vremuri era bine să fii ceva mai slobod la pungă, să le dai tuturor frâu liber. Eram cu toții pe jumătate amatori și independenți, cum ești tu. Dar acum există corporații care se ocupă de închirierea

avioanelor și scot la licitație spațiul din hangare. Chiar dacă aş avea conturile echilibrate, tot ar trebui să renunț la tine. Așa stau lucrurile.

– Nu pot face bani dacă nu pot zbura cu avionul, Mike.

– Necazul e că eu nu pot face bani indiferent dacă tu zbori sau nu.

– Se pare că te descurci bine.

– Am salarii de achitat. Am un morman de regulamente noi sosite de la Guvernul Provizoriu. Dacă o să arunci o privire în foile mele electronice de calcul, n-o să mai spui că mă descurc bine. Contabilul meu nu trece pe aici ca să-mi spună că mă descurc bine.

Iar despre contabilul tău nu spui, probabil, că e amator, se gândi Turk. Mike Arundji era un veteran: își construise aerodromul când la sud de Port Magellan nu exista nimic altceva în afara satelor de pescari și a taberelor de coloniști. Cu șase ani în urmă, expresia foaie electronică de calcul nu făcea încă parte din vocabularul lui.

Acela fusese mediul în care reușise Turk să importe – cu o cheltuială care făcuse să-i sară ochii din cap – avionul său Skyrex cu șase locuri. Ceea ce îi oferise un trai modest, cel puțin până de curând. Nu mai datora bani pentru el. Din nefericire, se părea că avea datorii pentru orice altceva.

– Și ce trebuie să fac ca să-mi înalț din nou avionul în aer?

Arundji se foi pe scaun și îi evită privirea.

– Vino mâine, o să discutăm despre asta. În cel mai rău caz, n-o să fie greu să găsim un cumpărător.

– Ce să găsim?

– Un cumpărător. Cumpărător, doar știi! Oamenii sunt interesați. Vinzi avionul, îți plătești datoriile, o iei de la început. Lumea face asta. Se întâmplă mereu.

– Nu mie, spuse Turk.

– Liniștește-te. În privința asta, nu este necesar s-avem un conflict de interese. Te pot ajuta să obții cel mai bun preț. Adică, dacă se ajunge la așa ceva. Și, rahat, Turk, tu ești cel care vorbește mereu despre angajarea pe o navă de cercetare științifică și de plecarea într-o expediție. Poate-a sosit momentul. Cine știe?

– Încrederea ta e însuflețitoare.

– Gândește mai bine, asta spun. Stăm de vorbă dimineată.

– Pot plăti ce-ți datorez.

– Poți? Bine. Nicio problemă. Adu-mi un cec valid și uităm toată povestea.

La care Turk nu avu niciun răspuns.

– Du-te acasă, îl îndemnă Arundji. Arăți foarte obosit, amice.

– În primul rând, spuse Brian, știu c-ai fost cu Turk Findley.

– Cum naiba? făcu prompt Lise.

– Stai, lasă-mă să termin...

– Ce, ai pus pe cineva să mă urmărească?

– N-aș fi putut nici dacă voiam, Lise.

- Atunci, cum?

Brian trase aer în piept. Buzele lui strânse pungă și ochii îngustați aveau menirea să dea de știre că, pentru el, totul era la fel de neplăcut cum era pentru ea.

- Lise, aici mai lucrează și alți oameni.

Ea se strădui să-și controleze propria respirație. Era deja furioasă. Și asta într-un mod în care mânia nu e nepoftită. Era asaltată de vinovăție, dispoziție în care se afla de obicei după o întâlnire.

- Ce oameni?

- Dă-mi voie să-ți reamintesc problemele la modul general, spuse el. Ai răbdare cu mine. E ușor să uiți ce e în joc. Natura și definiția genomului uman, a ceea ce suntem noi, oamenii, cu toții. Supuse riscurilor de tot ce se petrece, de la tranzacțiile legate de clonare până la aceste culte marțiene ale longevității, și în toate guvernele lumii există oameni care își petrec foarte mult timp gândindu-se la asta.

Crezul lui, aceeași justificare care îi fusese oferită cândva mamei ei, își aminti Lise.

- Ce legătură are asta cu mine?

Sau cu Turk, de fapt.

- Tu ai venit la mine cu o fotografie veche, făcută la una dintre petrecerile date de tatăl tău pentru colegii lui de la facultate, așa că eu am trecut-o și am tot trecut-o prin baza de date...

- Tu te-ai *oferit* s-o treci prin baza de date.

- Eu m-am oferit, în regulă, și am descoperit o imagine luată de camerele de supraveghere de pe docuri. Însă, când rulezi o asemenea verificare, întrebarea

stârnește o oarecare agitație. Și ceva a declanșat, probabil, o alarmă undeva. În ultima săptămână au apărut aici oameni de la Washington...

– Adică de la DSG?

– De la DSG, corect, dar din partea superioară a ierarhiei, oameni care lucrează pe niveluri ale departamentului situate cu ani-lumină mai sus decât ceea ce facem noi aici. Oameni extrem de interesați să dea de urma femeii din fotografie. Destul de interesați ca să se-mbarce pe un vas la Jakarta și să bată la ușa mea.

Lise se lăsă pe spătarul scaunului și încercă să analizeze tot ce auzise.

– Mama, spuse ea, după o clipă îndelungată, le-a arătat reprezentanților DSG același instantaneu când a dispărut tata. Atunci n-a făcut nimeni caz de asta.

– A fost cu un deceniu în urmă. Între timp au apărut alte informații. Același chip în contexte diferite. Nu pot să-ți spun mai mult.

– Aș vrea să stau de vorbă cu oamenii ăștia. Dacă știi ceva despre Sulean Moi...

– Nimic care te-ar ajuta să afli ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

– Cum poți să fii sigur?

– Încearcă să privești în perspectivă, Lise. Oamenii ăștia au o misiune importantă. Nu glumesc. M-am dat peste cap ca să-i conving să *nu* discute cu tine.

– Dar le-ai dat numele meu?

– Le-am spus tot ce știu despre tine, fiindcă altfel s-ar fi putut gândi că ești implicată în... ei, în ceea ce investighează acum. Ceea ce ar fi o irosire a timpului lor și o încercare grea pentru tine. Sincer, Lise. În povestea asta nu trebuie să ieși în evidență.

– Ei mă supraveghează. Asta încerci să-mi spui? Mă urmăresc și știu c-am fost cu Turk.

El se crispă la auzul numelui, dar dădu din cap.

– Știu lucrurile astea. Da.

– Iisuse, Brian!

El își ridică mâinile într-un gest care semăna a capitulare.

– Nu vreau să spun decât că, atunci când mă detașez de toate astea – de ceea ce e relația noastră și de ceea ce mi-ar plăcea să fie –, când mă întreb ce anume e cu adevărat bine pentru tine, sfatul meu e s-o lași baltă. Nu mai pune întrebări. Poate ar fi chiar indicat să te gândești la o întoarcere acasă, în California.

– Nu vreau să mă duc acasă.

– Gândește-te la sfatul meu, nu-ți cer nimic mai mult. Măcar atât pot să fac ca să te protejez.

– Nu te-am rugat niciodată așa ceva.

– Și poate discutăm din nou despre asta după ce o iei în considerație.

Ea se ridică în picioare.

– Sau poate nu.

– Și poate stăm de vorbă despre Turk Findley și despre ceea ce se petrece în acest domeniu.

În acest domeniu. Sărmanul Brian, întotdeauna formal, până și când o muștra.

Se gândi să se apere. Ar fi putut spune: *Luam cina când a început să cadă cenușa*. Ar fi putut adăuga: *Bineînțeles că a mers la mine acasă, ce altceva era să facă, să doarmă în mașină?* Ar fi putut minți, spunând: *Nu suntem decât prieteni*. Sau ar fi putut spune: *M-am culcat cu el fiindcă e curajos și imprevizibil, și nu are unghiile impecabil de curate, și nu lucrează pentru blestematul de DSG*.

Era furioasă, se simțea umilită și înnebunită de sentimentul vinovăției.

– Nu mai e treaba ta. Trebuie să-nțelegi asta, Brian. Îi întoarse spatele și plecă.

Turk se duse acasă să-și pregătească masa de seară, o mâncare fără pretenții, potrivită cu starea lui de spirit. Locuia într-un bungalou cu două camere, plasat printre barăcile similare de pe marginea unui drum prost pavat din apropierea aerodromului lui Arundji, pe o faleză înaltă, abruptă, care domina marea. Poate că locul avea să devină, într-o bună zi, o adevărată proprietate valoroasă. Deocamdată se descurcă pe cont propriu. Toaleta era legată la o hazna, iar curentul electric era furnizat de lumina solară și de un generator plasat într-o magazie din spate. În fiecare vară își repara acoperișul și țiglele alunecau în fiecare iarnă într-o altă parte.

Soarele apunea deasupra dealurilor din vest, iar în est marea căpătase albastrul întunecat al cernelii. Câteva bărci de pescuit se străduiau să ajungă în

portul dinspre nord. Aerul era răcoros și nu sufla nicio adiere care să îndepărteze ceea ce mai rămăsese din mirosul urât al cenușii.

Cenușa se depusese în brazde în jurul fundației barăcii, dar acoperișul părea să fi făcut față solicitării. Adăpostul lui era intact. Însă în dulapurile din bucătărie nu se găsea, oricum, prea multă mâncare. Mai puțină decât își aducea aminte. Putea să mănânce o conservă de fasole sau să se ducă la o băcănie. Sau să cheltuiască bani pe care nu-i avea într-un restaurant pe care nu și-l putea permite.

Mi-am pierdut avionul, își spuse. Ba nu, nu tocmai, nu încă; avionul era doar sub sechestru, încă nu fusese vândut. Însă în contul lui bancar nu se afla nimic care să poată oferi un contraargument convingător. Așa că, de când părăsise biroul lui Mike Arundji, în minte i se derula aceeași mantră scurtă: *Mi-am pierdut avionul*.

Își dorea să stea de vorbă cu Lise. Dar nu voia să-și arunce problemele pe umerii ei. Încă i se mai părea de necrezut că avea o legătură cu ea. Relația cu Lise era un dar pe care i-l aruncase norocul în brațe. Norocul îi făcuse puține favoruri în trecut și nu era sigur că îi putea acorda încredere.

Fulgi de porumb, cafea, bere...

Se hotărî să-i dea un telefon lui Tomas. Poate nu-i explicase destul de bine ce voia. Nu-i putea face Lisei cu adevărat decât o singură favoare, și aceea era s-o ajute să înțeleagă de ce devenise tatăl ei cva-dru – ceea ce presupunea Turk că se întâmplase. Și

dacă exista cineva care să-i poată explica asta sau să-i poată înfățișa lucrurile dintr-o perspectivă rațională, atunci acel cineva ar fi putut fi Tomas ori, dacă același Tomas punea o vorbă bună – *Ibu Diane*, infirmiera cvadră care locuia în satul minang din susul coastei.

Tastă numărul lui Tomas.

Dar nu-i răspunse nimeni și apelul nu fu transferat nici măcar către mesageria vocală. Ciudat, fiindcă Tomas își lua telefonul peste tot. Pentru că era, probabil, cel mai valoros dintre bunurile lui.

Se gândi ce avea de făcut în continuare. Putea să-și treacă în revistă conturile și să încerce să ajungă la o înțelegere cu Mike Arundji. Sau se putea urca în mașină, întorcându-se în oraș, poate ca s-o vadă pe Lise, dacă nu cumva i se acrise de el – eventual trecând pe la Tomas pe traseu.

Rațional ar fi fost să rămână acasă, presupuse apoi, și să se ocupe de afaceri.

Dacă ar fi avut cu adevărat niște afaceri.

Stinse luminile și plecă.

Lise se urcă în mașină și se îndepărtă de consulat simțindu-se ca opărită. Acela era cuvântul, cu exactitate. Opărită, afundată în apă fierbinte, jupuită. Conduse fără nicio țintă vreme de mai mult de o oră, până când mașina sesiză că apunea soarele și își aprinse luminile. Cerul se înroșise, era unul dintre acele apusuri lungi, equatoriene, în nuanțe mai stridente din pricina cenușii fine ce continua

să zăbovească în aer. Trecu prin cartierul arab, pe lângă suk-uri¹ și cafenele adăpostite sub copertine pestrițe și sub benzi de lumină colorată, pe lângă mulțimea deasă din seara aceea, dornică să recupereze orele pierdute în timpul căderii de cenușă; apoi urcă înspre dealuri, străbătând cartierele costisitoare unde își construiseră bogații din Beijing sau din Tokyo, sau din Londra, sau din New York false palate mediteraneene, în nuanțe pastelate. Realizase prea târziu că mergea pe strada unde locuise, alături de părinți, în cei patru ani din adolescență petrecuți în orașul acela.

Și iată casa unde stătuse împreună cu familia, era încă întreagă. Încetini când trecu prin dreptul ei. Era mai mică decât își aducea aminte și considerabil mai mărunță decât construcțiile râvnind la titlul de palat care se înălțaseră în jurul ei, o haină de stofă printre blănuri de vizon. Veranda vopsită în alb era scăldată în umbrele serii și fusese mobilată de niște străini.

– Aici vom locui în următorul răstimp, îi spusese mama ei când se mutaseră din California.

Dar pentru Lise aceea nu fusese niciodată „casa mea“, nici măcar când stătea de vorbă cu prietenii de la școala americană. Era casa „în care locuim“, formula preferată a mamei sale. La treisprezece ani, Lise fusese oarecum înspăimântată de locurile străine văzute la televizor, iar Port Magellan le amesteca pe toate într-un singur terci dens, suprasaturat. Tânjise după California pierdută, cel puțin la început.

¹ Piețe acoperite (n. tr.).

Acum tânjea după... ce?

Adevăr. Amintiri. Adevărul extras din amintiri.

Cenușa de pe acoperișul casei îi dădea o culoare întunecată. Lise nu se putu împiedica să se imagineze pe verandă, în zilele de demult, alături de tatăl ei. Își dorea să poată sta acolo, cu el, acum, nu ca să discute despre Brian sau despre problemele ei, ci să facă speculații despre căderea de cenușă, să vorbească despre ceea ce îi plăcea lui Robert Adams să numească (zâmbind inevitabil când rostea cuvintele) *Subiecte Extrem de Cuprinzătoare*, despre misterele ascunse dincolo de hotarele lumii decente.

Când ajunse în sfârșit acasă, se întunecase. În apartament era încă dezordine, vase nespălate în chiuvetă, patul nefăcut, o mică parte din aura lui Turk, încă zăbovind. Își turnă un pahar de vin roșu și încercă să dea o formă coerentă spuselor lui Brian. Despre oameni puternici și interesul lor față de femeia care (poate, într-un anumit fel) îi sedusese tatăl, ducându-l departe de casă.

Brian avea dreptate când spunea că ea ar fi trebuit să plece? Dintre cioburile vieții tatălui ei se mai putea într-adevăr alege ceva semnificativ?

Sau poate se apropiase mai mult decât își dădea seama de un adevăr fundamental, și poate de aceea avea necazuri.

După ce Tomas nu-i răspunse când îl sună a doua și a treia oară din mașină, Turk bănuî că se întâmplase ceva rău. Poate că bătrânului i-o fi plăcut să

bea – încă o mai făcea, dar niciodată în exces – dar, chiar și beat fiind, răspundea la telefon.

. Așa că se apropie de baracă simțind o oarecare neliniște, făcându-și mașina să șerpuiască, cu o viteză prudentă, printre aleile înfundate de praf de pe Platou. Tomas era cvadru, așadar un om foarte viguros, dar nu nemuritor. Până și cvadrii îmbătrâneau. Până și cvadrii mureau. Tomas ar fi putut fi bolnav. Sau ar fi putut avea un alt soi de necaz. Pe Platou se întâmpla adesea câte-o belea. Era locul unde operau vreo două găști de filipinezi și prin vecinătate erau împrăștiate case unde se vindeau droguri. Din când în când se petreceau lucruri neplăcute.

Își parcă mașina lângă o bodegă zgomotoasă și străbătu pe jos cei câțiva metri care îl despărteau de colțul străduței noroioase a lui Tomas. Abia se întunecase și în jur erau o mulțime de oameni, iar de dincolo de fiecare ușă răzbătea urletul unor melodii înregistrate. Dar în rulota lui Tomas era întuneric, ferestrele nu erau luminate. Poate bătrânul dormea. Ba nu. Ușa era descuiată și întredeschisă.

Turk bătu înainte de a intra, deși avea convingerea sumbră că gestul era inutil. Niciun răspuns.

Întinse mâna în stânga, aprinse becul din tavan și clipi. Camera fusese întoarsă pe dos. Masa de lângă fotoliul lui Tomas zăcea cu picioarele în sus, lampa era făcută zob pe podea. Aerul mai avea încă un miros stătut, de sudoare bărbătească. Aruncă o privire grăbită în dormitorul din spate, dar era tot atât de pustiu.

După un moment de gândire, părăsi mica locuință a lui Tomas și bătu la ușa rulotei de alături. Îi deschise o femeie obeză, într-o rochie largă, gri: o oarecare doamnă Goudy, rămasă văduvă de curând. Tomas i-o prezentase lui Turk o dată sau de două ori și se știa că doamna Goudy bea uneori împreună cu bătrânul. Nu, Tomas nu dăduse niciun semn de viață în ultima vreme, dar ea observase o furgonetă albă parcată lângă rulota lui cu puțin timp în urmă... se întâmplase ceva?

– Sper că nu. Când ați văzut furgoneta aia, mai exact, doamnă Goudy?

– Acum o oră, sau poate două ore.

– Mulțumesc, doamnă Goudy. Eu nu mi-aș face griji pentru asta. Dar ar fi bine să țineți totuși ușa încuiată.

– Parcă n-aș ști, făcu ea.

El se întoarse la Tomas și trase ușa, asigurându-se că acum era bine închisă. Se stârni o pală de vânt, făcând să zăngănească felinarele improvizate de la intersecția scurtei alei a lui Tomas cu drumul. Umbrele se legănară spasmodic.

Turk își scoase telefonul din buzunar și o sună pe Lise, rugându-se ca ea să-i răspundă.

Odată întoarsă în apartament, Lise își pusese computerul să-i citească restul scrisorii mamei ei. Terminalul de acasă avea, cel puțin, o voce feminină, ușor și neconvingător modulată.

Te rog să nu mă înțelegi greșit, Lise. Îți duc pur și simplu grija, ca orice mamă. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că ești singură în orașul ăla...

Singură. Da. Se putea încrede în mama ei dacă era vorba s-o atingă într-un punct vulnerabil. Singură, fiindcă era atât de greu să faci pe oricine altcineva să înțeleagă ce voia să facă acolo și de ce era atât de important pentru ea.

...punându-te în pericol...

Un pericol care părea cu mult mai real când erai, așa cum spunea ea, *singură...*

...când ai putea să fii aici, acasă, în siguranță, sau chiar cu Brian, care...

Care ar fi dat dovadă de aceeași bunăvoință tolerantă și uimită pe care o emana mesajul mamei ei.

...ar fi cu siguranță de acord...

Fără nicio îndoială.

...că n-are rost să răcolești trecutul mort...

Și dacă trecutul nu era mort? Dacă ei îi lipsea pur și simplu curajul sau insensibilitatea necesară pentru a-l lăsa în urmă, dacă nu avea de ales, fiind nevoită să-l urmărească până ce își scotea la lumină ultima fărâamă de suferință sau de satisfacție?

– Pauză, îi spuse terminalului pentru comunicații.

Nu putea suporta o parte prea mare a mesajului într-o singură tranșă. Nu când se întâmplau atâtea alte lucruri. Nu cu praful din altă lume care cădea din cer. Nu când era urmărită și probabil înregistrată de microfoanele DSG-ului, din motive pe care nu i le explicase nici măcar Brian. Nu

când era, da, îți mulțumesc, mamă, pentru acest mic memento, *singură*.

Își verifică și celelalte mesaje.

Erau lipsite de importanță, cu excepția unuia, care se dovedi a fi aur curat. Conținea un bilet și un atașament, trimise de un oarecare Scott Cleland, cu care ea încerca de luni de zile să intre în legătură. Unul dintre vechii colegi de la universitate ai tatălui său, cu care ea nu reușise încă să stea de vorbă. Era astronom, colabora cu Centrul de Cercetări Geofizice de la observatorul de pe muntele Mahdi. Lise era pe punctul să se lase păgubașă. Dar acum primise în sfârșit un răspuns la mesajul ei, și încă unul prietenesc: computerul i-l citi, adoptând o voce masculină, potrivită cu numele expeditorului.

Stimată Lise Adams: Îmi cer scuze fiindcă răspund atât de târziu la întrebările dumneavoastră. Motivul nu e o simplă tărăgănare. Am făcut câteva cercetări ca să dau de urma documentului atașat, care v-ar putea interesa.

N-am fost unul dintre apropiații doctorului Adams, dar ne-am respectat reciproc munca. Mă tem că nu vă pot ajuta în privința amănuntelor legate de viața lui din perioada aceea și a celorlalte întrebări pe care mi le-ați pus. Relația noastră era în exclusivitate profesională.

Totuși, după cum știți probabil, în momentul dispariției sale începuse să lucreze la o carte intitulată *Planeta ca artefact*. M-a rugat să citesc scurta introducere pe care o scrisese, ceea ce am făcut,

dar nu am găsit nicio eroare și n-am putut să-i sugerez nicio modificare semnificativă (cu excepția unui titlu mai atrăgător).

Pentru cazul în care printre hârtiile lui nu există niciun exemplar, îl includ pe cel pe care mi l-a trimis.

Disparația lui Robert Adams a fost o mare pierdere pentru noi toți, cei de la Universitate. Vorbea întotdeauna cu afecțiune despre familia lui și sper că aceste cercetări vă vor aduce o oarecare alinare.

Lise îi ceru computerului de apartament să tipărească documentul. Contrar supozițiilor lui Clelend, tatăl ei nu lăsase un exemplar al introducerii printre hârtii. Sau, dacă o făcuse, atunci îl rupsese mama ei. Susan Adams rupsese sau aruncase toate hârtiile soțului său și donase universității cărțile lui. Ca parte a ceea ce Lise numea Curățenia Rituală a Locuinței Adams.

Își închise telefonul, își turnă un pahar cu vin, apoi luă vinul și cele șase pagini cu textul tipărit pe balcon. Noaptea era caldă, ea măturase cenușa în dimineața aceea, iar lampa din interior dădea destulă lumină ca să poată citi.

După câteva minute se întoarse înăuntru ca să ia un stilou, ieși din nou afară și începu să sublinieze anumite fraze. Nu le sublinia fiindcă îi ofereau ceva nou, ci fiindcă îi erau familiare.

În intervalul pe care l-am numit Turbion s-au schimbat multe, dar poate schimbarea cea mai

cuprinzătoare este, în același timp, cea mai neglijată. Pământul a fost ținut în stază mai mult de patru miliarde de ani, ceea ce înseamnă că acum trăim într-un univers cu mult mai bătrân – și cu o evoluție mult mai complexă – decât acela cu care eram obișnuiți.

Familiar, pentru că acele lucruri, exprimate acum într-o formă mai cizelată, îi fuseseră spuse adesea când stăteau pe verandă, privind întunericul și stelele.

Orice înțelegere autentică a ipoteticilor trebuie să ia aceasta în considerare. Erau o specie foarte veche când i-am întâlnit pentru prima dată, iar acum sunt o specie cu mult mai veche. De vreme ce nu pot fi studiați direct, trebuie să facem deducții bazându-ne pe lucrarea lor din univers, pe indiciile pe care le lasă în urmă, pe amprente lor imense și persistente.

Aici se regăsea incitarea pe care o preluase de la el la o vârstă fragedă, o curiozitate îndreptată către exterior, contrastând cu obișnuita prudență și timiditate a mamei sale. Putea auzi vocea lui rostind cuvintele.

Dintre lucrările lor, cea din Oceanul Indian iese neîntârziat și clar în evidență. Arcada ce leagă Pământul de Lumea Nouă – și Arcada care leagă Lumea Nouă de o altă planetă, mai puțin ospitalieră, și așa mai departe, până acolo unde am reușit să facem explorări: un lanț de medii din ce în ce mai ostile, accesibile nouă din motive pe care încă nu le putem înțelege.

Navighează către partea opusă a acestei lumi, i se spusese Lisei, și vei găsi o altă Arcadă, iar dincolo de ea o planetă stâncoasă, răvășită de furtuni, cu aer abia respirabil; și, mai departe – o călătorie pentru care era nevoie de vapoare etanșate și presurizate ca niște nave spațiale – o a treia lume, cu atmosfera otrăvită de metan și cu oceane uleioase și acide.

Dar Arcada nu este singurul artefact la îndemână. Planeta „vecină” cu Pământul, de pe care scriu aceste rânduri, este de asemenea un artefact. Există dovezi că a fost construită, sau cel puțin modificată, în cursul mai multor milioane de ani, cu scopul de a o transforma într-un mediu plăcut pentru ființele umane.

Planeta ca artefact.

S-au făcut multe speculații despre scopul acestei munci desfășurate vreme de eoni. Lumea Nouă e un dar sau o capcană? Am intrat într-un labirint, ca niște șoareci de laborator, sau ni s-a oferit un destin nou, minunat? Faptul că propria noastră planetă continuă să fie protejată de radiațiile letale ale soarelui său în expansiune înseamnă că ipoteticii sunt interesați de supraviețuirea noastră ca specie și, dacă e așa, de ce?

Nu pot pretinde că am un răspuns pentru vreuna dintre aceste întrebări, dar intenționez să-i ofer cititorului o vedere de ansamblu a lucrării care a fost deja dusă la bun sfârșit și a ideilor acelor oameni care își dedică viața profesională acestei lucrări...

Și, ceva mai departe în document, asta:

În prezent ne aflăm în situația unui pacient în comă, trezit dintr-un somn de durată vieții unei stele. Trebuie să redescoperim ceea ce nu ne putem aminti.

Sublinie frazele de două ori. Își dorea să-i fi putut citi textul mamei ei, își dorea să-l fi putut scrie pe un banner, fluturându-l apoi în fața lui Brian. Reprezenta ceea ce își dorea dintotdeauna să le spună; un răspuns la tăcerile lor manierate, la eliminarea aproape chirurgicală a lui Robert Adams din viețile celor care îi supraviețuiseră, la expresia de o blândă îngrijorare, biata-Lise, așternută pe chipurile lor ori de câte ori insistă să vorbească despre tatăl ei dispărut fără urmă. Era ca și cum Robert Adams în persoană ar fi ieșit din beznă pentru a șopti cuvinte liniștitoare. *Trebuie să redescoperim ceea ce nu ne putem aminti.*

Pusese paginile deoparte și își verifică pentru o ultimă oară telefonul când se îndrepta spre pat.

Găsi trei mesaje memorate, toate marcate ca fiind urgente, toate de la Turk. Al patrulea sosi în timp ce încă mai ținea telefonul în mână.

Partea a doua

TRANDAFIRUL CU OCHI

8

După căderea de praf luminos – după ce se limpeziseră cerurile și fusese măturată curtea, iar deșertul sau vântul absorbise ceea ce mai rămăsese în urmă – în complexul unde locuia băiatul Isaac sosiseră vești despre un alt mister.

Cenușa fusese înspăimântătoare în timp ce cădea, iar după ce încetase devenise subiectul unor discuții și speculații nesfârșite. Misterul mai nou se ivise pe o cale mai prozaică, sub forma unui raport prezentat la știri în legătură cu orașul de dincolo de munți. Pe moment trezea mai puține spaime, dar atingea, neliniștitor, unul dintre secretele lui Isaac.

Trăsese cu urechea la doi adulți, domnul Nowotny și domnul Fisk, care stăteau de vorbă pe coridor, lângă sala de mese. Zborurile comerciale către zăcămintele de petrol de la Rub al-Khali fuseseră anulate sau deturnate pentru mai multe zile, încă dinainte de căderea de cenușă, iar acum Guvernul Provizoriu

și magnații petrolului oferiseră o explicație: se produsese un cutremur.

Ăsta era misterul, spusese în continuare domnul Nowotny, pentru că sub acea zonă din Rub al-Khali nu exista nicio falie cunoscută: era o zonă a deșertului stabilă din punct de vedere geologic, cratonică¹, neschimbată de milioane de ani. Într-o porțiune atât de apropiată de centrul Rub al-Khali n-ar fi trebuit să se declanșeze, niciodată, nici măcar o trepidație minoră a scoarței.

Dar ceea ce se petrecuse era mai mult decât o trepidație. Extragerea petrolului fusese întreruptă pentru mai mult de o săptămână, iar remedierea avariilor sondelor și conductelor avea să fie costisitoare.

– Știm mai puțin decât am crezut despre planeta asta, spusese domnul Nowotny.

Ceea ce nu mai suna atât de misterios pentru Isaac. El știa, deși nu ar fi putut spune de unde, că sub nisipurile netulburate din profunzimea deșertului vestic se agita ceva. O simțea în mintea și în trupul lui. Ceva se mișca și vorbea în ritmuri pe care el nu le înțelegea, și putea arăta către acel ceva cu ochii închiși, deși se afla la sute de kilometri depărtare și nu se trezise decât pe jumătate dintr-un somn lung cât viețile munților.

Pe durata căderii de cenușă și imediat după aceea, toată lumea stătuse timp de două zile înăuntru, cu

¹ Partea care formează masa centrală a continentului (n. tr.).

ușile închise și cu ferestrele blocate, până când doctorul Dvali anunțase că pulberea cenușie nu putea face rău în mod deosebit. În cele din urmă, doamna Rebka îi spuse lui Isaac că putea să iasă, cel puțin dacă nu trecea mai departe de grădinile complexului, atâta vreme cât purta o mască de pânză. Curtea fusese curățată, dar era posibil să mai fi rămas praf în aer, iar ea nu voia ca băiatul să inhaleze macro-particulele acelei substanțe. Isaac nu trebuia să se supună niciunui risc, sublinie ea.

El acceptă să poarte masca, deși o simțea, transpirată și caldă, peste gură și peste nas. Din praf nu mai rămăsese altceva decât reziduuri grăunțoase, adunate ca niște aluviuni lângă zidurile de cărămidă și lângă gardurile din lemn de niciodatăverde. Sub soarele necruțător al după-amiezii, Isaac se aplecă deasupra uneia dintre aceste brazde mărunte și cernu cenușa printre degete.

După părerea doctorului Dvali, cenușa conținea fragmente de mecanisme sfărâmate.

În ochii lui Isaac, din mecanismele acelea nu părea să fi rămas mare lucru, dar îi plăceau granulele cenușii și textura lor nisipoasă și modul în care îi alunecau printre degete, precum talcul. Îi plăcea cum se comprimau într-un cocoloș solzos când le strângea în mână și cum se dizolvau în aer când își deschidea pumnul.

Cenușa sclipea. De fapt, strălucea. Isaac știa că nu găsise cel mai potrivit cuvânt. Nu era acea strălucire pe care o vezi cu ochii și își dăduse seama că nimeni

din complex n-o mai vedea așa cum o vedea el. Era un soi diferit de strălucire și el o percepea într-un mod diferit. Se gândi că Sulean Moi ar fi știut poate să-i dea o explicație, dacă el ar fi găsit un mod de a-i pune întrebarea.

Isaac voia s-o întrebe pe Sulean o mulțime de lucruri. Dar ea fusese ocupată de când începuse să cadă cenușa, era adesea în conferință cu adulții, și băiatul trebuia să-și aștepte rândul.

La cină, Isaac observă că, atunci când discutau despre căderea de cenușă sau despre originea ei, adulții aveau tendința să-și îndrepte întrebările către Sulean Moi, ceea ce îl surprinse, fiindcă ani de zile își închipuise că oamenii maturi cu care locuia erau mai mult sau mai puțin atotștiutori.

Erau, fără îndoială, mai înțelepți decât un om obișnuit. Nu o putea spune din experiența lui directă – nu întâlnise niciodată vreun om obișnuit –, dar îi știa din înregistrări video și citise despre ei în cărți. Oamenii obișnuiți vorbeau rareori despre câte ceva interesant și se răneau adesea unul pe altul, cu sălbăticie. Acolo, în complex, discuțiile erau când și când aprinse, dar disputele nu mergeau niciodată până la injurii. Toți erau înțelepți (sau păreau să fie), toți erau calmi (sau se străduiau să lase impresia asta) și, în afară de Isaac, toți erau bătrâni.

După toate aparențele, nici Sulean Moi nu era o femeie obișnuită. Știa, cumva, *mai multe* decât ceilalți adulți. Era mai inteligentă decât oamenii

căroră le respecta Isaac de obicei părerile și – cu atât mai uimitor – aceștia nu păreau să fie pe placul ei într-o prea mare măsură. Dar le tolera cu politețe întrebările.

– Bineînțeles că îi implică pe ipotetici, spuse doctorul Dvali, vorbind despre căderea de cenușă, apoi o întrebă pe Sulean: Nu ești de acord?

– E o concluzie evidentă.

Bătrâna își sondă conținutul farfuriei cu o furculiță. Teoretic, adulții găteau pe rând, însă câțiva se ofereau s-o facă mai des decât ceilalți. În seara aceea, la bucătărie fusese de serviciu domnul Posell. Era geolog, dar, ca bucătar, era mai degrabă entuziast decât talentat. Mâncarea de legume din farfuria lui Isaac avea gust de usturoi, de ulei din semințe din vale și de ceva îngrozitor de ars.

– Ai mai văzut un fenomen similar, întrebă doctorul Dvali, sau ai mai auzit de vreunul în timpul vieții tale?

Adulții din comunitate nu aveau o ierarhie oficială dar, când se ridicau probleme de mare amploare, conducerea era preluată de obicei de doctorul Dvali, ale cărui concluzii, odată exprimate, erau considerate definitive. El îi dăduse întotdeauna o foarte mare atenție lui Isaac. Avea părul alb, de finețea mătăsii, iar ochii îi erau mari, căprui, cu sprâncenele rebele, ca niște garduri vii lăsate la voia întâmplării. Isaac îl suportase întotdeauna cu indiferență. Însă în ultima vreme, din motive pe care nu le înțelegea, începuse să-l deteste.

- De nimic întru totul similar, spuse Sulean. Dar cei ca mine au puțin mai multă experiență în privința lumii post-Turbion decât dumneavoastră, doctore Dvali. Din când în când, din cer cad obiecte ciudate.

Dar care erau „cei ca ea” și despre ce cer vorbea?

- Printre lucrurile în mod izbitor absente din arhivele marțiene, continuă doctorul Dvali, se numără orice discuție despre natura ipoteticilor.

- Poate nu e nimic esențial de spus.

- Trebuie să ai o opinie, doamnă Moi.

- Între mecanismele auto-replicatoare din care sunt alcătuiți ipoteticii și ființele vii există numeroase echivalențe. Acționează asupra mediului înconjurător. Construiesc structuri complicate din piatră și gheață, poate chiar și spații goale. Dar produsele secundare rezultate nu sunt imune în privința descompunerii. Elementele materiale îmbătrânesc, se degradează și sunt înlocuite sistematic. Ceea ce ar explica grohotișul din praf.

Mecanismele degradate au căzut peste noi, se gândi Isaac.

- Dar întreaga cantitate de praf, spuse domnul Dvali, distribuită pe atât de mulți kilometri pătrați...

- Ce e atât de surprinzător? Dată fiind vârsta colosală a ipoteticilor, căderea din cer a mecanismelor descompuse nu e mai uluitoare decât stratul de frunze moarte din grădina voastră.

Părea atât de sigură de sine. Dar de unde știa Sulean astfel de lucruri? Isaac era hotărât să afle.

În noaptea aceea, vânturile iuți dinspre sud deveniră încă și mai iuți și Isaac stătu întins în pat, ascultând zăngănitul geamurilor în rama ferestrei sale. Dincolo de sticlă, stelele erau ascunse de nisipul fin purtat de vânt pe deasupra întinderii pustiite a deșertului Rub al-Khali.

Bătrân, bătrân, bătrân: universul era bătrân. Dăduse naștere multor miracole, inclusiv ipoteticilor, iar Isaac însuși nu era cel mai neînsemnat dintre ele: trupul lui, aceste gânduri ale sale.

Cine era tatăl lui? Dar mama? Profesorii nu-i răspunseseră niciodată cu adevărat la aceste întrebări. Doctorul Dvali spunea: *Tu nu ești ca alți copii, Isaac. Ne aparții nouă, tuturor.* Sau doamna Rebka: *Toți suntem acum părinții tăi*, deși ea era, inevitabil, aceea care îl așeza în pat, care se asigura că e hrănit și îmbăiat. Era adevărat că toți membrii comunității contribuiau la creșterea lui, dar, când își imagina că ar fi putut avea o mamă și un tată anume, îi vedea în fața ochilor pe doctorul Dvali și pe doamna Rebka.

Asta îl făcea să se simtă diferit de cei din jurul lui? Da, dar nu numai asta. Nu gândea așa cum gândeau alți oameni. Și, cu toate că avea mulți supraveghetori, nu avea niciun prieten. Poate cu excepția lui Sulean Moi.

Isaac încercă să doarmă, dar nu reuși. În noaptea aceea avea insomnie. Nu era o insomnie obișnuită,

ci mai degrabă o dorință fără obiect și, după ce stătuse întins în pat preț de câteva ore lungi, ascultând răpăiala și șoaptele vântului fierbinte, se îmbracă și ieși din cameră.

Miezul nopții venise și trecuse. Comunitatea era tăcută, zgomotul pașilor lui stârnea ecouri pe coridoare și pe scările de lemn. Probabil că nimeni altcineva nu mai era treaz, în afară de doctorul Taira, specialistă în istorie, care citea cel mai bine noaptea târziu (o auzise spunând asta). Dar doctorul Taira era o femeie palidă, costelivă, închisă în sine și, dacă era cumva trează, nu băga de seamă când Isaac își târșăi picioarele prin fața ușii ei. Din încăperile comune de la parter ieși neobservat în curtea neacoperită.

Pietrișul fin adus de vânt îi scrâșnea sub tălpi. Luna mică atârna deasupra munților dinspre est, răspândindu-și lumina difuză prin întunericul îndesit de praf. Isaac vedea destul de bine ca să poată merge, cel puțin dacă era atent, și cunoștea împrejurimile atât de amănunțit încât le-ar fi putut străbate cu ochii închiși. Deschise poarta scârțâitoare din gardul curții și se îndreptă spre vest. Își lăsă impulsurile mute să-l călăuzească și vântul îi spulberă îndoielile.

Acolo nu era niciun drum, doar prundișul deșertului și o serie de movile scunde, sinuoase. Luna își arunca umbra în fața lui, ca o săgeată. Dar el mergea în direcția corectă: simțea asta în centrul ființei sale, aidoma sentimentului de ușurare care îl cuprindea după rezolvarea unei probleme enervante

de matematică. Ignoră cu bună știință răsunetul propriilor gânduri și își îndreaptă întreaga atenție către zgomotele care veneau din întuneric: pașii lui pe nisipul ca un glaspapir, și vântul, și sunetele scoase de micile făpturi nocturne ce cutreierau terenul plin de crevase în căutare de hrană. Înainta într-o stare de pustiire plină de beatitudine.

Își continuă drumul timp îndelungat. N-ar fi putut spune cât de mult mersese sau cât de departe ajunsese când sosi în sfârșit lângă trandafir. Floarea îl făcu să tresară, conștientizând brusc ce se întâmpla.

Oare umblase în somn? Luna, care fusese deasupra munților la plecarea lui de acasă, lumina acum orizontul plat dinspre vest, ca lanterna unui paznic. Cu toate că aerul nopții era relativ răcoros, se simțea înfierbântat și extenuat.

Își luă ochii de la lună și privi din nou trandafirul, care creștea în deșert, la picioarele lui.

„Trandafir“ era cuvântul ales de el însuși. Îi venise în minte când văzuse tulpina groasă înrădăcinată în solul uscat și bula sticloasă, stacojie, care, în lumina lunii, putea trece drept o floare.

Bineînțeles că nu era cu adevărat o floare. Florile nu creșteau, izolate, în deșertul arid, iar petalele lor nu erau făcute din ceea ce părea să fie o alăturare de cristale roșii, translucide.

– Salut, spuse Isaac, cu vocea sunându-i anemic și stupid în întuneric. Ce faci aici?

Trandafirul, care fusese înclinat spre vest, către lumina lunii, se răsuci prompt către el. În mijlocul

florii era un ochi, mic și negru ca obsidianul, care îl privi cu răceală.

Poate nu era surprinzător – Isaac nu se miră – că Sulean Moi fu aceea care îl găsi în cele din urmă.

Când sosi ea, dimineța era liniștită și fierbinte, iar băiatul stătea pe pământ, de parcă deșertul ar fi fost un castron imens și el ar fi alunecat în centru. Își sprijinea capul în mâini și coatele pe genunchi. O auzi apropiindu-se cu mersul ei târșâit, dar nu-și ridică privirea. Nu era necesar. Sperase că avea să vină după el.

– Isaac, spuse Sulean Moi, cu voce seacă, dar blândă.

El nu răspunse.

– Toată lumea e îngrijorată din cauza ta, continuă ea. Te caută peste tot.

– Îmi pare rău.

Femeia își puse mâna mică pe umărul lui.

– Ce te-a făcut să bați tot drumul ăsta, plecând de acasă? Ce căutai?

– Nu știu. Arată spre trandafir. Dar am găsit asta.

Sulean îngenunche ca să privească roza – încet, încet, cu genunchii ei bătrâni trosnind.

Trandafirul avusese de suferit la lumina zilei. Tulpina de un verde întunecat se încovoiasse în zori. Bulbul cristalin nu mai strălucea și ochiul își pierduse luciul. Noaptea trecută, se gândi Isaac, părea, cumva, viu. Iar acum părea, cumva, mort.

Sulean îl privi îndelung, dusă pe gânduri, înainte de a întreba!

- Ce e ăsta, Isaac?
- Nu știu.
- Pentru el ai venit până aici?
- Nu... nu cred.

Răspunsul era incomplet. Trandafirul, da, dar nu numai trandafirul... ceva reprezentat de trandafir.

- E uluitor, făcu ea. Povestim cuiva despre el, Isaac? Sau păstrăm secretul?

El ridică din umeri.

- Bine. Trebuie să ne întoarcem, știi.
- Știu.

Nu se supăra dacă plecau – trandafirul n-avea să mai reziste mult.

- Vrei să mergem împreună?
- Da, spuse Isaac. Dacă te pot întreba câte ceva.
- Foarte bine. Sper să-ți pot răspunde. O să-ncerc.

Așa că îi întoarseră spatele trandafirului cu ochi și o porniră către est în ritmul bătrânei, iar Sulean avu răbdare în timp ce Isaac începu să pună cap la cap toate incertitudinile care îi veneau în minte, inclusiv cea legată de trandafir. Deși nu dormise, nu se simțea obosit. Era treaz de-a binelea – mai treaz ca niciodată și mult mai curios.

- De unde ești? o întrebă în cele din urmă.

În ritmul pașilor ei se simți o scurtă poticnire. Pentru o clipă, Isaac se gândi că s-ar fi putut să nu-i răspundă. Apoi:

- M-am născut pe Marte, spuse ea.

Un răspuns pe care îl simțea sincer. Nu era cel pe care îl așteptase și avu senzația că era un adevăr pe care ea ar fi preferat să nu-l dezvăluie. Isaac îl acceptă fără comentarii. Marte, se gândi.

Peste o clipă întrebă:

– Cât de multe știi despre ipotetici?

– Asta-i ciudat, făcu bătrâna, zâmbind ușor și privind-l cu ceva pe care el îl luă drept afecțiune. Eu am bătut tot drumul până aici ca să-ți pun exact aceeași întrebare.

Stătură de vorbă până la amiază, când ajunseră la complex, și, din conversația aceea, Isaac află o serie de lucruri noi. Apoi, înainte de a trece pragul porții, se opri și se uită înapoi, la drumul pe care venise. Trandafirul era undeva, acolo, dar nu numai trandafirul. Trandafirul nu era decât... ce? Un fragment incomplet din ceva mult mai mare.

Ceva față de care nutrea un interes profund. Și care era interesat de el.

9

Turk își conduse mașina printr-o zonă mai veche a orașului, case placate cu lemn, vopsite în roșul mașinilor de pompieri de către coloniștii chinezi, clădiri bondoace cu apartamente, cu trei sau patru etaje, din cărămizi ocru, aduse de pe dealurile de

deasupra golfului Lumânarea. Se făcuse destul de târziu și străzile erau pustii. De pe boltă cădea din când în când câte o stea, trasând linii în întuneric.

Cu o jumătate de oră în urmă reușise în sfârșit să intre în legătură cu Lise. Nu-i putuse spune la telefon ceea ce trebuia să-i spună, dar ea păruse să înțeleagă după ce pusese vreo două întrebări stânjenitoare.

– Ne întâlnim acolo unde ne-am cunoscut, propusese el. Peste douăzeci de minute.

Se cunoscuseră într-un bar cu grătar non-stop, numit La Rive Gauche, aflat în cartierul comerțanților cu amănuntul de la vest de docuri. Lise își făcuse apariția cu șase luni în urmă, alături de un grup numeros de la consulat. Un prieten de-ai lui Turk își văzuse un alt prieten la masa lor și îl târâse într-acolo, să facă prezentările. Turk o remarcase pe Lise fiindcă nu avea un însoțitor și fiindcă era atrăgătoare, în genul care îl cucerea la prima privire, ca urmare atât a profunzimii și a accesibilității râsului ei, cât și a orice altceva. Era precaut în privința femeilor care râdeau prea ușor și era descurajat de femeile care nu râdeau niciodată. Lise râdea cu delicatețe, dar din toată inima și în glumele ei nu era nimic josnic sau belicos. Și îi plăceau ochii ei, îi plăcea cum le săltau colțurile în sus, albastrul-verzui palid al irisurilor, cum privea și cum îi zăbovea privirea.

Ea începuse mai târziu să spună că plănuia o călătorie dincolo de munți, la Mormântul lui Kublick, iar Turk îi dăduse una dintre cărțile lui de vizită.

– E mai bine decât cu mașina, zisese el. Serios. Trebuie să treci prin trecătoarea Mahdi și în perioada asta a anului drumul nu e sută la sută sigur. Există un autobuz, dar e aglomerat și din când în când alunecă în albia vreunui torent.

O întrebase ce voia să facă într-un orașel mort, bun numai pentru realimentarea cu benzină, cum era Mormântul lui Kubelick, și ea îi destăinuise că încerca să dea de urma unui fost coleg al tatălui ei, un bărbat pe nume Dvali, dar nu intrase în amănunte. Și probabil că asta e tot, se gândise Turk, străini în noapte, nave trecând una pe lângă alta și așa mai departe, dar ea îl sunase peste două zile și rezervase avionul pentru un zbor.

El nu era în căutarea unei iubite – nu mai mult decât altă dată. Îi plăcea doar cum zâmbea ea și cum se simțea el când îi întorcea zâmbetul, iar când se văzuseră siliți să aștepte pe malul unui lac de munte încetarea unei furtuni izbucnite în afara sezonului fusese ca și cum Dumnezeu le-ar fi oferit un bilet de liberă trecere.

Care fusese aparent anulat. Karma răspunsese chemării.

În bar nu era decât personalul din schimbul de noapte, mesele erau goale și chelnerița care îi aduse lui Turk meniul părea irascibilă și nerăbdătoare să iasă din schimb.

Lise își făcu apariția peste câteva minute. Turk voia să-i povestească imediat despre dispariția lui

Tomas și despre ceea ce ar fi putut însemna, despre posibilitatea ca legătura lui cu Lise să fi condus pe cineva primejdios către bătrân. Dar încă nu apucase să scoată vreun cuvânt când ea se lansă, relatându-i cearta cu fostul ei soț, Brian Gately – fapt semnificativ în aceeași măsură.

Turk îl întâlnise pe Brian Gately de două ori. Asta era partea interesantă a localurilor de pe docuri, ca La Rive Gauche: vedeai oameni de afaceri americani stând alături de marinari de pe vase comerciale, directori executivi de la exploatarea petrolieră sau dită pălăvrăgind cu salariați chinezi și cu artiști jechoși din arondismente. Brian Gately părea unul dintre detașatii temporar destul de des întâlniți în acea zonă a orașului, un tip care călătorise în jurul lumii – în jurul a două lumi – fără să fi părăsit cu adevărat Dubuque, sau oricum altcumva se numea locul unde crescuse. Destul de cumsecade, cu o atitudine prietenoasă, atâta vreme cât nu atacai vreuna dintre ideile lui preconceptione.

Dar, în seara aceea, Lise îi povesti că Brian o amenințase. Descrie întâlnirea cu el și încheie spunând:

– Așa că da, a fost o amenințare, nu direct din partea lui Brian, dar mi-a comunicat ceea ce i s-a spus, și a avut sensul unei amenințări.

– Vasăzică în oraș se află oameni ai DSG interesați în mod deosebit de cvadri. Mai ales de femeia din fotografie.

– Și știi unde-am fost și cu cine am stat de vorbă. Implicațiile sunt cât se poate de evidente. Adică, nu

cred că m-a urmărit cineva până aici. Dar ar fi fost posibil. Sau mi-ar fi putut plasa în mașină un dispozitiv de localizare, sau altceva de același gen. N-am cum s-o aflui.

Toate astea erau posibile, se gândi Turk.

– Lise, spuse el cu blândețe, ar putea fi mai rău.

– Mai rău?

– Am un prieten, un tip pe care-l cunosc de multă vreme. Se numește Tomas Ginn. E cvadru. Nu e o informație publică, dar el e foarte sincer în privința asta când are încredere în cineva. M-am gândit c-ai vrea să stați de vorbă. Dar trebuia să lămuresc lucrurile mai întâi cu el. I-am făcut o vizită azi-dimineață și mi-a promis c-o să se gândească. Însă l-am sunat în seara asta și n-am reușit să-l gădesc, iar când am ajuns la el acasă dispăruse. Ridicat. Din câte s-ar părea, a fost luat de niște indivizi cu o furgonetă albă.

– Oh, Hristoase, făcu ea, privindu-l cu ochii măriți. Scutură din cap. Adică a fost arestat?

– Nu oficial, nu. Numai Guvernul Provizoriu are puterea de a face arestări, și agenții lui nu întreprind raiduri în haine civile – cel puțin din câte știu eu.

– Atunci a fost răpit? E o infracțiune care poate fi raportată.

– Nu mă-ndoiesc, dar asta n-o s-ajungă niciodată la urechile poliției. Tomas e vulnerabil fiindcă e ceea ce este. O analiză a sângelui ar dovedi că e cvadru, ceea ce e suficient ca să fie trimis înapoi, în State, unde ar fi ținut sub supraveghere permanentă, sau chiar mai rău. O vecină mi-a povestit despre bărbații

din camionetă, dar n-ar spune niciodată nimic despre toate astea în fața unei oficialități guvernamentale. Vecinii lui sunt în general expuși din punct de vedere juridic – în cartierul lui Tomas, o grămadă de oameni își câștigă existența din activități prohibite de Acorduri și cei mai mulți s-au stabilit ilegal pe terenuri care nu le aparțin.

– Crezi că Brian are vreo legătură cu asta?

– Poate. Sau poate nu. Se pare că Brian e pe o treaptă destul de joasă a ierarhiei.

– Biroul de Securitate Genomică de la Consulat e un soi de glumă prin comparație cu ceea ce se întâmplă acasă. Rulează programe de identificare facială în porturi și emit din când în când câte un mandat de arestare pentru vreun clonator de câini fugar sau pentru vreun vânzător de amplificatoare genetice pe piața neagră, dar asta-i tot. Cel puțin deocamdată. Făcu o pauză. Mi-a spus că ar fi inteligent din partea mea să plec acasă. Înapoi în State.

– Poate are dreptate.

– Crezi c-ar trebui să plec?

– Dacă-ți faci griji pentru siguranța ta. Și probabil c-ar trebui.

Ea își îndreptă spatele.

– Evident că-mi fac griji pentru siguranța mea. Dar mă îngrijorează și alte lucruri. Mă aflu aici dintr-un anumit motiv.

– E clar că oamenii ăștia nu glumesc, Lise. Te-au urmărit și e logic să presupunem că ei l-au răpit pe Tomas.

- Și îi interesează femeia din fotografie, Sulean Moi.

- Așadar și-ar putea imagina că ești implicată, într-un fel sau altul. Țsta e pericolul. Asta a-ncercat Brian să-ți spună.

- *Sunt* implicată.

Turk reținu că era hotărâtă și decise să n-o prezeze, cel puțin nu în seara aceea.

- Bine, poate nu trebuie să pleci. Poate e suficient dacă nu ieși în evidență o vreme.

- Dacă mă ascund nu-mi pot vedea de munca mea.

- Dacă te referi la a discuta cu oamenii care ți-au cunoscut tatăl și la a pune întrebări despre cvadri, nu, nu poți face asta, evident. Dar nu e nicio rușine dacă stai liniștită până când lămurim povestea asta.

- Așa ai face tu?

Nu, la naiba, se gândi Turk. Eu mi-aș împacheta lucrurile și aș prinde următorul autobuz care pleacă din oraș. Ceea ce și făcuse, ori de câte ori se simțise amenințat. Însă n-avea niciun rost să i-o spună Lisei.

Se întrebă, scurt, dacă de asta dispăruse tatăl ei. Poate ideea de a deveni cadru i se păruse ușa prin care să scape de orice păcat tănuit, pe care nu-l mai putea îndura. Sau poate nu acceptase oferta unei longevități artificiale. Poate plecase pur și simplu. Oamenii o fac.

Lise îl privea cu o intensitate amară, pe care o simțea în fundul gâtului.

- Deci tu îi dai dreptate lui Brian, spui că trebuie să mă-ntorc în State.

– Îmi pare rău pentru fiecare minut pe care nu-l petrecem împreună. Dar detest gândul că ai putea păți ceva.

Ea îl mai fixă o vreme cu privirea. Pe ușă intra-seră alte două cupluri – probabil turiști, dar cine putea ști? Intimitatea lor era compromisă. Ea își întinse brațul peste masă și îi atinse mâna.

– Hai să facem o plimbare, spuse.

De fapt, se gândi el, nu știm unul despre altul decât vreo câteva povești și schițe miniaturale: versiunea scurtă, pentru orice. Până în seara aceea nu păruse să fie nevoie de mai mult. Cele mai reușite dintre conversațiile lor fuseseră fără cuvinte. Dintr-odată nu mai era suficient.

– Unde ți-e mașina? întrebă ea.

– În parcare de după colț.

– Acolo e și a mea. Dar nu știu dac-ar trebui s-o folosim. E posibil să i se fi atașat vreun dispozitiv de urmărire sau așa ceva.

– E mai probabil să-l fi montat într-a mea. Dacă m-au urmărit în dimineața asta, i-am dus direct la Tomas.

Și Tomas, un bătrân care trăia de azi pe mâine în Platou, era o pradă ușoară. O analiză rapidă a sângelui – fără îndoială făcută cu forța – putea dezvălui că era cvadru. După care s-ar fi schimbat totul.

– Totuși, de ce-au făcut-o? De ce l-au luat?

– Ca să-l interogheze. Nu mă pot gândi la niciun alt motiv.

- Își închipuie că el știe ceva?

- Dacă sunt puși pe treabă i-au făcut probabil o hemogramă imediat ce-au intrat pe ușă.

- Nu. Securitatea Genomică – dacă presupunem că e răspunzătoare pentru asta – nu lucrează așa. Există limite, chiar și aici. Nu pot răpi oameni și nu-i pot interoga fără niciun motiv.

- Păi, cred că, după părerea lor, motivul există. Dar, Lise, ceea ce citești în ziare despre Securitatea Genomică nu cuprinde întreaga poveste. Agenția asta e mai mare decât bucățica în care se-nvârte Brian. Când distrug o rețea de clonare sau fac praf o afacere frauduloasă în domeniul longevității apar la știri, dar fac și alte lucruri, nu tot la fel de mediatizate.

- Ești sigur?

- Așa am auzit.

- De la cvadri?

- Păi – de la Tomas, de exemplu.

- Răpiri neoficiale. E o nebunie.

La care el nu avu niciun răspuns.

- Nu vreau să mă-ntorc în apartamentul meu, spuse ea. Și cred că nici la tine n-am fi mai în siguranță.

- Și nici n-am șters praful, făcu Turk, doar ca să vadă pe buzele ei umbra unui zâmbet. Am putea închiria o cameră.

- Ceea ce nu ne garantează că n-o să ni se dea de urmă.

- Dacă ne vor, Lise, probabil ne pot avea. Ar putea fi posibil să schimbăm asta, dar pe moment e mai bine să presupunem că se știe unde suntem.

Însă mă îndoiesc că vor lua măsuri drastice sau că o vor face în curând. Nu după noi umblă, iar tu nu ești genul de persoană pe care s-o ridice pur și simplu și s-o ia la bătaie. Prin urmare, ce-ai de gând, Lise? Care e următorul tău pas?

– Vreau să fac ceea ce-ar fi trebuit să fac cu luni în urmă.

– Și anume?

– Vreau să-l găsesc pe Avram Dvali.

Merseră pe pavajul vălurit, îndreptându-se către luminile portului și către zăngănitul estompat al containerelor de pe cargoboturile care se foiau printre dane. Străzile erau pustii, deprimante, iar crusta de praf rămasă pe borduri și pe ziduri le înăbușea zgomotul pașilor.

– Vrei să mergi la Mormântul lui Kubelick, spuse Turk.

– Da. De data asta până la capătul drumului. Mă duci acolo?

– Poate. Dar mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu cineva. Și, Lise, dacă ești într-adevăr hotărâtă, trebuie să faci și altceva. Spune-i cuiva în care ai încredere unde ești și ce se petrece. Ia la tine destui bani gheață ca să-ți ajungă o vreme și nu te-atinge de cardul electronic. Lucruri de genul ăsta.

Ea îi adresă din nou o jumătate de zâmbet.

– Ce-ai făcut, ai fost la un curs de comportament pentru infractori?

– Mi-au venit în minte de la sine.

– Mai e ceva. Eu am timpul și banii necesari pentru a mă ascunde o vreme. Dar tu ai de lucru, trebuie să te ocupi de afaceri.

– Asta nu e o problemă.

– Vorbesc serios.

– Și eu.

Și asta e diferența dintre noi, se gândi Turk. Lise avea un scop: ea hotărâtă să ducă la bun sfârșit această investigație post-mortem a dispariției tatălui ei. El nu făcea nimic altceva decât să-și pună pantofii și să plece. Nu pentru prima oară și, după toate probabilitățile, nici pentru ultima.

Se întrebă dacă Lise știa asta.

10

Agenții de rang superior ai Securității Genomice recent sosiți din State se numeau Sigmund și Weil, iar Brian Gately strângea din dinți de fiecare dată când cei doi bărbați veneau în birourile de la consulat ale DSG.

În dimineața aceea apărură la nici jumătate de oră după sosirea lui la lucru. Își simți măselele scrâșnind.

Sigmund era înalt, cadaveric, insensibil. Weil era cu cincisprezece centimetri mai scund și destul de corpolent ca să te gândești că-și cumpăra pantalonii dintr-un magazin special. Weil era în stare să zâmbească. Sigmund nu.

Se apropiară de Brian, care stătea lângă dozatorul de apă.

– Domnule Gately, spuse Sigmund, iar Weil adăugă imediat:

– Putem sta de vorbă fără martori?

– În biroul meu.

Biroul lui Brian nu era mare, dar avea o fereastră ce dădea către grădina înconjurată de ziduri a consulatului. Mica încăpere era dotată cu o cartotecă, cu o masă de lucru din lemn autohton, cu o unitate detașabilă de memorie care putea adăposti mai multe copii ale Bibliotecii Congresului și cu un ficus de plastic. Biroul era acoperit de corespondența dintre Securitatea Genomică și Guvernul Provizoriu, un mic afluent al fluxului de informații care circulau între cele două instituții, aidoma unui etern Nil mălos. Brian se așază pe scaunul său obișnuit. Weil se trânti cu zgomot în scaunul vizitatorului, iar Sigmund rămase în picioare, cu spatele către ușă, ca o pasăre mănăitoare de stârvuri, sinistru în răbdarea lui.

– Ai discutat cu fosta dumitale soție, spuse Weil.

– Da. I-am spus ceea ce mi-ați cerut să-i spun.

– Nu pare să fi fost de vreun folos. E nevoie să-ți mai povestesc c-a luat din nou legătura cu Turk Findley?

– Nu, răspunse plat Brian. Cred că nu.

– Sunt împreună chiar în acest moment, interveni Sigmund. Era omul cuvintelor puține, toate neplăcute. După toate probabilitățile. Ea și el.

- Dar esența, adăugă Weil, este că în clipa de față nu-l putem repera pe niciunul dintre ei.

Brian nu era sigur dacă ar fi trebuit să-i dea sau nu crezare. Weil și Sigmund erau reprezentanții Comitetului Executiv de Acțiune al Departamentului de Securitate Genomică. O mare parte din activitățile acestui comitet erau strict secrete și, ca urmare, subiect de legendă. Acasă erau autorizați să-și întocmească ordine de deplasare constituționale, beneficiind mai mult sau mai puțin de o aprobare juridică automată. Acolo, în Equatoria – în sistemul de suprapunere a autorității¹ practicat de Guvernul Provisoriu al Națiunilor Unite, în cadrul căruia rivalizau interese naționale și magnați plini de bani ai petrolului – activitatea lor era, cel puțin teoretic, supusă mai multor restricții.

Brian nu era un idealist. Știa că existau niveluri și eșaloane ale Securității Genomice în care nu avea să fie admis niciodată, sfere în care se defineau politica și regulamentele. Dar era de părere că, la scara la care lucra, făcea o muncă utilă, deși insipidă. Infractorii fugeau adesea din Statele Unite în Equatoria, infractori ale căror fărâdelegi intrau sub jurisdicția Securității Genomice – clonatori escroci, traficanți de tratamente de longevitate contrafăcute sau letale, adepți radicali ai cultului cvadrilor și

¹ Aluzie la NOMA (Non Overlapping Magisteria – neîntre-pătrunderea autorităților), principiul separării științei de religie, promovat de Stephen Jay Gould (1941-2002), paleontolog și biolog evoluționist american (n. tr.).

furnizori de „îmbunătățiri“ genetice pentru cuplurile dispuse să plătească pentru a avea copii cu calități superioare. Brian nu-i urmărea și nici nu-i aresta, dar activitatea lui – medierea diferendelor cu Guvernul Provizoriu, netezirea penelor zburlite când izbucneau dispute juridictionale – era esențială pentru arestarea lor. Relația dintre o organizație semi-politienască atașată unui consulat național și guvernul local, sponsorizat de Națiunile Unite, era delicată. Trebuia să fii politicos. Trebuia să faci anumite concesii reciproce. Nu puteai să dai buzna și să jignești pe toată lumea.

Deși, după toate aparențele, tipii ăștia puteau. Ceea ce era dezamăgitor, pentru că Brian credea în puterea legii. Înevitabil imperfecta, derutanta, chinuitor ineficienta, ocazional corupta, dar absolut esențiala domnie a legii. Fără de care nu suntem cu nimic mai buni decât animalele și așa mai departe. În acest mod trebuia să-și conducă departamentul: curat, cu multă atenție.

Iar acum își făcuseră apariția Sigmund și Weil, cel înalt tot atât de amar ca biterul Angostina, iar cel scund – dur și robust, ca o bilă de popice înfășurată în catifea, ca să-i aducă aminte că, în cazul unor atitudini mai nechibzuite decât a sa, legea putea fi ajustată ca să se adapteze circumstanțelor.

– Ne-ai fost deja de mare ajutor, spuse Weil.

– Păi, sper că da. Vreau să v-ajut.

– Pentru că ne-ai pus în legătură cu oamenii potriviți din Guvernul Provizoriu. Și, bineînțeles, în

povestea cu Lise Adams. Faptul că ai avut o relație personală cu această femeie... adică, „jenant“ nu e nici pe departe un cuvânt potrivit.

– Vă mulțumesc fiindcă ați remarcat, făcu Brian, în mod stupid recunoscător, deși știa că era jucat pe degete.

– Și te pot asigura încă o dată că nu intenționăm s-o arestăm și că nici măcar nu e necesar să discutăm direct cu ea. Categorie, în acest caz ținta noastră nu e Lise.

– O căutați pe femeia din fotografie.

– Motiv pentru care nu vrem, bineînțeles, ca Lise să devină o piedică. Speram că îi poți insufla această idee...

– Am încercat.

– Știm, și îți apreciem strădaniile. Totuși dă-mi voie să-ți spun cum merg lucrurile, Brian, ca să poți înțelege ce anume ne îngrijorează. Pentru că atunci când a ajuns în baza noastră de date, căutarea ta de imagini a provocat, bineînțeles, ridicări din sprâncene. Spuneai că Lise ți-a explicat de ce-o interesează Sulean Moi...

– Sulean Moi a fost văzută împreună cu tatăl Lisei înainte de dispariția lui, dar nu avea nicio legătură cu universitatea sau cu orice altcineva din cercul de relații sociale ale familiei. Dat fiind interesul manifestat de tatăl Lisei față de cvadri, legătura apare ca fiind evidentă. Lise bănuiește că femeia era un soi de recrutoare.

- Adevărul e ceva mai bizar. Dumneata ai de-a face cu cvadrii în baza unor probleme obișnuite, din punct de vedere legal. În privința asta n-ai niciun fel de surprize. Dar tratamentul de longevitate nu e decât unul dintre procedeele de transformare medicală aduse pe Pământ de verii noștri marțieni.

Brian dădu din cap.

- Căutăm ceva puțin mai important decât obișnuiți adepți ai cultului cvadrilor de aici, spuse Weil. Nu deținem prea multe amănunte și eu nu sunt savant, dar este implicată o încercare mediată biologic de a intra în legătură cu ipoteticii.

Ca mulți alți oameni din generația lui, Brian avea tendința să se crispeze când erau menționați ipoteticii, sau, în același context, Turbionul. Turbionul se încheiase înainte ca el să fie destul de mare pentru a merge la școală, iar ipoteticii erau, pur și simplu, unul dintre cele mai confuze împrejurări ale vieții cotidiene, o abstracțiune importantă, dar iluzorie, ca electromagnetismul sau marreele.

Dar, ca toată lumea, fusese crescut și educat de supraviețuitorii Turbionului, de oameni care credeau că trăiseră pe durata celui mai semnificativ dintre momentele cruciale ale istoriei umane. Și poate că așa era. Post-șocurile Turbionului - războaiele, mișcările și contra-mișcările religioase, o insecuritate umană generalizată și un cinism global caustic - continuau să modeleze lumea. Marte era o planetă locuită și omenirea fusese primită într-un labirint tot atât de imens ca însuși cerul. Toate

aceste schimbări fuseseră, fără nicio îndoială, năucitoare pentru cei care le suferiseră și aveau să fie resimțite și în secolele următoare.

Însă deveniseră, totodată, o autorizare a demenței unei întregi generații, ceea ce Brian nu mai putea ierta cu aceeași ușurință. Mai multe milioane de bărbați și femei altminteri raționali reacționaseră față de Turbion printr-o afișare șocantă a iraționalității, a suspiciunii reciproce și a depravării desăvârșite. Iar acum aceeași oameni considerau că li se cuvenea respectul tuturor celor de vârsta lui Brian sau mai tineri.

Nu-l meritau. Demența nu era o virtute și decența nu se lăuda singură. „Decența“ era, de fapt, ceea ce trebuia să reconstruiască generația lui Brian. Decența, încrederea și o anumită bună-cuviință a comportamentului uman.

Ipoteticii erau agentul causal din spatele Turbionului: de ce și-ar fi dorit cineva să comunice cu ei? Ce sens ar fi avut asta? Și cum s-ar fi putut înfăptui ca urmare a unei modificări biologice, chiar dacă era concepută de marțieni?

– Scopul acestei tehnologii, spuse Sigmund, constă în modificarea sistemului nervos uman, astfel încât să sesizeze semnalele folosite de ipotetici ca să comunice între ei. De fapt creează un soi de intermediar uman. Un comunicator care poate avea rolul de translator între noi și indiferent ce-or fi fiind ipoteticii.

– Chiar au făcut asta?

– Marțienii nu vor să spună. E posibil să fi încercat pe planeta lor, poate nu numai o singură dată. Dar noi credem că această tehnologie, ca și tratamentul longevității, a fost adusă pe Pământ de Wun Ngo Wen și transmisă populației.

– Atunci de ce eu n-am auzit mai multe despre ea?

– Pentru că nu e ceva dorit de toată lumea, precum patruzeci de ani de viață în plus. Dacă spionajul nostru nu se înșală, încercarea de a i-o aplica unei ființe umane adulte e letală. E posibil ca asta să-l fi ucis pe Jason Lawton, cu mult timp în urmă.

– Atunci la ce folosește, dacă e letală?

– S-ar putea să nu fie letală, spuse Weil, dacă medicamentele îi sunt inoculate unui embrion uman *în uter*. Se dezvoltă și crește în jurul dispozitivului biotehnologic. Omul și extraterestrul cresc împreună.

– Iisuse, exclamă Brian. Să-i faci asta unui copil...

– E cu totul lipsit de etică, evident. Știi, în departament ne petrecem o grămadă de timp făcându-ne griji din cauza cvadrilor, din cauza vătămarilor pe care le pot provoca adepții cultului lor operând asupra biologiei umane. Și problema e reală, justificată. Însă povestea asta e cu mult mai șocantă. Cu adevărat profund... *diabolică*, e singurul cuvânt care i se potrivește cu adevărat.

– Pe Pământ a făcut-o cineva efectiv?

– Păi, de fapt asta investigăm. Deocamdată avem foarte puține dovezi incontestabile sau martori oculari. Dar, în cele pe care le avem, apare o singură

persoană. Mai multe nume, dar o singură persoană, un singur chip. Vrei să ghicești cine e?

Femeia din fotografie. Femeia care fusese văzută cu tatăl Lisei.

– Așadar, Sulean Moi apare în informațiile furnizate de sistemul de identificare facială de pe docurile din Port Magellan și, când sosim aici pentru investigații, o găsim pe Lise, care are o legătură anterioară cu acest caz, face cercetări pe același teren, discutând cu foștii colegi ai tatălui ei și așa mai departe. Din motive perfect justificate, cu siguranță. E curioasă, e un mister de familie, își închipuie c-o să se simtă mai bine dacă află adevărul. Dar asta ridică o problemă. Ne amestecăm în ancheta ei? O lăsăm să plece sau să facă tot ceea ce face și ne mulțumim cu un soi de supervizare? O avertizăm că se află pe un teritoriu periculos?

– Avertizarea n-a dat rezultate, spuse Brian.

– Atunci trebuie să ne folosim de ea într-un fel sau altul.

– Să vă folosiți de ea?

– În loc de a o aresta – variantă în favoarea căreia pledează unii dintre superiorii mei –, suntem de părere că abordarea așteaptă-și-urmărește ne-ar putea oferi mai multe informații pe termen lung. E deja în legătură cu alte persoane care prezintă interes. Una dintre ele e Turk Findley.

Turk Findley, un pilot independent și un dezastru general. Dacă era atât de rău că Brian nu reușise să-și salveze căsătoria cu Lise, cu cât era mai rău

faptul că ea se încurcase cu cineva atât de rebel, de neadaptat și, în general, de inutil ca omul ăla? Turk Findley era un alt soi de efect secundar al Turbionului, medită Brian. O ființă umană care se adaptase altfel decât ar fi trebuit. Un terchea-berchea fără niciun scop în viață. Poate chiar mai rău, dacă aluzia lui Sigmund era îndreptățită.

– Vreți să spuneți că Turk Findley are vreo legătură cu bătrâna asta, în afară de faptul că ea a închiriat avionul lui pentru o călătorie?

– Ei, în contextul ăsta, întâmplarea e sugestivă. Dar Turk are și alte relații aproape tot atât de dubioase. Cvadri cunoscuți ca atare sau bănuți. Și e un infractor. Știai asta? A părăsit Statele Unite având un mandat de arestare emis pe numele lui.

– Pentru ce?

– Se număra printre persoanele bănuite de incendierea unui depozit.

– Ce spuneți, adică e un incendiator?

– Cazul a fost clasat, dar e posibil să fi dat foc depozitului tatălui său.

– Credeam că tatăl lui a fost petrolist.

– Tatăl lui a lucrat la un moment dat în Turcia și a avut o serie de relații cu Aramco¹, dar și-a făcut cea mai mare parte a banilor din afaceri de import. Între cei doi apare un soi de zăzanie, depozitul bătrânului arde din temelii, Turk pleacă pe neașteptate din țară. Poți trage singur concluziile.

¹ ARab AMerican COmpany (n. tr.).

E din ce în ce mai rău, cugetă Brian.

- Înseamnă că trebuie s-o smulgem pe Lise din mâinile lui. Ar putea fi în pericol.

- Bănuim c-a fost atrasă în ceva pe care nu-l înțelege. Ne îndoim că e constrânsă într-un fel sau altul. Cooperează cu tipul ăsta. Probabil că Turk i-a spus să nu mai răspundă la telefon.

- Dar le puteți da de urmă, nu?

- Mai curând sau mai târziu. Însă nu suntem magicieni, nu-i putem scoate din pălărie.

- Explicați-mi cum v-aș putea ajuta, nu se putu împiedica Brian să adauge. Dacă mi-ați fi spus toate astea de-a dreptul, înainte să vorbesc cu ea...

- S-ar fi schimbat ceva? Nu putem oferi pur și simplu o asemenea informație. Și nici dumneata nu poți, Brian. Așa că acum știi. Ți acordăm încrederea noastră. Nimic din tot ce-am spus nu poate fi adus în discuție decât între noi trei, dumneata, eu și Sigmund.

- Sigur că nu, dar...

- Am dori să-ncerci în continuare să iei legătura cu ea. S-ar putea să știe c-o suni, chiar dacă nu-ți răspunde. Până la urmă s-ar putea simți vinovată, sau singură, și s-ar putea hotărî să-ți vorbească.

- Și dacă o face?

- Deocamdată nu vrem decât un indiciu în privința locului unde se află. Dacă ai convinge-o să vă întâlniți, cu sau fără Turk, ar fi cu atât mai bine.

Oricât de mult i-ar fi displicut ideea de a o da pe mâna Comitetului Executiv de Acțiune, era cu

siguranță de preferat, decât s-o lase să se implice și mai mult în vreo infracțiune penală.

– O să fac tot ce pot, spuse el.

– Excelent. Weil zâmbi larg. Apreciem asta.

Cei doi strânsesă mâna lui Brian și îl lăsară singur în birou. El rămase locului multă vreme, dus pe gânduri.

11

Drumurile care duceau în susul coastei nu fuseseră pe de-a-ntregul curățate de cenușă (sau de nămolul în care se transformase amestecându-se cu ploaia), așa că Turk opri la un motel pentru șoferii de camioane și rezervă o cameră pe timpul în care echipele extenuate trimise de Guvernul Provizoriu curățau cu plugurile curbele periculoase.

Motelul era o construcție în stil cazon, din blocuri de zgură, plasată într-un luminiș croit în pădure și părând pitică pe lângă sălciile spiralate care se sprijineau de clădire ca niște uriași melancolici. Era menit să le ofere hrană camionagiilor și tăietorilor de copaci, nu turiștilor, deduse Lise. Își plimbă degetul pe pervazul miciei ferestre a camerei lor și îi arătă lui Turk linia trasată în praf.

– Probabil e de săptămâna trecută, spuse el. Pe aici nu se cheltuiesc prea mulți bani pentru curățenie.

Prin urmare, praful zeilor. Rămășițele construcțiilor străvechi ale ipoteticilor. Așa se vorbea acum despre cenușă. Știrile video erau pline de fapte insuficient interpretate în legătură cu căderea de cenușă: fragmente din ceea ce ar fi putut fi cândva mecanisme, sau organisme vii, sau grupări moleculare de o complexitate fără precedent.

Lise auzea din camera alăturată voci certându-se într-o limbă care ar fi putut fi filipineza. Își scoase telefonul, dorind să asculte o altă ediție a emisiunii de știri locale.

Turk o privi insistent.

– Nu uita... spuse el.

– Fără convorbiri telefonice. Știu.

– Ar trebui să ajungem în sat mâine pe vremea asta, zise el, dacă drumul va fi curățat peste noapte. Și pe urmă s-ar putea să aflăm într-adevăr câte ceva.

– Îți pui credința într-o foarte mare măsură în femeia asta – Diane, așa spuneai c-o cheamă?

– Nu e tocmai credință. Trebuie să afle ce s-a-ntâmplat cu Tomas. E posibil să-l poată ajuta cumva. Și face parte din rețeaua locală a cvadrilor de foarte mult timp – e posibil chiar și să știe ceva despre tatăl tău.

Ea îl întrebă de cât timp era în legătură cu cvadrul. Nu tocmai în legătură, îi răspunse. Dar femeia asta, Diane, avea încredere în el, iar el îi făcuse servicii în trecut. După toate aparențele, Diane sugerase că afacerea lui Turk, cu avionul pe care îl închiria, era o modalitate de a o duce pe Sulean Moi în

munți cu toată discreția posibilă. Turk nu știa nimic mai mult; nu voise să știe.

Lise privi din nou pervazul ferestrei, praful...

– În ultima vreme am senzația că totul se leagă – cenușa, Tomas, ce s-o fi petrecând în vest...

Emisiunea de știri începuse cu anunțul despre cutremurul care dusesese la închiderea temporară a tuturor complexurilor petroliere de la Rub al-Khali.

– Nu se leagă neapărat, spuse Turk. E doar de trei ori mai straniu.

– Cum?

– Tomas obișnuia să spună asta. Ciudățeniile vin în ciorchini. Cum s-a întâmplat când navigam cu un cargobot prin strâmtoarea Malacca. Într-o zi am avut necazuri cu motoarele și am fost nevoiți să ancorăm pentru reparații. A doua zi, vreme anormală, un muson la care nu se așteptase nimeni. În ziua următoare, cerul era senin, dar curățam puntea cu furtunul de pirații din Malaiezia. Odată ce încep să se petreacă lucruri stranii, spunea Tomas, poți fi sigur că vor deveni de trei ori mai stranii.

Ce reconfortant, se gândi Lise.

În noaptea aceea împărțiră patul fără să facă dragoste. Amândoi erau obosiți și, își spuse Lise, amândoi se împăcau cu adevărul, realizând că nu se aflau în cort, pe malul unui lac de munte, și că n-aveau o aventură inofensivă în weekend. Erau implicate forțe mai ample. Niște oameni avuseseră de suferit. Și, gândindu-se la tatăl ei, începu să se întrebe dacă

era posibil ca el să fi dat de un tărâm similar al minunilor, al stranieții întreite. Poate dispariția lui nu fusese un act egoist și nici măcar voluntar; poate fusese răpit, ca Tomas, prietenul lui Turk, de niște bărbați necunoscuți, cu o furgonetă neînmatriculată.

Turk adormi imediat ce puse capul pe pernă, așa cum i se întâmpla de obicei. Cu toate astea, era bine să stea întinsă lângă el, să-l simtă alături. Își făcuse duș înainte de culcare și mirosul de săpun și de mascul emana din trupul lui ca o aură favorabilă. Oare Brian mirosise vreodată așa?

Nu-și putea aduce aminte. Brian nu avea niciun miros aparte dincolo de cel de chimicale al deodorantului pe care se întâmpla să-l folosească la data respectivă. Probabil că, într-o mică măsură, se simțea mândru pentru că nu mirosea a nimic.

Nu, nu era corect. Brian merita mai mult decât atât. Brian credea într-o viață ordonată. Ceea ce nu-l transforma într-un monstru sau într-un nemernic, iar Lise nu putea crede că se implicase personal în urmărirea mișcărilor ei sau în răpirea lui Tomas. Asta nu respecta regulile. Brian le respecta întotdeauna.

Nu era neapărat un lucru rău. Îl făcea mai puțin înclinat spre aventură decât Turk, dar și mai demn de încredere. Brian n-ar fi zburat niciodată cu avionul peste un munte și nici nu s-ar fi angajat ca marinar de rând pe un vas comercial ciuruit de rugină. Nici n-ar fi încălcat o promisiune sau un legământ. De aceea fusese atât de greu să negocieze încheierea căsătoriei lor pripite și necugetate. Lise îl cunoscuse

pe Brian când studia jurnalismul la Universitatea Columbia, iar el era un tânăr funcționar în birourile DSG-ului din New York. O cuceriseră blândetea și compasiunea lui, dar înțelesese abia mai târziu că Brian avea să fie întotdeauna lângă ea, dar nu pe deplin de partea ei – că, în final, nu era decât o altă voce din corul care o sfătuia să-și ignore istoria propriei vieți, pentru că avea o lacună care ar fi putut ascunde un adevăr insuportabil.

Dar o iubise, cu inocență, cu încăpățănare. Pretindea că o mai iubea încă. Lise deschise ochi și văzu telefonul acolo unde îl lăsase, pe noptieră, împrăștiind o ușoară strălucire. Înregistrase deja mai multe apeluri de la Brian. Ea nu răspunsese niciodată. Era atât de nedrept. Dar necesar, poate. Voia să ia de bune spusele lui Turk în privința asta. Dar nu era corect, nu era prietenește. Brian merita mai mult.

Până dimineață drumul fusese eliberat, și călătoriră către nord încă patru ore, trecând pe lângă autobuze, vehicule pictate aidoma caravelor de circ, camioane cu bușteni, camioane cu mărfuri, cisterne încărcate cu produse rafinate din petrol și cu gazolină, până când Turk viră către vest, intrând pe unul dintre drumurile prost întreținute care divizau partea aceea a ținutului aidoma liniilor din palma unui bătrân.

Și se pomeniră dintr-odată în mijlocul sălbăticiei. Pădurea equatoriană se închise în jurul lor ca o gură. Numai acolo, departe de metropolă, de ferme, de

rafinării și de porturile aglomerate, simți Lise cât de străină era lumea aceea, simți straniețea intrinsecă, străveche, care îl fascinasese pe tatăl ei. Despre copacii semeți și deși și despre tufele ca niște ferigi – plante cărora Lise nu le știa denumirile populare, și cu atât mai puțin pe cele provizorii, din două cuvinte ce specificau specia și genul – se presupunea că se înrudeau cu viața terestră: în ADN-ul lor se găseau dovezi ale provenienței terestre. Planeta fusese alimentată și însămânțată de ipotetici, probabil cu scopul de a o face locuibilă pentru ființele umane. Dar ipoteticii erau longevivi, ca să nu spunem mai mult. Planificau evenimentele la scara miliardelor de ani. Pentru ei, evoluția era, probabil, un fenomen perceptibil.

Poate nu puteau trăi direct experiența unor evenimente atât de scurte, în ochii lor – dacă *aveau* ochi – ca viața umană. Lise găsea ideea ciudat de liniștitoare. Ea putea vedea și simți lucruri probabil imperceptibile pentru ipotetici: lucruri banale, precum unduirea acelor copaci stranii deasupra drumului și lumina soarelui, care împestrița cu umbrele lor solul pădurii. Țsta era un dar, medită. Geniul nostru muritor.

Soarele se strecura printre frunzele ca niște pene delicate sau aidoma celor de ferigă. Tufele mișunau de vietăți sălbătice, dintre care multe nu învățaseră (nici până atunci) să se teamă de oameni. Întrezări câini, un ghoti dungat, un grup de șoareci-păianjen, numele referindu-se de obicei la animale terestre,

deși asemănarea era adesea o fantezie. Erau și insecte, bâzâind și zumzăind în umbra de smarald. Cele mai cumplite erau viespile mănătoare de stârvuri, care nu reprezentau un pericol, dar aveau un miros respingător. Țânțarii, identici cu aceea care obișnuiau să planeze prin locurile umbroase de acasă, mișunau printre trunchiurile pline de mușchi.

Turk conducea cu mare atenție pe drumul forestier. Din fericire, acolo căzuse puțină cenușă și bolta de frunze a pădurii o absorbise aproape în întregime. Când traseul era periculos, Turk păstra tăcerea. Pe porțiunile drepte, o întreba despre tatăl ei. Mai vorbiseră despre asta și altădată, dar purtaseră discuția înainte de căderea de praf și de întâmplările stranii din ultimele câteva zile.

– Câți ani aveai când a dispărut tatăl tău?

– Șaisprezece.

O tânără de șaisprezece ani. Naivă, agățându-se de obiceiurile americane ca o acuzație la adresa lumii în care fusese exportată fără voia ei. Erau ca niște aparate dentare, pentru numele lui Dumnezeu.

– Autoritățile au luat-o în serios?

– Ce vrei să spui?

– Păi, știi, n-ar fi fost primul tip care-și părăsește familia. N-o spun ca pe-o jignire.

– Nu era genul care să ne părăsească. Știu că, în asemenea cazuri, toată lumea spune „a fost atât de surprinzător“. Iar eu eram fiica loială, naivă – nu mi-l puteam imagina făcând ceva rău sau nechibzuit. Și nu e vorba numai de mine. Era întru totul

absorbit de munca lui de la Universitate. Ducea o viață dublă și nu știu cum își găsea timp pentru asta.

– Își întreținea familia din salariul de profesor?

– Aveam bani și din partea mamei.

– Atunci presupun că n-a fost greu să atrageți atenția Guvernului Provizoriu când a dispărut.

– Au apărut niște foști angajați ai Interpolului care interogau pe toată lumea, poliția a făcut o anchetă, dar nimic n-a dat rezultate.

– Așa că familia ta a luat legătura cu Securitatea Genomică.

– Nu. Ei au luat legătura cu noi.

Turk dădu din cap și păru să fi căzut pe gânduri în timp ce conducea vehiculul printr-un canal puțin adânc. O motocicletă cu trei roți trecu în direcția opusă – cauciucuri bine umflate, sașiu înalt, un coș cu legume legat de plasa pentru bagaje din spate. Motociclistul, un localnic numai piele și os, îi privi fără pic de curiozitate.

– Apariția Securității Genomice nu i s-a părut nimănui ciudată? Întrebă Turk.

– Tata studia, printre altele, activitatea cvadrilor în Lumea Nouă, așa că le era cunoscut. Discutaseră cu el înainte.

– În ce scop făcea studiul?

– Din interes personal, spuse ea, tresărind când își dădu seama cât de incriminator suna. De fapt făcea parte din fascinația pe care i-o trezea lumea post-Turbion – modul în care se adaptau oamenii. Și cred că era convins că marțienii știu despre ipotetici

mai mult decât au inclus în arhivele lor și că era posibil ca aceste cunoștințe să le fi fost trimise cvadriilor odată cu cele despre chimie și biologie.

– Dar nici agenții Securității Genomice n-au reușit să descopere nimic.

– Nu. Au mai ținut dosarul deschis o vreme, sau cel puțin așa au pretins, dar, în final, n-au avut mai mult noroc decât Guvernul Provizoriu. Au ajuns evident la concluzia că îi veniseră de hac cercetările lui – că la un moment dat i se oferise tratamentul de longevitate și el îl acceptase.

– Bine, dar asta nu înseamnă că trebuia să dispară.

– Totuși unii o fac. Urmează tratamentul și își asumă o nouă identitate. Apar atât de multe întrebări stânjenitoare când cei din generația ta încep să moară și tu încă mai arăți ca-n poza de pe diploma de absolvire. Ideea începerii unei noi vieți li se pare atrăgătoare multora, mai ales când sunt într-un soi de încurcătură personală sau financiară. Dar tata nu era așa.

– Oamenii pot purta în ei teama de moarte fără să și-o dezvăluie vreodată, Lise. Trăiesc pur și simplu cu ea. Și cine știe cum reacționează dacă le-arăți o cale de scăpare?

Sau de ce sunt în stare să se despartă. Lise păstră o clipă tăcerea. Câteva triluri într-o cheie minoră se desprinseseră din bolta înaltă a pădurii, acoperind hruitul motorului, triluri ale unei păsări pe care nu reuși s-o identifice.

– Când m-am întors aici, spuse ea, eram pregătită și pentru varianta asta. Sunt departe de a fi convinsă

că ne-a părăsit pur și simplu, dar nu sunt atotștiutoare. N-am cum să știu, cu certitudine, ce s-a petrecut în mintea lui. Dacă asta s-a întâmplat, în regulă. O să mă obișnuiesc cu ideea. Nu vreau răzbunare și, dacă el a făcut într-adevăr tratamentul – dacă trăiește undeva sub un alt nume –, pot accepta și asta. Nu trebuie să-l văd. Simt doar nevoia să știu. Sau să găsesc pe cineva care știe.

– Cum ar fi femeia din fotografie. Sulean Moi.

– Femeia pe care ai dus-o cu avionul la Mormântul lui Kubelick. Sau această Diane, care a trimis-o la tine.

– Nu știu cât de multe îți poate spune Diane. Oricum, mai multe decât mine. Mi-am făcut o regulă din a nu-i pune întrebări. Cvadrii pe care i-am cunoscut... e ușor să-i găsești pe placul tău, în privința lor nu m-a izbit nimic sinistru și, din câte îmi dau eu seama, nu fac nimic care să ne pună pe noi, ceilalți, în pericol. În ciuda minciunilor debitate de Securitatea Genomică la Știri, nu sunt nimic altceva decât oameni.

– Oameni care știu să-și păstreze secretele.

– Asta ți-o garantez, spuse Turk.

Câteva clipe mai târziu, trecură pe lângă un indicator grosolan de lemn pe care fusese scris, în mai multe limbi, numele satului: *DESA SARANDIB NOU*, într-o engleză aproximativă.

După vreo opt sute de metri, un băietan costeliv, de nu mai mult de douăzeci de ani, dacă o fi

avut și atât, făcu un pas spre mijlocul drumului și le făcu semn să oprească. Se apropie de mașină în partea lui Turk și se aplecă pe geam.

– Mergeți la Sarandib?

Vocea ascuțită îl făcea să pară chiar mai tânăr decât arăta. Respirația îi mirosea a scorțișoară răncedă.

– Ne îndreptăm într-acolo, răspunse Turk.

– Cu treburi?

– Da.

– Ce fel de treburi?

– Personale.

– Vreți să cumpărați ky? Nu e un loc bun pentru cumpărat ky.

Ky era halucinogenul produs de un soi de insectă indigenă care trăia în stupi, în ultima vreme foarte apreciat în cluburile din Port Magellan.

– Nu vreau niciun fel de ky. Mulțumesc, oricum.

Turk apăsă pe accelerație – nu destul de tare ca să-l rănească pe localnic, care se retrase cu promptitudine, dar destul de tare ca să se aleagă cu o privire urâtă. Lise se uită înapoi și îl văzu pe băiat în mijlocul drumului, privind cu furie în urma lor. Îl întrebă pe Turk ce însemnau toate astea.

– În ultima vreme, orașenii ajung cu mașinile pe coclauri, încercând să facă rost de un gram sau două de ky, sunt jefuiți, dau de belea.

– Crezi că voia să ne vândă ceva?

– Habar n-am ce voia.

Dar puștiul trebuie să fi avut vreun telefon asupra lui și trebuie să fi sunat, anunțându-le sosirea,

fiindcă imediat ce trecură de primele câteva colibe locuite înșirate de-a lungul drumului, și înainte de a ajunge în centrul orașului, jandarmii din localitate, doi bărbați voinici, în uniforme improvizate, într-o camionetă utilitară veche, îl obligară pe Turk să tragă pe marginea drumului. Lise rămase liniștită și îl lăsa pe el să vorbească.

– Aveți treburi aici? Întrebă unul dintre cei doi.

– Trebuie să stăm de vorbă cu *Ibu* Diane.

O pauză îndelungată.

– În sat nu există o asemenea persoană.

– Bine, făcu Turk. Probabil c-am intrat pe un drum greșit. O să ne oprim să luăm prânzul, apoi, de vreme ce aici nu există nimeni cu acest nume, o să ne vedem de drum.

Polițaiul – dacă îi puteai spune așa, se gândi Lise, pentru că în aceste orașe mici forțele de ordine n-aveau nicio legătură cu Guvernul Provizoriu – îi aruncă lui Turk o privire acră.

– Ai un nume?

– Turk Findley.

– Puteți să beți un ceai vizavi. Nu știu cum e cu prânzul. Ridică în sus un singur deget. O oră.

Erau așezați la o masă care părea făcută dintr-o bobină imensă, goală, pentru cablu, transpirau în căldura după-amiezii și beau ceai din căni de ceramică, în timp ce obișnuiții cafenelei le evitau privirile, când draperiile se despărțiră în două și în încăpere intră o femeie.

O femeie bătrână, foarte bătrână. Părul ei avea culoarea și textura pufului de păpădie, iar pielea îi era atât de palidă încât părea în pericol să se destrame. Avea ochii neobișnuit de mari și de albaștri, încadrați de contururile reliefate ale feței. Se apropie de masă și spuse:

– Bună, Turk.

– Diane.

– Știi, adevărul e că n-ar fi trebuit să te-ntorci aici. E un moment nepotrivit.

– Știu, răspunse Turk. Tomas a fost arestat, sau răpit, sau cam așa ceva.

În afară de o tresărire aproape imperceptibilă, femeia nu reacționează în niciun fel.

– Iar noi avem de pus două întrebări, dacă este în regulă.

– De vreme ce sunteți aici, putem să stăm de vorbă. Își trase un scaun și adăugă: Fă-mi cunoștință cu prietena ta.

Femeia asta e cvadră, se gândi Lise. Poate de aceea radia o autoritate ciudată, fragilă, căreia bărbații puternici păreau să i se supună. Turk o prezentă drept *Ibu Diane Dupree*, folosind titlul onorific minang, iar Lise îi strânse mâna mică, delicată. Era ca și cum ar fi ținut în palmă o pasăre micuță, neașteptat de musculoasă.

– Lise, spuse Diane. Și dumneata ai o întrebare pentru mine?

– Arată-i fotografia, o îndemnă Turk.

Așa că Lise scotoci nervoasă prin rucsacul ei, până când scoase plicul care adăpostea imaginea lui Sulean Moi.

Diane îl deschise și privi fotografia preț de o clipă îndelungată. Apoi o întinse înapoi. Avea o expresie tristă.

– Așadar putem sta de vorbă? Întrebă Turk.

– Cred că e necesar. Dar într-un loc mai intim decât ăsta. Veniți cu mine.

Ibu Diane îi conduse afară din cafenea, de-a lungul unei alei dintre o băcănie construită la repezeală și o clădire municipală din lemn cu streșini din corn de bivol, apoi pe lângă o stație de benzină cu pompele vopsite în culori de carnaval. Date fiind vârsta Diane și arșița zilei, Lise se așteptase la o deplasare înceată, dar femeia mai vârstnică se mișca iute și, la un moment dat, chiar o prinse pe Lise de mână ca s-o grăbească. Gestul era straniu și o făcu să se simtă ca o fetiță.

Îi călăuzi către o clădire din blocuri de zgură pe a cărei firmă poliglotă scria, în zona rezervată limbii engleze, CLINICĂ MEDICALĂ.

– Ești medic? Întrebă Lise.

– Nici măcar infirmieră calificată. Dar soțul meu a fost medic și le-a purtat de grijă acestor oameni ani de-a rândul. Am învățat noțiunile fundamentale de medicină de la el și sătenii nu m-au lăsat să mă retrag după moartea lui. Mă ocup de vătămrile minore și bolile neînsemnate, administrez antibiotice, dau alifii pentru câte-o urticarie, pansez câte-o rană. Pentru orice altceva mai serios trimit oamenii la spitalul din josul autostrăzii. Luați loc.

Se așezară în sala de așteptare a clinicii Diane. Era aranjată ca un salon de casă de țară, cu mobilă de răchită și cu jaluzele din stîngii de lemn care zăngăneau în bătaia vîntului. Totul era vopsit sau tapițat într-un verde palid. Pe perete atârna o acuarelă înfățișînd oceanul.

Diane își netezi rochia simplă, de muselină albă.

– Pot să întreb cum ai ajuns în posesia fotografiei acestei femei?

Cu alte cuvinte, să trecem la subiect.

– Se numește Sulean Moi.

– Știu.

– O cunoști?

– Am întîlnit-o. I-am recomandat să apeleze la avionul lui Turk pentru transport.

– Povestește-i despre tatăl tău, sugerează Turk, iar Lise îl ascultă.

Și aduse povestea pînă în prezent: cum se întorsese hotărâtă să afle totul despre dispariție; legătura dintre Brian Gately și Securitatea Genomică; cum trecuse vechiul instantaneu care o înfățișa pe Sulean Moi prin programul de identificare al Agenției, aflînd astfel că femeia se întorsese în Port Magellan cu numai câteva luni în urmă.

– Asta trebuie să fi declanșat totul, spuse Diane.

– Declanșat?

– Cercetările tale – sau ale fostului tău soț – au atras probabil atenția cuiva din State asupra doamnei Moi. Securitatea Genomică o caută de multă vreme.

- De ce? Ce e atât de important în privința ei?

- O să-ți spun ceea ce știu, dar vrei să-mi răspunzi mai întâi la câteva întrebări? Ar putea clarifica lucrurile.

- Te ascult, spuse Lise.

- Cum l-ai cunoscut pe Turk?

- L-am angajat ca să mă treacă peste munți cu avionul. Se știa că unul dintre colegii tatălui meu a vizitat Mormântul lui Kubelick. La vremea aceea era singurul indiciu pe care-l aveam. Așa că l-am angajat pe Turk... dar n-am reușit să trecem munții.

- Vreme rea, completă Turk, tușind în căușul mâinii.

- Înțeleg.

- Pe urmă, continuă Lise, când mi-a spus Brian că Sulean Moi închiriasse un mic avion exact cu câteva săptămâni înainte...

- De unde a știut Brian? Oh, presupun că a cerut o verificare a declarațiilor de trafic aerian. Sau ceva de genul ăsta.

- Era un indiciu pe care aveam de gând să-l urmez... deși Brian m-a îndemnat să n-o fac, spuse Lise. Se gândea, chiar și atunci, că mă amestec prea mult.

- În timp ce Turk era neînfricat, firește.

- ăsta sunt eu, făcu Turk. Fără frică.

- Dar n-am găsit ocazia să lămuresc lucrurile, și apoi a urmat căderea de cenușă, iar după aceea...

- După aceea, completă Turk, a dispărut Tomas, iar noi am descoperit că Lise era urmărită

și că telefonul ei era ascultat. Și, îmi pare rău, Diane, dar singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să vin aici. Speram că ai putea...

– Ce? Să intervin în folosul vostru? Ce fel de vrăji crezi că știu să fac?

– M-am gândit, răspunse Turk, că ai putea să ne oferi o explicație. Și n-am exclus nici posibilitatea de a primi un sfat bun.

Diane dădu din cap și începu să se lovească ritmic cu arătătorul peste bărbie. Piciorul ei în sanda bătea paralel tactul pe podeaua de lemn.

– Ai putea începe, sugeră Lise, spunându-ne cine e de fapt Sulean Moi.

– Ca prim fapt semnificativ în ceea ce o privește, zise Diane, e marțiană.

Civilizația umană de pe Marte fusese o mare dezamăgire pentru tatăl Lisei.

Era un alt subiect despre care discutaseră, în nopțile acelea de pe verandă când cerul se deschidea deasupra lor ca o carte.

Robert Adams era tânăr – student la Cal Tech¹, în timpul anilor apăsători ai Turbionului, confruntându-se cu ceea ce părea distrugerea inevitabilă a lumii, așa cum o știa el – când sosise Wun Ngo Wen pe Pământ.

Cea mai spectaculoasă poveste de succes a Turbionului fusese terraformarea și colonizarea planetei

¹ Institutul de Tehnologie din California (n. tr.).

Marte. Folosind soarele în expansiune și scurgerea milioanei de ani din sistemul solar exterior ca pe o pârgie temporală, planeta Marte fusese transformată, asigurându-se cel puțin un minim de condiții necesare pentru a fi locuibilă, apoi se implantaseră acolo germenii unor colonii umane. În timp ce pe Pământ, în spatele membranei sale Turbionare, se scurseseră foarte puțini ani, pe Marte înfloriseră și se năruiseră civilizații.

(Până și aceste simple fapte – de nementionat în prezența mamei ei, care își pierduse părinții în timpul tulburărilor datorate Turbionului – îi zbârleau Lisei părul de pe ceafă. Bineînțeles că învățase despre toate astea la școală – dar fără să cunoască sentimentul de venerație al celor care trăiseră totul. În povestea șoptită a lui Robert Adams, numerele nu fuseseră niște simple numere. Când spunea el *un milion de ani* puteai s-auzi vuietul îndepărtat al munților ce se înălțau din mare.)

Pe Marte apăruse o civilizație colosal de veche și colosal de stranie într-un interval de timp care, pe Pământul izolat, i-ar fi ajuns Lisei ca să se ducă la școală și să se-ntoarcă acasă.

Civilizația aceea fusese înfășurată de ipotetici în propriul său îngveliș de timp lent – o îngrădire care sincronizase Marte cu Pământul și dispăruse odată cu îngrădirea Pământului. Dar, mai înainte, marțienii trimiseră pe Pământ o navă cu echipaj uman. Singurul ocupant al acesteia fusese Wun Ngo Wen, așa-numitul ambasador marțian.

– L-ai întâlnit vreodată? Întrebasese Lise – purtaseră discuția asta în mai multe nopți înstelate de vară.

– Nu.

Wun fusese ucis într-un atac la drumul mare, în timpul celor mai cumpliți ani ai Turbionului.

– Dar l-am urmărit când li se adresa Națiunilor Unite. Părea... simpatic.

(Lise văzuse filmul istoric cu Wun Ngo Wen la o vârstă fragedă. Copil fiind, își imaginase că îi era prieten: un soi de altinez¹ intelectual, nu mai înalt decât ea însăși.)

Însă marțienii fuseseră rezervați de la bun început, îi povestise tatăl ei. Îi dăduseră Pământului Arhivele lor, un compendiu al cunoștințelor din domeniul fizicii, în unele privințe mult mai avansate decât știința de pe Terra. Însă conțineau foarte puține lucruri despre activitatea din domeniul biologiei umane – care dăduse naștere castei de cvadri longevivi – sau despre ipotetici. Pentru tatăl Lisei, acestea erau omisiuni de neiertat.

– Ei știi de existența ipoteticilor de sute, dacă nu chiar de mii de ani, spunea. Trebuie să aibă *ceva* de spus, chiar dacă nu sunt decât speculații.

Când se încheiase Turbionul și atât Pământul, cât și Marte reintraseră în fluxul firesc al timpului, comunicațiile radio cu marțienii înfloriseră pentru

¹ Altinezii sunt locuitorii, mici de statură și îmbrăcați numai în albastru, ai unui ținut din povestea *Vrăjitorul din Oz* de L. Frank Baum (n. tr.).

o vreme. Existase o a doua expediție marțiană către Pământ, mult mai ambițioasă decât prima, și un grup de delegați marțieni fusese instalat într-o clădire ca o fortăreață atașată vechiului complex al Națiunilor Unite din New York – ambasada marțiană, cum ajunsese să fie numită. După expirarea mandatului lor, se întorseseră acasă la bordul unei nave spațiale terestre, construită în comun de principalele puteri industriale și lansată din Xichang.

O a doua delegație nu mai existase niciodată. Planurile de a trimite o expediție terestră echivalentă pe Marte se destrămaseră în negocieri multinaționale și, în orice caz, ideea îi entuziasmasse prea puțin pe marțieni.

– Cred că sunt oarecum înfricoșați de noi, spusese tatăl Lisei.

Marte nu fusese niciodată o lume bogată în resurse naturale, nici măcar după ecopoesis, și civilizația lor supraviețuise printr-un soi de cumpătare meticuloasă și colectivă. Pământul – cu vastele lui întinderi de apă poluată, cu industriile ineficiente și cu sistemele ecologice în colaps – îi îngrozise probabil pe vizitatori.

– Trebuie să fi fost încântați, spusese Robert Adams, când au pus între ei și noi câteva milioane de kilometri.

Și erau nevoiți să facă față propriilor lor crize post-Turbion. Ipoteticii construiseră o Arcadă și pe Marte. Se înălța deasupra deșertului ecuatorial și se deschidea pe o planetă similară, mică și stâncoasă, ospitalieră, dar nelocuită, de pe orbita unei stele îndepărtate.

Comunicarea dintre Pământ și Marte se rărise, ajungând să se facă de formă, cu picătura.

Iar pe Pământ nu mai era niciun marțian. După încheierea misiunii diplomatice, se întorseseră cu toții acasă. Lise nu auzise niciodată altceva.

Cum ar fi putut Sulean Moi să fie marțiană?

– Nici măcar nu arată ca o marțiană, spuse Lise.

Marțienii aveau un metru și un sfert sau un metru și jumătate înălțime, iar pielea le era zbârcită, cu crețuri adânci. Sulean Moi, așa cum apărea în prima fotografie, făcută în casa tatălui ei din Port Magellan, nu era nici neobișnuit de scundă, nici din cale afară de zbârcită.

– Povestea lui Sulean Moi e unicat, spuse Diane. După cum vă puteți imagina. Doriți o băutură răcoritoare? Cred că eu aș vrea – mi s-a cam uscat gâtul.

– Aduc eu, se oferi Turk.

– Perfect. Mulțumesc. Cât despre Sulean Moi... Mă tem că, înainte de a-ți putea explica, trebuie să-ți spun ceva despre mine însămi. Ezită și închise ochii pentru o scurtă clipă. Soțul meu se numea Tyler Dupree. Fratele meu a fost Jason Lawton.

Lise identifică numele abia după o secundă. Erau desprinse din cărțile de istorie, din epoca Turbionului. Jason Lawton era omul care contribuisese la însămânțarea deșerturilor golașe de pe Marte, omul care pusese în mișcare lansarea replicatorilor, omul căruia îi încredințase Wun Ngo Wen colecția sa de medicamente marțiene. Jason Lawton sfidase guvernul

Statelor Unite încredințând acele medicamente, precum și procedeul fabricării lor, unui grup răzlețit de academicieni și de savanți, care deveniseră primii cvadri tereștri.

Iar Tyler Dupree, dacă își aducea ea bine aminte, fusese medicul personal al lui Jason Lawton.

– E cu putință? șopti Lise.

– Nu încerc să vă impresionez cu vârsta mea, spuse Diane. Vreau doar să dovedesc că merit să mi se acorde încredere. Sunt cvadră, firește, și fac parte din comunitatea cvadrilor de la începuturile ei. De aceea a venit Sulean Moi la mine, acum câteva luni.

– Dar... dacă e marțiană, cum a ajuns aici? De ce nu arată ca o marțiană?

– S-a născut pe Marte. Când era foarte tânără, era cât pe ce să-și găsească moartea în timpul unor inundații catastrofale – a fost rănită, ceea ce a însemnat și distrugerea unor țesuturi din creier, care nu a putut fi tratată decât printr-o reconstruire radicală a organismului, cu ajutorul aceluiași medicamente care prelungesc viața. Când este făcut la o vârstă atât de fragedă, tratamentul are un efect secundar mai degrabă înfricoșător – un soi de recidivism genetic. Nu i-au apărut niciodată ridurile pe care le capătă toți marțienii la pubertate și a continuat să crească dincolo de înălțimea la care se opresc ei de obicei. Ceea ce a făcut-o să arate aproape ca un pământean – e un atavism, după cum îl privesc probabil marțienii, o asemănare cu strămoșii de la începuturi. Pentru că și-a pierdut majoritatea rudelor apropiate

și pentru că o considerau deformată în mod grotesc, a fost crescută de o comunitate de cvadri asceți. Dacă nu i-au oferit altceva, i-au dat cel puțin o educație impecabilă. Era fascinată de Pământ, fără îndoială din cauza înfățișării ei, și s-a devotat învățaturii, făcând ceea ce am numi noi „studii terestre” – nu știu cum numesc asta marțienii.

– O expertă în domeniul Terrei, spuse Lise.

– Motiv pentru care, în final, a fost aleasă pentru a face parte dintre delegații marțienilor.

– Dacă ar fi așa, fotografia ei ar fi trebuit să apară peste tot.

– A fost ținută departe de ochii presei. Existența ei a fost un secret păzit cu grijă. Înțelegi de ce?

– Păi... dacă semăna atât de mult cu un pământean...

– Putea trece neobservată în mulțime și a învățat cel puțin trei limbi terestre, vorbindu-le la fel de bine ca un nativ.

– Atunci ce era, o spioană?

– Nu tocmai. Marțienii știau că pe Pământ există cvadri. Sulean Moi a fost ambasadorul pe care l-au trimis la noi.

Turk le întinse pahare cu apă rece ca gheața. Lise sorbi cu sete – i se uscaseră gura.

– Iar când au plecat marțienii, continuă Diane, Sulean Moi a preferat să rămână. A fost înlocuită de o femeie, o cvadră de pe Pământ, care s-a întâmplat să-i semene. Când delegații s-au întors pe Marte,

femeia a plecat cu ei – fiind, într-un fel, ambasadorul nostru secret.

– De ce-a rămas Sulean Moi?

– Fiindcă a fost șocată de ceea ce a găsit aici. Pe Marte, cvadrii există, bineînțeles, de secole, sub constrângerea legilor și a unor instituții care nu există pe Pământ. Cvadrii marțieni își cumpără longevitatea cu o serie de compromisuri. De exemplu, nu se reproduc și nu participă la guvernare, decât în calitate de observatori și de arbitri. În vreme ce toți cvadrii noștri sunt proscriși – atât în pericol, cât și potențial periculoși. Ea spera să instaureze reguli oficiale în haos.

– Deduc că n-a reușit.

– Să spunem că succesele ei au fost modeste. Există cvadri și cvadri. Aceia dintre noi care îi înțeleg obiectivele au finanțat-o și au încurajat-o în decursul anilor. Ceilalți îi detestă amestecul.

– Amestecul în ce?

– În eforturile lor de a crea o ființă umană capabilă să comunice cu ipoteticii.

– Știu cât de grotesc sună, spuse Diane Dupree. Dar e adevărat. Apoi adăugă, cu voce mai slabă: Asta l-a ucis pe fratele meu, Jason.

Ceea ce îi puna vorbele mai presus de orice îndoială, se gândi Lise, era sinceritatea ei evidentă. Asta, și vântul care făcea să trăncănească jaluzelele, zgomoarele specific omenești făcute de sătenii prinși de treburile lor, un câine lătrând aiurea în depărtare, Turk

sorbind din apa cu gheață de parcă afirmațiile acelea i-ar fi fost de mult cunoscute.

– Așa a murit Jason Lawton?

După cum scria în cărțile citite de Lise, Jason Lawton fusese una dintre victimele anarhiei din ultimele zile ale Turbionului. Panica ucisese atunci sute de mii de oameni.

– Procedeul, spuse calmă Diane, e letal pentru un adult. Reconstruiește o mare parte a sistemului nervos uman, care devine vulnerabil față de manipulările ulterioare ale rețelei de inteligențe a ipoteticilor. Există – ei bine, poate avea loc un soi de comunicare. Dar îl ucide pe omul care comunică. Teoretic, procedeul ar fi mult mai stabil dacă i s-ar aplica unui fetus uman *in vivo*. Unui copil nenăscut, în uter.

– Dar asta ar fi...

– De neiertat, spuse Diane. Monstruos din punct de vedere etic și moral. Dar reprezintă o tentație teribilă pentru una dintre facțiunile comunității noastre. Oferă posibilitatea de a înțelege cu adevărat misterul ipoteticilor, a ceea ce vor de la noi și a motivelor pentru care au făcut ceea ce au făcut. Și, poate mai mult decât atât, nu doar comunicare, ci un soi de comuniune. Contopirea umanului și a divinului, dacă pot folosi aceste cuvinte.

– Și marțienii nu vor împiedica asta?

Diane păru cuprinsă de o ușoară jenă.

– Cvadrii marțieni au fost primii care au încercat.

– Cum – au modificat un fetus uman?

– Proiectul a eşuat. Copilul n-a supravieţuit după ce a ajuns la pubertate. Experimentul a fost condus de acelaşi grup de cvadri asceţi care a crescut-o pe Sulean Moi – ea era acolo când a murit copilul.

– Marţienii au permis aşa ceva?

– Numai o singură dată. Sulean Moi intenţiona să împiedice petrecerea aceluiaşi lucru în comunitatea cvadrilor noştri, care sunt încă şi mai puţin constrânşi de lege şi de obiceiuri – sau să întrerupă procesul dacă începuse deja.

Vântul era cald, dar Lise se înfioră.

– Şi aşa e? Adică a început?

– Procedul şi produsele farmaceutice au fost distribuite de Jason alături de tot ce-a mai adus Wun Ngo Wen pe Pământ. Avem de mai multe decenii posibilitatea de a o face, dar nimeni nu e cu adevărat interesat să pună în practică ideea, în afară de câteva... grupuri pe care le-ai putea numi rebele.

– Credeam că cvadrii dobândesc un soi de inhibiţie încorporată, spuse Turk. De exemplu, Tomas. Odată ce-a făcut tratamentul, a încetat să mai bea orice mai tare decât berea şi-a renunţat la încăierările din baruri.

– Suntem inhibaţi în privinţa agresiunii evidente, dar nu într-o asemenea măsură încât să fim lipsiţi de capacitatea de a alege, din punct de vedere moral – sau de autoapărare. Iar asta nu e o agresiune, nu tocmai, Turk. E o cruzime, e de neiertat, dar, într-un anumit sens, e o abstracţiune. Înfigerea unui ac în vena unei femei gravide care s-a oferit voluntară

nu este percepută ca un act de violență, mai ales când ești convins de necesitatea lui.

– Și de asta e interesată Securitatea Genomică de Sulean Moi, spuse Lise.

– Da. Securitatea Genomică și toate agențiile similare. Știi, americanii nu sunt singurii care se tem de cvadri. Prejudecățile sunt puternice mai ales în lumea islamică. Niciun loc nu e sigur. Securitatea Genomică încearcă de decenii să identifice și să pună la adăpost orice indiciu care ar conduce la biotehnologia marțiană interzisă. Probabil mai puțin ca s-o distrugă cât ca s-o monopolizeze. N-au reușit și probabil că nu vor reuși niciodată. Duhul a ieșit din sticlă. Dar, în decursul activității lor, au aflat câteva lucruri. Au aflat, evident, despre Sulean Moi. Iar gândul că niște cvadri ar putea face demersuri pe lângă ipotetici îi sperie de moarte.

– Din aceleași motive care ne fac pe noi să ne temem?

– În parte, da, răspunse Diane. Sorbi din paharul de apă cu gheață. În parte.

Muezinul satului chemă credincioșii la rugăciune. Diane îi ignoră glasul.

– Sulean Moi a mai fost în Port Magellan cel puțin o dată, spuse Lise. Acum doisprezece ani.

– Da.

– A venit cu același scop?

– Da.

– A avut succes? Adică, i-a împiedicat pe cei implicați – oricine ar fi fost – să facă experimentul?

Ibu Diane se uită la Lise, apoi își feră privirea.

– Nu, n-a reușit.

– Tata o cunoștea.

– Sulean Moi cunoaște foarte multă lume. Cum se numea tatăl tău?

– Robert Adams, răspunse Lise, cu inima bătându-i mai tare.

Diane clătină din cap.

– Numele nu mi-e cunoscut. Dar spuneai că ești în căutarea unuia dintre colegii lui, aflat în orașul Mormântul lui Kubelick?

– Avram Dvali.

Ibu Diane căpătă o expresie sumbră. Lise se simți în culmea agitației.

– Dvali era cvadru?

– Era. Este. Dar, după părerea mea, e atins și de-o ușoară nebunie.

12

După întoarcerea în complex, Sulean Moi îi povesti doctorului Dvali despre floare.

Povestea părea atât de neverosimilă încât se dovedi necesar să organizeze o expediție și să plece în căutarea obiectului. Sulean nu îi însoți, dar le oferi indicații exacte. Doctorul Dvali luă trei alți bărbați și unul dintre vehiculele comunității și plecă în deșert. Entuziasmul lui era previzibil, se gândi Sulean. Era

îndrăgostit de ipotetici – de ceea ce își imagina el că sunt. Abia dacă se putea stăpâni în perspectiva unui dar ca floarea extraterestră.

Se întoarseră după-amiaza târziu. Dvali nu reușise să dea de trandafirul văzător, dar expediția nu fusese zadarnică. În pustietatea aridă creșteau alte lucruri neobișnuite. Luase trei mostre într-o pungă de bumbac și li le arătă lui Sulean Moi și altor câțiva martori aflați în sala comună.

Unul dintre trofee era un disc verde, spongios, ca o roată miniaturală de bicicletă, cu spițe ca niște vergele și cu un nod de rădăcini încă atașat de butuc. Altul era o țevă translucidă, de un centimetru în diametru și de lungimea brațului lui Sulean. Ultimul era un bulgăre vâscos și cioturos, asemănător unui pumn încheștat, albastru, cu vene roșii.

Niciunul dintre acestea nu avea un aspect sănătos, deși s-ar fi putut demonstra că fuseseră cândva vii. Roata de bicicletă era înnegrită și spartă pe alocuri. Tubul gol se fisurase de-a lungul axei. Pumnul era cadaveric și începuse să împrăștie un miros neplăcut.

– Chestiile astea au căzut odată cu cenușa? întrebă doamna Rebka.

Dvali clătină din cap.

– Toate aveau rădăcini.

– Creșteau acolo? În deșert?

– N-am nicio explicație. Bănuiesc că, într-un fel sau altul, au vreo legătură cu cenușa.

Dvali se uită la Sulean, așteptând.

Ea n-avea nimic de spus.

Dimineața Sulean se duse să-l vadă pe Isaac, dar ușa camerei băiatului era închisă și doamna Rebka stătea în fața ei, cu brațele încrucișate.

– Nu se simte bine.

– O să schimbăm numai câteva cuvinte, spuse apoi Sulean.

– Aș prefera să-l las să se odihnească. Are febră. Cred că noi două trebuie să stăm de vorbă acum, doamnă Moi.

Cele două femei ieșiră în curte. Rămaseră în umbra clădirii principale și se așezară amândouă pe o bancă de piatră, cu fața spre grădină.

Aerul era încins și neclintit, iar lumina soarelui cădea peste straturile de flori îngrădite, de parcă ar fi avut o greutate imensă, invizibilă. Sulean așteptă ca doamna Rebka să vorbească prima. De fapt se așteptase din partea ei la un gest ostil, mai devreme sau mai târziu. Pentru Isaac, se asemana în cea mai mare măsură cu ceea ce se înțelege printr-o mamă, deși firea băiatului excludea orice căldură emoțională, cel puțin din partea lui.

– Până acum n-a mai fost niciodată bolnav, spuse doamna Rebka. Nici măcar o singură dată. Dar, de la sosirea ta... nu mai e același. Umblă haihui, mănâncă mai puțin. Arată un interes dezlanțuit față de cărți și, la început, am crezut că e un lucru bun. Însă acum mă-ntreb dacă nu e cumva doar un alt simptom.

– Al cărei boli?

– Nu ocoli răspunsul.

Doamna Rebka era o femeie masivă. Toți oamenii păreau masivi în ochii lui Sulean – ea însăși abia dacă atingea un metru șaizeci –, dar doamna Rebka era excesiv de voinică și părea dornică să intimideze.

– Știi cine ești, așa cum o știe toată lumea. Întreaga comunitate e conștientă de existența ta, de ani de zile. N-am fost surprinși când ai bătut la ușa noastră. Ne-a surprins doar că ai avut nevoie de atât de mult timp. Suntem pregătiți să te lăsăm să-l observi pe Isaac și chiar să interacționezi cu el. Singura condiție e să nu te amesteci.

– M-am amestecat?

– S-a schimbat de la sosirea ta. Nu poți nega asta.

– N-are nicio legătură cu mine.

– Nu? Sper că ai dreptate. Dar ai mai văzut așa ceva și înainte, nu-i așa? Înainte de a veni pe Pământ.

Sulean nu făcuse niciodată un secret din asta. Povestea se răspândise printre cvadrii terestre – mai ales printre cei obsedați de ipotetici, cum era doctorul Dvali. Încuviință dând din cap.

– Un copil ca Isaac, spuse doamna Rebka.

– Era ca el, din anumite puncte de vedere. Era de vârsta lui când...

– Când a murit.

– Da.

– A murit din cauza... stării sale?

Sulean nu răspunse imediat. Detesta rechemarea acelor amintiri, deși erau inevitabile, ca urmare a caracterului lor instructiv.

– A murit în deșert.

Într-un alt deșert. În deșertul marțian.

– Încerca să găsească drumul, dar s-a rătăcit.

Închise ochii. În spatele pleoapelor lăsate, lumea era de un roșu nesfârșit, datorită acestui soare insuportabil de strălucitor.

– V-aș fi oprit dacă aș fi putut. O știi. Dar am ajuns prea târziu, iar voi erați cu toții foarte iscusiți când era vorba să vă ascundeți. Acum sunt la fel de neajutorată ca tine, doamnă Rebka.

– N-o să te las să-i faci rău.

Fervoarea din vocea doamnei Rebka era tot atât de uimitoare ca acuzația.

– N-aș face nimic care să-l vatăme în vreun fel!

– Poate nu. Dar mă gândesc că, la un anumit nivel, ți-e frică de el.

– Doamnă Rebka, ai înțeles totul atât de greșit? Bineînțeles că mi-e frică de el! Ție nu-ți e?

Cealaltă nu răspunse, se mulțumi să se ridice și să se întoarcă agale în clădire.

În noaptea aceea Isaac continuă să aibă febră și rămase închis în camera lui. Sulean se întinse în patul ei, trează, privind stelele prin geamurile zgâriate de nisip.

Sau, ca să folosească acel nume minunat de ambiguu pe care li-l dăduseră vorbitorii limbii engleze, uitându-se la ipotetici. Fuseseră numiți astfel încă dinainte ca existența lor să fi ajuns bine cunoscută: entitățile ipotetice care înconjuraseră Pământul cu o stranie barieră temporară, astfel încât în vreme ce

un bărbat își plimba câinele sau o femeie își peria părul se putea scurge un milion de ani. Erau o rețea de mecanisme auto-reproducătoare, semi-biologice, distribuite în întreaga galaxie. Se amestecau în treburile oamenilor și, poate, în ale altor nenumărate civilizații ale ființelor conștiente, din motive care nu erau bine înțelese. Sau fără niciun motiv.

Ea îi privea, cu toate că erau, firește, invizibili. Străbăteau cerul nopții. Controlau lumi. Erau pretutindeni.

Dincolo de asta, ce se mai putea spune? O rețea atât de amplă încât se întinde într-o întreagă galaxie nu poate fi deosebită de o forță a naturii. Cu ea nu se poate face un târg. Nu i se poate nici măcar vorbi. Interacționa cu omenirea pe durate neomenești de timp. Cuvintele ei erau decenii și între conversațiile ei și procesul evoluției nu se putea sesiza nicio diferență.

Gândea, într-un mod care să aibă sens? Își puna întrebări, se certa cu sine însăși, își forma idei și acționa pe baza lor? Cu alte cuvinte, era o *entitate*, sau doar un *proces* complex, de o durată enormă?

Marțienii discutaseră despre asta cu aprindere, vreme de secole. Sulean își petrecuse o mare parte a copilăriei ascultând cum dezbăteau cvadrii mai vârstnici această problemă. Ea nu putea da răspuns concludent – nimeni nu putea –, dar bănuia că ipoteticii nu aveau niciun centru de comandă, nicio inteligență operativă. Făceau lucruri complexe, imprevizibile – dar asta făcea și evoluția. Evoluția crease

sisteme biologice interdependente, de o enormă complexitate, fără o coordonare centrală. Odată ce mecanismele auto-replicatoare fuseseră lăsate libere în galaxie (de vreo specie străveche, dispărută, probabil, cu mult înainte ca Marte și Pământul să se fi condensat din praful stelar) deveniseră tributare aceleiași logici inexorabile a competiției și a transformării. La ce n-ar fi putut să dea naștere, în decursul a miliarde de ani? Mașini de o putere colosală, construite la o scară imensă, semi-independente, „inteligente“ într-un anumit sens – Arcada, bariera temporală care înconjura Pământul –, toate acestea, da. Dar o conștiință centralizată, motivatoare? O minte? Sulean ajunsese să se îndoiască. Ipoteticii nu alcătuiau o singură entitate. Reprezentau ceea ce se întâmpla atunci când logica auto-reproducerii înghițea vastitatea spațiului.

Praful mașinărilor antice căzuse în deșert și din praful acela crescuseră fragmente stranii, rebutate. O roată, un tub gol, un trandafir cu un ochi de cărbune. Iar pe Isaac îl interesa vestul, vestul îndepărtat. Ce însemna asta? Avea vreun înțeles perceptibil?

Însemna că Isaac îi era sacrificat unei forțe tot atât de lipsite de rațiune și de nepăsătoare ca vântul.

În dimineața următoare, doamna Rebka îi îngădui lui Sulean să facă o vizită în camera băiatului.

– O să vezi, spuse ea, cu un aer sumbru, de ce suntem cu toții atât de îngrijorați.

Isaac zăcea, moale, sub o învălmășeală de pături. Avea ochii închiși. Sulean îi atinse fruntea și simți căldura radiată de febră.

– Isaac, oftă ea, mai mult pentru sine decât pentru băiat.

Nemișcarea lui palidă îi trezea prea multe amintiri. Existase un alt băiat, da, o altă febră, un alt deșert.

– Trandafirul, spuse Isaac, făcând-o să tresară.

– Ce-i cu el? Întrebă ea.

– Îmi aduc aminte de trandafir. Și trandafirul, trandafirul își aduce aminte.

Ca și cum s-ar fi mișcat prin somn, cu ochii închiși, copilul se ridică în șezut, strivind perna sub șale și dând cu capul în tăblia patului. Sudoarea îi netezise părul. Cât de nemuritoare par ființele umane când merg, când aleargă și când sar, se gândi Sulean. Și cât de fragile când toate astea le depășesc puterile.

Pe urmă băiatul făcu ceva care o șocă până și pe ea.

Deschise ochii, cu irisurile decolorate într-un alt fel, de parcă albastrul lor palid și uniform ar fi fost împrôscat cu vopsea aurie. Se uită drept la ea și zâmbi.

Când vorbi, rosti cuvintele într-o limbă pe care Sulean n-o mai auzise de decenii, un dialect marțian din pustietățile sudice, prea puțin populate.

– Ești chiar tu, soră mai mare! spuse el. Unde-ai fost până cum?

Pe urmă adormi din nou, la fel de repede, iar Sulean rămase, tremurând, în ecoul cumplit al vorbelor lui.

13

În dimineța următoare, un elicopter survolă satul minang zburând la mică înălțime și, cu toate că ar fi putut fi inofensiv – companiile de exploatare a lemnului studiau dealurile de două luni –, îi neliniști pe locuitori și o făcu pe *Ibu* Diane să sugereze că ar fi trebuit să se pună repede în mișcare. Era mai riscant să rămână decât să plece, spuse ea.

– Unde mergem? întrebă Lise.

– De partea cealaltă a munților. La Mormântul lui Kubelick. Turk o să ne ducă acolo cu avionul, nu-i așa, Turk?

El păru să cadă pe gânduri.

– S-ar putea să am nevoie de o rangă, răspunse, criptic. Dar vă duc.

– Mergem în oraș cu una dintre mașinile din sat, spuse *Ibu* Diane. Care să nu sară-n ochi. Cea cu care ați venit e un pericol. O să-l rog pe unul dintre săteni s-o ducă pe coastă, în susul drumului, și s-o lase pe undeva.

– O capăt înapoi când se termină toate astea?

– Mă-ndoiesc.

– Ei, e de înțeles, făcu Turk.

Autoritățile aveau mai multe căi de a urmări persoanele care le interesau, Lise o știa. Emițătoarele radio minuscule puteau fi plasate în mașini sau chiar prinse de haine. Și mai existau și alte metode secrete, era disponibilă chiar și o aparatură mai subtilă.

Săteanul minang care le duse mașina spre nord le luă cu el și hainele, și toate celelalte lucruri. Lise se schimbă cu o bluză înflorată și cu niște pantaloni de muselină din magazinul local, iar Turk își puse blugi și o cămașă albă. Făcură amândoi câte un duș în clinica lui *Ibu* Diane.

– Ocupați-vă mai ales de păr, îi instruisese ea. În păr se pot ascunde multe.

Simțindu-se purificată și totodată paranoică, Lise se urcă în vehiculul împestrițat de rugină pe care îl pregătise Diane. Turk se așează pe scaunul șoferului, ea se instalează alături, prinzându-și centura de siguranță, apoi așteptară ca Diane să-și ia rămas bun de la o duzină de săteni adunați în jurul ei.

– O femeie care se bucură de popularitate, remarcă Lise.

– E cunoscută în toate satele din nordul coastei, spuse Turk. Există un întreg grup de comunități și ea merge dintr-una într-alta, de la expatriații malaiezieni la tamili și la minang, anotimp după anotimp, dându-le ajutor. Toți au un loc pregătit pentru ea și toți o protejează.

– Știi că e cvadră?

– Bineînțeles. Și nu e singura. O grămadă dintre bătrânii din satele astea sunt mult mai bătrâni decât ți-ai putea imagina.

Lumea era în schimbare, se gândi Lise, iar retorica despre sanctitatea genomului uman, practică pe scară oricât de largă, nu o putea opri. Se imagină încercând să-i spună acest adevăr lui Brian. Un

adevăr pe care el n-avea să-l accepte, sau avea să-l nege, fără nicio îndoială. Brian era adeptul peticirii fisurilor din fundația încrederii sale în acțiunile benefice ale Securității Genomice. Dar fisurile continuau să apară. Edificiul se cutremura.

Ibu Diane Dupree se urcă în mașină cu o grijă elaborată și își puse centura jerpelită de siguranță. Turk porni cu viteză redusă și mulțimea de săteni îi urmă pe o distanță de câțiva metri, umplând strada îngustă.

- Nu le place să mă vadă plecând, spuse Diane. Se tem că s-ar putea să nu mă mai întorc.

Lise se ghemuia câte puțin de fiecare dată când treceau pe lângă un alt vehicul, dar, după ce reintrară pe drumul asfaltat, Turk începu să conducă plin de încântare, cu o șapcă de pânză trasă pe ochi, fredonând pentru sine. *Ibu* Diane stătea liniștită, răbdătoare, privind lumea derulându-se pe lângă ei.

Lise se hotărî să-i întrerupă tăcerea. Întoarse capul și spuse:

- Povestește-mi despre Avram Dvali.

- Ar fi mai simplu dacă mi-ai spune ce anume știi deja.

- Păi - a predat la Universitatea Americană, dar era secretos și lumea de la facultate nu-l agrea în mod deosebit. Și-a părăsit catedra, fără nicio explicație, cu mai puțin de un an înainte de dispariția tatei. Cineva de la cancelarie mi-a povestit că ultimul salariu i-a fost trimis la o casuță poștală de la Mormântul lui

Kubelick. După spusele mamei mele – cel puțin din câte îi împărtășise în ocaziile, rare și dificile din punct de vedere emoțional, când ea insistase să-i vorbească despre trecut – a venit de mai multe ori în vizită în casa noastră, înainte de a-și părăsi slujba. Adresa lui din orașul Mormântul lui Kubelick nu e înregistrată nicăieri, iar o căutare a numelui lui nu a scos la lumină nicio adresă actuală, de nicăieri. Aveam de gând să merg la Mormântul lui Kubelick ca să văd dacă acea casuță poștală mai era încă activă și dacă se putea afla cine a închiriat-o. Dar părea să fie o încercare cu puțini șorți de izbândă.

– Ai fost foarte aproape de ceva pe care nu-l înțelegi. Nu mă mir că ai trezit interesul Securității Genomice.

– Deci Dvali era implicat într-unul dintre aceste culturi ale comunicării.

– Nu era *implicat*. Îi *aparținea*. El a creat cultul ăsta.

Dvali, povesti ea, făcuse tratamentul de transformare în cvadru la New Delhi, cu ani înainte de a emigra în Lumea Nouă.

– L-am cunoscut la puțin timp după ce a fost angajat la Universitate. În zona din jurul Portului Magellan sunt, literalmente, mii de cvadri – fără a-i include pe cei care preferă să-și trăiască viețile prelungite cu discreție și în izolare. Unii dintre noi sunt mai bine organizați decât alții. Nu ținem congrese, din motive evidente, dar i-am întâlnit, mai curând sau mai târziu, pe toți cvadrii recunoscuți, și știu din ce clici și grupări fac parte.

– Dvali avea propriul grup?

– Așa am dedus. Oameni care îi împărtășeau ideile. Câțiva. Diane ezită. Suntem numiți cvadri pentru că, după cum știi, pe Marte tratamentul e echivalent cu intrarea într-un al patrulea stadiu al vieții, o vârstă adultă de dincolo de vârsta adultă. Dar tratamentul nu garantează o maturitate deosebită. Asta se dobândește în instituții colaterale, la fel de importante ca tratamentul în sine. Avram Dvali și-a adus în cea de a patra vârstă propria obsesie.

– Ce obsesie?

– Referitoare la ipotetici. La forțele transcendente din univers. Pe unii îi enervează propria umanitate. Vor să fie mântuiți de ceva mai amplu decât ei înșiși, să-și valideze sentimentul unicității propriiei valori. Vor să-l atingă pe Dumnezeu. Paradoxul celei de-a patra vârste e faptul că devine un magnet pentru astfel de oameni. Noi încercăm să-i ținem sub control, dar... Ridică din umeri. Ne lipsesc uneltele pe care le folosesc marțienii.

– Așadar el a întemeiat o organizație în jurul ideii de a crea un, un...

– Un comunicant, o interfață umană de legătură cu ipoteticii. Era foarte rigid în această privință. Și-a recrutat grupul din comunitatea noastră și apoi a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-l izoleze de noi. A devenit mult mai secretos odată ce a trecut la acțiune.

– N-ați reușit să-l opriți?

– Am încercat, bineînțeles. Proiectul lui Dvali nu era prima încercare de acest gen. În trecut,

intervenția altor cvadri era suficientă ca să înăbușe eforturile – cu sprijinul lui Sulean Moi, atunci când a fost necesar, fiindcă autoritatea ei asupra *majorității* cvadrilor e mai presus de orice îndoială. Dar doctorul Dvali era imun la încercările de a-l convinge în baza moralei și, în momentul sosirii lui Sulean Moi, grupul lui se ascundea. De atunci contactele noastre cu ei au devenit extrem de sporadice – și a fost prea târziu ca să-i mai oprim.

– Vrei să spui că există un copil?

– Da. Mi s-a spus că se numește Isaac. Acum ar trebui să aibă doisprezece ani.

– Tata a dispărut acum doisprezece ani. Crezi că e posibil să se fi alăturat grupului?

– Nu – din descrierea pe care i-o faci și din ceea ce știu despre recrutările lui Dvali, deduc că nu, nu se află printre ei, îmi pare rău.

– Atunci poate știa ceva periculos despre ei – poate l-au răpit.

– În calitate de cvadri, suntem inhibați în privința acestui gen de violență. Ceea ce sugerezi nu e *imposibil*, dar este extrem de improbabil. N-am auzit niciodată nici măcar un zvon care să sugereze că Dvali ar fi capabil de una ca asta. Dacă tatălui tău i s-a întâmplat așa ceva, e mult mai probabil să fi fost mâna Securității Genomice. Adulmecau încă de atunci pe urmele lui Dvali.

– De ce l-ar fi răpit DSG-ul pe tata?

– Probabil ca să-l interogheze. Dacă s-a opus... Diane ridică din umeri cu un aer nefericit.

– De ce să se fi opus?

– Nu știu. Nu l-am cunoscut pe tatăl tău. Nu-ți pot da un răspuns.

– L-au interogat și apoi, ce-au făcut, l-au ucis?

– Nu știu.

– Lise, interveni Turk, în DSG există ceea ce numesc ei un comitet executiv de acțiune. Își pot emite singuri mandatele și fac ce și-au pus în gând. E cât se poate de clar cine l-a ridicat pe Tomas. Tomas era cvadru, și toată lumea știe cât e de greu să interoghezi cvadri – nu se tem în mod deosebit de moarte și au o toleranță ridicată la durere. Obținerea unei informații de la un cvadru încăpățânat înseamnă să-l supui unei proceduri care sfârșește de obicei prin a-i fi fatală.

– L-au ucis pe Tomas.

– Mă aștept la asta. Sau l-au dus într-o închisoare secretă și îl ucid încetul cu încetul.

Era posibil ca Brian să știe toate astea, să le fi aflat la serviciu? Lise avu o scurtă, dar oribilă viziune a personalului DSG de la Consulat râzând de ea, de încercarea ei naivă de a descoperi adevărul despre tatăl său. Pășise deasupra unui abis pe o crustă subțire de gheață, fără a fi apărută de nimic altceva în afara propriei ignoranțe.

Da – nu. Ca instituție, Securitatea Genomică putea fi capabilă de o asemenea faptă. Însă nu și Brian. Deși nu avusese o căsnicie fericită, îl cunoștea îndeaproape. Brian putea fi numit în multe feluri, dar nu era un criminal.

Cu toate că *Ibu* Diane procedase cu înțelepciune scăpând de mașină și de haine, Turk păru să-și piardă în parte încrederea când ieșiră din zona împădurită și pătrunseră în suburbiile industrializate ale metropolei Port Magellan.

– Sunt două vehicule pe care le văd întruna de când am intrat pe drumul principal. Ca și cum ar ține pasul cu noi. Dar s-ar putea să nu fie decât imaginația mea, spuse el, după căderea serii, când înaintau având oceanul în stânga și trecând pe lângă rafinăriile de petrol, care răspândeau un soi de strălucire toxică.

– Atunci n-ar trebui să mergem direct la aerodromul lui Arundji, zise Diane. De fapt, ar trebui să ieșim de pe autostradă cât mai curând cu putință.

– N-am spus că suntem urmăriți. E doar ceva care mi-a atras atenția.

– Gândește-te la ce e mai rău. Virează pe prima ieșire. Găsește o stație de benzină sau un alt loc unde să putem opri fără să trezim bănueli.

– Cunosc oamenii de pe-aici, spuse Turk. Oameni în care am încredere, dacă avem nevoie de un loc unde să stăm peste noapte.

– Mulțumesc, Turk, dar nu cred c-ar trebui să-i punem pe alții în pericol. Și n-aș crede că Lise e nerăbdătoare s-o cunoască pe una dintre fostele tale prietene.

– N-am spus nimic despre vreo prietenă, făcu Turk, dar roși.

Opri într-o stație de benzină de lângă un magazin cu amănuntul. Erau în zona locuită de muncitorii de

la rafinării, cu o mulțime de bungalouri din prefabricate, construite în grabă în anii de avânt ai orașului și lăsate în paragină între timp. Parcă mașina la distanță de pompe, sub un copac-umbrelă. Ultimele licăriri de lumină ale zilei se stinseseră și nu mai rămăsese decât strălucirea galben-portocalie a felinarelor.

– Dacă vrei să scăpăm de mașină, spuse Turk, e o stație de autobuz la două cvartale în josul străzii. Putem prinde autobuzul către Golful Orezului, de unde mergem pe jos la aerodrom. Însă n-o să ajungem acolo înainte de miezul nopții.

– Poate așa e cel mai bine, răspunse Diane.

– Totuși, nu-mi place să mai abandonez încă un vehicul. Cine plătește toate cheltuielile de drum?

– Prietenii și prietenii prietenilor, spuse Diane. Nu-ți face griji din cauza asta. Nu luați nimic din mașină.

Lise ceru permisiunea să intre în micul magazin ca să cumpere ceva de mâncare – după micul dejun nu se mai opriseră să mănânce – în timp ce Turk și Diane deșurubau și aruncau plăcuțele de înmatriculare ale automobilului.

Cumpără brânză, biscuiți și apă îmbuteliată pentru călătoria cu autobuzul. La casă dădu cu ochii de un morman de telefoane de unică folosință, de genul celor la care apelezi când ți-ai pierdut aparatul și pe care le preferau, sau cel puțin așa citise ea, vânzătorii de droguri dornici să-și păstreze anonimatul. Înăță unul și îl puse lângă alimente.

Apoi se duse în spatele magazinului, cu punga într-o mână și cu telefonul în cealaltă.

Formă numărul de acasă al lui Brian.

El răspunse aproape imediat:

– Da?

La auzul vocii lui, încremeni pentru o clipă. Se gândi să închidă. Apoi spuse:

– Brian? Nu pot vorbi acum, dar vreau să știi că sunt în regulă.

– Lise... te rog, spune-mi unde ești.

– Nu pot. Doar un singur lucru. E important. E vorba de un bărbat pe nume Tomas Ginn – adică T-O-M-A-S, G-I-N-N – care a fost arestat acum două zile. Probabil fără mandat și fără ca arestarea să fi fost înregistrată oficial. E posibil să fi fost ridicat de Securitatea Genomică sau de altcineva care pretinde că e de la DSG. Poți să verifici povestea asta? Adică, ți se pare normal că oamenii sunt răpiți? Dacă nu, poți face ceva ca să fie eliberat omul ăsta?

– Ascultă-mă, Lise. Ascultă-mă. Nu știi în ce te-ai amestecat. Ești cu Turk Findley, așa e? Ți-a spus că e un infractor? De-asta a fugit din State, Lise. A...

Ea se întoarse și îl văzu pe Turk apărând de după colțul magazinului. Prea târziu ca să se mai ascundă. Închise telefonul, dar era un gest inutil. În strălucirea puternică a luminii artificiale, îi văzu furia de pe chip. El îi luă telefonul din mână fără să scoată niciun cuvânt și îl azvârli.

Aparatul zbură pe lângă un stâlp de felinar, fâlfâind ca un imens fluture de noapte, și dispăru dincolo de marginea unui șanț.

Prea șocată ca să vorbească, Lise se întoarse să-l înfrunte. Turk era furios. Nu-l mai văzuse niciodată astfel.

- N-ai habar de nimic, nu-i așa? N-ai idee care-i miza aici.

- Turk...

El nu stătu s-o asculte. O înșfăcă de încheietura mâinii și o trase către stradă. Lise reuși să se desprindă din strânsoarea lui, dar scăpă punga cu brânză și cu biscuiți.

- Nu sunt copil, fir-ar să fie!

- Atunci dovedește-o naibii, o repezi el.

Despre călătoria cu autobuzul nu s-ar fi putut spune că era o plăcere.

Lise se așeză departe de Turk, ursuză, privind noaptea de dincolo de geam. Era hotărâtă să nu se gândească la ceea ce făcuse el, sau la greșeala pe care era posibil s-o fi făcut ea, sau la spusele lui Brian, cel puțin nu înainte de a se calma. Dar, când i se domoli furia, se simți pur și simplu dezolată. Autobuzul care mergea spre sud era pe jumătate gol, ceilalți pasageri fiind câțiva bărbați cu chipuri aspre, în pantaloni kaki și bluze de culoare albastră, probabil muncitori care lucrau în schimburi și locuiau în josul coastei ca să economisească banii pe care i-ar fi dat în oraș pe chirie. Cel de pe locul din spatele ei

bombănea ceva în dialectul farsi, probabil pentru sine însuși. Autobuzul oprea periodic în stațiile betonate și în fața magazinelor de pe autostradă, într-o lume populată de bărbați deznădăjduiți și de lumini pâlpâitoare. Pe urmă orașul rămase în urma lor și nu mai văzu decât autostrada și întunecimea plată a mării.

Diane Dupree traversează spațiul dintre scaune și se așează lângă ea.

– Turk e de părere c-ar trebui să iei riscurile mai în serios, i se adresează.

– Ți-a spus el asta?

– Am presupus.

– Le iau în serios.

– Telefonul n-a fost o idee bună. După toate probabilitățile, convorbirea nu poate fi localizată, dar cine poate ști ce tehnologii folosește poliția sau Securitatea Genomică? E mai bine să nu facem presupuneri..

– Iau totul în serios, insistă Lise, numai că...

Dar nu reuși să încheie, nu putu să descrie în cuvinte că devenise brusc conștientă de mărimea exactă a acelei părți din viața pe care o cunoscuse ce aluneca acum sub roțile autobuzului.

Când autobuzul ajunse în stația de lângă aerodromul lui Arundji, Turk nu mai scrâșnea din dinți și începuse să pară puțin cam somnoros. Îi adresează Lisei o privire piezișă, plină de scuze, pe care ea o ignoră.

- Până la aerodrom sunt vreo opt sute de metri buni. Vă simți în stare să mergeți pe jos?

- Da, spuse Diane.

Lise se mulțumi să dea din cap.

Din stație pornea un drum de țară, luminat cu zgârcenie. În timp ce înaintau, Lise asculta pocnele propriilor pași pe marginea prost asfaltată a străzii și rafalele de vânt care greblau parcele de pământ pline de tufe, dar fără copaci. În iarba înaltă bâzâiau niște insecte - nu le putea confunda cu greierii, singura asemănare fiind tonul jalnic al țârâitului lor, parcă scos de unghia unui bărbat neconsolat trecut peste dinții unui pieptene.

Se apropiară de poarta din spate a teritoriului delimitat de un gard și stăpânit de Arundji, aflată la mare distanță de intrarea principală. Era legată cu un lanț și Turk o descuie cu o cheie pescuită din buzunar.

- Cred că preferați să nu fiți văzute înăuntru, spuse el. Aerodromul se închide după ora zece, dar avem o echipă de întreținere și paznici în zona unde se construiește fundația unei piste noi.

- Păi tu n-ai dreptul să te afli aici? întrebă Lise.

- Oarecum. Dar ar fi cel mai bine să n-atragem prea mult atenția.

Ea îi urmă pe Turk și Diane, îndreptându-se către un hangar din tablă de aluminiu, unul dintre zecile aliniate dincolo de piste. Ușile imense erau zăvorâte cu un lanț.

- N-am glumit când am vorbit de rangă, spuse Turk. Am nevoie de ceva cu care să disloc asta.

- Ți-a fost încuiată ușa propriului hangar?
- E un soi de poveste nostimă.

Turk se îndepărtă, părând să fi plecat în căutarea unei unelte.

Lise era transpirată, o dureau gambele după mer-sul pe jos și simțea nevoia să urineze. Nu mai avea haine de schimb.

- Iartă-l pe Turk, spuse Diane. Nu e din cauză că n-ar avea încredere în tine. Se teme pentru tine. El...

- Ai de gând s-o ții mereu așa? Cu sentințele astea de guru? Pentru că e cam supărător.

Diane se holbă la ea, făcând ochii mari. Apoi, cumva spre ușurarea Lisei, începu să râdă.

- Adică, adăugă Lise, îmi cer scuze, dar...

- Nu! Nu te scuza. Ai perfectă dreptate. Tentația asta de a pronunța sentințe e unul dintre riscurile vârstei înaintate.

- Știu de ce se teme Turk. Dă foc punților în urma lui. Punțile mele sunt încă intacte. Am o viață la care mă pot întoarce.

- Cu toate astea, te afli aici, făcu Diane. Zâmbi din nou. Zise guru.

Turk reapăru cu o bucată de armătură metalică din zona în construcție și o folosi drept pârghie ca să forțeze lanțul, care era mai puțin solid decât lacătul atașat și care căzu zornăind cu violență. El glisă ușile imense, de metal, și aprinse luminile din interior.

Avionul era acolo. Un Skyrex cu două motoare. Lise și-l amintea din timpul zborului ratat de peste munți – de atunci păreau să fi trecut ere.

Ea și Diane folosiră toaleta murdară a angajaților în timp ce Turk făcea verificările dinaintea zborului. Când se întoarse din spatele hangarului, Lise îl găsi în toiul unei discuții aprinse cu un bărbat în uniformă. Era scund, chel și izbitor de nefericit.

– Trebuie să-l sun pe domnul Arundji, tu *știi* foarte bine, Turk, făcu el, iar Turk spuse:

– Dă-mi câteva minute, numai atât îți cer – n-am cumpărat destulă muniție în decursul anilor ca să-mi câștig dreptul ăsta?

– Te anunț că așa ceva nu e permis.

– Perfect. Nicio problemă. Cincisprezece minute, apoi poți suna pe cine vrei.

– Te avertizez. Nimeni nu poate spune că te-am lăsat să pleci.

– Nimeni n-o să spună una ca asta.

– Cincisprezece minute. Mai degrabă zece.

Paznicul îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Pe vremuri, spuse Turk, în Equatoria erau aeroporturi oriunde puteai construi o pistă. Un avion mic, cu patru locuri și elice, te putea duce în locuri unde altminteri n-ai fi putut ajunge și nimeni nu se sinchisea să completeze un plan de zbor. Dar toate astea se schimbaseră sub presiunea neobosită a Guvernului Provizoriu și a marilor companii aeriene. Marile afaceri și o guvernare solidă aveau să distrugă,

mai curând sau mai târziu, locurile de genul aerodromului lui Arundji, adăugă el. Chiar și acum, spuse, nu era tocmai legal să pleci astfel, după încheierea programului, de pe o pistă închisă. Probabil c-avea să-l coste licența de zbor. Dar era oricum strâns cu ușa. N-avea nimic de pierdut, sublinie. Nu prea mult. Întoarse avionul către o pistă liberă și îl puse în mișcare, pregătindu-se să decoleze.

Ăsta era Turk, făcând ceea ce pretindea că știe cel mai bine, se gândi Lise: își punea pantofii și fugea de ceva. Credea în puterea salvatoare a orizonturilor îndepărtate. O credință pe care ea nu se putea hotărî s-o împărtășească.

Aeronava se desprinsese de pământ legănându-se ca un zmeu de hârtie, purtat de elicele sale imense către monolitul munților, cu motoarele torcând. *Ibu* Diane se uită pe geam și murmură ceva despre „aceste avioane cu mult mai silențioase decât erau cândva – oh, cu mulți ani în urmă, mulți ani.”

Lise privi curbura coastei înclinându-se către tribord și pata îndepărtată care era Port Magellan devenind încă și mai mică. Așteptă răbdătoare ca Turk să spună ceva, poate chiar să-și ceară scuze, dar el nu scoase nicio vorbă – arătă doar cu degetul, brusc, o singură dată; iar ea își ridică privirea la timp ca să zărească urma incandescentă a unei stele căzătoare fulgerând pe deasupra piscurilor și trecând munții, către pustietatea deșertului din vest.

14

Brian Gately nu era pregătit pentru imaginea violentă care se ivi în dimineața aceea din căsuța lui poștală. Îi stârni o amintire neplăcută.

În vara celui de al treisprezecelea an al vieții sale, Brian făcuse muncă voluntară la biserica episcopală unde își demonstra familia lui devoțiunea față de Dumnezeu. Nu fusese un adolescent deosebit de credincios – problemele legate de doctrină îl derutau, evita studiul Bibliei – dar biserica, atât instituția cât și clădirea care o adăpostea, avea o anume greutate liniștitoare, calitate pe care învățase mai târziu s-o numească „solemnitate“. Biserica înconjură lucrurile cu un chenar perceptibil. De aceea mergeau în fiecare săptămână la biserică părinții lui, a căror viață străbătuse nesiguranța economică și religioasă din vremea Turbionului; și de aceea îi plăcea și lui să meargă. Pentru asta, și pentru mirosul de lemn de pin al capelei recent construite, și ca să vadă vitraliile destră-mând lumina dimineții în culori. Așa că se oferise voluntar pentru munca din timpul verii și petrecuse câteva zile de moleșală, măturând capela sau deschizând ușile pentru enoriașii în vârstă, sau făcând comisioane pentru pastor ori pentru dirijorul corului, iar la jumătatea lunii august fusese recrutat să ajute la aranjarea meselor pentru picnicul anual.

Suburbia în care locuia Brian era înfrumusețată de o serie de parcuri bine întreținute și de văi împădurite. Picnicul anual organizat de biserică – o acțiune

atât de demodată încât cuvintele însele aveau un soi de aură anacronică – se ținea în cel mai mare dintre aceste parcuri. Nu era atât un picnic, cât (așa cum scria pe foaia volantă din buletinul informativ duminical) o Zi a Comuniunii între Familii, iar acolo fuseseră o grămadă de familii cu care să intri în legătură, alcătuite din cel puțin câte trei generații, și Brian fusese ocupat să întindă fețe de masă din plastic și să care lăzi frigorifice cu gheață și cu băuturi răcoritoare până când evenimentul ajunsese să se afle în plină desfășurare, hotdogi la discreție, puștani pe care abia dacă îi cunoștea aruncând discuri de plastic, țânci mergând de-a bușilea, iar ziua fusese perfectă pentru așa ceva, însorită, dar nu fierbinte, cu vântul adiind ca să îndepărteze fumul grătarelor. Brian apreciasse, chiar și la vârsta de treisprezece ani, atmosfera ușor narcotică a picnicului, a după-amiezii suspendate în timp.

Pe urmă apăruseră prietenii lui, Lyle și Kev, ispitindu-l să plece din preajma adulților. Jos, în pădure, era un pârâu unde puteai să arunci pietre și să prinzi mormoloci. Brian se rugase să i se îngăduie să facă o pauză, întrerupându-și munca voluntară, și se pierduse, alături de cei doi, printre umbrele verzi ale pădurii. Jos, pe marginea pârâului, o fâșie de apă puțin adâncă, scurgându-se peste prundișul mărunțit de ghețarii din vechime, găsiseră nu numai pietre bune de aruncat, ci și, spre surprinderea lor, o locuință: o bucată șuie dintr-un cort de pânză, pungi de plastic cu alimente, cutii de conserve ruginite

(porc și fasole, mâncare pentru animale), sticle goale și sticlute plate, maronii, un cărucior ruginit pentru cumpărături și, în cele din urmă, între doi stejari ale căror rădăcini crescuseră ieșind din pământ și împletindu-se laolaltă ca un pumn, un morman de haine vechi – care, după o privire mai atentă, se dovedise a nu fi nicidecum o grămadă de haine, ci un bărbat mort.

Vagabondul zăcuse probabil acolo zile întregi, nedescoperit. Era atât puhav, cu o cămașă roșie de bum-bac întinsă până la refuz peste pântecul lui enorm, cât și scorojit, de parcă din trup i-ar fi fost absorbită o parte esențială. Animalele mușcaseră din părțile expuse vederii, avea gândaci în ochii albi ca laptele și o pală de vânt răspândise un miros atât de urât încât Kev, prietenul lui Brian, se întorsese imediat cu spatele și vomitase în undele lucioase ale pârlului.

Cei trei alergaseră înapoi, la petrecerea prietenească din parc, și îi povestiseră pastorului Carlysle ce găsiseră, fapt care pusesese capăt picnicului. Fusesse chemată poliția, sosise o ambulanță care recuperase cadavrul și grupul, dintr-odată posomorât, se împrăștiase.

În următoarele șase luni, Kev și Lyle nu mai apăruseră la slujba de duminică, de parcă între biserică și bărbatul mort s-ar fi stabilit o legătură, însă reacția lui Brian fusese de-a dreptul opusă. Credea în puterea protectoare a bisericii, tocmai fiindcă văzuse ce se ascundea dincolo de ea. Văzuse o moarte care n-avea nimic sfânt.

Văzuse moartea, și moartea n-ar mai fi trebuit să-l surprindă: cu toate acestea, fu șocat de ceea ce apăru pe neașteptate din căsuța lui poștală, între pereții sacrosancti ai biroului său și între hotarele vieții sale de adult, acum în dezagregare, după ce fuseseră minuțios definite.

Cu două zile înainte primise telefonul Lisei, scurt și întrerupt.

Se întâmplase seara, târziu. Brian se întorsese acasă după una dintre acele seri de socializare plictisitoare de la Consulat, cu băutură în reședința ambasadorului și cu discuții fără importanță cu suspiecții obișnuiți. Brian nu bea mult, dar ceea ce bea i se urca întotdeauna la cap, așa că își lăsase mașina să se conducă singură pe drumul către casă. Mersese așadar încet – automobilul dând dovadă de o lipsă de imaginație dusă până la idioțenie în privința limitărilor de viteză și fiind restricționat la deplasarea pe cele câteva străzi și rețele automate de trafic – dar în siguranță, revenind în apartamentul pe care îl împărțise cândva cu Lise, din care nu lipseau atmosfera claustrofobică și altceva, care s-ar fi putut numi disperare dacă mobilierul ar fi fost mai puțin confortabil. Făcuse un duș înainte de culcare și se ștergea ascultând liniștea orașului cufundat în noapte, întrebându-se: sunt în cerc sau în afara cercului?

Telefonul sunase când stingea luminile. Își lipise obiectul plat de ureche și auzise vocea ei, părând să vină de foarte departe.

Încercase s-o avertizeze. Lise îi spusese lucruri pe care el nu le înțelesese imediat.

Pe urmă se întrerupsese legătura.

Probabil că ar fi trebuit să se ducă la Sigmund și la Weil, spunându-le toată povestea, dar nu o făcuse. Nu putea. Mesajul era personal. I se adresa lui și numai lui. Sigmund și Weil se puteau descurca fără el. În ziua următoare se instalase dis-de-dimineață în biroul lui, gândindu-se la Lise și la căsnicia lor eșuată. Apoi pusesse mâna pe telefon și îl sunase pe Pieter Kirchberg, omul lui de legătură de la Departamentul de Securitate și Impunere a Legii din Guvernul Provizoriu al Națiunilor Unite.

Kirchberg îi făcuse câteva mici favoruri în trecut, iar Brian îi făcuse ceva mai multe în schimb. Zona colonizată de pe coasta estică a Equatoriei era, cel puțin cu numele, un protectorat al Națiunilor Unite, guvernat de un ansamblu complicat de legi stabilite și revizuite în permanență de comisii internaționale. Instituția cea mai apropiată de o forță de poliție bine definită era Interpolul, deși de păstrarea ordinii de zi cu zi se ocupau, în cea mai mare parte, căștile albastre. Rezultatul era o birocrație ce întocmea hârtii într-o mai mare măsură decât făcea dreptate și exista mai ales ca să diminueze conflictele de interese dintre națiuni ostile. Ca să poți realiza ceva trebuia să ai cunoștințe. Kirchberg se număra printre cunoștințele lui Brian.

Îi răspunsese prompt și el îi ascultase lamentările inevitabile – vremea, cartelurile nerușinate ale petrolului, subalternii tari de cap – înainte de a trece la subiect.

– Vreau să-ți dau un nume, spusese, în cele din urmă, când Kirchberg se calmase.

– Perfect, făcuse interlocutorul. Exact ce-mi lipsea. Mai multă muncă. Ce nume?

– Tomas Ginn.

I-l spusese pe litere.

– Și de ce te interesează această persoană?

– Probleme care țin numai de departament, răspunsese Brian.

– Un criminal american ieșit din minți? Un traficant de copii-mai-buni, un comerciant renegat de organe?

– Cam așa ceva.

– Mă ocup imediat ce-mi fac timp. Îmi ești dator c-un păhărel.

– Oricând, răspunsese Brian.

Nici despre asta nu le povestise lui Sigmund și Weil.

Fotografia ieși din imprimanta lui în dimineța următoare, alături de un bilet nesemnat trimis de Kirchberg.

Brian se uită la fotografie, o puse pe birou cu fața în jos, apoi o ridică din nou.

Văzuse și lucruri mai rele. Fără s-o fi dorit, în minte îi veni aproape imediat cadavrul pe care îl

descoperise, cu un sfert de veac în urmă, în afara zonei în care se desfășura picnicul organizat de biserică, trupul care zăcuse printre rădăcinile expuse vederii ale celor doi copaci, cu ochii albiți și cu pielea traversată fără nicio țintă de furnici. Simți aceeași convulsie involuntară a stomacului.

Fotografia înfățișa cadavrul dezarticulat al unui bătrân, pe o stâncă încrustată cu urme de sare. Semnele de pe trup ar fi putut fi vânătăi imense sau simple efecte ale descompunerii. Dar nu te puteai înșela în privința rănii de glonț din frunte.

În biletul nesemnat trimis de Kirchberg scria: *Adus de apă, în apropiere de Promontoriul de Sud, acum două zile, fără acte, dar identificat drept Tomas W. Ginn (Baza de date ADN a Marinei Comerciale). E unul dintr-ai voștri?*

După toate aparențele, domnul Ginn hoinărise în afara zonei pentru picnic. Iar Lise, se gândi el, îngrețosat de spaimă, făcea același lucru.

După-amiază îl sună din nou pe Pieter Kirchberg. Care, de data asta, avea mai puțin chef de vorbă.

- Am primit ce mi-ai trimis, spuse Brian.
- Nu e nevoie să-mi mulțumești.
- Unul dintre ai noștri, așa ai spus. Cum adică?
- E prematur să discutăm despre asta.
- Un american, la asta te refereai?

Niciun răspuns. *Unul dintre ai voștri.* Deci da, un american, sau Pieter insinua că Tomas Ginn făcuse parte din Securitatea Genomică? Sau că moartea lui

avea o legătură cu Securitatea Genomică. Poate voia să spună *una dintre crimele voastre*.

– Mai e și altceva? Întrebă Kirchberg. Fiindcă mă așteaptă o grămadă de treburi...

– Încă o favoare, răspunse Brian. Dacă nu te deranjează, Pieter. Încă un nume.

Partea a treia

SPRE VEST

Înainte de a mai spune altceva – în marțiană sau în engleză – băiatul amuțise și căzuse într-un somn din care nu mai putea fi trezit. Cvadrii continuau să se ocupe de el, dar nu erau capabili să-l trateze sau să-i pună un diagnostic. Semnele vitale erau stabile și nu părea să se afle în niciun pericol imediat.

Sulean Moi stătea alături de copil, în camera lui, pe când soarele strălucea dincolo de ferestre, măsurând timpul cu umbre întinse pe prundișul de culoarea leșiei. Trecuseră două zile. Așa cum se întâmpla în acea perioadă a anului, într-o bună dimineată în munți izbucni o furtună, un nor ca de cărbune aducând cu sine o mulțime de fulgere și tunete, dar foarte puțină ploaie. Până la asfințit, furtuna se domolise și în urma ei cerul era de un turcoaz strălucitor, purificat. Aerul avea un miros proaspăt, aspru. Băiatul continua să doarmă.

Afară, în pustietatea dinspre vest, ploaia scurtă făcuse să înflorească plantele fusiforme. Poate că în

pustietate mai înfloreau și alte lucruri. Lucruri precum trandafirul cu ochi al lui Isaac.

Calmă în exterior, Sulean era îngrozită.

Băiatul îi vorbise cu vocea lui Esh.

Se întrebă dacă asta voiau să spună textele religioase când povesteau despre tremurul care te cuprinde în prezența unui zeu. Ipoteticii nu erau zei – dacă ea pricepea înțelesul aceluia cuvânt simplu, dar ciudat de maleabil –, însă erau exact la fel de puternici și de enigmatici. Sulean nu credea că aveau vreo intenție conștientă și era de părere că până și cuvântul „ei“ era în cazul acela impropriu, era un antropomorfism grosolan. Însă atunci când acționau „ei“, era firesc ca oamenii să se ghemuiască și să se ascundă – reacția instinctivă a iepurelui în fața vulpii și a vulpii în fața vânătorului.

De două ori în timpul unei vieți, se gândi Sulean: e o povară aparte pe care trebuie s-o port, să fiu de două ori martoră la asta.

Din când în când ațipea pe scaun, alături de patul în care zăcea Isaac, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i în ritmul respirației. Adesea visa – cu mai multă intensitate și mai profund decât mai visase vreodată, de când nu mai era copil – și în vise se afla într-un alt deșert, unde orizontul era mai aproape și cerul era de un albastru întunecat, pătrunzător. În deșertul acela erau pietre, și nisip, și, totodată, o serie de excrescențe tubulare sau unghiulare, strălucitor colorate, de parcă halucinațiile unui nebun ar fi prins viață. Acolo era, firește, și băiatul. Nu Isaac.

Celălalt băiat, primul. Era mai plăpând decât Isaac, cu pielea mai întunecată, dar ochii lui se împestrițaseră cu auriu, ca ai lui Isaac, și deveniseră stranii, ca ai lui Isaac. Zăcea acolo unde căzuse, epuizat până la apatie, și, cu toate că se afla în compania unor adulți, Sulean era prima care îndrăznea să se apropie de el.

Băiatul deschidea ochii. Altminteri nu se putea mișca, pentru că picioarele, brațele, pieptul lui fuseseră legate cu frânghii flexibile sau cu vițe. Excrescențele straniei îl ținuseră acolo și câteva îi străpunseseră trupul.

Era mort, cu siguranță. Cum ar fi putut cineva să supraviețuiască unei asemenea trageri în țeapă?

Dar el deschidea ochii. Deschidea ochii și șoptea:

– *Sulean...*

Se trezi pe scaun, alături de patul lui Isaac, transpirând în căldura uscată. Doamna Rebka intrase și o privea lung.

– O s-avem o întrunire în sala comună, îi spuse. Am vrea să fii de față, doamnă Moi.

– Bine. Da.

– Starea lui s-a schimbat?

– Nu, spuse Sulean.

Gândindu-se: *Nu încă.*

Nu era cu adevărat o comă. Nu era decât un somn adânc, deși unul profund, care dura de multe zile. Isaac se trezi în seara aceea și, când deschise ochii, era singur în încăpere.

Se simțea... altfel.

Mai vioi decât de obicei. Nu doar treaz, ci mai treaz decât fusese vreodată. Părea să aibă vederea mai ascuțită și mai focalizată. Simțea că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să numere firele de praf din aer, cu toate că singura lumină era aceea a veiozei de pe noptieră.

Dorea să plece spre vest. Se simțea atras de ceea ce era acolo, deși pentru asta nu exista niciun cuvânt potrivit, niciunul dintre cuvintele pe care le știa. O prezență, înălțându-se; și îl voia pe el, cu o insistență înrudită cu dragostea sau cu dorința carnală.

Dar nu avea să plece din complex, nu în noaptea aceea. Prima și pur instinctiva sa plimbare îndelungată nu dăduse niciun rezultat – în afară de descoperirea trandafirului – și n-avea rost s-o repete. Nu înainte de a deveni mai puternic. Însă simțea totuși nevoia să iasă din închisoarea strâmtă care era camera lui. Să simtă mirosul aerului, să-i simtă atingerea pe piele.

Se ridică, se îmbracă, coborî la parter, trecând pe lângă ușile închise ale încăperii mari din centru, de unde se auzeau vocile solemne ale adulților. La poarta din capătul opus fusese pus un paznic, probabil ca să-l împiedice să cutreiere din nou. Dar el rămase de partea cealaltă a clădirilor, în grădina împrejmuită de ziduri.

Aerul era răcoros în noaptea aceea, iar vegetația grădinii era luxuriantă. Păși printre plante, pe bolovanii care pavau poteca grădinarului. Florile de

noapte se deschiseseră, bogat colorate chiar și în lumina palidă a lunii.

Alte lucruri, lucruri mărunte, se agitau în sol, unde afundase ploaia cenușa.

Isaac își lipi palma de un petic golaș de pământ. Solul era cald, păstrând ceea ce conservase din fierbințeala zilei.

Deasupra capului său, stelele aveau o strălucire de cleștar. Isaac le privi vreme îndelungată. Erau simboluri, planând la limita inteligibilității, litere ce alcătuiau cuvintele unor propoziții pe care aproape că putea (nu tocmai) să le citească.

Ceva îi atinse palma care se odihnea pe solul bogat al grădinii și Isaac se uită din nou în jos. Când își retrase mâna văzu că pământul se umfla și se sfărâmița întruna – *un vierme*, se gândi; dar nu era un vierme. Nu era ceva pe care să-l mai fi văzut înainte. Se zbătea, ieșind încet din lut, ca un deget articulat, cărnos. Poate era un soi de rădăcină, dar creștea prea repede ca să fie naturală. Se întindea către mâna lui Isaac, de parcă i-ar fi simțit căldura.

El nu se sperie. Ei, ba nu, nu asta era adevărul. O parte din el se speriasse, aproape paralizând de groază. Eul lui obișnuit voia să se retragă și să fugă înapoi, în siguranța camerei sale. Dar, mai presus de acest sine al său dornic să se ascundă, exista senzația unui alt el însuși, curajos și încrezător în sine, iar pentru noul Isaac degetul de un verde palid nu era înfricoșător și nici măcar nefamiliar. Îl recunoștea, deși nu îi putea da un nume.

Îl lăsa să-l atingă. Degetul verde îi încercui cu încetineală încheietura mâinii. Isaac absorbi din el o forță stranie, bănuind că, la rândul său, degetul sorbea din el putere, și se uită din nou spre cer, unde scânteiau, strălucitoare, stelele care erau sori. Fiecare dintre ele i se părea acum tot atât de familiară ca un chip, fiecare se afla la o anumită distanță și își avea propria culoare, greutate și identitate, știute dar nu și denumite. Și, ca un animal adulmecând aerul, se întoarse din nou către vest.

Două lucruri erau clare pentru Sulean în timp ce trecea pragul sălii comune. În primul rând, că o mare parte a discuției avusese loc în lipsa ei – și că ea fusese chemată să depună mărturie, nu să delibereze.

În al doilea rând, era evidentă atmosfera de tristețe colectivă, aproape de doliu, de parcă oamenii aceia ar fi înțeles că viața pe care o creaseră pentru ei înșiși se apropia de sfârșit. Ceea ce era adevărat, fără nicio îndoială. Comunitatea lor nu mai putea exista multă vreme. Fusese înființată pentru a-l aduce pe lume și pentru a-l crește pe Isaac, un proces care avea să se încheie în curând... într-un fel sau altul.

Cei mai mulți dintre oamenii aceia se născuseră, probabil, înainte de Turbion, se gândi Sulean. Asemenea celorlalți cvadri tereștri, un mare procentaj dintre ei provenea din comunitatea academică, dar asta nu era valabil pentru toți; mai erau și tehnicienii care ajutaseră la întreținerea incubatoarelor criogenice; erau și un mecanic, și un grădinar. Ca și

cvadrui marțieni, oamenii aceia se despărțiseră de grosul comunității. Nu erau aidoma cvadrilor printre care fusese crescută ea... dar erau cvadri; duh-nou a vârsta a patra. Atât de ursuzi, atât de plini de ei, atât de orbi în aroganța lor.

Bineînțeles că Avram Dvali prezida adunarea. Îi făcu semn lui Sulean, arătându-i un scaun din partea din față a încăperii.

– Am vrea să ne explici câteva lucruri, doamnă Moi, înainte ca această criză să ia amploare.

Sulean se așeză cu afectare.

– Bineînțeles că sunt încântată să vă ajut, oricum îmi stă în puteri.

De la masa prezidiului, unde stătea în dreapta doctorului Dvali, doamna Rebka o săgetă cu o privire sceptică.

– Sper că e adevărat. Știi, cu treisprezece ani în urmă, când ne-am asumat sarcina de a-l crește pe Isaac, am întâmpinat o oarecare opoziție...

– De a-l *crește*, doamnă Rebka, sau de a-l *crea*?

Cealaltă ignoră remarca.

– Opoziție din partea altor membri ai comunității cvadrilor. Am acționat în baza unor convingeri pe care nu le împărtășea toată lumea. Știm că suntem o minoritate, o minoritate în cadrul altei minorități. Și știam că erai undeva, acolo, doamnă Moi, lucrând în folosul marțienilor, orice ai fi făcut. Știam că era posibil să ne găsești în cele din urmă și eram pregătiți să-ți vorbim sincer și deschis. Îți respectăm legăturile cu o comunitate mult mai veche decât a noastră.

- Mulțumesc, spune Sulean, fără să-și ascundă propriul scepticism.

- Dar speraserăm că aveai să ne răspunzi cu aceeași sinceritate de care am dat dovadă noi.

- Dacă ai o întrebare, te rog s-o pui.

- Procedeu prin care a luat naștere Isaac a mai fost încercat înainte.

- Da, admise Sulean, a mai fost.

- Și e adevărat că ai o anumită experiență personală în privința asta?

Ea nu mai răspunse cu aceeași promptitudine.

- Da.

Povestea despre modul în care fusese crescută circulase pe scară largă printre cvadrii terestre.

- Vrei să ne împărtășești această experiență?

- Dacă nu mă trage inima să vorbesc despre ea, motivele sunt în foarte mare măsură personale. Nu e o amintire plăcută.

- Totuși, insistă doamna Rebka.

Sulean închise ochii. Nu voia să recheme din memorie toate acele întâmplări. Amintirea reventa, nepoftită, mult prea des. Dar, oricât de mult ar fi detestat ea s-o recunoască, doamna Rebka avea dreptate. Venise timpul.

Băiatul.

Băiatul din deșert. Băiatul din deșertul marțian.

Băiatul murise în Bar Kea, provincia aridă din sud, la o oarecare distanță de stațiunea de cercetări biologice unde se născuse și unde își trăise toată viața.

Sulean era de aceeași vârstă cu băiatul. Ea nu se născuse la stațiunea din deșertul Bar Kea, dar nu-și aducea aminte de vreo altă casă. Viața ei de dinainte de Bar Kea nu era cu mult mai mult decât o poveste care îi fusese istorisită de profesorii ei: o poveste despre o fetiță care fusese luată de ape, odată cu familia ei, în timpul unei revărsări a fluviului Paia, și care fusese salvată din filtrul de aspirare al barajului aflat la cinci kilometri în aval. Părinții ei muriseră, iar fetița, acea Sulean despre care nu-și mai aducea aminte, fusese atât de grav rănită încât nu mai putuse fi salvată decât în urma unei intervenții biotehnice serioase.

Mai exact, copila pe nume Sulean trebuise să fie reconstruită, folosindu-se același procedeu întrebuințat pentru a prelungi viața și a crea cvadri.

Tratamentul fusese mai mult sau mai puțin un succes. Trupul și creierul, ambele vătămate, îi fuseseră refăcute ținându-se cont de șabloanele inscripționate în ADN-ul ei. Din motive evidente, nu-și mai amintea nimic din viața de dinainte de accident. Salvarea ei fusese o a doua naștere și Sulean reînvățase lumea, așa cum o învață un nou-născut, deprinzând încă o dată limbajul și mergând de-a bușilea înainte de a face pentru prima (sau pentru a doua) oară câțiva pași nesiguri.

Însă tratamentul avea un neajuns, aceasta fiind motivul pentru care era folosit atât de rar ca intervenție medicală. Îi oferise obișnuita longevitate, dar, în același timp, îi întrerupsese ciclul natural al vieții.

Fiecare copil marțian căpăta, la pubertate, ridurile adânci care îi deosebeau atât de mult pe marțieni de pământeni. Ceea ce nu i se întâmplase lui Sulean. După standardele marțiene, ea rămăsese asexuată și cu pielea grotesc de netedă, un copil care crescuse prea mult. Chiar și acum, ori de câte ori se uita în oglindă, Sulean se ducea inevitabil cu gândul la ceva roz și imatur: o larvă contorsionată într-o rădăcină putredă. Pentru a o proteja împotriva umilințelor, fusese adăpostită și crescută de cvadrii care îi salvaseră viața, cvadrii de la stațiunea din deșertul Bar Kea. Acolo avusese o sută de părinți indulgenți și grijulii, iar dealurile aride din ținut fuseseră terenul ei de joacă.

Singurul alt copil din stațiune era un băiat pe nume Esh.

Doar Esh, nu-i mai dăduseră și un alt nume.

Esh fusese creat ca să comunice cu ipoteticii, deși lui Sulean i se părea că abia dacă era în stare să comunice cu oamenii din jurul lui. Nici măcar ei nu-i adresa decât arar mai mult de câteva cuvinte, deși era evident încântat când se aflau împreună. Esh era ținut deoparte și lui Sulean i se îngăduia să-l vadă numai în momente dinainte stabilite.

Cu toate acestea, era prietena lui. Se presupunea că sistemul nervos al băiatului era receptiv la semnalele de neînțeles ale ființelor din afara planetei, dar pentru ea n-avea importanță, nu mai mult decât conta pentru Esh faptul că ea era tot atât de rozalie ca un fetus avortat. Se asemănau datorită unicității fiecăruia dintre ei, făcând-o astfel irelevantă.

Cvadrii din stațiunea din deșertul Bar Kea le încurajau prietenia. Fuseseră dezamăgiți de tăcerile persistente ale lui Esh și de evidenta lui inteligență de o normalitate apatică. Îi plăcea să studieze, dar îi lipsea curiozitatea. Stătea în sala de clasă creată anume pentru el, privind cu ochi mari și absorbind o cantitate rezonabilă de informații, dar era indiferent față de toate. Cerul era plin de stele și deșertul plin de nisip, iar stelele și nisipul păreau să țină loc de orice altceva l-ar fi putut interesa pe Esh. Nimeni n-ar fi putut spune dacă le vorbea ipoteticilor sau dacă îi vorbeau ei. Se încăpățâna să țină asta sub tăcere.

Esh se însuflețea în cea mai mare măsură când era singur cu Sulean. În anumite zile li se îngăduia să plece din stațiune și să exploreze deșertul din jur. Bineînțeles că erau supravegheați – se aflau întotdeauna în raza vizuală a unui adult –, dar, în comparație cu spațiile înguste din interior, aveau parte de o libertate fantastică. Clima din Bar Kea era extraordinar de secetoasă, dar rarele ploi de primăvară formau uneori băltoace printre bolovani, iar pe Sulean o încântau numeroasele vietăți care mișunau în acele iazuri efemere. Erau pești minusculi, care se închideau într-un chist de hibernare, ca semințele, când seca balta, și țâșneau afară, revenind la viață, în rarele ocazii când cădea o ploaie. Îi plăcea să ia în căușul mâinii apa plină de creaturi șerpuitoare, pe care Esh le privea tăcut și uimit când îi alunecau printre degete.

Esh nu punea niciodată întrebări, dar Sulean se prefăcea că nu e așa. La stațiune i se dădeau întotdeauna lecții, era întotdeauna încurajată să asculte; când era singură cu Esh se transforma în profesoară, el fiind un auditoriu fascinat și tăcut. Adevsea îi explica lui ceea ce învățase ea în ziua sau în săptămâna aceea.

Oamenii nu trăiseră întotdeauna pe Marte, îi povestise ea într-o bună zi, când hoinăreau printre stânci prăfuite, scăldate în lumina soarelui. Strămoșii lor veniseră cu secole în urmă de pe Pământ, o planetă mai apropiată de Soare. Nu puteai să vezi Pământul direct, pentru că ipoteticii îl înconjuraseră cu o barieră întunecată – dar știai că era acolo pentru că avea o lună care se rotea în jurul lui.

Vorbise despre ipotetici (numiți de marțieni ab-ashken, un termen compus din rădăcinile cuvintelor „puternic“ și „îndepărtat“) mai întâi cu prudență, întrebându-se cum avea să reacționeze Esh. Știa că el însuși era, în parte, un ipotetic și se temea să nu-l jignească. Dar numele nu stârnise niciun ecou deosebit, numai obișnuita indiferență inexpressivă. Așa că Sulean se simțise liberă să țină prelegeri, să-și imagineze, să viseze. Ipoteticii o fascinau încă de atunci.

Din câte se știe, trăiesc printre stele, îi spusese ea băiatului.

El nu răspunsese nimic, firește.

Nu s-ar putea spune că sunt animale, seamănă mai degrabă a mașinării, dar cresc și se reproduc.

Fac anumite lucruri fără vreun motiv aparent, îi povestise ea. Cu milioane de ani în urmă, au închis Pământul într-un balon care încetinește timpul, dar nimeni nu știe de ce.

Nimeni nu le-a vorbit vreodată, spusese ea, dacă nu cumva ai făcut-o tu, așa presupun, și nimeni nu i-a văzut. Dar, din când în când, din cer cad bucăți din ei, și se petrec lucruri stranii...

Din cer cad bucăți din ei: această ultimă informație stârni o consternare demnă de luat în seamă printre cvadrii doctorului Dvali.

El își dresе glasul:

– În arhivele marțiene nu există nimic legat de un asemenea eveniment.

– Nu, recunosc Sulean. Nici nu am menționat-o vreodată în comunicarea directă cu Pământul. Chiar și pe Marte se întâmplă rar – o dată la două sau trei sute de ani.

– Scuză-mă, dar ce se întâmplă? întrebă doamna Rebka. Nu înțeleg.

– Ipoteticii există într-un soi de sistem ecologic, doamnă Rebka. Înmușuresc, înfloresc și mor, numai pentru a relua ciclul, iarăși și iarăși.

– Presupun că, vorbind despre ipotetici, te referi la mașinăriile lor, spuse doctorul Dvali.

– S-ar putea să nu existe o deosebire semnificativă. Nu există nimic care să aducă mărturie că mecanismele lor auto-reproductive sunt controlate de altceva în afară de propria rețea de inteligențe și

de propria evoluție întâmplătoare. Bineînțeles că rămășițele vieților lor circulă prin sistemul solar. Și sunt captate periodic de gravitația unei planete interioare.

- De ce n-au căzut lucrurile astea și pe Pământ?

- Înainte de Turbion, Pământul se afla într-un sistem solar mult mai tânăr. Acum cinci miliarde de ani ipoteticii abia dacă se stabiliseră în Centura Kuiper. Dacă mecanismele lor pătrundeau ocazional în atmosfera Pământului, acesta era un eveniment izolat, extrem de rar. Există suficient de multe rapoarte despre lumini suspendate în aer sau despre obiecte zburătoare stranii ca să sugereze că asta *se întâmpla* probabil, dar fără a fi recunoscută ca atare. Când a fost instalată, bariera turbionară a exclus obiectele care ar fi putut să o străbată, iar Pământul este protejat chiar și acum de radiațiile solare excesive, cu ajutorul unui alt tip de membrană. Marte e mai expusă, ceea ce e mai rău și mai bine. Marțienii n-au sosit în lumea modernă ca niște străini, doctore Dvali. Am evoluat vreme de milenii știind că ipoteticii există și că sistemul solar e, de fapt, proprietatea lor.

- Cenușa care a căzut peste noi, întrebă doamna Rebka, cu voce guturală din cauza unui soi de nerăbdare ostilă, a fost același fenomen?

- Probabil. Ca și vegetația din deșert. E firesc să presupunem că și acest sistem solar îi găzduiește pe ipotetici de nenumărate secole. Meteorii din ploaia anuală sunt, cel mai probabil, rămășițele lor, nu niște simple resturi ale unor roci din vremuri vechi. Această cădere de cenușă n-a fost decât o manifestare

aparte, deosebit de densă, poate ca urmare a unei exfolieri recente. Ca și cum am fi trecut printr-un nor de, de...

– De celule expulzate, spuse doctorul Dvali.

– Celule, într-un anumit sens, poate expulzate, nu neapărat inerte sau pe de-a-ntregul moarte. Continuă să aibă un soi de metabolism parțial.

De aici trandafirul cu ochii și celelalte plante avortone, efemere.

– Probabil că poporul tău a studiat aceste rămășițe.

– Oh, da, răspunse Sulean. De fapt, le-am cultivat. O mare parte a tehnologiei noastre biologice derivă din studiul lor. Până și tratamentul pentru longevitate e un derivat îndepărtat, provenit din surse datorate ipoteticilor. O mare parte a medicamentelor noastre implică un element sau altul din cadrul tehnologiilor ipoteticilor – de aceea le creăm în mediu criogenic, simulând condițiile din sistemul solar exterior.

– Iar băiatul marțian – și Isaac deopotrivă, presupun...

– Tratamentul pe care l-au primit ei se înrudește cu materia primă din aparatura ipoteticilor. Să presupun c-ați crezut că e un medicament de proveniență pur umană? O altă exemplificare a minunatei biotehnologii marțiene? Într-un sens, așa e. Dar mai e vorba și de altceva. Ceva inuman, inerent incontrollabil.

– Și totuși Wun Ngo Wen a adus pe Pământ un stoc de semințe.

– Dacă Wun ar fi găsit acea cultură mai veche și mai înțeleaptă despre care am presupus cu toții că

exista pe Pământ, sunt sigură că ar fi fost sincer în privința originii acestui stoc. Dar, din nefericire, a dat peste cu totul altceva. I-a încredințat o mare parte din secretele noastre lui Jason Lawton, care s-a grăbit să le experimenteze pe el însuși – și Jason Lawton a pus secretele în circulație, printre oameni în care avea el încredere și care s-au dovedit a nu fi mai prudenți.

Sulean era conștientă de șocul celor din încăperea. Wun Ngo Wen și Jason Lawton erau nume rostite cu respect de cvadrili terestri. Dar, la urma urmelor, și ei erau muritori. Supuși îndoielilor, temerilor, lăcomiei și deciziilor pripite, regretate apoi pe îndelete.

– Totuși, spuse într-un târziu doctorul Dvali, oamenii voștri ar fi putut să ne spună...

– Astea sunt lucruri menite *cvadrilor*! Sulean fu surprinsă de vehemența din propria ei voce. Nu înțelegeți. Nu e *zuret*...

Nu putea traduce exact cuvântul, păstrându-i toate nuanțele.

– Nu e corect, nu se cuvine, să li le împărtășești celor netransformați. Ei nu vor să le știe; sunt lucruri pentru care trebuie să-și facă griji cei foarte bătrâni; acceptând povara longevității, au acceptat și această povară. Dar eu *ți le-aș fi* dezvăluit, doctore Dvali, înainte de a începe acest proiect, dacă nu te-ai fi ascuns atât de bine.

Însă nu se putea aștepta să fie înțeleasă de oamenii cărora li se adresa, născuți în acea junglă zgomotoasă

și aspră care era Pământul. Până și vârsta a patra, așa cum o trăiau ei, îi era străină. Ultimul stadiu al vieții, deceniile alese de bunăvoie, nu reprezentau pentru ei nimic altceva decât câțiva ani în plus, în care să-și tragă răsuflarea. Pe Marte, cvadrii erau despărțiți, în mod ritual, de restul populației. Când intrai în vârsta a patra – cu excepția cazului când o făceai, așa cum i se întâmplase lui Sulean Moi, în circumstanțe excepționale – îi acceptai constrângerile și erai de acord să trăiești, conform tradițiilor sale, o viață de sihastu. Cvadrii, tereștri încercaseră să recreeze o parte a acestei tradiții, iar acest grup chiar se retrăsese într-un soi de sanctuar din deșert, dar nu era același lucru... nu înțelegeau povara acestei vârste; nu fuseseră inițiați în cunoștințele sacre.

Le lipsea, într-un mod pervers, acea austeritate monahală a cvadrilor marțieni. Asta detestase Sulean la cvadrii care o crescuseră. Pe Marte, cvadrii se mișcau de parcă ar fi străbătut coridoarele invizibile ale unui labirint străvechi. Schimbaseră bucuria pe o *solemnitate* prăfuită. Dar până și asta era mai bună decât nechibzuința anarhică – decât toate viciile umane. Prelungite fără să fi fost necesar.

– Dar ce s-a întâmplat cu copilul? întrebă doctorul Dvali, probabil simțind cât era de agitată. Povestește-ne ce s-a întâmplat cu Esh, doamnă Moi.

Ceea ce se întâmplase cu băiatul era totodată simplu și cumplit. Începuse cu o cădere de rămășițe

ale ipoteticilor, atrase de gravitație de la periferia sistemului solar.

Nu fusese pe de-a-ntregul neașteptată. Astronomii marțieni urmăriseră deplasarea norului de praf vreme de mai multe zile, înainte de sosirea sa. Evenimentul stârnise un soi de incitare generală. Ca să poată privi ploaia de foc, lui Sulean i se îngăduise să urce scările către parapetul înalt al stațiunii din deșertul Bar Kea, care fusese o fortăreață în ultimul dintre războaiele desfășurate cu cinci sute de ani în urmă.

Un asemenea eveniment nu se mai petrecuse de două generații și Sulean nu era singura care se urcase pe ziduri ca să privească. Stațiunea Bar Kea fusese construită cu spatele către crestele munților Omod și câmpiile aride din sud, unde aveau să cadă cele mai multe dintre resturi, se întindeau, neîntrerupte de drumuri și misterioase, sub lumina stelelor.

În noaptea aceea, stelele căzătoare brăzdau cerul ca niște fire de foc și Sulean privise fascinată spectacolul până când o copleșise un somn nepoftit, iar unul dintre adulții care o aveau în grijă îi pusese mâna pe umăr și o condusesse în pat.

Și Esh urcase pe parapet și, cu toate că privise strălucirea verde și aurie a rămășițelor în cădere, nu se trădase prin nicio reacție.

Odată întoarsă în pat, lui Sulean îi pierise somnul. Rămăsese trează multă vreme, gândindu-se la ceea ce văzuse. Se gândise la resturile acumulate din mașinăriile ab-ashken, acele lucruri care mâncau gheață și piatră, trăind și murind în decursul

îndelungat al mileniilor, în locuri singuratice, departe de soare, și ale căror rămășițe ardeau căzând prin atmosferă. Cu ocazia unor asemenea evenimente, supraviețuiseră destule resturi ca să dea naștere unui soi de nouă viață degenerată – cărțile de istorie descriau plante ciudate, de o natură incompletă și bizar de mecanică, incompatibile cu arșita și cu atmosfera (pentru ele) corozivă a planetei. Lucrurile aveau să se repete? Și dacă era așa, avea să fie martoră? Astroνομii spuneau că majoritatea materialelor urmau să cadă la o distanță nu foarte mare față de stațiunea Bar Kea. Fascinată de ipotetici cum era, Sulean tânjea să vadă o exemplificare vie.

Și, după toate aparențele, asta dorea și Esh.

În dimineața următoare, în stațiunea de cercetări domnea o incitare considerabilă. Esh era agitat – plânsese pentru prima oară de când nu mai era un prunc și unul dintre îngrijitorii lui îl găsise dându-se cu capul de peretele sudic al dormitorului. O influență invizibilă îi zdruncinase obișnuita auto-mulțumire.

Sulean voise să-l vadă – după ce auzise noutățile, *ceruse* să i se permită –, dar fusese refuzată zile de-a rândul. Fuseseră chemați doctori care să-l examineze pe Esh. Băiatul cădea și recădea într-o stare febrilă sau într-un somn adânc. Când se trezea, cerea voie să iasă afară.

Nu mai mânca și, când i se permisesese să meargă în camera lui, Sulean abia dacă îl mai recunoscuse. Esh fusese durduliu, cu obraji bucălați, părând să

aibă mai puțini ani decât în realitate. Acum ajunsese numai piele și os, iar ochii, împeștrițați în mod bizar cu auriu, i se retrăseseră în adâncul contururilor osoase ale capului.

Ea îl întrebase ce nu mergea cum ar fi trebuit, fără să se aștepte la un răspuns, dar băiatul o uimise spunând:

- Vreau să mă duc să-i văd.
- Cum? *Pe cine?* Pe cine vrei să vezi?
- Pe ab-ashken.

Rostit de vocea sfioasă a băiatului, cuvântul păruse încă și mai straniu decât ar fi sunat altminteri. Sulean simțise un fior de gheață urcându-i pe șira spinării, de la șale până în creștetul capului.

- Cum adică, vrei să te duci să-i vezi?
- În deșert, răspunsese Esh.
- Acolo nu e nimic.
- Ba da, este. Sunt ab-ashken.

Pe urmă începuse să plângă și Sulean trebuise să iasă din încăpere. Infiriera care avea grijă de Esh o urmase pe coridor.

- Cere de zile-ntregi să iasă din clădire, spusese ea. Dar acum a pomenit pentru prima oară de ab-ashken.

Oare ei, ipoteticii, ab-ashken, sau măcar niște frânturi din rămășițele lor se aflau într-adevăr acolo? Sulean îi pusese întrebarea unuia dintre adulții care se ocupau de ea, un bătrân firav, care fusese astronom înainte de a deveni cvadru. Da, în sud se remarcase o oarecare activitate, îi răspunsese el, apoi în arătase un set de fotografii aeriene făcute în zilele precedente.

Înfățișau o pustietate care nu se deosebea prea mult de peisajul de dincolo de porțile stațiunii Bar Kea – nisip, praf și stânci. Dar o râpă lată adăpostea un pâlț de obiecte atât de nefirești încât erau mai presus de orice închipuire. Lucruri pe jumătate construite, demențial incomplete, așa i se păruseră lui Sulean – țevi strălucitor colorate, oglinzii argintii, hexagonale, sfere compartimentate, multe dintre ele fiind legate unele de altele, părând să facă parte dintr-o insectă enormă, inimaginabilă.

– Probabil că acolo vrea să meargă, spusese Sulean.

– E posibil. Dar nu-l putem lăsa. Riscul e prea mare. Ar putea avea de suferit.

– Suferă stând *aici*. Arată de parc-ar fi pe moarte! Preceptorul ei ridicase din umeri.

– Decizia nu-i aparține niciunuia dintre noi doi.

Poate că nu. Dar Sulean se temea pentru Esh. Nu era cine știe ce prieten, dar nu mai avea altul. N-ar fi trebuit să fie ținut captiv, împotriva voinței lui, și ea dorea cu tărie să-l elibereze. Încercase să-și imagineze cum ar fi putut s-o facă, cum s-ar fi strecurat în camera lui și cum l-ar fi scos pe furiș afară... dar coridoarele din Bar Kea nu erau niciodată pustii, iar Esh era păzit întotdeauna.

Nici lui Sulean nu i se îngăduia să-l vadă prea des și viața ei părea pustie fără prezența lui tăcută. Uneori trecea pe lângă dormitorul lui și se cutremura când îl auzea plângând sau țipând.

În stațiune nu se schimbaseră nimic vreme de mai multe zile însorite, parcă fără de sfârșit. Afară, în

pustietate, spunea preceptorul ei, vegetația ab-ashken înflorise și începea să se ofilească, fiind incompatibilă cu mediul înconjurător. Dar agitația nebunească a lui Esh nu făcuse altceva decât să crească.

– Vegetația asta era periculoasă? întrebă doctorul Dvali.

– Nu, pentru că n-a avut niciodată decât un soi de viață efemeră.

Ca florile de seră transplantate într-un climat și într-un sol nepotrivite.

A doua zi îl văzuse pentru ultima dată pe Esh în viață. Era afară în dimineața aceea, cutreierând prin locurile unde obișnuia să se plimbe împreună cu el. Însoțitorul ei păstra cu discreție distanța, știind-o supărată și dornică să petreacă un timp singură cu gândurile ei.

Era o altă zi cu soare. Stâncile aruncau umbre dense pe nisip. Sulean hoinărea fără țintă în preajma porților stațiunii, fără a se gândi cu adevărat la nimic – străduindu-se de fapt din răspuțeri să nu se gândească la Esh –, când îl văzuse, la fel de uimitor ca un miraj, stând pe vine la umbra unui bolovan și privind către sud.

Era inexplicabil. Sulean se uitase peste umăr la însoțitorul ei, un alt cvadru venerabil. Bătrânul se oprise să se odihnească în umbra zidului dinspre sud al stațiunii. Nu-l zărise pe Esh și Sulean nu-i trădase în niciun fel prezența.

Se apropiase încet, având grijă să nu se grăbească și să nu sară în ochi. Din ascunzătoarea lui, Esh o urmărea cu o privire plină de jale.

Ea se aplecase ca și cum ar fi studiat o frântură de rocă sau un gândac de nisip pus pe fugă și șoptise:

– Cum ai ieșit?

– Să nu mă spui, o rugase Esh.

– Nu te spun, sigur că nu. Dar cum...

– Nimeni nu era atent. Am furat o robă, adăugase el, ridicându-și brațele sub albeața amplă a unui veșmânt de deșert destinat cuiva mai voinic. Am trecut peste parapetul dinspre nord, acolo unde e lipit de peretele de stâncă, și am coborât în vale.

– Și ce faci aici? O să se-ntunece peste două ore.

– Fac ceea ce trebuie să fac.

– O să ai nevoie de apă și de mâncare.

– Mă pot descurca și fără.

– Nu, nu poți.

Sulean insistase să-i dea sticla ei cu apă, pe care o lua cu sine ori de câte ori părăsea adăpostul stațiunii, și un baton de hrană comprimată păstrat pentru ea însăși.

– Își vor da seama c-am plecat, adăugase băiatul. Să nu le spui că m-ai văzut.

Dintre toate schimburile de cuvinte pe care le avusese vreodată cu Esh, acela se apropiase cel mai mult de o conversație, părând, prin comparație cu altele, o adevărată revărsare de cuvinte.

– Da, răspunsese ea. Adică nu, n-o să le spun. N-o să spun nimănui.

– Mulțumesc, Sulean.

O altă noutate stranie: fusese prima oară când îi spunea pe nume, poate chiar prima oară când pronunțase numele cuiva. În fața ei, pe nisip, nu stătea ghemuit doar Esh, era Esh plus altceva.

Ab-ashken, se gândise Sulean.

Ipoteticii pătrunseseră în el, privind prin ochii lui modificați.

Undeva, în stațiune, începuse să sune un clopot, iar bătrânul somnoros care o însoțea intrase în alertă și o strigase pe nume.

– Fugi, șoptise ea.

Dar nu stătuse să vadă dacă Esh îi urmase sfatul. Se întorsese înăuntru, pretinzând că nu se întâmplase nimic, se dusesse la tutorele ei și nu scosese nicio vorbă, ca și cum tăcerea în care sălășluise băiatul atât de mulți ani ar fi pătruns în gâtlejul ei, înăbușindu-i vocea.

– Asta-și dorea el? întrebă Dvali. Să vadă probabil artefactele căzute – dar după aceea?

– Nu știu, răspunse Sulean. Presupun că erau chemări pe placul lui. E posibil ca același instinct sau program care îi face pe replicatorii ipotetici să adune și să-și împărtășească informațiile și să se reproducă să fi acționat în mare măsură asupra băiatului pe nume Esh. Criza a fost provocată de faptul că s-a aflat atât de aproape de mecanismele alea.

– Așa cum e și cazul lui Isaac? întrebă încet doamna Rebka.

– Posibil.

– Poporul vostru trebuie să-și fi pus toate întrebările astea.

– Din păcate fără să găsească vreun răspuns.

– Ne-ai spus că băiatul a murit, interveni Dvali.

– Da.

– Povestește-ne cum a murit.

Trebuie? se gândi Sulean. *Trebuie să trec din nou prin asta?*

Bineînțeles că trebuia. În ziua aceea și în orice altă zi.

Băiatul plecase de mai multe ore și se întunecase de mult când hotărârea lui Sulean se spulberase. Înfricoșată de gândul că Esh era singur în beznă și zguduită de neliniștea și de panica propagate, în absența băiatului, precum curentul electric în întreaga stațiune, plecase în căutarea profesorului de astronomie, pe care îl considera cel mai îngăduitor dintre mentorii ei, și care nu-și folosea decât un singur nume: Lochis. Îl văzuse pe Esh în după-amiaza aceea, îi povestise ea, cu o revărsare de lacrimi de vinovăție. Când o înțelesese în sfârșit, Lochis îi ceruse să nu se clintească din loc până când nu aduna el o echipă de căutare.

Un grup de cinci bărbați și trei femei, având cu toții experiență în privința pericolelor și a geografiei deșertului, părăsise stațiunea în zori. Călătoreau într-o remorcă trasă de una dintre puținele lor mașini mari – care erau un lux pe o planetă săracă

în resurse – și lui Sulean i se îngăduise să-i însoțească, pentru a le arăta unde-l văzuse pe Esh ultima oară și poate pentru a-i ajuta să-l convingă să se întoarcă, dacă aveau să-l găsească.

Din cel mai apropiat oraș mare fuseseră trimise deja mașinării mai sofisticate, de genul aparatelor de cercetare teleghidate, mai ușoare decât aerul, dar aveau să sosească abia peste încă o zi. Până atunci, îi spusese Lochis, totul avea să depindă de vederea ochilor și de intuiție. Din fericire, Esh nu reușise să-și ascundă urmele și era evident că se îndrepta spre cea mai concentrată cădere de rămășițe ab-ashken.

Când expediția trecuse de linia dealurilor scunde, pătrunzând în ținuturile de joasă altitudine ale deșertului sudic, Sulean văzuse dovezile căderii de resturi, intrate în descompunere. Remorca tractată de mașină trecuse, la mică distanță, pe lângă o grămadă de... ei bine, *obiecte* uscate și putrezite, pentru că *obiecte* era singurul cuvânt pe care li-l putea asocia. O țevă cu gura largă, alb-gălbuie, depășind înălțimea a doi oameni și dominând, semeață, o grămadă de sfere, piramide și oglinzi argintii. Toate crescuseră, pur și simplu, de sub prundișul de pe solul deșertului, și muriseră. Câțiva lujeri cu fulgi, ca niște pene enorme de pasăre, se mișcau ușor în mijlocul molo-zului supraréalist. Sau poate adierea firavă a vântului era aceea care îi punea în mișcare.

Prima confruntare a lui Sulean cu ipoteticii avu-sese loc în momentul când privise în ochii modi-ficați ai lui Esh. Fusesse clipa ei. Se înfiorase în ciuda

căldurii și se trăsesese mai aproape de trupul protector al lui Lochis.

– Nu-ți fie frică, spusese el. Aici nu este nimic periculos.

Dar ei nu-i fusese frică, nu tocmai. O luase în stăpânire o emoție diferită. Fascinație, groază – o combinație năucitoare a celor două. Acolo se aflau bucăți din ab-ashken, fragmente din lucrurile care creșteau acoperind înseși stelele, oase și tendoane din trupul unui zeu.

– E ca și cum le-aș putea simți, șoptise ea.

Sau poate își simțea propriul viitor, năpustindu-se asupra ei aidoma apelor umflate ale unui râu.

– Întreb din nou, doamnă Moi, spuse cu severitate doctorul Dvali, cum a murit băiatul?

Sulean lăsa tic-tacul câtorva clipe să se scurgă în liniștea sălii comune. Era târziu. Totul era tăcere. Își imagină că auzea vântul deșertului vibrându-i în urechi.

– Probabil că extenuarea îl oprise locului. L-am găsit, în cele din urmă, într-o mică depresiune, inobservabilă înainte de a ajunge foarte aproape. Era lungit la pământ. Abia mai respira. În jurul lui...

Ura imaginea aia. O urâse pe toată durata îndelungatei ei vieți.

– Continuă, spuse Dvali.

– În jurul lui crescuseră tot felul de lucruri. Era împrejmuț de un soi de crâng de rămășițe ale ipoteticilor. Se vedeau obiecte ascuțite, care păreau

primejdioase, țepușe dintr-o substanță verde, sfărâmicioasă, bineînțeles incomplete și evident incapabile să-și păstreze viața, dar încă mobile... încă vii, dacă acceptați o asemenea descriere.

- Și îl înconjuraseră? întrebă doamna Rebka, cu voce acum mai blândă.

- Sau crescuseră în jurul lui în timp ce dormea, sau el intrase intenționat în mijlocul lor. Unele dintre ele îl... străpunseseră.

Își atinse coastele și abdomenul, arătându-le unde.

- L-au ucis?

- Încă mai era conștient când l-am găsit.

Sulean se smulsese din mâinile lui Lochis și alergase fără să stea pe gânduri către Esh, care era înfipt în mijlocul țăruiilor de vegetație din altă lume. Ignorase vocile speriate care îi cereau să se-ntoarcă.

Fiindcă fusese vina ei. N-ar fi trebuit să-l ajute pe Esh să fugă din stațiunea de cercetare. Oricât de nefericit ar fi fost acolo, măcar se aflase în siguranță, Acum îl coplesise ceva îngrozitor.

Sulean nu se temea în mod deosebit de vegetația ab-ashken, oricât de neobișnuită ar fi fost. Crescuse în jurul băiatului ca un inel din stâlpi de gard ascuțiți la vârf. Îi simțea mirosul, deși abia dacă îi conștientiza existența - un iz pătrunzător de chimicale, sulfuros și abundent. Plantele nu erau sănătoase; erau năpădite de un labirint de crăpături și de spărturi, fiind pe alocuri înnegrite de ceva asemănător putreziciunii. Când se apropiase de ele, tulpinile li se

clintiseră puțin, ca și cum ar fi fost conștiente de prezența ei. Și poate erau.

Dar erau cu siguranță conștiente de prezența lui Esh. Mai multe dintre cele mai înalte se arcuiseră în jumătăți de cercuri, străpungându-l pe băiat cu vârfurile lor ascuțite. Îi pătrunseseră în piept și în abdomen în trei locuri, lăsându-i pe haine cercuri mărunte de sânge închegat. La început, Sulean nu putuse spune dacă era mort sau, cumva, încă viu.

Pe urmă el deschisese ochii, se uitase la ea și – incredibil – îi zâmbise.

– Sulean, spusese. Am găsit.

Pe urmă își închisese pleoapele pentru cea din urmă oară.

O bătaie timidă în ușă întrerupse tăcerea din sala comună.

În complex se afla o singură persoană care nu luase parte la întrunire. Doamna Rebka se grăbi să deschidă.

Isaac stătea dincolo de prag, încă în pijama, cu genunchii pantalonilor plini de praf, cu mâinile murdare și cu o expresie sobră.

– Vine cineva, spuse el.

16

Ușa biroului lui Brian Gately se deschise tocmai când rezumatul știrilor își făcea apariția pe masa lui de

lucru. Oaspetele era Weil, agentul DSG dolofan. Declarația de presă se referea la recenta cădere de cenușă.

Weil îl lăsase pe ursuzul său prieten Sigmund altundeva și zâmbea larg, deși, date fiind circumstanțele, veseliea lui îl șocă pe Brian, părându-i-se oarecum dezgustătoare.

– Dumneata mi-ai trimis asta? întrebă Brian, arătând către raportul de presă.

– Citește. Aștept.

Brian încercă să se concentreze asupra documentului, dar ochii minții sale se încăpățâneau să vadă fotografia trimisă de Pieter Kirchberg. Cadavrul lui Tomas Ginn pe o plajă stâncoasă, într-o stare cumplită. Se întrebă dacă fotografia fusese trimisă de Weil. Sau dacă omorul se săvârșise din ordinul lui.

Era tentat să întrebe. Dar nu îndrăzni. Clipi și se apucă să citească relatarea serviciului de presă.

PORT MAGELLAN / REUTERS.ET: Savanții de la Observatorul Mt. Mahdi au făcut astăzi un anunț uimitor, conform căruia recenta „cădere de cenușă” equatoriană, care a afectat coasta de est și deșertul din centrul acestui continent, nu a fost „pe de-a-ntregul lipsită de viață”.

Cenușa și structurile microscopice pe care le conține, presupuse a fi rămășițele degradate ale structurilor ipoteticilor din extremitatea sistemului solar, au dat, după toate aparențele, semne de viață.

În cadrul unei conferințe comune de presă organizate la Observator în cursul zilei de ieri,

reprezentanții Universității Americane, ai Departamentului de Cercetări Științifice al Națiunilor Unite și ai Guvernului Provizoriu au prezentat fotografii și mostre de „obiecte cvasiorganice incomplete auto-replicatoare și auto-montante”, recuperate din extremitatea vestică a zonei continentale aride, care se întinde de la lanțul muntos de pe coastă până la oceanul din vest.

S-a afirmat că aceste obiecte, acoperind domeniul cuprins între o sferă goală, de dimensiunile unui bob de mazăre, și un ansamblu de obiecte ce par a fi tuburi și sârme de mărimea unui cap de om, sunt instabile într-un mediu planetar, motiv pentru care nu prezintă niciun pericol la adresa vieții umane.

„Scenariul «ciumei-spațiale» nu este viabil”, a declarat astronomul senior Scott Cleland. „Materialul atras de gravitație este foarte vechi și probabil deja degradat, prin frecare, dinainte de a pătrunde în atmosferă. Cea mai mare parte a sa a fost sterilizată ca urmare a deplasării violente și au rămas intacte numai câteva elemente nanoscopice. Foarte puține dintre acestea și-au păstrat integritatea moleculară într-o proporție suficientă pentru reinițierea procesului de dezvoltare. Dar au fost destinate să prospere într-un mediu caracterizat de temperaturile extrem de scăzute și de vidul din profunzimea spațiului cosmic. Pur și simplu nu pot supraviețui prea mult într-un deșert torid și bogat în oxigen.”

Întrebat dacă vreuna dintre aceste structuri mai este activă în prezent, doctorul Cleland a afirmat: „Niciuna din care să avem mostre. De departe cel

mai mare număr de grupuri active a ajuns în profunzimea ținutului Rub al-Khali“, deșertul bogat în zăcăminte de petrol din vest. „Este extrem de puțin probabil ca rezidenții din localitățile de pe coastă să găsească în grădinile lor plante de proveniență extraplanetară.“

Totuși, pentru că existența efectelor nocive nu poate fi exclusă cu desăvârșire, zona dintre zăcămintele de petrol și coasta vestică se află într-o carantină lejeră. Această regiune cumplită n-a fost tentantă pentru înființarea unor așezări de o mărime semnificativă, cu toate că turiștii vizitează ocazional zona canioanelor și consorțiile de extragere a petrolului sunt o prezență constantă. „Călătoriile sunt monitorizate și a fost decretată starea de alarmă“, afirmă Paul Nissom, reprezentantul Autorității Teritoriale a Guvernului Provizoriu. „Dorim să-i ținem deoparte pe curioși și să ușurăm munca tuturor cercetătorilor care trebuie să studieze și să înțeleagă acest fenomen important.“

Urmau încă două paragrafe cu amănunte banale și numere de telefon pentru contact, dar Brian presupuse că parcursese esențialul. Îi aruncă lui Weil o privire gen ei-și-ce-i-cu-asta.

– Lucrează excelent în favoarea noastră, spuse agentul DSG.

– Despre ce vorbești?

– De obicei, Guvernul Provizoriu nu e nimic mai mult decât o guvernantă incompetentă. De când cu căderea de cenușă, și mai ales de când cu rahatul ăsta

ciudad din vest, au început în sfârșit să dea atenție celor petrecute acolo. În primul rând, monitorizează traficul aerian.

În Equatoria erau mai multe avioane particulare pe cap de om decât în orice loc de pe Pământ, cele mai multe dintre ele fiind aeronave de mici dimensiuni, și un număr la fel de mare de aerodromuri improvizate. Traficul fusese nereglementat ani de zile, transportând pasageri între comunitățile izolate sau ducând petroliști în deșert.

- Vestea proastă, continuă Weil, este că Turk Findley a ajuns la avionul lui, împreună cu Lise Adams și cu o altă persoană, neidentificată. Au decolat azi-noapte.

Brian simți un gol din ce în ce mai mare în piept. În parte era gelozie. O altă parte era teama pentru Lise, care se afunda tot mai mult în belea ceas de ceas.

- Vestea *bună*, adăugă Weil, lățindu-și zâmbetul, e că știm unde s-au dus. Și că mergem acolo. Și vrem să ne însoțești.

17

Turk se așteptase să aterizeze pe un aerodrom cunoscut, aflat la trei kilometri distanță de Mormântul lui Kubelick și la vest față de poalele dealurilor, pe autostrada către terenurile petrolifere. Avionul ar fi putut fi confiscat dacă Mike Arundji dăduse deja

telefon și era pregătit să facă acuzații. Dar asta avea să se întâmple probabil oricum, inevitabil.

Când aeronava începu să planeze în josul pantelor prelungi ale lanțului muntos din vest, îndreptându-se către deșertul pe care îl despărțea acesta în două, Diane îl surprinse sugerându-i o altă destinație.

– Ții minte unde-ai lăsat-o pe Sulean Moi?

– Mai mult sau mai puțin.

– Du-ne acolo, te rog.

Lise își întinse gâtul ca să se uite peste umăr la Diane.

– Știi unde să-l găsești pe Dvali?

– Am auzit câte ceva de-a lungul anilor. Dealurile astea joase sunt ciuruite de comunități utopice și de refugii religioase de toate tipurile imaginabile. Avram Dvali și-a deghizat complexul în așa ceva.

– Dar, dacă știți unde se află...

– N-am știut, nu de la început. Dar până și o comunitate ca a lui Dvali permite intrarea și ieșirea. Oamenii vin, oamenii pleacă. A fost ascuns de noi atâta vreme cât izolarea a avut o importanță critică, înainte de nașterea copilului.

Asta însemna încă o jumătate de oră în aer.

– Îmi pare rău pentru povestea din oraș, cu telefonul, spuse Turk, după ce mai mocnise o vreme în tăcere. Ce făceai, încercai să-i trimiți un mesaj mamei tale în State sau altceva de genul ăsta?

– Ceva de genul ăsta.

Era încântată fiindcă el își ceruse scuze și nu voia să înrăutățească lucrurile recunoscând că-l sunase pe Brian Gately, chiar dacă nu fusese decât o încercare de a-l elibera pe Tomas Ginn din închisoare.

– Pot să-ți pun o întrebare?

– Dă-i drumul.

– Cum de-ai ajuns să-ți furi propriul avion?

– Îi datorez niște bani proprietarului aerodromului. Afacerea asta nu merge prea bine.

– Ai fi putut să-mi spui.

– Nu părea o metodă potrivită pentru a impresiona o americană bogată și divorțată.

– Bogată e greu de spus, Turk.

– Așa părea de unde priveam eu.

– Și cum ai de gând să ieși din clenci?

– N-am ceea ce s-ar putea numi un plan. În cel mai rău caz, m-am gândit să vând avionul, să pun la bancă suma pe care-o s-o câștig și să-mi găsesc un post pe una dintre navele de cercetare care trec dincolo de A Doua Arcadă.

– Dincolo de A Doua Arcadă nu e nimic, în afară de stânci și de aer nociv.

– Mă gândeam că mi-ar plăcea să văd cu ochii mei. Asta, sau...

– Sau ce?

– Sau, dacă se leagă ceva între noi doi, mă gândeam să rămân în Port și să-mi găsesc o slujbă. La sistemul de conducte e de lucru întotdeauna.

Pentru o secundă, ea se simți uluită. Și încântată.

- Nu că asta ar conta acum, adăugă el. Odată ce terminăm aici - și indiferent dacă afli sau nu ceva despre tatăl tău - trebuie să te întorci în State. Acolo o să fii în siguranță. Faci parte dintr-o familie respectabilă și ai suficient de multe relații ca să nu fii arestată sau interogată.

- Și tu?

- Pot să mă fac nevăzut în stilul meu.

- Știi, ai putea să te întorci cu mine. Să te întorci în State.

- N-ar fi lipsit de pericole, Lise. Beleaua în care ne aflăm acum nu e primul necaz pe care l-am avut vreodată. Există motive serioase pentru care nu mă pot întoarce.

Povestește-mi, se gândi ea. Nu mă face să întreb. *Ți-a spus că e un infractor? De-asta a fugit din State.* Așa că povestește-mi.

- Probleme cu legea? îl întrebă.

- Nu vrei să știi.

- Ba da, vreau.

El menținea avionul la altitudine redusă, traversând deșertul cu monolitul dealurilor scunde sub aripa dreaptă.

- Am ars o clădire, spuse. Depozitul tatălui meu.

- Ziceai că tatăl tău făcea afaceri cu petrol.

- A făcut, la un moment dat. Dar nu-i plăcea să se afle dincolo de mare. După ce-am plecat din Turcia, a intrat în afacerile cu petrol ale unchiului meu. Au cumpărat niște rahaturi de două parale de

la fabricile din Orientul Mijlociu, covoare, suveniruri și alte chestii de genul ăsta.

– De ce-ai ars depozitul?

– Aveam nouăsprezece ani, Lise. Eram furios și voiam să-i fac pagubă bătrânului meu.

– De ce? Întrebă ea, cu toată blândețea posibilă.

El își îngădui un alt moment de tăcere, privind deșertul, instrumentele de bord, uitându-se oriunde în altă parte, numai la ea nu.

– Era vorba de fata cu care mă vedeam. Aveam de gând să ne căsătorim. Relația ajunsese serioasă. Dar bătrânul și unchiul meu nu voiau să se-ntâmples una ca asta. Erau de modă veche, știi, în privința rasismului.

– Prietena ta nu era albă?

– Era hispanică.

– Și chiar îți păsa ce crede tatălui tău?

– Nu în momentul ăla, nu. Îl uram. Sincer vorbind, era un rahat, o brută. După părerea mea, a băgat-o pe mama în mormânt. Nu dădeam nicio ceapă degerată pe opiniile lui. Dar el știa. Mie nu mi-a spus nici măcar un singur cuvânt. A făcut altceva, s-a dus la familia prietenei mele și s-a oferit să-i plătească taxa la facultate pe un an dacă se ținea de parte de mine. Presupun că părea o afacere bună. N-am mai văzut-o niciodată. Dar ea s-a simțit destul de prost ca să-mi trimită o scrisoare și să-mi explice ce s-a-ntâmplat.

– Așa c-ai ars depozitul.

– Am luat două bidoane cu diluant pentru vopsea din garaj, m-am dus în zona industrială și le-am

vărsat pe ușile glisante de la intrarea camioanelor. Era după miezul nopții. Locul era pe trei sferturi în flăcări când au ajuns pompierii.

– Așadar te-ai răzbunat.

– Știu doar că în clădire se afla un paznic de noapte. A stat șase luni în secția pentru arsuri a unui spital din cauza mea.

Lise păstră tăcerea.

– Mai rău a fost că bătrânul m-a acoperit. A pus la cale un soi de aranjament cu compania de asigurări. Mi-a dat de urmă și mi-a povestit totul. Cum și-a folosit imensa putere financiară ca să mă scape de acțiunea legii. A spus că o făcuse fiindcă făceam parte din familie, că de-asta se purtase așa cum se purtase în privința prietenei mele, pentru că familia era importantă, indiferent dacă eu știam sau nu asta.

– Se aștepta să-i fii *recunoscător*?

– Oricât ar fi de greu de crezut, da, cred că se aștepta cu toată sinceritatea să-i fii *recunoscător*.

– Și i-ai fost?

– Nu, răspunse Turk, nu i-am fost.

Ateriză în același loc unde aterizase cu aparatul Skyrex pentru a o lăsa pe Sulean Moi, cu câteva luni înainte, pe o mică fâșie de pavaj care pornea de niciunde, dar se afla, insistă Diane, la mai puțin de un kilometru și jumătate de complexul lui Dvali, distanță care putea fi parcursă pe jos.

Și merseă pe jos, cu lanterne.

Turk simți mirosul comunității înainte de a o vedea. Miros de apă și de flori, suprapus peste uniformitatea parfumului mineral al deșertului. Pe urmă trecură peste un deal mărunț și zăriră complexul, cu câteva lumini încă aprinse: patru clădiri și o curte, acoperișuri din teracotă, un soi de hacienda transplantată. Exista o grădină, și o poartă, și Turk văzu, în spatele ornamentelor din fier forjat, o siluetă care părea să fie a unui băiețel. Copilul alergă înăuntru imediat ce îi observă și, când ajunseră la poartă, se aprinseseră mai multe lumini și erau așteptați de un grup de zece sau cincisprezece oameni.

– Lăsați-mă să le vorbesc eu, spuse Diane, sugestie pe care Turk se simți fericit s-o accepte.

El rămase cu câțiva pași în urmă, alături de Lise, în timp ce bătrâna se apropie de gard. Turk încercă să studieze mulțimea de cvadri, dar, lumina aflându-se în spatele lor, nu erau decât niște siluete.

Diane își umbri ochii.

– Doamnă Rebka? spuse ea, dintr-odată.

O femeie se desprinsese din mulțime. Turk nu reuși să vadă decât că era ceva cam rotofeie și că avea părul frumos, ca un halo alb în jurul capului.

– Diane Dupree, spuse femeia numită doamna Rebka.

– Mă tem c-am adus oaspeți nepoștiți.

– Și tu ești unul dintre ei. Ce te-a mânat încoace?

– E neapărată nevoie să-ntrebi?

– Cred că nu.

– Atunci spune-ne să plecăm sau lasă-ne să intrăm. Sunt obosită. Și mă-ndoiesc c-o să avem timp să vorbim prea mult înainte de a fi întrerupți din nou.

Isaac voia să rămână să vadă oaspeții – vizitatorii neașteptați fiind în viața lui un fenomen tot atât de rar cum fusese căderea de cenușă –, dar febra îi revenise și fu condus înapoi, în pat, unde rămase întins, treaz și transpirând, timp de mai multe ore.

Știa că lujerul care se înălțase din solul grădinii și îi atinsese mâna era un mecanism al ipoteticilor. O mașină biologică. Era incompletă și nepotrivită cu mediul înconjurător, dar Isaac avusese o profundă și încântătoare senzație de compatibilitate când îi încercuise încheietura. O parte a necesității nesatisfăcute dinăuntrul lui își găsisese o scurtă alinare.

Dar contactul se încheiase și, în lipsa lui, nevoia era mai puternică. Tânjea să fie în deșertul din vest, iar dorința era cumplită. Dar îi era și teamă, firește – teamă de întinderea vastă și aridă pe care ar fi putut-o găsi acolo, teamă de necesitatea care îl copleșea cu o asemenea forță imperativă. Dar era o necesitate care putea fi satisfăcută. Iar el o știa acum.

Privi răsăritul care alunga stelele în vreme ce planeta se întorcea spre lumina soarelui, ca o floare.

Doi cvadri îi conduseră pe Lise și Turk într-un dormitor în care fuseseră instalate mai multe paturi de campanie. Așternuturile erau destul de curate, dar aveau mirosul rufăriei neatinse de multă vreme.

Însoțitorii erau distanți, dar rezonabili de prietenoși, date fiind împrejurările. Erau două femei.

- Dacă aveți nevoie de baie, e pe coridor, li se adresa cea mai tânără.

- Trebuie să stau de vorbă cu doctorul Dvali - vreți să-l anunțați că aș dori să-l văd? spuse Lise.

Cele două cvadre schimbă o privire.

- Dimineată, răspunse cea mai tânără.

Lise se așază pe patul cel mai apropiat. Turk se întinse pe un altul și respirația i se transformă aproape imediat în sforăituri prelungi.

Ea încercă să-și înăbușe resentimentul.

Avea capul plin de gânduri, toate zgomotoase, toate urlând să li se dea atenție. Era oarecum șocată fiindcă ajunsese atât de departe, fiindcă ajunsese să fie implicată în ceva care luase forma unei hoții și fiindcă accepta ospitalitatea unei comunități de cvadri rebeli. Avram Dvali se afla la numai câteva încăperi distanță, iar ea s-ar fi putut afla tot atât de aproape de înțelegerea misterului care îi bântuia familia de doisprezece ani.

De înțelegerea misterului, își spuse, sau de cădere în capcana lui. Se întrebă cât de mult se apropiase de fapt tatăl ei de aceste adevăruri periculoase.

Coborî din pat, traversă încăperea în vârful picioarelor și se strecură sub pătura lui Turk. Se ghemui, lipindu-se de el, cu o mână pe umărul lui și cu cealaltă șerpuind sub pernă, sperând că îndrăzneala sau furia lui aveau să se infiltreze înlăuntrul ei, făcând-o să se teamă mai puțin.

Diane stătea alături de doamna Rebka – Anna Rebka, al cărei soț, Joshua, murise înainte de intrarea ei în rândul cvadrilor – într-o încăpere plină de mese și de scaune recent părăsite de membrii comunității. Paharele cu apă fuseseră lăsate pe tăbliile din lemn neprelucrat ale meselor, unde se marinau în propriul condens. Era târziu și aerul nopții din deșert circula prin cameră, înghețându-i picioarele.

Deci ăsta e complexul lor, își spuse Diane. Desul de confortabil, deși auster. Dar atmosfera avea ceva monastic. O liniște sacră. Era neplăcut de familiară – își petrecuse o mare parte a tinereții printre oameni excesiv de credincioși.

Știa, sau își putea imagina multe dintre cele petrecute acolo. Complexul funcționa, fără îndoială, aidoma altor comunități similare, excepție făcând experimentul legat de copil. Bioreactoarele cu temperatură extrem de scăzută în care se reproduceau și erau păstrate „medicamentele” erau probabil ascunse undeva, la subsol. Diane văzuse deja cuptoarele de olărie care le camuflau; unui oaspete nepoftit i se puteau oferi vase nefinisate și piste utopice, fiind expediat fără să fi aflat nimic mai mult decât știuse până atunci.

Diane îi cunoștea sau îi mai întâlnise pe cei mai mulți dintre membrii fondatori. Dintre ei, numai o singură persoană nu fusese cvadru, și aceasta era chiar doamna Rebka. Presupunea că femeia se supusese între timp tratamentului.

– Ceea ce trebuie să vă spun, zise Diane, este că Securitatea Genomică e în Port Magellan, aparent

în forță. Și vă vor da în curând de urmă. O urmăresc pe marțiană.

Doamna Rebka păstră un calm de oțel.

– N-au urmărit-o dintotdeauna?

– Se pare că acum se descurcă mai bine.

– Știu că e aici?

– Chiar dacă nu știu încă, vor afla în curând.

– Iar sosirea voastră s-ar putea să-i conducă la noi. Te-ai gândit la asta, Diane?

– Au făcut deja legătura între Sulean Moi și Mormântul lui Kubelick. Au numele lui Dvali. Cu un asemenea punct de plecare, cât de greu o să le fie să identifice locul ăsta?

– Nu prea greu, admise doamna Rebka, fixând cu privirea tăblia mesei. Suntem discreți în privința prezenței noastre aici, dar, cu toate astea...

– Cu toate astea, făcu sec Diane. Aveți planuri pentru o asemenea eventualitate?

– Bineînțeles c-avem. Putem pleca în câteva ore. Dacă e necesar.

– Dar băiatul?

– O să-l ținem în siguranță.

– Și cum merge experimentul, Anna? Ați intrat în legătură cu ipoteticii? Vă vorbesc?

– Băiatul e bolnav. Doamna Rebka își înalță fruntea și se încruntă. Scutește-mă de dezaprobarea ta.

– Te gândești vreodată la ceea ce ați creat aici?

– Cu tot respectul, dacă e așa cum spui, n-avem timp pentru *polemici*.

- A ieșit așa cum ați sperat? Întrebă Diane, cu mai multă blândețe.

Anna Rebka se ridică în picioare și Diane se gândi că n-avea să-i răspundă. Dar ea se opri în ușă și se uită înapoi.

- Nu, spuse, cu voce plată. N-a ieșit.

Lise se trezi când primele raze de soare pătrunse pe fereastră îi atinseră obrazul, ca o mână febrilă.

Era singură în cameră. Turk plecase undeva, probabil să urineze sau să se intereseze de micul dejun.

Își puse cămașa și blugii de care îi făcuseră rost cvadrui, gândindu-se la Avram Dvali, formulând întrebările pe care voia să i le pună. Trebuia să stea de vorbă cu el cât mai curând cu putință, imediat ce se spăla și găsea ceva de mâncare. Dar pe coridorul de dincolo de ușă se auzeau pași grăbiți și, când se uită pe fereastră, văzu că o duzină de vehicule erau încărcate cu provizii. Trase concluzia evidentă: oamenii aceia se pregăteau să abandoneze complexul. Îi veneau în minte zeci de motive întemeiate pentru care ar fi dorit s-o facă. Dar se temu dintr-odată că Dvali avea să plece înainte de a apuca să stea de vorbă; se grăbi să iasă pe coridor și întrebă prima persoană care trecu pe lângă ea unde putea să-l găsească.

Probabil în sala comună, o sfântui cvadrul în trecere, în josul coridorului și în stânga curții - dar era posibil și să supravegheze încărcarea bagajelor. Lise îl găsi, în cele din urmă, la poarta grădinii, unde studia un soi de listă.

Avram Dvali. Probabil îl întrezărise la petrecerile pentru colegii de la facultate pe care obișnuiau să le dea părinții ei în Port Magellan, dar, în asemenea ocazii, văzuse atât de mulți adulți care nu-i fuseseră prezentați încât chipurile lor i se amestecaseră în memorie. Arăta familiar? Nu. Sau doar vag, din fotografii. Pentru că făcuse tratamentul pentru vârsta a patra, arăta, probabil, într-o foarte mare măsură, așa cum arătase cu doisprezece ani în urmă: un bărbat cu barbă, cu ochi mari pe o față rotundă. Privirea îi era umbrită de o pălărie pentru deșert, cu boruri largi. Era ușor să ți-l imaginezi umblând prin salonul familiei Adams, un alt profesor de vârstă mijlocie, care preda nu-mai-știu-ce, cu un pahar într-o mână și explorând cu cealaltă castronul cu covrigei.

Își lăasă deoparte anxietatea și se duse drept spre el. Bărbatul își ridică ochii la apropierea ei.

– Domnișoară Adams, i se adresă.

Fusese prevenit. Ea dădu din cap.

– Spuneți-mi Lise – asta ca să-i liniștească suspiciunile, nu fiindcă și-ar fi dorit să se poarte cu familiaritate față de un om care crease și închisese un copil în scopul cercetării științifice.

– Diane Dupree mi-a spus că vrei să-mi vorbești. Din nefericire, pe moment...

– Sunteți ocupat, spuse ea. Ce se petrece?

– Plecăm.

– Unde mergeți?

- Încoace și încolo. Nu suntem în siguranță dacă rămânem pe loc, din motive pe care îmi închipui că le-nțelegi.

- De fapt, nu am nevoie decât de câteva minute. Vreau să întreb despre...

- Tatăl dumitale. Și eu aș fi încântat să stăm de vorbă, domnișoară Adams - Lise -, dar îți dai seama ce se întâmplă aici? Nu numai că trebuie să plecăm cu toată viteza impusă de prudență, e necesar și să distrugem o mare parte din ceea ce am construit. Bioreactoarele și conținutul lor, documentația și culturile, tot ce nu vrem să cadă în mâinile celor care ne persecută.

Consultă lista tipărită, apoi bifă ceva în timp ce doi bărbați trăgeau un cărucior cu cutii de carton către unul dintre camioane.

- Odată ce suntem gata de plecare, dumneata și prietenii dumitale puteți merge o vreme în aceeași mașină cu mine. O să stăm de vorbă. Însă acum trebuie să mă ocup de treburi. Tatăl dumitale a fost un bărbat curajos și cu principii, domnișoară Adams, adăugă apoi. N-aveam aceleași păreri în anumite privințe, dar i-am acordat cel mai înalt respect.

Cel puțin asta însemna ceva, își spuse Lise.

Turk se trezise devreme.

Zgomotul pașilor grăbiți de pe coridor îi alungase somnul și se rostogolise din pat fără s-o deranjeze pe Lise, care se culcase alături de el la un moment dat, în timpul nopții. Era pe jumătate înfășurată într-o

pătură și sforăia ușurel, delicată ca o creație a unui zeu binevoitor. Se întrebă cum avea să reacționeze la ceea ce îi povestise despre el însuși. Nu semăna cu CV-ul la care spera ea. Poate era mai mult decât suficient ca s-o alunge înapoi, la familia ei din California.

Se duse s-o caute pe *Ibu* Diane, cu intenția de a-și oferi ajutorul dacă era necesar: toată lumea părea să transporte câte ceva. Cvadrii se pregăteau, evident, să abandoneze locul. Dar, când o găsi în sala comună, Diane îi spuse că toate îndatoririle fuseseră atribuite și că erau duse la îndeplinire într-o ordine meticuloasă de către cvadri, așa că el se servi cu micul dejun. Când socoti că era momentul s-o trezească pe Lise, dacă nu se trezise deja, se îndreptă spre camera lor.

Fu interceptat de un băiețel care se uita în lungul coridorului din cadrul unei uși. Nu putea fi decât băiatul pentru care se agita atât Diane – puștiul pe jumătate ipotetic. Turk își imaginase un soi de hibrid bizar, dar în fața lui nu stătea decât un copil de doisprezece ani, cu figură de bebeluș, cu obrajii împurpurați și cu ochii ceva cam mari.

– Salut, spuse Turk, cu prudență.

– Ești nou-venit, făcu băiatul.

– Da, am sosit azi-noapte. Mă numesc Turk.

– Te-am văzut din grădină. Pe tine și pe celelalte două, adăugă copilul. Eu sunt Isaac.

– Îmi pare bine, Isaac. Se pare că toată lumea e foarte ocupată în dimineața asta.

– Eu nu sunt. Mie nu mi-au dat nimic de făcut.

- Nici mie, spuse Turk.

- Au de gând să arunce în aer bioreactoarele, îi destăinui băiatul.

- Chiar așa?

- Da. Pentru că...

Dar copilul înțepeni dintr-odată. Ochii i se măriră până ce Turk desluși neobișnuitele pete argintii din jurul irisurilor.

- Stai, hei - te simți bine?

O șoaptă îngrozită:

- Pentru că-mi aduc aminte...

Băiatul era gata să se prăbușească.

Turk îl prinse în brațe și strigă după ajutor.

- Pentru că-mi aduc aminte...

- Ce, Isaac? Ce-ți aduci aminte?

- Prea multe, spuse băiatul, și începu să plângă.

18

În zori, Brian Gately era într-un avion pentru transport de mărfuri care decola de pe aeroportul principal din Port Magellan, cu centura de siguranță pusă, așezat pe o banchetă și încadrat de Weil și Sigmund. Restul avionului era ocupat de un grup de bărbați înarmați - nu tocmai soldați, de vreme ce nu aveau niciun fel de însemne pe vestele antiglonț. Aeronava conținea numai strictul necesar și oferea tot confortul unui depozit industrial. Brian își

dădea seama că mijeau zorile judecând după lumina roșiatică strecurată prin geamurile de dimensiunile unor hublouri.

Weil îi ordonase să fie la aeroport înainte de răsăritul soarelui.

– În caz că ajungem să negociem, spusese el, sau în orice altă situație care implică o discuție – cum ar fi, să zicem, un interogatoriu de după încheierea evenimentelor –, am vrea să fii acela care interacționează cu Lise Adams. Credem că ești mai potrivit decât un necunoscut. Ce părere ai?

Ce părere avea? În esență, mizerabilă. Dar nu putea să refuze. S-ar fi putut afla pe o poziție care să-i permită s-o protejeze. Era sigur că nu dorea să fie interogată de un funcționar DSG ostil sau de unul dintre mercenari. Lise se afla într-un loc nepotrivit, din motive eronate, dar asta n-o transforma într-o infractoare și, cu puțin noroc, Brian ar fi putut s-o apere de amenințarea închisorii. Sau de ceva mai rău. Amintirea fotografiei lui Tomas Ginn îi pulsa în cap ca un anevrism sensibil.

– O să v-ajut dacă pot, îi răspunsese lui Weil.

– Mulțumesc. Apreciem asta. Știm că nu e genul de activitate pentru care te-ai angajat.

Nu era genul de activitate pentru care se angajase. Asta începea să sune a glumă. Se angajase la Securitatea Genomică pentru că era talentat în domeniul administrativ și pentru că vărul tatălui său, șeful biroului DSG din Kansas, îi deschisese ușile. Credea în misiunea Securității Genomice, cel puțin în

măsura în care era necesar s-o facă, din punct de vedere profesional. Pentru el avusese sens declarația de politică a Departamentului, ideea de a proteja moștenirea biologică umană împotriva clonării pe piața neagră, a modificărilor neautorizate ale caracteristicilor umane și a biotehnologiei importate de la marțieni. Majoritatea statelor aveau birouri similare și respectau principiile generale, stabilite de Națiunile Unite în cadrul Acordului de la Stuttgart. Totul limpede și la vedere.

Și dacă existau ascunzișuri birocratice la acele niveluri ale DSG-ului al căror secret era păstrat cu mai multă grijă, cuiburi tainice unde erau planificate și duse la îndeplinire atacuri mai puțin acceptabile din punctul de vedere al politicii la adresa inamicilor continuității genetice a omenirii – era acest fapt chiar atât de surprinzător? Cei care trebuiau să știe știau. Brian nu fusese niciodată nevoit să afle. Ignoranța era modul lui preferat de abordare a conștientizării, cel puțin când era vorba despre Comitetul Executiv de Acțiune. Bineînțeles că nu e posibil să faci totul la modul legal și în văzul lumii. Un adult înțelege asta.

Dar lui nu-i plăcea. Îi stătea în fire să prefere regulamentele în locul anarhiei. Legea era grădinarul comportamentului uman și ceea ce se afla dincolo de ea era brutal, cu sânge pe gheare și pe colți¹.

¹ „Red in tooth and claw“, citat din *poemul In Memoriam A. H. H.*, de Alfred Lord Tennyson (n. tr.).

Dincolo de grădină erau Sigmund și Weil, și zâmbetele lor necomunicative, și unitățile lor de oameni înarmați. Ceea ce se afla dincolo era, în esență, trupul stâlcit al lui Tomas Ginn.

Avionul se clătină în timp ce se înălța, pregătindu-se să traverseze lanțul muntos de pe coastă, care absorbea cea mai mare parte a ploilor din Equatoria, transformând interiorul continentului în deșert.

– O să ajungem la Mormântul lui Kubelick într-o oră, spuse Weil.

Brian mai trecuse o dată prin localitatea care purta acest nume, cu ocazia turului de orientare făcut în calitate de nou-venit din Statele Unite. Era un oraș aproape inexistent, o așezare mizerabilă, din chirpici, a cărei existență avea drept unic scop realimentarea vehiculelor care se îndreptau spre terenurile petrolifere din Rub al-Khali sau care se întorceau spre coastă, trecând prin pasul Mahdi. Weil spunea că, la nord-est de Mormântul lui Kubelick, la poalele dealurilor din deșert, trăia o comunitate de excentrici în robe: cvadrii rebeli, ceea ce era o realitate, de vreme ce, în fotografiile luate din aer în ultimele câteva ore, micul avion al lui Turk Findley se zărea în apropiere.

Iar acum locul urma să fie luat în stăpânire și pus sub pază, și oare asta avea să se facă prin violență? Spera că armele aflate la îndemână în număr mare erau, în primul rând, pentru intimidare. Pentru a reprezenta o amenințare plauzibilă. Fiindcă despre cvadri se presupunea că nu sunt violenți, fiind domoliți prin însăși procedeul care le garanta

longevitatea. Nu avea să fie necesară uciderea nimă-nui, cu siguranță. Și, dacă acțiunea avea să implice vreun omor, atunci n-avea să fie vorba de Lise. El urma să se ocupe de asta. Era plin de curaj, sau cel puțin așa erau intențiile sale.

Totul se desfășură cu repeziciune.

Aeroportul de la Mormântul lui Kubelick abia dacă era suficient de mare ca să permită aterizarea. Imediat ce se oprită la capătul pistei din beton plin de crăpături, ușa din spate a avionului pentru mărfuri fu lăsată în jos și bărbații înarmați coborâră într-o ordine tipic militară. În lumina de aramă a dimineții așteptau câteva blindate ușoare. Brian li se alătură lui Sigmund și lui Weil într-unul dintre acele vehicule decapotabile pentru deșert pe care localnicii le numeau „cocoși“, fiindcă țopăiau pe teren, ca niște păsări luptătoare. Sigmund se așeză pe locul șoferului și demară, mergând în coada convoiului. Nu era o călătorie confortabilă. Căldura soarelui era insuportabilă chiar și la ora aceea. Din Mormântul lui Kubelick nu văzu nimic altceva în afară de un garaj și de o stație de benzină unde zăceau, răzlețite, mai multe componente ruginite de automobile, trenul motor al unui camion extrem de vechi fiind abandonat pe pietriș aidoma coloanei vertebrale a unei creaturi din jurasic. Apoi ieșiră de pe șoseaua principală, zăngănind pe suprafața dură a drumului paralel cu munții.

Trecu o oră, punctată numai de strigătele răgușite ale lui Sigmund, care se străduia să discute cu cineva

printr-o stație radio. În măsura în care o putea auzi Brian, discuția consta în cuvinte codificate și ordine neinteligibile. Pe urmă convoiul trecu dincolo de culmea unui mic șanț și complexul cvadrilor le apărură pe neașteptate drept în față. Vehiculele militare accelerară brusc, însă Sigmund frână și opri motorul, lăsând urechile lui Brian să țiuie în liniștea relativă.

Sigmund începu să țipe din nou, mai întâi în stația radio și apoi la Weil: ceva despre „prea târziu” și un ordin de „renunțare”.

– Au părăsit complexul, îi spuse Weil lui Brian. Urme proaspete. Trebuie să fi fost pe puțin două duzini de vehicule.

– Măcar puteți pune locul sub pază?

– Nu înainte de a dezamorsa ce-or fi lăsat în urmă. În asemenea cazuri...

Fu întrerupt de o răbufnire îndepărtată de lumină.

Brian se uită la complexul cvadrilor. Cu o clipă înainte, fusese un grup de clădiri mărunte în jurul unei curți centrale. Acum era un nor de praf și fum, în expansiune.

– Rahat, apucă Weil să spună.

Cu o fracțiune de secundă mai târziu ajunse la ei unda de șoc, un zgomot ce păru să-i umfle plămânii până când simți o durere în piept. Brian închise ochii. Un al doilea șoc trecu peste el, ca o fâlfâire de aripă fierbinte.

Complexul dispăruse. Brian își spuse că Lise nu se afla înăuntru: acolo nu fusese nimeni.

– ...au pus...

– Poftim?

– Au pus bombe ca să-și distrugă aparatura tehnică și ca să ne-mpiedice să luăm mostre. Am ajuns prea târziu.

Praful stârnit de explozie albise tenul lui Weil. Echipa de atac a lui Sigmund se întorsese în grabă.

– Lise e...?

– Nu putem decât să presupunem c-a plecat împreună cu ceilalți.

– Încotro?

– Nu vor putea călători cu toții împreună. După urme, se pare că două duzini de vehicule s-au îndreptat în direcții diferite. O să urmărim câteva dintre ele. Dacă avem noroc, o să-i găsim pe Lise și pe celelalte ținte majore. Dacă am fi fost avertizați mai devreme, am fi avut avioane teleghidate pentru urmărire. Dar n-am avut timp și, oricum, toate aeronavele teleghidate de pe continent au fost trimise în Extremul Occident, să treacă în revistă stricăciunile produse de cutremur pe blestematele alea de terenuri petrolifere.

Sigmund încă mai continua să mârâie în telefon. Pe urmă îl închise și i se adresă lui Weil.

– Avionul a dispărut.

Probabil avionul lui Turk Findley. Dispărut. Scăpat cu fuga. Oare asta ar fi trebuit să-l bucure?

– Măcar avionul poate fi urmărit, spuse Weil.

Și, odată cu el, Lise.

Brian se uită din nou la ruinele complexului. Din temeliile surpate se înălța un fum negru și în deșertul din jur ardeau câteva focuri mici, cu flăcări

spasmodice. Din clădirile de cărămidă și chirpici nu mai rămăsese nimic.

Își petrecură noaptea la Mormântul lui Kube-lick, în ceea ce trecea drept stabiliment public, un motel acoperit cu țiglă, unde Brian împărți o cameră cu Sigmund și Weil. Două paturi obișnuite și unul de campanie. Brian îl primi pe cel din urmă.

Își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii și a serii ascultându-l pe Sigmund primind și dând telefoane. Numele Comitetului Executiv de Acțiune era pomenit foarte des.

Noaptea, nereușind să doarmă pe patul de campanie, înfrigurat în pofida radiatorului electric mare și vechi, lui Brian îi trecu prin cap să se întrebe dacă aflaseră de ultimul telefon pe care i-l dăduse Lise.

Oare convorbirile lui erau ascultate? Nu recunoscuse codul de identificare, ea probabil sunase de pe un telefon de unică folosință, încărcat cu minute anonime, așa că nu i se putea lua urma. Iar convorbirea nu avusese nimic cu adevărat incriminator. În afara faptului că el omisese s-o raporteze. Ceea ce ar fi putut sugera că loialitatea i se divizase. Că era posibil să nu mai fie un om de încredere al DSG.

Voia să fie furios pe Lise. Să deteste implicarea ei personală inoportună în încurcătura aia blestemată, nevoia obsesivă de a explica dispariția tatălui său și de a transforma toată povestea într-un soi de biografie.

Dorea să se înfurie din cauza ei și fu cuprins de furie față de sine însuși când nu reuși.

Rapoartele despre razia de căutare a cvadrilor fugari începură să sosească înainte de răsăritul soarelui, cu Sigmund urlând în telefon în vreme ce Brian se îmbrăca în grabă.

Succesul nu era deplin, deduse el.

– Cel puțin jumătate din locuitorii complexului sunt încă liberi, spuse Weil. Oamenii noștri au interceptat trei vehicule, care transportau în total cincisprezece oameni, niciunul dintre ei de importanță majoră. Vestea *bună*...

Brian își adună curajul.

– Vestea *bună* este că micul avion înregistrat pe numele lui Turk Findley a încercat să se realimenteze cu combustibil pe un aeroport utilitar de dimensiuni reduse, la vreo trei sute de kilometri distanță de aici, către vest. Directorul aeroportului a recunoscut avionul dintr-un buletin oficial de informare – fostul patron al lui Findley vrea să confişte aparatul în contul chiriei restante. A sunat la Guvernul Provizoriu și cineva de-acolo a fost destul de amabil încât să ne transfere cazul. Oamenii noștri au sosit la fața locului și au reținut pilotul și pasagerii. Un bărbat și trei femei, cu toții refuzând să-și divulge identitatea.

– Și Lise se numără printre ei? Întrebă Brian.

– Poate. Asta nu ni s-a confirmat. Și alături de ea s-ar putea afla ținte de mare valoare.

– Lise nu e o țintă. N-aș numi-o astfel.

– S-a transformat în țintă când a fugit.

Dar nu într-una de mare valoare, se gândi el, agățându-se de asta.

– Pot s-o văd?

– Putem fi acolo la amiază dacă ne grăbim, spuse Weil.

În timp ce orașul numit Mormântul lui Kubelick dispărea în urma lor, lui Brian îi trecu prin minte să se întrebe cine o fi fost Kubelick și de ce fusese îngropat acolo, în acel pământ sterp, dar nimeni din mașină nu știa răspunsul. Pe urmă micul grup de clădiri era în spatele lor și Sigmund conducea îndepărtându-i de munți și îndreptându-se către orizontul neted ca-n palmă dinspre vest. În fața lor, drumul se contura tremurător în lumina dimineții, aidoma unei plăsmuiri a imaginației.

Sigmund nu reuși să-și pună telefonul în funcțiune, deși îi apăsa întruna tastele cu o mână în timp ce manevra volanul cu cealaltă. Până și comunicarea între mașinile rarefiate din convoi – a lor, plus trei camioane de mare tonaj, pline cu mercenari – era intermitentă și fluctuantă. Weil nu-și putea explica de ce:

– O jumătate de duzină de aerostate ancorate între noi și coasta de vest și niciuna dintre blestemățiile astea nu face ceea ce ar trebui. Noroc c-am apucat să aflăm veștile de la aeroport. Iisuse!

Comunicațiile întrerupte nu erau singurul lucru demn de remarcat pentru Brian. Observă scurgerea continuă a traficului din direcția opusă, și nu erau doar mașinile companiilor petroliere, ci și o serie de vehicule particulare, unele atât de ciupite de nisip și cu atâtea cicatrice lăsate de dogoarea soarelui încât

abia dacă mai păreau în stare să meargă. De parcă avanposturile locuite din Rub al-Khali ar fi fost evacuate, și poate așa și era – probabil un nou cutremur. După o sută de kilometri, convoiul trase pe marginea prunduită a drumului și se opri. Sigmund și Weil plecară să discute cu comandantul detașamentului paramilitar. Părea mai degrabă o ceartă decât o conversație, dar Brian nu reușea să deslușească niciun cuvânt. Stătea în picioare pe marginea drumului, urmărind traficul îndreptat spre est. Era ciudat, se gândi, ca acea parte a Equatoriei semăna atât de mult cu Utahul: același orizont de un albastru prăfos, aceeași căldură toropitoare în timpul zilei. Oare ipoteticii proiectaseră deșertul când asamblaseră planeta și, dacă era așa, de ce? Dar Brian se îndoia că le acorda amănuntelor un asemenea gen de atenție – după cum i se părea lui, ipoteticii credeau cu convingere în rezultatele vizibile după un timp îndelungat. Plantează o sămânță (sau însămânțează o planetă) și lasă natura să facă restul. Până în ziua culesului... indiferent ce-ar fi însemnat asta sau ce ar fi putut însemna cândva.

În locurile acelea nu creștea mare lucru, decât un soi de smocuri stranii, lemnoase, pe care localnicii le numeau iarbă-cactus, dar până și acestea păreau deshidratate în ochii lui Brian. Însă zări, printre peticele de iarbă-cactus ocru de la picioarele sale, un loc unde prinsese rădăcini ceva mai colorat. Neavând altceva mai bun de făcut, se ghemui să se uite. Îi atrăsese atenția o floare roșie; nu era botanist, dar i

se părea nelalocul ei printre tufele golașe. Întinse mâna către ea. Planta era rece, cărnăasă... și aproape îi făcu impresia că se ghemuia. Tulpina se arcui în partea opusă; floarea, dacă *era* o floare, își lăsa corola în jos.

Era firesc?

Detesta planeta aia blestemată, straniețea ei fără de sfârșit. Era un coșmar sub masca normalității, își spuse.

Ajunseră în sfârșit la aerodromul de lângă autostradă, două barăci din prefabricate și două piste pavate, intersectându-se în unghi, un grup de pompe de alimentare și un turn de control din chirpici, cu două etaje și cupolă pentru radar. Clienții obișnuiți ai aerodromului erau, probabil, avioanele care îi transportau pe administratorii companiilor petroliere pe traseul dus-întors către Rub al-Khali. În ziua aceea, pe pistă nu se vedea decât un singur avion: aparatul lui Turk Findley, un Skyrex robust, albastru cu alb, cocându-se în soare.

Caravana Securității Genomice se opri în fața celui mai apropiat pavilion. Brian coborî din mașină simțindu-se oarecum nesigur, cu temerile revenindu-i la suprafață. Teama pentru Lise și, sub ea, teama de Lise: ce ar fi putut să-i spună și ce ar fi putut deduce, corect sau nu, în privința prezenței lui alături de oameni ca Sigmund și Weil.

Poate era posibil s-o ajute. Se agăță de gândul ăsta. Lise dăduse de necaz, era în pericol, dar încă se

mai putea menține pe linia de plutire dacă spunea ceea ce trebuia să spună, își nega complicitatea, scăpa de acuzații și coopera cu anchetatorii. Dacă voia s-o facă, Brian putea s-o țină în afara zidurilor închisorii. Și bineînțeles că trebuia să se întoarcă acasă, să dea uitării hobby-ul ei jurnalistic. Totuși, date fiind evenimentele din ultimele câteva zile, ar fi fost posibil să nu mai desconsidere cu atâta aroganță perspectiva călătoriei de întoarcere în State. Ar fi fost posibil chiar să ajungă să aprecieze ceea ce făcuse și ceea ce avea el de gând să facă în folosul ei.

Se grăbi să țină pasul cu Sigmund și Weil, care trecură pe lângă un grup de angajați ai aerodromului și înaintară, de-a lungul unui culoar construit din ce se nimerise, către ușa unui birou minuscul, păzit de un tip din garda aerodromului, în uniformă albastră, prăfuită.

- Suspecții sunt înăuntru? întrebă Sigmund.
- Toți patru.
- Să-i vedem.

Paznicul deschise ușa și Sigmund intră primul, urmat de Weil, cu Brian încheind șirul. Cei doi agenți DSG se oprită brusc și Brian fu nevoit să-și lungească gâtul ca să privească peste umerii lor.

- Mama mă-sii, făcu Sigmund.

La masa de ședințe pătată din mijlocul încăperii stăteau trei femei și un bărbat. Fiecare dintre ei fusese legat cu cătușe de un scaun.

Judecând după înfățișare, bărbatul avea în jur de șaizeci de ani. Probabil mai mult, de vreme ce era

cvadru. Avea părul alb și tenul întunecat, era ciolănos... era oricum, dar *nu* era Turk Findley.

Cele trei femei aveau cam aceeași vârstă. Niciuna dintre ele nu semăna cu Sulean Moi. Și bineînțeles că niciuna nu era Lise Adams.

– Ținte false, spuse Weil, cu vocea plină de dezgust.

– Aflați cine sunt și ce știu, le ceru Sigmund bărbaților înarmați care așteptau pe coridor.

Weil îl trase pe Brian după el.

– Te simți bine?

– Doar... da, reuși Brian să răspundă. Adică mă simt foarte bine.

Nu era adevărat. Și-i imagina pe cei patru prizonieri cu țestele însemnate de câte o urmă roșie de glonț, aduși probabil de valuri pe o plajă îndepărtată, sau îngropați pur și simplu în deșert, cu leșurile zbârcindu-li-se sub un strat prundiș, plătindu-și astfel polița pentru longevitate.

19

Dvali conduse mașina care îi ducea spre nord până la căderea nopții și, în momentele când reușea să fie mai puțin preocupată, Lise îl studie.

Era – mai presus de orice – protector față de copil, de Isaac.

Lise și Turk fuseseră grăbiți să se urce într-un vehicul utilitar mare, de genul celor cu tracțiune

independentă, care pot face față pe orice tip de teren. Mașina fusese construită ca să transporte șase oameni instalați confortabil, dar ei înghesuiseră înăuntru șapte: Lise și Turk, Diane, doamna Rebka, Sulean Moi – și Isaac.

Turk insistase să plece cu aparatul Skyrex, dar Dvali și doamna Rebka îl convinseseră să renunțe. Avionul era mai ușor de urmărit și mai greu de ascuns decât un vehicul de teren dintre multe altele. Aveau să folosească aeronava ca diversivune, spusese Dvali. Patru dintre cei mai bătrâni cvadri din complex, dintre care unul era pilot autorizat, se oferiseră să-l ducă spre vest. Probabil urmau să fie prinși. Dar știau ce fac, insistase doctorul Dvali. Nu se temeau de moarte, dacă s-ar fi ajuns la asta. Una dintre ironiile tratamentului marțian era că, deși îți prelungea viața, îți domolea frica de moarte. Turk întrebase dacă n-aveau vreun tratament împotriva fricii de insolabilitate.

Așa că plecaseră, și alte vehicule de teren, cam o duzină, părăsiseră complexul în urma lor, împrăștiindu-se în mai multe direcții, pe drumurile disponibile, sau de-a curmezișul deșertului neumblat. În complex fuseseră plasați explozibili, ca să nu cadă în mâinile autorităților și ca să fie distrus orice indiciu care ar fi putut conduce la capturarea lor. Lise și însoțitorii ei se îndepărtaseră prea mult ca să mai poată vedea cu adevărat explozia, dar ea observase la un moment dat o dâră de fum la orizont. Îl întrebase pe doctorul Dvali dacă ar fi fost posibil să fie

rănit cineva – dacă agenții DSG ajungeau înainte de momentul prevăzut pentru detonare, n-ar fi fost uciși?

– DSG-ul știe la ce să se aștepte în asemenea situații. Dacă găsesc complexul părăsit, își dau seama că există bombe amorstate.

Dar dacă nu sunt suficient de prudenți, sau dacă s-a strecurat o eroare la programarea exploziei?

Dvali ridicase din umeri.

– În viață nimic nu e garantat.

– Credeam că din partea cvadrilor e de așteptat să nu fie violenți.

– Suntem mult mai sensibili decât oamenii nemodificați când e vorba de suferința altora. Ceea ce ne face vulnerabili. Dar nu ne proteste și nu ne împiedică să ne asumăm riscuri.

– Nu vă împiedică nici măcar să riscați viața altora?

La auzul vorbelor ei, Sulean Moi – care, după spusele Diane, era o marțiană diformă, dar care îi părea Lisei o păpușă din Appalachia, făcută dintr-un măr – zâmbise sardonice.

– Nu suntem sfinți. Ar trebui să fie deja evident. Din punct de vedere moral, facem alegeri. Și alegem adesea ce n-ar trebui.

Dvali voia să continue drumul pe timpul nopții, dar Turk îl convinsese să se oprească și să-și facă tabăra într-un luminiș din pădurea de pini pitici de pe panta vestică a lanțului muntos care împărțea Equatoria în două. Datorită înălțimii, în zonă ploua aproape cu regularitate și exista chiar și un pârâu

limpede, din care puteau lua apă potabilă. Era rece și Lise presupuse că provenea din ghețarii întepeniți în văile din trecătorile cele mai înalte. Răceala îi trezi o amintire plăcută din vremea când o dusesese tatăl ei la schi, la Gstaadt (ea avea atunci zece ani). Soare strălucitor și zăpadă, geamătul mecanic al telescaunelor și râsetele despicând aerul rece: atât de departe acum, la multe lumi și mulți ani depărtare.

Îl ajută pe Turk să încălzească, pe o sobă cu propan, carne din conserve și tocană de legume. El voia să aibă cina pregătită și soba răcită înainte de căderea nopții, pentru cazul în care deasupra lor ar fi existat aeronave teleghidate, căutându-le amprenta calorică. Dvali se-ndoia că urmăritorii lor ar fi mers atât de departe, mai ales fiindcă majoritatea echipamentelor de supraveghere de acest gen fuseseră cooptate pentru rezolvarea situației de criză din zona petroliferă. Turk dădu din cap, dar spuse că era mai bine să ia o precauție inutilă decât să se trădeze.

Pe drumul către nord, de-a lungul dealurilor, discutaseră despre planurile lor. Sau cel puțin Turk vorbise despre ale lui; cvadrii fuseseră mai puțin comunicativi. El și Lise aveau să meargă spre nord până când ajungeau în orașul New Cumberland; de-acolo aveau să ia un autobuz care se îndrepta spre coastă prin pasul Pharoah. Cvadrii urmau să-și continue drumul către – ei bine, încotro aveau ei de gând să meargă.

Undeva unde puteau avea grijă de băiat, spera Lise. Era un copil cu înfățișare ciudată. Avea părul

roșu ca rugina, tăiat scurt de cel care o făcea pe frizerul complexului, probabil doamna Rebka, cu o foarfecă de bucătărie. Ochii îi erau foarte depărtați, ceea ce îi dădea o înfățișare de pasăre, iar pupilele aveau pete aurii. Vorbise foarte puțin pe toată durata zilei, iar cele mai multe dintre rarele sale cuvinte fuseseră rostite dimineata, și nu se simțea în largul lui, într-un mod pe care Lise nu-l înțelegea: la fiecare curbă se încrunta și gemea, sau scotea un oftat de ușurare. Către sfârșitul după-amiezii avea febră – „iarăși“ o auzise spunând pe doamna Rebka.

Acum Isaac dormea pe unul dintre scaunele din spate ale mașinii, cu geamurile deschise pentru ca aerul de munte să pătrundă înăuntru. Ziua fusese fierbinte, dar razele soarelui ajunseseră orizontale și Lisei i se spusese că aerul putea deveni supărător de rece în timpul nopții. În vehicul nu se aflau decât șase saci de dormit, dar erau din cei scumpi, eficienți din punct de vedere termic, și, dacă era necesar, cineva putea dormi în mașină. Nu părea probabil să plouă, dar Turk întinsese deja o prelată între copaci, pentru puținul adăpost și camuflaj pe care-l putea oferi.

Lise amestecă în oala cu tocană în timp ce el făcea cafea.

- E mare păcat de avion.
- L-aș fi pierdut oricum.
- Ce-ai de gând să faci când ajungi înapoi, pe coastă?
- Depinde, spuse el.
- De ce depinde?

- De o mulțime de lucruri. Se uită la ea de parcă ar fi privit-o de la distanță, mijindu-și ochii. Probabil o să mă-ntorc pe mare... dacă nu se ivește altceva.

- Sau ne-am putea întoarce amândoi în State, spuse ea, întrebându-se dacă el putea pricepe înțelesul acelui „amândoi“. Necazul pe care-l aveai cu legea s-a terminat, în esență, nu?

- S-ar putea încinge din nou.

- Atunci o să facem altceva.

Pluralul pluti în aer, ca o pinata¹ nespartă.

- Cred că vom fi nevoiți.

Noi.

Cinară când soarele se contopea cu orizontul într-o ceață roșiatică. Turk mănăcă repede și vorbi puțin. Diane Dupree stătea la distanță, pe un buștean, împreună cu Sulean Moi, femeia de pe Marte, discutând concentrate, dar fără a putea fi auzite de ceilalți, în timp ce doamna Rebka plana deasupra lui Isaac, care fusese convins să mănânce.

Ceea ce făcea ca doctorul Dvali să rămână singur și îi oferea Lisei prima ocazie adevărată de a discuta cu el bucurându-se de o oarecare intimitate. Îl lăsă pe Turk alături de sobă și de oale și se duse să se așeze lângă cvadru. Dvali o privi ursuz, ca o pasăre mare, maronie, dar nu obiectă când ea i se alătură.

- Vrei să vorbim despre tatăl dumitale, spuse.

¹ Cutie de diverse forme, atârnată pentru a fi lovită de copii legați la ochi; când se sparge, din ea cad jucării și bomboane (n. tr.).

Lise nu izbuti decât să dea din cap.

– Am fost prieteni. Suna ca și cum Dvali și-ar fi recitat discursul. Îl admiram mai ales pentru că își iubea munca, dar nu la modul restrâns. O iubea pentru că o privea într-un context mai larg. Știi ce vreau să spun?

– Nu.

Ba da. Dar voia s-o audă de la el.

– Nu tocmai.

Dvali întinse brațul și își umplu căușul palmei cu țărână.

– Ce țin în mână?

– Humus. Frunze moarte. Probabil și câteva gănganii.

– Humus, reziduuri minerale, aluviuni, biomasă descompusă, redusă la substanțele nutritive elementare, hrănindu-se din sine însăși. Baterii, spori de ciuperci – și, fără îndoială, câteva insecte. Scutură țărâna. Foarte asemănătoare cu ceea ce găsești pe Pământ, dar cu diferențe subtile în privința detaliilor. La nivel geologic, asemănarea dintre cele două planete e încă și mai evidentă. Granitul e granit, șisturile sunt șisturi, dar aici există în alte proporții. Vulcanismul e mai redus aici decât pe Pământ. Platurile continentale alunecă și sunt erodate cu o altă viteză, diferența de temperatură dintre ecuator și poli e mai puțin accentuată. Dar ceea ce caracterizează cu adevărat această lume este *similaritatea* ei cu Pământul.

– Fiindcă ipoteticii au construit-o pentru noi.

– Poate nu pentru noi, dar așa e, au construit-o, sau cel puțin au modificat-o, ceea ce transformă studiul acestei planete într-o disciplină cu totul nouă – nu e doar biologie sau geologie, ci un soi de *arheologie* planetară. Lumea asta a fost profund influențată de ipotetici cu mult înainte ca ființele umane moderne să fi evoluat, cu milioane de ani înainte de Turbion, cu milioane de ani înainte de a fi fost amplasată Arcada. Ceea ce ne vorbește despre metodele lor și despre extraordinara lor capacitate de a face planuri pe termen îndelungat. Ne mai poate spune câte ceva și despre scopurile lor finale, dacă punem întrebările potrivite. Acesta e contextul în care lucra tatăl dumitale. N-a pierdut niciodată din vedere acest adevăr mai amplu, n-a încetat niciodată să se minuneze contemplându-l.

– Planeta ca artefact, spuse Lise.

– Cartea pe care o scria, dădu din cap Dvali. Ai citit-o?

– Am văzut introducerea.

Și câteva notițe, salvate de una dintre crizele violente de curățenie generală ale mamei ei.

– Mi-aș dori să fi existat mai multe. Ar fi fost o lucrare importantă.

– Despre asta discutați amândoi?

– Destul de des, da.

– Dar nu întotdeauna.

– Evident, vorbeam despre marțieni și despre ceea ce ar putea ști ei în privința ipoteticilor. Știa că sunt cvadru...

- I-ai spus?
- I-am încredințat secretul.
- Pot să-ntreb de ce?

- Din cauza interesului său evident. Pentru că era demn de încredere. Pentru că înțelegea natura lumii. Dvali zâmbi. Pentru că îl găseam pe placul meu.

- Și era de acord cu asta, această... vârstă a patra?
- Îi trezea curiozitatea.
- A spus că ar fi dorit să facă el însuși tratamentul?

- N-a spus că nu s-a gândit la asta. Dar nu l-a cerut niciodată, nici de la mine, nici de la altcineva, din câte știu eu. Își iubea familia, domnișoară Adams – nu e nevoie să ți-o spun eu. Am fost la fel de șocat ca oricine altcineva când am auzit de dispariția lui.

- I-ai făcut destăinuiri și despre acest proiect? Despre Isaac?

- Când era în stadiul de proiect, da, i-am vorbit despre el. Dvali sorbi din cafea. A detestat ideea.

- Dar nu v-a trădat. N-a făcut nimic ca să vă împiedice.

- Nu, nu ne-a trădat, dar am avut o ceartă violentă – din momentul acela, prietenia noastră a devenit o relație tensionată.

- O relație tensionată, dar nu întreruptă.

- Pentru că, deși nu era de acord, înțelegea de ce părea necesară acțiunea noastră. Imperios necesară.

Dvali se aplecă înspre ea și, pentru o clipă, Lise se temu că avea să-i ia mâinile într-ale lui. Nu era sigură c-ar fi putut suporta.

- Ideea oricărui contact real cu ipoteticii - cu spiritul motivator din spatele vastei lor rețele de mașinării - îl fascina tot atât de mult cum mă fascina pe mine. Știa ce importanță avea, nu numai pentru generația noastră, ci și pentru cele care vor veni, pentru omenire ca specie.

- Probabil c-ai fost dezamăgit când a refuzat să coopereze.

- N-aveam nevoie de asta. Mi-ar fi plăcut să primesc aprobarea lui. Am fost dezamăgit când nu mi-a oferit-o. După o vreme am abandonat pur și simplu subiectul - vorbeam despre alte lucruri. Iar când am început proiectul la modul serios, am plecat din Port Magellan. Nu l-am mai revăzut niciodată pe tatăl dumitale.

- Asta a fost cu șase luni înainte de dispariția lui.

- Da.

- Știi ceva despre asta?

- Despre dispariția lui? Nu. Securitatea Genomică se afla în Port la momentul respectiv - căutându-mă și pe mine, printre alții, de vreme ce zvonurile despre proiect ajunseseră la urechile agenților ei - și, când am auzit că Robert Adams dispăruse, am presupus că fusese ridicat și interogat. Dar n-o știu cu certitudine. N-am fost acolo.

- Majoritatea oamenilor interogați de Securitatea Genomică sunt eliberați, doctore Dvali.

Deși știa că nu era așa.

- Nu toți, spuse Dvali.

- El nu era cvadru. De ce i-ar fi făcut vreun rău?

Nu se putu hotărî să spună *de ce l-ar fi ucis*.

– Le-ar fi putut opune rezistență, din principiu, sau din loialitate față de o anumită persoană.

– L-ai cunoscut destul de bine ca să poți spune asta?

– Am făcut tratamentul în Bangalore, domnișoară Adams, acum douăzeci de ani. Nu sunt atotștiutor, dar sunt un bun judecător al caracterului uman. Nu vreau să spun că Robert Adams ar fi avut ceva deosebit de ascuns. I se vedea sinceritatea pe chip.

A fost ucis. Fusesse, întotdeauna, cea mai plauzibilă explicație, deși amănuntele puteau fi mai urâte decât își imaginase Lise. Robert Adams fusesse ucis și ucigașii lui n-aveau să ajungă niciodată în fața unei instanțe judecătorești. Însă în interiorul poveștii mai exista o altă poveste. Povestea curiozității lui, a idealismului și a forței propriilor convingeri.

Probabil că o parte din aceste gânduri i se citeau pe chip. Dvali radia o îngrijorare plină de compasiune.

– Știu că nu ți-am fost de mare ajutor. Îmi pare rău.

Lise se ridică în picioare. În momentul acela nu simțea decât răceală.

– Pot să mai pun o întrebare?

– Dacă vrei.

– Cum *justifici* asta? Lăsând deoparte soarta omnirii, cum *justifici* punerea unui copil inocent în situația lui Isaac?

Dvali își întoarse cana cu gura în jos, turnând restul de cafea pe pământ.

– Isaac n-a fost niciodată un copil inocent. N-a fost niciodată nimic altceva decât ceea ce este acum. Și aș vrea să pot trece în locul lui, domnișoară Adams, dacă s-ar putea. Cu ardoare.

Ea traversă tabăra către cercul de lumină în care stătea Turk, făcându-și de lucru cu un receptor telecom de buzunar. Turk, avatarul ei în privința disparițiilor: Turk, care se făcuse nevăzut din multe vieți.

– S-a întrerupt legătura radio?

– Aerostatele nu retransmit nimic. Nimic din Port Magellan. Ultima dată i-am auzit vorbind despre un alt cutremur în vest.

Beneficiile aduse de petrol fiind, firește, obsesia eternă a metropolei Port Magellan. Credința-n companii ne ține companie. Turk îi aruncă o a doua privire.

– Nu te simți bine?

– Sunt doar obosită, răspunse ea.

Făcu o altă oală de cafea și bău destul de multă ca să rămână trează, deși ceilalți începeau să se pregătească de culcare. În sfârșit – așa cum sperase – nimeni nu mai era treaz și nu se mai foia, în afară de ea și de Sulean Moi, cvadra de pe Marte.

Marțiana o intimidă pe Lise, cu toate că semăna cu una dintre femeile bătrâne pe care le ajută la semafor să treacă strada. Își purta vârsta și distanța de la care venise ca pe o aură invizibilă. Era nevoie de o oarecare doză de curaj ca să i te alături lângă focul

pâlpâitor de tabără, unde lemnele arseseră lăsând în urmă adâncituri luminoase și cotloane înroșite.

– Nu te teme, spuse bătrâna.

Lise era uluită.

– Îmi citești gândurile?

– Doar expresia feței.

– De fapt, nu mi-e teamă.

Nu prea mult.

Sulean zâmbi, arătându-și dinții mărunți și albi.

– Mă gândeam c-ar trebui să-ți fie, în situația dumitale – dat fiind ceea ce trebuie să fi auzit despre mine. Știu ce povești circulă. Bătrâna marțiană neînduplecată, victima unor răni din copilărie. Se bătut cu degetul în țeastă. Presupusa mea autoritate morală. Povestea mea neobișnuită.

– Așa te vezi pe dumneata însăși?

– Nu, dar recunosc caricatura. Ai cheltuit o grămadă de timp și de energie căutându-mă, domnișoară Adams.

– Spune-mi Lise.

– Lise, atunci. Mai ai fotografia aia pe care-ai arătat-o peste tot?

– Nu.

O distrusese în satul minang, la îndemnul Diane.

– N-are importanță. Așadar, iată-ne aici. Nimeni nu trage cu urechea. Putem sta de vorbă.

– Când am început să te caut, n-am avut idee că...

– Că asta o să-mi facă necazuri? Sau că o să atragă atenția Securității Genomice? Nu-ți cere scuze. Știai ceea ce știai și n-aveai cum să iei în calcul ceea ce nu

știa. Vrei să-mi pui întrebări despre Robert Adams, să afli cum și de ce-a murit.

– Știi sigur că e mort?

– N-am fost martoră la uciderea lui, dar am stat de vorbă cu oameni care au văzut când a fost răpit și nu-mi pot imagina niciun alt deznodământ. Dacă ar fi putut să se întoarcă acasă, ar fi făcut-o. Îmi pare rău dacă par să vorbesc fără menajamente.

Fără menajamente, dar din ce în ce mai clar, se gândi Lise.

– Este adevărat c-a fost ridicat de Securitatea Genomică?

– De unul dintre așa-numitele lor Grupuri Executive de Acțiune.

– Și tot ei sunt pe urmele doctorului Dvali și ale comunității sale.

– Da.

– După cum i-ai urmărit și dumneata.

– Da. Din motive ușor diferite.

– Voiai să-l împiedici să-l creeze pe Isaac.

– Voiam să-l împiedic să facă un experiment de-o cruzime inutilă și, probabil, fără niciun folos pentru omenire.

– Securitatea Genomică nu avea aceleași intenții?

– Numai în relatările de presă. Crezi într-adevăr că organizațiile de genul Securității Genomice operează în limitele declarațiilor lor de politică? Dacă Securitatea Genomică ar putea face rost de procedură ar avea buncărele secrete pline de o mulțime de Isaaci conectați la diverse aparate, sub pază armată.

Lise scutură din cap, ordonându-și gândurile.

– Cum l-ai cunoscut pe tata?

– Prima persoană utilă întâlnită în Equatoria a fost Diane Dupree. Cvadrii tereștri n-au nicio ierarhie oficială, dar fiecare dintre comunitățile lor grăvitează în jurul câte unui om implicat în toate deciziile importante. Diane juca acest rol pe coasta Equatoriei. I-am spus de ce voiam să-l găsesc pe Dvali și ea mi-a dat numele mai multor persoane care mi-ar fi putut fi de folos – fără ca toți să fie cvadri. Doctorul Dvali era prieten cu tatăl tău. M-am împrietenit și eu cu el.

– Doctorul Dvali a spus că tata era demn de încredere.

– Tatăl dumitale avea o credință extraordinară în bunătatea omenească fundamentală. Fapt care nu lucra întotdeauna în folosul lui.

– Crezi că doctorul Dvali a profitat de el?

– Cred că el a avut nevoie de foarte mult timp până a ajuns să-l vadă pe doctorul Dvali așa cum e în realitate.

– Adică?

– Un om cu ambiții grandioase, de o profundă instabilitate și cu o conștiință primejdios de maleabilă. Tatăl tău ezita să dezvăluie cuiva, chiar și mie, planurile doctorului Dvali și locul unde se afla.

– Dar a făcut-o totuși?

– Odată ce am ajuns să ne cunoaștem. Am petrecut foarte mult timp discutând, mai întâi, despre cosmologie. Cred că asta era unica metodă a tatălui

tău de a evalua oamenii. Poți spune foarte multe despre un om, mi-a explicat la un moment dat, după felul în care se uită la stele.

– Dacă ți-a spus ceea ce știa, de ce n-ai reușit să-l găsești pe Dvali și să-l oprești?

– Pentru că doctorul Dvali a fost suficient de înțelept ca să-și schimbe planurile odată ce-a părăsit Port Magellan. Tatăl tău credea că Dvali și-a construit un complex în vestul îndepărtat, pe coasta Equatoriei – care e până și acum un ținut sălbatic, cu excepția câtorva sate de pescari. Asta mi-a spus mie și fără îndoială că le-a spus același lucru și agenților Securității Genomice, când a fost interogat.

– Dvali crede că tata a refuzat să vorbească – motiv pentru care l-au ucis.

– Sunt sigură c-a opus rezistență. Dar, având în vedere ceea ce știu despre metodele lor de interogare, mă îndoiesc că a rezistat până la capăt. Știu că te doare să auzi asta, Lise, și îmi pare rău, dar e adevărul. Tatăl tău mi-a spus ceea ce știa fiindcă era de părere că Dvali trebuia oprit și credea că eu aveam autoritatea de a interveni fără a apela la violență împotriva lui Dvali sau a comunității cvadriilor, în general. Dacă a dezvăluit aceste lucruri și Securității Genomice, atunci a făcut-o numai sub constrângere. Dar, Lise, n-a avut nicio importanță. Dvali nu era pe coasta de vest. N-a fost acolo nicio dată. Securitatea Genomică i-a pierdut urma, iar în momentul când am descoperit eu unde plecase de

fapt era prea târziu – trecuseră ani de zile. Isaac era un copil în viață. Nu putea fi readus în uter.

– Înțeleg.

În tăcerea care urmă, Lise desluși trosnetele focului mocnit.

– Lise, spuse Sulean Moi, cu blândețe. Eu mi-am pierdut părinții la o vârstă foarte fragedă. Presupun că ți-a povestit Diane. Mi-am pierdut părinții și, mai rău decât atât, am pierdut amintirea lor. E ca și cum n-ar fi existat niciodată.

– Îmi pare rău.

– Nu aștept compătimire. Ceea ce vreau să-ți spun este că, la o anumită vârstă, am fost preocupată să aflu totul despre ei – am aflat cine au fost, și cum au ajuns să locuiască în apropierea unui anumit fluviu înainte de revărsarea sa, și ce avertizări e posibil să fi luat sau nu în seamă. Cred că voiam să știu dacă trebuia să-i iubesc fiindcă încercaseră să mă salveze sau să-i urască fiindcă dăduseră greș. Am descoperit o mulțime de lucruri, în cea mai mare parte irelevante, inclusiv o serie de adevăruri dureroase despre viețile lor intime, dar singurul lucru *important* pe care l-am aflat a fost că nu aveau de ce să fie învinovați. A fost o consolare extrem de mărunță, dar era singura de care puteam avea vreodată parte și, într-un fel, a fost de-ajuns. Lise – tatăl tău nu poate fi învinuit pentru nimic.

– Mulțumesc, răspunse ea, cu voce răgușită.

– Și acum ar trebui să mergem la culcare, adăugă Sulean Moi, înainte de a răsări din nou soarele.

Lise dormi mai bine decât în multe alte nopți – cu toate că era într-un sac de dormit, pe teren accidentat, într-o pădure bizară –, dar nu o trezi soarele, ci mâna lui Turk pe umărul ei. Era încă întuneric, observă ea, somnoroasă.

– Trebuie să plecăm, spuse Turk. Grăbește-te, Lise.

– De ce...?

– În Port Magellan cade din nou cenușă, mai multă și mai densă, și-o să traverseze în curând munții. Trebuie s-ajungem într-un adăpost.

20

Isaac se trezi ca să vadă norii tălăzuind prin trecătorile din urma mașinii în mișcare, nori străpunși de particule luminoase, nori ca aceia din 34 august.

Dar o durere neașteptată îi tăie răsuflarea și ascunse totul.

Ceea ce simțea nu era pe de-a-ntregul durere, dar îi semăna într-o mare măsură, era o sensibilitate care făcea lumina și zgomotul insuportabile, de parcă tăișul scos din teacă al lumii i s-ar fi împlântat în țeastă.

Isaac își înțelegea propria unicitate. Știa că fusese creat într-o încercare de comunicare cu ipoteticii și știa că fusese o dezamăgire pentru adulții din jurul său. Mai știa și altele. Știa că vidul spațiului cosmic nu era pustiu: îl populau particule-fantomă, a căror

existență era prea scurtă ca să interacționeze cu universul lucrurilor tangibile; însă ipoteticii putea să manipuleze aceste particule efemere, folosindu-le ca să trimită și să primească informații. Tehnologia marțiană încorporată în Isaac îi acordase sistemul nervos la astfel de semnale, care nu se transformaseră niciodată în ceva asemănător cu linearitatea confortabilă a cuvintelor. În cea mai mare parte a timpului, avea senzația unei insistențe îndepărtate, inexprimabile. Uneori – acum – semăna mai degrabă a durere. Iar durerea era legată de apropierea norului de praf și cenușă. Lumea nevăzută se înălța într-un tumult invizibil, cu care rezonau mintea și trupul lui Isaac.

Era, în același timp, conștient că tocmai îl urcau pe bancheta din spate a mașinii, că mâini care nu îi aparțineau îi puneau centura de siguranță, conștientiza vocile și îngrijorarea mai vechilor și mai noilor săi prieteni. Se temeau pentru el. Și se temeau pentru ei înșiși. Era conștient că doctorul Dvali ordona să intre toată lumea în mașină, că se trânteau portierele, că se tura motorul. Și se bucura că nu doctorul Dvali îi susținea capul, mângâindu-l (era doamna Rebka), fiindcă doctorul Dvali nu-i mai plăcea, ajunsese aproape să-l urască, din motive pe care nu înțelegea.

Doamna Rebka nu era medic, dar își însușise cunoștințele elementare de medicină, aidoma celorlalți cvadri, și Lise o privi când îi dădea băiatului un

sedativ, înțepându-l în braț cu o seringă de modă veche. Isaac începu să respire mai adânc și țipetele lui se reduceră în cele din urmă la niște suspine.

Demarară. Farurile vehiculului tăiau coloane de lumină în cenușa căzătoare. Turk conducea, cu acordul cvadrilor, încercând să iasă dintre dealuri înainte ca drumurile să devină inutilizabile. Lise întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l ducă pe Isaac la un spital, dar doamna Rebka clătină din cap:

- La spital nu pot face nimic pentru el. Nimic pe care să nu-l putem face noi înșine.

Diane Dupree îl privea pe copil cu ochi mari, plini de neliniște. Și Sulean Moi se uita la el, dar expresia ei era mult mai impenetrabilă - Lisei i se părea o combinație între resemnare și groază.

Dar doamna Rebka era aceea care îl lăsase pe Isaac să-și sprijine capul de umărul ei, care îl liniștea cu un cuvânt sau cu o apăsare tăcută a mâinii când era deranjat de hurducăturile sau de zdrăngănitul mașinii. Îi netezea părul și îi tampona fruntea cu o bucată de pânză umedă. Sedativul îl adormi în curând.

Exista o întrebare evidentă, pe care Lise își dorea s-o pună încă de când intrase în complexul cvadrilor, și, fiindcă nimeni altcineva nu avea nimic de spus - iar zgomotul ștergătoarelor de parbriz care împrăștiau praful o înnebunea într-o oarecare măsură -, trase aer în piept și întrebă:

- Mama lui Isaac mai trăiește?

- Da, spuse doamna Rebka.

Lise se întoarce s-o privească.

– Dumneata ești?

– Da, eu sunt, veni răspunsul.

Ce vezi, Isaac?

Mult mai târziu, când se trezi din somnul în care îl adâncise injecția lor, băiatul cugetă asupra întrebării.

Doamna Rebka era cea care i-o pusese. El încercă să formuleze un răspuns înainte să revină durerea, să-i fure cuvintele. Dar era dificil, pentru că îi venea greu să vadă. Era conștient de existența vehiculului și a oamenilor din el, de cenușa care cădea dincolo de geamuri, dar totul părea vag și ireal. Încă nu se luminase de ziuă? Și mașina tocmai se oprea, așa că, înainte de a răspunde la întrebarea doamnei Rebka, puse el o alta:

– Unde suntem?

Îi răspunse bărbatul care se numea Turk Findley, aflat chiar în fața lui:

– Într-un orașelul numit Bustee. S-ar putea să rămânem aici o vreme.

Afară erau clădiri mici, vizibile prin praful ceșos. Le vedea destul de clar. Dar nu la ele se referise întrebarea doamnei Rebka.

– Isaac? Poți să mergi?

Da, putea, deocamdată, cu toate că efectul sedativului era pe trecute și tăișul lumii începea să verse din nou sânge. Coborî din mașină ținându-se cu o mână de brațul doamnei Rebka. Praful i se cernea peste față. Mirosea a ars. Doamna

Rebka îl conduse către cea mai apropiată dintre clădirile mărunte, care era aripa unui motel. Isaac îl auzi pe Turk spunând că închiriaseră ultima cameră disponibilă, pentru mai mulți bani decât făcea. În noaptea aceea se adăposteau mulți oameni în Bustee, adăugă Turk.

Pe urmă era înăuntru, pe un pat, întins pe spate, și aerul era mai puțin prăfos, dar încă mai mirosea urât, și doamna Rebka aduse o bucată de pânză curată și începu să-l tamponeze ușor, curățându-i fața.

– Isaac, spuse ea din nou, cu blândețe, la ce te uiți? Ce vezi?

Fiindcă el își tot întorcea capul într-o singură direcție – spre vest, bineînțeles – privind fix într-acolo.

Ce vedea?

– O lumină.

– Aici, în cameră?

Nu.

– La mare depărtare. Mai departe decât orizontul.

– Și o vezi de aici? Poți să vezi prin pereți?

El dădu din cap.

– Cum arată?

În mintea lui Isaac se îngrămădiră multe cuvinte, multe răspunsuri. Un foc într-un loc îndepărtat. O explozie. Răsărit de soare. Apus. Locul unde cad și ard stelele, în nerăbdarea lor de a trăi. Și acel lucru din adâncul pământului, care știe și care le urează bun venit.

Dar răspunse simplu și sincer:
– Nu știu.

Turk era singurul care mai fusese vreodată în Bustee. Numele, spuse el, deriva dintr-un cuvânt din limba hindi, care însemna „mahala“. Nu era o mahala, ci un orașel murdar de la marginea deșertului Rub al-Khali, de unde se aprovizionau călătorii care străbăteau extremitatea nordică a drumului către terenurile petrolifere și dinspre ele. Clădiri din blocuri de zgură, câteva case cu etaj, din lemn, un magazin care vindea manometre pentru cauciucuri, hărți și busole, creme de protecție contra soarelui, romane de duzină, telefoane de unică folosință. Trei stații de benzină și patru restaurante.

Lise nu putea vedea niciunul dintre acestea pe fe-reastra camerei de motel. Cenușa se cernea în perdele cenușii, urât mirositoare. Cablurile electrice căzuseră sau praful scurtcircuitase transformatoarele, presupuse ea, și reparațiile nu aveau să se facă prea repede, nu în ținutul acela, care nu reprezenta cine știe ce prioritate. Era un miracol că ajunseseră până acolo, chiar și în mașina lor mare, proiectată pentru orice teren și pentru orice vreme. Cineva de la recepția motelului bătu la ușă și le înmână niște lanterne, avertizându-i să nu folosească lumânări sau orice altă flacără deschisă. Dar cvadrii își aduseseră propriile lanterne, și oricum nu era nimic de văzut, în afară de pereții murdari și de cuverturile din petice. Lise păstră o lanternă la îndemână

ca să-și găsească drumul către baie când avea să simtă nevoia.

Băiatul Isaac dormea, acum doborât mai degrabă de oboseală decât de sedative, presupuse Lise. Adulții se strânseseră laolaltă, stând de vorbă. Doctorul Dvali făcea speculații despre căderea de cenușă, cu vocea lui elocventă, ușor modulată.

– S-ar putea să fie un eveniment ciclic. Există dovezi în rapoartele geologice – la asta s-a referit tatăl dumitale într-una dintre lucrările lui, domnișoară Adams, cu toate că n-a știut niciodată ce interpretare i s-ar fi putut da. StratURI foarte subțiri de cenușă, comprimate între roci, la intervale de circa zece mii de ani.

– Ce înseamnă asta, întrebă Turk, se întâmplă o dată la fiecare zece mii de ani? Cenușa îngroapă totul?

– Nu totul. Nu peste tot. Dovezile există mai ales în vestul îndepărtat.

– Stratul de cenușă n-ar trebui să fie destul de gros ca să lase astfel de urme?

– Gros, sau să persiste pentru o perioadă lungă de timp.

– Pentru că aceste clădiri nu sunt construite ca să susțină mai mult decât propria lor greutate.

Acoperișuri surpate, praful îngropând supraviețuitorii: un Pompei rece, se gândi Lise. Îți dădea fiori. Dar în minte îi veni un alt gând.

– Și Isaac, spuse ea – căderea de cenușă are vreo legătură cu ceea ce i se întâmplă?

Sulean Moi o privi cu tristețe.

– Bineînțeles, îi răspunse.

Isaac înțelegea cel mai bine în vise, când cunoașterea sosea în forme, în culori și texturi fără cuvinte.

În visele sale, planetele și speciile se iveau ca niște idei rătăcitoare, erau alungate sau atașate memoriei, evoluând așa cum evoluează gândurile. Minteia lui adormită lucra așa cum lucrează universul – cum ar fi putut fi altminteri?

În conștiința lui hoinară pătrundeau jumătăți de fraze. *Zece mii de ani*. Praful mai căzuse și înainte, cu zece mii de ani mai înainte și cu alți zece mii de ani înainte de asta. Construcții imense însămânțau spațiul cu reziduurile lor, alimentând procese ciclice, procese care se răsuceau și se tot răsuceau, ca niște diamante fațetate. Praful cădea în vest pentru că vestul îl chema, așa cum îl chema și pe Isaac. Planeta aceea nu era Pământul. Era mai bătrână, existase într-un univers mai bătrân, în interiorul ei trăiau creaturi străvechi. Creaturile viețuiau în interiorul ei: creaturi care nu erau conștiente, dar ascultau, pulsau și grăiau în ritmuri lente, milenare.

Le putea auzi vocile. Unele erau aproape de el. Mai aproape decât fuseseră vreodată.

Geamătul grinzilor și al căpriorilor chinuiți continuase după apusul soarelui și în decursul nopții – administrația trimisese o echipă care să curețe praful de pe acoperiș cu lopețile – dar căderea de

cenușă se rarefiase și, în zori, aerul se limpezise, căpătând o transparență nisipoasă. În ciuda eforturilor stăruitoare de a rămâne trează, Lise adormise încovrigată pe o saltea de burete, cu mirosul prafului în nări și cu transpirația brăzdându-i fața.

Fu ultima care se trezi. Deschise ochii și îi văzu pe cvadri în picioare, adunați în fața celor două ferestre ale camerei. Lumina care pătrundea prin geamuri era mai palidă decât strălucirea unei ploi de toamnă, dar era mai mult decât îndrăznise ea să spere în timp ce praful continua să cadă.

Se săltă în capul oaselor. Purta hainele din ziua precedentă, care își lăsaseră murdăria pe pielea ei, ca o crustă. Și în gâtlej. Turk o văzu mișcându-se și îi întinse o sticlă cu apă, iar ea bău lacomă, cu recunoștință.

- Cât e ceasul?

- În jur de opt.

Opt după calculul orelor lungi, equatoriene.

- Soarele e sus de ceva timp. Nu mai cade praf, dar încă se mai depune. În aer e o grămadă de pudră fină.

- Ce face Isaac?

- Oricum, nu mai țipă. Suntem în regulă... dar poate vrei să arunci o privire afară.

Doamna Rebka se retrase ca să-l supravegheze pe Isaac, lăsând-o pe Lise să-i ia locul la fereastră. Ea se uită afară fără tragere de inimă.

Dar acolo nu părea să fie nimic la care nu se așteptase. Doar un drum acoperit de dune de cenușă, același drum pe care se strecuraseră cu o zi înainte,

solicitându-și vehiculul până la limita rezistenței. Mașina era acolo unde o lăsaseră, cu un morman de cenușă în partea de unde bătea vântul. Anvelopele cu inserții de oțel erau încă umflate, la fel de mari precum cauciucurile vehiculelor industriale parcate dincolo de ea, în șiruri protectoare. Lumina zilei era palidă și grăunțoasă, dar putea zări tot drumul, până la stația de benzină și pe câteva sute de kilometri către sud. Nu se zărea niciun pieton, însă prin alte ferestre priveau alte chipuri. Nimic nu se mișca.

Ba nu... nu era tocmai adevărat.

Se mișca *praful*.

În afara curții, în pustietatea cenușie a drumului, ceva ca un vârtej prinse să se contureze sub ochii ei. O porțiune a cenușii, de dimensiunea unei mese de sufragerie, începu să se învârtască încet, în sensul acelor de ceas.

– Ce e asta?

Îi răspunse doctorul Dvali, care stătea alături de Turk:

– Privește.

Turk îi puse mâna pe umăr și ea își ridică mâna dreaptă, acoperindu-i-o. Cenușa prinse să se rotească mai repede, se adânci în centrul vortexului, încetini din nou. Lisei nu-i plăcea ce vedea. Părea nefiresc, amenințător, sau poate nu era decât o vibrație captată de la ceilalți; știau la ce să se aștepte, nu vedeau pentru prima oară așa ceva. Indiferent ce-o fi fost.

Pe urmă praful explodă – ca un gheizer, se gândi Lise. Azvârli în aer o dâră de trei metri înălțime. Ea icni și se retrase cu un pas, fără să vrea.

Praful care țâșnise se transformă într-o coadă de cocoș în bătaia vântului, pierind în cele din urmă în miasma generală din aer, dar, pe măsură ce dispărea, devenea evident că gheizerul lăsase ceva în urmă... ceva strălucitor.

Semăna cu o floare. O floare rubinie, se minună Lise, cu tulpina netedă și cu o textură care o duse cu gândul la pielea unui nou-născut. Tulpina și corola aveau aceeași nuanță de roșu profund, hipnotic.

– Până acum n-a mai apărut niciuna atât de aproape, spuse Turk.

Floarea – un cuvânt spre care se îndreptară implicit gândurile ei frenetice, fiindcă arăta *într-adevăr* ca o floare, tulpina imensă, coroana de petale, și Lise își dădu seama că se gândea la florile-soarelui din grădina mamei ei din California, care erau cam tot atât de înalte când li se coceau semințele – începu să se arcuiască și să se răsucescă, rotindu-și corola convexă după o melodie sincopată, pe care ei n-o puteau auzi.

– Sunt *mai multe*? întrebă ea.

– Au fost.

– Unde? Ce s-a întâmplat cu ele?

– Așteaptă, răspunse Turk.

Floarea își întoarse corola spre hotel. Lise își înăbuși un alt icnet scurt, pentru că în mijlocul petalelor era ceva care aducea cu un ochi. Era rotund,

scânteietor, umed, și avea un soi de pupilă, neagră ca obsidianul. Preț de o clipă cumplită, păru să se uite drept la ea.

– Așa era pe Marte? o întrebă doctorul Dvali pe Sulean Moi.

– Marte e la o distanță de nenumărați ani-lumină. Aici, unde ne aflăm acum, ipoteticii sunt activi de mult mai multă vreme. Lucrurile care creșteau pe Marte erau mult mai puțin vivace, arătau altfel. Dar, în caz că întrebi dacă fenomenul era similar, atunci răspunsul e da, probabil că da.

Floarea-soarelui cu ochi se opri brusc. Bustee, orașelul inundat de cenușă, era cufundat în neclin-tire și tăcere, de parcă și-ar fi ținut răsuflarea.

Apoi, spre groaza Lisei, în praf se stârni o altă mișcare, râuri umflate și trombe de cenușă convergând către floare. Ceva – mai multe ceva-uri – săriră pe tulpină cu o viteză înspăimântătoare. Se mișcau fără încetare și ea nu reuși să-și facă decât o impresie vagă asupra naturii lor, creaturi asemănătoare crabilor, verzi ca marea, cu multe picioare, iar ceea ce voiau de la floarea-soarelui era...

O mâncau.

O mușcară de tulpină până când floarea care se zvârcolea se răsturnă; apoi ajunseră grămadă peste ea, precum piranha pe un hoit, și, când agitația maniacală cu care o devorau se încheie, dispărură, sau redeveniră inerte, camuflate sub cenușa căzută.

În urma lor nu rămase nimic. Nici cea mai neînsemnată dovadă.

- Åsta, spuse doctorul Dvali, e motivul pentru care ezităm să ieșim din cameră.

21

Turk își petrecu restul dimineții la fereastră, catalogând varietățile de viață distincte care țâșneau din praf. Cunoaște-ți dușmanul, se gândi. Lise stătu alături de el în cea mai mare parte a timpului, punându-i întrebări succinte, dar pertinente, despre ceea ce văzuse înainte de a se trezi ea. Doctorul Dvali deschisese micul lor receptor telecom fără fir și aduna rapoartele sporadice din Port Magellan, o activitate utilă, după părerea lui Turk, dar ceilalți cvadri nu făceau nimic altceva în afară de a sta de vorbă. Era unul dintre rateurile cvadrilor, decise Turk. Poate c-or fi fost înțelepți din când în când. Dar erau incurabil de vorbăreți.

În clipa aceea o sâcâiau pe femeia de pe Marte, Sulean Moi, care părea să știe mai multe decât ceilalți despre căderea de cenușă, dar n-o trăgea inima să le dezvăluie. Doamna Rebka era deosebit de insistentă.

- Tabuurile tale n-au nicio importanță aici. Avem nevoie de toate informațiile pe care le putem obține. Ne-o datorezi.... i-o datorezi băiatului, cel puțin.

Oricât de temperat ar fi sunat, după standardele cvadrilor era aproape o bătaie cu pumnii.

Marțiana, îmbrăcată în pantaloni prea mari, care o făceau să pară un soi de specialist incredibil de costeliv de pe o platformă petrolieră, stătea pe podea, strângându-și genunchii la piept.

– Dacă ai vreo întrebare, pune-o, făcu ea, ursuză.

– Spuneai că, pe Marte, căderea de cenușă a dat naștere unor forme stranii de, de...

– De viață, doamnă Rebka. Spune-le pe nume. De ce nu?

– Forme de viață ca acelea pe care le vedem afară?

– Nu recunosc nici florile, nici prădătorii care le devorează. În sensul ăsta nu există nicio asemănare. Dar era de așteptat. O pădure de la ecuator nu seamănă cu o pădure din Finlanda. Însă amândouă sunt păduri.

– Atunci, scopul tuturor acestora, spuse doamna Rebka.

– Îi studiez pe ipotetici încă din copilărie și am ascultat o mulțime de speculații bazate pe informații de nivel înalt, dar încă nu pot ghici „scopul” tuturor acestora. Căderile de cenușă marțiene sunt evenimente izolate. Viața pe care o creează e vegetativă, întotdeauna efemeră, instabilă pe termen lung. Ce concluzii putem trage din astfel de exemple disparate? Foarte puține. Ezită, încruntându-se. Indiferent ce altceva or fi fiind, ipoteticii nu sunt, cu siguranță, entități distincte, ci o îmbinare a enorm de multe procese interconectate. Cu alte cuvinte, sunt un sistem ecologic. Manifestările astea fie joacă un rol explicit în evoluția lui, fie sunt o consecință

nedorită. Nu cred că reprezintă un soi de strategie elaborată de o conștiință elevată.

– Da, făcu doamna Rebka, cu nerăbdare, dar, dacă poporul tău înțelege destul de multe ca să includă tehnologia ipoteticilor în ființele umane...

– Și voi dețineți procedeul ăsta.

Sulean Moi se uită drept la Isaac.

– Pentru că ne-a fost oferit de Wun Ngo Wen.

– Munca noastră, pe Marte, a fost întotdeauna pur pragmatică. Am putut să cultivăm mostre din căderea de cenușă, studiindu-le abilitatea de a interacționa cu proteinele umane, la nivel celular. Secolele de astfel de observații au dus la o anumită intuiție a modului în care ar putea fi manipulată biologia umană.

– Dar ați creat ceea ce recunoști că este o tehnologie specifică ipoteticilor.

– Tehnologie sau biologie – în cazul ăsta nu sunt sigură că deosebirea dintre ele are vreun sens. Da, am făcut culturi de viață străină, sau de tehnologie, dacă preferi cuvântul ăsta, la nivel microscopic. Crește, se reproduce și moare, motiv pentru care am putut selecta și manipula anumiți descendenți, pentru a obține anumite trăsături. În cursul unui foarte mare număr de ani, am creat și modificat culturi care amplifică longevitatea ființelor umane. Și ne-am ocupat, totodată, de alte direcții de germinare. Una dintre cele mai radicale este tratamentul pe care i l-ați aplicat lui Isaac, când încă se mai afla în uter. În uterul *tău*, doamnă Rebka.

Doamna Rebka roși.

Turk înțelegea semnificația discuției lor și bănuia că era importantă, dar de o importanță ridicol de îndepărtată într-un moment când problemele reale deveneau tot mai acute, ajungând atât de aproape. De fapt, chiar dincolo de ușă. Erau în siguranță dacă ieșeau afară? Aceasta era întrebarea la care e necesar să răspundă. Pentru că, mai curând sau mai târziu, aveau să fie nevoiți să părăsească încăperea. Căci, în privința mâncării, proviziile lor erau foarte sărăcăcioase.

Îl rugă pe doctorul Dvali să-i împrumute micul său radio și își îndesă căștile în urechi, ecranând vocile cvadrilor mereu nemulțumiți și făcând să se audă altele.

Transmisia disponibilă era o emisiune difuzată în bandă îngustă din Port Magellan, cu doi indivizi de la un post local citind sfaturi ale Națiunilor Unite și rapoarte actualizate. Căderea de cenușă nu fusese decât cu foarte puțin mai rea decât prima, cel puțin în privința greutateii stratului depus și a duratei. În sudul orașului se prăbușiseră câteva acoperișuri. Majoritatea drumurilor erau pe moment impracticabile. Persoanele cu probleme respiratorii se îmbolnăviseră ca urmare a inhalării prafului, până și cei sănătoși scui-pau reziduuri cenușii, dar nu de asta se temea toată lumea. Erau îngroziți de lucrurile stranii care creșteau din cenușă. Crainicii le numeau „excreșcențe” și anunțau că apăreau la întâmplare prin oraș, dar mai ales acolo unde stratul

de cenușă era gros sau unde fusese troienită de vânt. Cu alte cuvinte, se iveau din praf ca răsadurile din mulci. Cu toate că supraviețuiau extrem de puțin și erau „reabsorbite“ cu repeziciune de mediul înconjurător, câteva dintre ele – „asemănătoare cu copacii sau cu niște ciuperci gigantice“ – erupseseră ajungând la înălțimi impresionante.

Relatările aveau ceva de vis (sau de coșmar). Un „cilindru roz“, lung de cincisprezece metri, bloca traficul într-o intersecție din centru. „Un obiect descris de martorii oculari drept un balon imens, cu ghimpi, ca o bucată de coral“, încolțise pe acoperișul consulatului chinez. Rapoartele despre forme mici, mobile, își așteptau confirmarea oficială.

Oricât de îngrozitoare ar fi părut, manifestările nu erau periculoase decât dacă te aflai într-un loc nepotrivit la momentul nepotrivit – de exemplu, dacă una dintre ele cădea peste tine. Cu toate acestea, oamenii erau sfătuiți să rămână în casă și să țină ferestrele închise. Căderea de cenușă încetase, vântul dinspre mare împrăstia particulele cele mai ușoare, iar echipele de lucru erau pregătite să spele din nou străzile cu furtunuri (cu „excrescențe“ cu tot, presupuse Turk) imediat ce acest lucru avea să fie posibil.

Cu excepția cazului în care fenomenul începea să se repete periodic, metropola avea să-și revină. Numai că se afla de cealaltă parte a lanțului de munți străbătut de câteva trecători în prezent de nefolosit și, aidoma tuturor orașelor din tablă și carton asfaltat

de pe marginea drumului, Bustee depindea de coastă pentru aprovizionare. În cât timp aveau să fie curățate trecătorile? În minimum câteva săptămâni, presupuse Turk. Precedenta cădere de cenușă afectase puternic aceste orașe, însă cea de acum era și mai rea, mult mai abundentă pe plan local, iar acele forme extrem de bizare de viață vegetală (sau ce altceva or fi fost) aveau să stânjenească fără doar și poate activitățile necesare pentru a repune comerțul pe roate. Ca urmare, hrana avea să se împuțineze; dar apa? Nu putea spune cu certitudine cum erau aprovizionate așezările din deșert. Deschideai robinetul, dar unde se afla rezervorul? Sus, pe dealuri? Apa mai era potabilă și avea să se mențină astfel?

Cel puțin în mașină aveau mâncare și apă îmbuteliată, suficientă ca să le ajungă o vreme. Ceea ce nu-i plăcea lui Turk era faptul că vehiculul se afla afară, în parcare motelului, unde unii ar fi putut fi tentați să pătrundă cu forța și să se servească din acea bogăție. Însă cel puțin asta era o dificultate pe care o putea înfrunta. Se ridică în picioare.

– Mă duc afară.

Ceilalți se întoarseră spre el cu priviri uluite.

– Ce tot spui? Întrebă Dvali.

Îi lămurii cum stăteau lucrurile cu mâncarea.

– Chiar dacă nimănui altcuiva nu îi e foame, mie îmi este.

– E posibil să fie riscant, spuse Dvali.

Turk mai văzuse doi oameni pe stradă, cu baste legate peste gură. Unul dintre ei se afla la nici

cinci metri de o „formă de viață“ care țâșnise din praf, dar nici floarea nu interacționase cu omul, nici omul nu dăduse semne că ar fi fost cât de cât tentat să intre în contact cu floarea. Ceea ce corespundea cu știrile din Port Magellan.

- Doar până la mașină și înapoi. Dar aş vrea să stea cineva în uşă, cu ochii pe mine, şi îmi trebuie ceva pe care să-l folosesc drept mască.

Spre uşurarea lui, nu urmă nicio dezbatere. Doctorul Dvali se folosi de un briceag ca să taie colţul unui cearşaf, pe care Turk şi-l legă peste nas şi peste gură. Luă cardul de deschidere a maşinii de la doamna Rebka, iar Lise se oferă să stea în uşă.

- Să nu rămâi mai mult decât e necesar, spuse ea.
- Nu-ţi face griji, o linişti el.

Cerul era albastru, părând ca de cretă din cauza cenuşii care îi dădea aerului un gust acid, de sulf. Fără a mai spune ce le făcea plămânilor. Dacă aerul conţinea spori de natură extraplanetară – ceea ce păreau să sugereze toate discuţiile –, aceştia nu încolţeau oare în umezeala din interiorul organismului uman? Însă nu păreau să aibă nevoie de prea multă umezeală, se gândi Turk, dacă puteau creşte pe străzile pavate ale unui oraş din deşert, în septembrie, o lună secetoasă. În orice caz, nu se raportase niciun deces provocat numai şi numai de cenuşă. Se scutură de astfel de griji şi se strădui să se concentreze asupra acţiunii sale din prezent.

Se simți singur imediat ce ieși afară. Parcarea motelului era o semilună pavată, cu o fântână goală, din ceramică, în centru. Dincolo de ea se afla strada principală, de fapt doar o porțiune din Autostrada 7, care ducea spre Rub al-Khali. Vizavi se întindea un șir de magazine din cărămidă, cu câte un singur etaj. Toate erau acoperite de cenușă, cu geamurile împodobite de praful care făcea neinteligibile indicatoarele rutiere și firmele. Liniștea era neștirbită.

Vehiculul cvadrilor, ușor de recunoscut după forma de cutie și după jantele din oțel de arc, era parcat în stânga lui Turk, la vreo zece metri distanță. El rămase locului o clipă, uitându-se peste umăr la Lise, care ținea ușa crăpată. Îi făcu un mic semn din mână și ea dădu din cap. Nu era niciun pericol. Drum liber.

Înaintă cu pași mari, bine chibzuiți, încercând să nu răscolească prea mult praful. Pantofii lui presau cenușa adusă de vânt, lăsând în urmă, sub norii de cretă, amprente cu detalii fin conturate.

Ajunse la mașină fără niciun incident, simțindu-se doar ușor descurajat de distanța pe care o pusese între el însuși și încăperea unde îl aștepta Lise. Își folosi antebrațul ca să îndepărteze stratul de cenușă din partea din spate a vehiculului, de pe portbagajul unde erau depozitate alimentele. Scoase din buzunar cardul de acces al doctorului Dvali și îl introduse în fanta de siguranță. În jurul mâinilor lui se înălțară fuioare de praf.

Se opri și săltă bucata de pânză care îi acoperea gura atât cât era necesar ca să poată scuipa. Saliva căzu, fără nicio eleganță, pe trotuarul acoperit de cenușă, iar o parte din el se așteptă să se înalțe ceva de dedesubt, ca un pește avântându-se după momeală, și s-o înșface.

Deschise ușa portbagajului și alese o geantă frigorifică cu apă îmbuteliată și o cutie de carton plină cu conserve – genul de lucruri pe care le poți mânca fără să le gătești, dacă ești nevoit – asta, plus câteva pachete cu pâine nedospită, fiind tot ce putea căra. Suficient deocamdată. Sau s-ar fi putut urca în mașină, aducând-o mai aproape de cameră; însă ar fi blocat drumul prin curte, atrăgând, poate, o atenție nedorită...

– Turk!

Lise, din prag. Se uită spre ea. Ușa era larg deschisă și ea se apleca înainte, cu părul încadrându-i fața. Arăta ceva, cu o insistență evidentă:

– Turk! *Pe stradă...*

El zări imediat obiectul.

Nu arăta amenințător. Indiferent ce-o fi fost. De fapt, părea să nu fie nimic mai mult decât o bucată de hârtie, sau o coală de plastic, purtată de o rafală de vânt, fâlfâind la înălțimea capului, deasupra dunelor de praf așternute lângă restaurant, pe autostradă. Flutura, dar nu se putea spune cu adevărat că zbura, nu cu o țintă, așa cum zboară păsările.

Dar nu era o coală de hârtie, era ceva mai straniu. Cu centrul de un albastru sticlos, cu cele patru

extremități roșii. Și, cu toate că se deplasa cu stângăcie în aer, părea să se miște după un plan, alunecând prin mijlocul drumului.

Pe urmă păru să ezite, cu cele patru vârfuri de aripă agitându-se la unison ca să se înalțe cu vreo doi metri mai sus. Când se deplasă din nou, o porni într-o altă direcție.

Către Turk.

– Pleacă dracului de-acolo! țipa Lise.

Se spunea că lucrurile alea nu erau periculoase. Turk speră că era adevărat. Lăsa să cadă totul, în afară de cutia de carton cu conserve, și o rupse la fugă. La jumătatea drumului către ușa se uită peste umăr. Obiectul fâlfâitor ajunsese chiar în spatele lui, la un metru în dreapta – mult prea aproape. Lăsa să cadă și cutia și sprintă cu toată puterea.

Obiectul era mai mare decât păruse de la distanță. Și mai zgomotos: suna ca un cearșaf întins să se usuce în bătaia furtunii. Nu știa dacă-i putea face vreun rău, dar era foarte clar că îi trezise *interesul*. Alerga și, fiindcă adâncimea cenușii era de cincisprezece centimetri, pe alocuri chiar mai mare, părea să alerge pe nisipul unei plaje. Sau într-un coșmar.

Lise deschise larg ușa.

Cu coada ochiului, Turc zări în curând obiectul fâlfâitor izbind aerul ca un piston. Nu mai era nevoie decât de un viraj la dreapta ca să cadă asupra lui. Dar acesta își menținea cursul lipsit de țință,

înaintând paralel cu el, ca și cum s-ar fi luat la întrecere. La întrecere...

Către ușa deschisă.

Încetini. Coala fâlfâitoare răpăi pe lângă el.

- Turk!

Lise continua să stea în ușă. El își rupse pânza de pe gură și inspiră adânc; o mișcare greșită, fiindcă gâtul i se înfundă instantaneu.

- Închide-o, cârâi, dar nu reuși să se facă auzit de Lise.

Se înecă și scui pă.

- Ușa, fir-ar să fie, închide dracului ușa aia!

Indiferent dacă îl auzise sau nu, Lise înțelese pericolul. Se retrase cu un pas, căutând în același timp să apuce mânerul ușii, nu-l nimeri, se împiedică și căzu. Obiectul fâlfâitor, acum mișcându-se prin aer fără stângăcie, se îndreptă direct spre ea, de parcă s-ar fi ghidat după raza unui laser. Turk o luă din nou la fugă, dar era la o distanță prea mare.

Ea se ridică pe jumătate, legănându-se sprijinită într-un cot, cu ochii dilatați, și Turk simți un junghi de spaimă sub coaste, ca un ghimpe în inimă. Lise își înălță un braț ca să respingă obiectul. Dar acesta o ignoră, așa cum îl ignorase pe Turk. Alunecă pe lângă ea, pătrunzând în încăpere.

Turk nu avu cum să vadă ce se întâmplă apoi. Auzi un țipăt înăbușit și apoi vocea doamnei Rebka, într-un urlet plin de durere, cu atât mai șocant cu cât venea de la un cvadru. Striga numele lui Isaac.

22

Lise stătea uluită pe podea, neștiind exact ce se întâmplase. Obiectul, obiectul zburător, obiectul despre care crezuse că era gata să-l atace pe Turk, intrase în cameră. Preț de o singură clipă de uimire îi auzi zgomotul reducându-se la o fâlfâire umedă. Pe urmă încetă cu totul și doamna Rebka începu să țipe.

Lise se strădui să se ridice în picioare.

– Închide ușa! răzni doctorul Dvali.

Ba nu. Nu încă. Îl așteptă de Turk, care intră în grabă, odată cu un nor de praf. Ea trânti apoi ușa, uitându-se îngrijorată în jur, după creatura zburătoare. Era o idioțenie, dar se gândea la vara în care părinții ei o duseseră în vacanță într-o cabană din munții Adirondack; într-o noapte, un liliac intrase pe coș, fâlfâind din aripi pe întuneric și îngrozind-o. Cu o claritate supranaturală, își reaminti ce simțise gândindu-se că în orice clipă i s-ar fi putut încurca în păr ceva viu, foarte cald, începând s-o muște.

Dar realizează că obiectul fâlfâitor aterizase deja.

Cvadrii se adunaseră în jurul patului pe care era întins Isaac, pentru că...

Pentru că acea creatură zburătoare se oprise *pe fața băiatului*.

Copilul îngrozit își întorsese capul către pernă. Animalul, sau creatura, sau indiferent ce-o fi fost sau cum ar fi trebuit să i se spună, îi acoperise

obrazul stâng, ca o catapasmă cărnoasă și roșie. Un colț i se încâlcise în părul de deasupra tâmpiei, în timp ce altul îi acoperea gâtul și umărul. Gura și nasul lui Isaac rămăseseră libere, cu toate că trupul rece ca gheața al creaturii i se lipise de buza tremurătoare de sus. Ochiul stâng i se zărea nedeslușit prin masa translucidă a obiectului. Celălalt ochi era larg deschis.

Doamna Rebka striga întruna numele băiatului. Se întinse să îndepărteze creatura, dar doctorul Dvali o prinse de mâini.

– N-o atinge, Anna, spuse el.

Anna. Numele doamnei Rebka era Anna. O fracțiune stupid de calmă a minții Lisei înregistră asta. *Anna Rebka*, femeia care era și mama copilului.

– Trebuie s-o luăm de pe el!

– S-o apucăm cu ceva, zise Dvali. Cu mânuși, cu un băț, cu o bucată de hârtie...

Turk smulse fața de pernă de pe una dintre pernele nefolosite și și-o înfășură în jurul mâinii drepte.

Era ciudat, se gândi Lise, că obiectul zburător îl ignorase pe Turk pe stradă și că, din același punct de vedere, îi ignorase pe ea și pe ceilalți adulți, cu toții ținte ușoare, dar se așezase fără ezitare peste Isaac. Faptul avea vreo semnificație? Indiferent ce-o fi fost de fapt – și ea nu se îndoia că răsărise din cenușă, aidoma florii cu ochi sau a oștirii de obiecte de carnaval despre care vorbeau știrile din Port Magellan –, era oare posibil să-l fi ales pe Isaac?

Ceilalți se retraseră de lângă pat când Turk își întinse mâna înfășurată spre creatură. Însă se întâmplă un alt lucru ciudat:

Obiectul zburător dispăru.

– Ce naiba? făcu Turk.

Isaac icni și se săltă brusc, își duse mâna la față și simți pielea proaspăt eliberată.

Lise clipi și încercă să rederuleze amintirea în fața ochilor minții. Obiectul fâlfâitor se dizolvase – sau cel puțin așa lăsase impresia. Se lichefiase într-o clipă și se evaporase. Sau, ba nu, se *prelinse*, ca o băltoacă suptă de pământul jilav. Nu lăsase în urmă nici măcar o dâră de abur. Era ca și cum s-ar fi scurs direct în carnea lui Isaac.

Dădu deoparte gândul supărător.

Doamna Rebka se îndesă pe lângă Turk și-și întinse mâinile spre băiat – căzu pe pat, alături de el, și îl luă în brațe. Cu respirația încă întretăiată, Isaac își îndoi trupul, sprijinindu-se de ea, și își lăsă capul pe umărul ei. Începu să plângă cu sughițuri.

Când deveni evident că n-avea să se mai întâmple nimic altceva – sau cel puțin nicio monstruozi-tate –, Dvali le ceru celorlalți să se îndepărteze.

– Lăsați-le puțin loc.

Lise se retrase și îl prinse pe Turk de mână. Mâna lui era transpirată și plină de praf, dar nemăsurat de liniștitoare. Ea nu putea ghici ce fuseseră cele abia întâmplate, dar urmarea era pe deplin inteligibilă: o mamă își liniștea copilul foarte speriat.

Lise văzu pentru prima oară în doamna Rebka ceva mai mult decât o cvadră stranie, rezervată când era vorba de propriile emoții. Cel puțin pentru ea, Isaac nu era un experiment biologic. Era fiul ei.

– Ce naiba, repetă Turk. Puștiul e teafăr?

Asta rămânea de văzut. Sulean Moi și Diane Dupree se închiseră în mica nișă care era bucătăria camerei de hotel, discutând cu aprindere, dar cu voce scăzută. Doctorul Dvali o privea pe doamna Rebka de la o distanță prudentă. Respirația lui Isaac începu să se liniștească. În cele din urmă se îndepărtă de doamna Rebka și privi în jur. Ochii lui ciudați, cu pistrui aurii, erau mari și umezi, și sughiță de două ori.

Diane Dupree își încheie conferința cu marțiana.

– Dă-mi voie să-l consult, spuse ea.

Dintre toate persoanele din încăpere, ea se apropia cel mai mult de definiția dată unui doctor, așa că doamna Rebka o lăsă, ezitând, să se așeze lângă băiat, căruia îi luă pulsul și îi lovi ritmic pieptul, lucruri pe care le făcea, bănuie Lise, mai mult ca să-l liniștească decât ca să-i pună un diagnostic. Îi examinează într-adevăr cu atenție obrazul stâng și fruntea, locurile atinse de creatură, dar nu exista nicio spumeală și nicio iritație evidentă. În final se uită în ochii copilului – ochii aceia stranii – și păru să nu zărească nimic ieșit din comun.

Isaac își adună destul curaj ca să-i pună o întrebare:

– Sunteți medic?

– Nu sunt decât infirmieră. Spune-mi Diane.

– Sunt sănătos, Diane?

– Mie-mi pari sănătos.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu știu. În prezent se întâmplă o mulțime de lucruri ciudate. A fost doar unul dintre ele. Cum te simți?

Băiatul se întrerupse, de parcă ar fi făcut un inventar.

– Mai bine, spuse, în cele din urmă.

– Nu ești speriat?

– Nu. Ei. Nu chiar atât de tare.

De fapt, vorbea mult mai coerent decât în ultimele două zile.

– Pot să-ți pun o întrebare?

Băiatul dădu din cap, încuviințând.

– Azi-noapte ai spus că poți vedea prin pereți. Ai spus că exista o lumină pe care n-o zăreai decât tu. O mai vezi și acum?

El dădu din cap încă o dată.

– Unde? Poți să-mi arăți în ce direcție?

Isaac o făcu, ezitând.

– Turk, spuse Diane. Ai la tine busola?

Turk purta în buzunar o busolă, într-o cutie de alamă – refuzase s-o abandoneze în satul minang, spre marea supărare a lui *Ibu* Diane. O scoase și o așeză de-a lungul brațului lui Isaac, urmărind direcția arătătorului lui întins.

– Nu e nimic nou, spuse nerăbdătoare doamna Rebka. Arată întotdeauna într-acolo. Spre vest, cu o ușoară deviere către nord.

- Acum e drept spre vest. Dacă deviază în vreo direcție, atunci tinde către sud. Turk își ridică privirea și văzu expresiile celorlalți. De ce? Are vreo importanță?

Pe la jumătatea după-amiezii, strada arăta aproape normal. În ultimele două ore, din cenușa căzută nu mai crescuse nimic. Praful se mai învolbura din când în când, dar cauza ar fi putut fi vântul - se stârnise și sufla în rafale, înnegurând aerul, stivind brazde cenușii alături de suprafețele verticale și uneori chiar dezgolind câte un loc din care îndepărta cenușa.

Numai câteva excrescențe bizare rezistară până în dimineața următoare. Așa cum se întâmplase cu floarea cu ochi și corola ei, cele mai multe erau atacate (*mâncate*, își spuse Lise, cuvântul ăsta putea fi folosit la fel de bine) de entități mai mici și mai mobile, care se estompau apoi și dispăreau. Unele dintre cele mai mari excrescențe rămăseseră mai mult sau mai puțin intacte. Văzuse un soi de ciulini viu colorați, purtați de vânt de-a lungul străzii, evident coji care adăpostiseră ceva ce își pierduse viața. Iar de una dintre clădirile de vizavi de motel atârna o rețea de țevi subțiri și albe, sfărâmicioase, acoperind indicatorul pe care scria COMPONENTE AUTO, dar care nu se mai putea citi sub împletitura în culori spălăcite.

Calmul relativ scoase oamenii din ascunzători. Câteva vehicule cu pneuri mari zăngăniră prin

preajmă, reușind mai mult sau mai puțin să îndepărteze praful căzut. Administratorul hotelului bătu la ușa și întrebă dacă toată lumea era în regulă – văzuse o mică parte a dramei de dimineață. Turk îi spuse că se simțeau foarte bine și chiar se aventură din nou afară (cu ușa bine închisă în urma lui și cu Lise la fereastră, ascunzându-și neliniștea), întorcându-se cu destul de multe alimente ca să le ajungă două zile.

Doamna Rebka veghea în continuare asupra lui Isaac, care era vioi și nu părea chinuit de vreo suferință evidentă. Acum stătea în capul oaselor, cu fața către peretele dinspre vest al încăperii, de parcă s-ar fi rugat către o Mecca inversată. Comportamentul lui nu era o noutate, înțelese Lise, dar era totuși extrem de straniu. Când doamna Rebka făcu o pauză, ducându-se la baie, Lise se apropie de patul băiatului și se așeză lângă el.

Îl salută. Copilul îi aruncă o scurtă privire, apoi se întoarse din nou către perete.

– Ce e acolo, Isaac? întrebă ea.

– Trăiește sub pământ, răspunse băiatul.

Lise își stăpâni un tremur și se retrase.

Turk și doctorul Dvali discutau uitându-se pe o hartă.

Era o hartă pliantă standard, reprezentând topografia și drumurile răzlețe din regiunea Equatoriei aflată la vest de munți. Lise se uită peste umărul lui Turk, care trasa linii cu un stilou și o riglă.

– Despre ce e vorba?

- Facem o triangulație.

- Ce triangulați?

Doctorul Dvali îi arată un punct de pe hartă, cu răbdare într-o foarte mică măsură prefăcută.

- Åsta e complexul unde ne-am întâlnit, domnișoară Adams. Am plecat de acolo și am călătorit spre nord peste trei sute de kilometri - până aici.

Un punct minuscul marca *Bustee*.

- Acolo, în complex, obsesia lui Isaac se îndrepta către un punct cardinal anume, și am trasat direcția.

O linie lungă. Spre vest.

- Însă aici, unde ne aflăm acum, se pare că simțul lui de orientare a suferit o modificare ușoară.

O altă linie lungă, nu tocmai paralelă cu prima. Amândouă se îndreptau către imensitatea de culoarea chihlimbarie ce reprezenta deșertul, pătrunzând adânc dincolo de hotarele concesiunilor internaționale de extragere a minereurilor. Se intersectau în Rub al-Khali, platoul acoperit de nisip din sfertul vestic al Equatoriei.

- Într-acolo arată?

- Într-acolo a arătat toată vara - cu mai multă disperare în ultimele câteva săptămâni.

- Și ce este? Ce e acolo?

- Din câte știu eu, nimic. Acolo nu e nimic.

- Dar acolo vrea el să meargă.

- Da.

Doctorul Dvali se uită dincolo de Lise, către cele trei cvadre.

- Și acolo îl vom duce.

Femeile nu răspunseră, mulțumindu-se să-l fixeze cu ochi mari.

Doamna Rebka fu aceea care dădu într-un târziu din cap, fără tragere de inimă, exprimându-și aprobarea.

În noaptea aceea, Lise nu reuși să adoarmă. Se zvârcoli pe salteaua ei, ascultând sunetele scoase de ceilalți. Indiferent ce altceva o fi lecuit tratamentul care te transforma în cvadru, nu te vindeca de sforăit. Și, cu toate astea, toți dormeau. Iar ea nu putea.

În cele din urmă, când trecuse cu mult de miezul nopții, se sculă, trecu peste trupurile cufundate în somn ale celorlalți în drumul ei spre baie și își împrășcă fața cu apă caldută. În loc să se întoarcă în pat, se duse lângă fereastră, unde Turk stătea pe un scaun, făcând de pază peste noapte.

- Nu pot să dorm, șopti ea.

Turk fixa cu privirea strada de dincolo de geamuri, un pustiu fantomatic în lumina estompată de praf a lunii. Exploziile bizare ale cenușii nu dădeau semne că ar fi putut să reînceapă.

- Vrei să stăm de vorbă? Întrebă el, într-un târziu.

- Nu vreau să trezim pe cineva.

- Vino afară, în mașină.

Turk și doctorul Dvali aduseseră mașina mai aproape de cameră, unde era mai ușor de supravegheat.

- Putem sta acolo o vreme. Acum o să fim în siguranță, într-o destul de mare măsură.

Lise nu mai părăsise camera de când sosiseră, așa că ideea o atrase. Purta singura ei pereche de blugi și o cămașă prea mare, pe care o împrumutase din complexul cvadrilor. Își trase pantofii în picioarele goale.

Turk deschise ușa și o închise ușor după ce ieșiră. Mirosul cenușii deveni instantaneu mai puternic. Sulf, sau ceva mai neplăcut decât sulful – de ce mirosea cenușa a sulf? Aparatura ipoteticilor se dezvoltă în locuri răcoroase, sau cel puțin așa învățase ea la școală: pe asteroizi îndepărtați, pe lunile înghețate ale unor planete înghețate. Acolo exista sulf? Au zise că se găsea sulf pe lunile unei planete, o fi fost Jupiter? Sistemul solar al Lumii Noi avea o planetă asemănătoare, o gigantă rece, radioactivă, la mare distanță de soare.

Vântul se domolise odată cu căderea de cenușă. Văzduhul era cețos, dar se zăreau câteva stele. Chiar și atunci când era foarte mică, tatălui ei îi plăcea să-i arate stelele. Astele au nevoie de nume, spunea el, și le botezau împreună. *Uriașa Albastră. Vârful Triunghiului.* Sau nume prostești. *Belinda. Grapefruit. Antilopa.*

Se strecură pe scaunul din față, alături de Turk.

– Trebuie să discutăm despre ceea ce urmează, spuse el.

Da. Era un adevăr incontestabil.

– Cvadrii îl duc pe Isaac spre vest, răspunse ea.

– Exact. Nu știu ce speră să realizeze.

– Își închipuie că poate vorbi cu ipoteticii.

– Grozav – și ce-o să le spună? Salutări din partea speciei umane? Vă rugăm să nu mai aruncați peste noi rahat din spațiul cosmic?

– Se așteaptă să afle un adevăr profund.

– Tu crezi asta?

– Nu, dar *ei* o cred. Cel puțin Dvali o crede.

– Cvadrii sunt, în general, oameni foarte rezonabili, dar *tu* ai paria pe un asemenea rezultat? Eu nu.

Era ca o religie, presupuse Lise. Nu faci pariuri pe lucrurile sfinte, le cauți doar, cu inima deschisă, și speră să capeteți tot ce e mai bun. Dar nu-i spuse asta lui Turk.

– Și ce facem când pleacă ei în deșert?

– Mă gândeam să-i însoțim, răspunse el.

– Te gândea... ce?

– Așteaptă, are sens. Ai văzut harta, nu? Locul spre care se îndreaptă ei e la trei sferturi din drumul către coasta de vest. De acolo există o șosea acceptabilă, pe toată distanța până la ocean. Lise, pe coasta de vest nu dai decât peste sate de pescari și peste avanposturi ale stațiunilor de cercetare. Găsesc o ambarcațiune care merge spre sud, spre Port Magellan, și, în momentul când ajung acolo, nu mai e nimeni pe urmele mele, toată povestea cu cvadrii e încheiată și probabil Securitatea Genomică o știe. Am destui prieteni în comunitatea cvadrilor și presupun c-o să-mi pot face rost de un set pe de-a-ntregul nou de acte de identitate.

La vremea aceea a anului, nopțile din deșert erau foarte friguroase. Tapiseria era rece și vorbele lor adunau condens pe geamuri.

– Văd vreo două probleme în privința asta.

– Și eu – care-i lista ta?

Ea se strădui să fie rațională.

– Păi, căderea de cenușă. Chiar dacă drumurile sunt utilizabile și chiar având un vehicul foarte bun, te poți împotmoli, poți rămâne fără benzină, poți avea probleme cu motorul.

– E un risc, recunosc el, dar poți face planuri ca să-l eviți, poți lua cu tine unelte, piese de schimb, combustibil și așa mai departe.

– Dar cvadrii nu călătoresc de plăcere. Se așteaptă să găsească acolo ceva. Și dacă au dreptate? Adică, ai văzut cum a venit chestia aia zburătoare după Isaac. Poate *e* deosebit, poate atrage în mod *deosebit*, ăă, indiferent ce-o fi ceea ce răsare din cenușă și, dacă e așa, asta ar putea deveni un obstacol major.

– M-am gândit și eu. Dar n-am auzit să fi fost cineva rănit grav de cheștiile astea, în afara unor accidente. Nici măcar Isaac. Orice i s-ar fi întâmplat, nu pare să se simtă mai rău decât înainte.

– A aterizat pe *fața* lui, Turk. A pătruns în pielea lui.

– Stă în capul oaselor, nu are febră, nu e mai bolnav decât până acum.

– N-ai fi spus același lucru dac-ai fi fost în locul lui.

– Tocmai asta e – *n-am fost* eu, orice ce-o fi fost chestia aia, nu mă voia pe mine.

– Așadar ne ținem de ei și, când termină cu Isaac – indiferent cum – plecăm spre coastă? ăsta e planul?

Turk răspuse cu o stânjeneală pe care Lise i-o simți chiar și în întunericul din mașină:

– Nu trebuie neapărat s-o facem amândoi. Dacă preferi, poți rămâne aici, poți încerca să găsești o mașină care să te ducă înapoi, prin trecătoare, după ce e curățată cenușa. Ai opțiuni pe care eu nu le am. Și, dintr-un punct obiectiv de vedere, e probabil mai sigur să alegi varianta asta.

Un punct obiectiv de vedere. Turk își imagina, fără nicio îndoială, că îi oferea libertatea de a se retrage cu eleganță dintr-o acțiune nesăbuită. El avea un stil de viață care permitea inversări neașteptate ale norocului și pariuri cu miză mare împotriva sortii. Ceea ce nu se putea spune despre ea. Asta era aluzia, și era un adevăr, firește, în general vorbind – dar nu și în ultima vreme.

– O să mă gândesc, spuse, și coborî din mașină, în noaptea luminată de lună, dorindu-și să fi putut să doarmă.

Dimineața, în Bustee lucrurile intraseră, într-o anumită măsură, aproape în normalitate: câțiva pietoni pe stradă, câteva vehicule – cele în stare de așa ceva – plecând spre orașele mai mari din sud. Localnicii se uitau cu gurile căscate la rămășițele vieții străine agățate de fațadele clădirilor sau împrăștiate pe trotuare, ca niște jucării sfărâmate, cândva de culori strălucitoare.

Acum, când ajunseseră la o înțelegere, cvadrii începură să facă rost de provizii. Un grup de patru –

doctorul Dvali, Sulean Moi, Diane Dupree și Turk – plecă să vadă ce se mai putea cumpăra din magazinele orașului. Turk vorbea chiar despre un al doilea vehicul, dacă puteau găsi unul.

Lise rămase în camera de motel, cu doamna Rebka și Isaac, sperând să mai prindă vreo două ore de somn. Ceea ce se dovedi dificil, fiindcă Isaac era iarăși agitat. Nu din pricina creaturii zburătoare care îl atacase – și care părea să-i fi ieșit din minte tot atât de iute ca un vis urât –, ci dintr-un nou sentiment al urgenței, din nevoia de a se grăbi să ajungă în miezul a orice s-o fi petrecut în vest. Doamna Rebka îi pusese câteva întrebări, tatonând terenul. Ce voia să spună când pomenea despre ceva „subpământean”? Dar Isaac nu reușise să răspundă și încercarea îi sporise frustrarea.

Așa că ea îi spusese că plecau spre vest, că plecau imediat ce avea să fie posibil; iar Isaac acceptase în cele din urmă această consolare și recăzuse în somn.

Doamna Rebka plecă de lângă pat și se așeză pe un scaun. Lise îl trase pe al ei mai aproape.

Doamna Rebka părea de cincizeci de ani. Lise presupuse că era mai bătrână. Era cvadră, iar cvadrul puteau lăsa impresia că aveau „vreo cincizeci de ani” timp de mai multe decenii. Dar, dacă Isaac era copilul ei, nu putea fi cu mult mai bătrână decât arăta. Și, oricum, se gândi Lise, nu era adevărat că, din punct de vedere biologic, cvadrul nu erau apti pentru conceperea unui copil? Așa că sarcina doamnei Rebka începuse, probabil, înainte de transformarea ei.

Întrebarea evidentă era dificilă, însă Lise era hotărâtă s-o pună și era puțin probabil să se ivească o ocazie mai potrivită.

– Cum s-a întâmplat, doamnă Rebka? Băiatul, vreau să spun. Cum a... adică, dacă întrebarea nu e prea intimă.

Doamna Rebka închise ochii. Oboseala i se întipărise pe întregul chip, oboseala sau o disperare profundă, rebelă.

– Care e întrebarea, domnișoară Adams? Cum a fost transformat sau de ce a fost conceput?

Lise se bâlbâi, dar cealaltă îi făcu semn să tacă.

– E o poveste scurtă și nu deosebit de interesantă. Soțul meu era lector, transferat temporar la Universitatea Americană. Nu era cvadru, dar îi trata cu prietenie. Ar fi luat în considerație tratamentul pentru el însuși, numai că era un evreu zelos, respecta cu strictețe legea mozaică – principiile religiei lui i-l interziceau. A murit fiindcă nu l-a făcut. Avea un anevrism cerebral, inoperabil. Tratamentul era singurul lucru care l-ar fi putut salva. L-am implorat să-l facă, dar a refuzat. În durerea mea, l-am urât puțin pentru asta. Pentru că...

– Pentru că erai gravidă.

– Da.

– El știa?

– În momentul când am fost sigură, vasul de sânge se spărsese. A mai trăit câteva zile, dar a fost în comă.

– Isaac e copilul acela?

Doamna Rebka închise ochii.

– Acela a fost fătul care a devenit Isaac. Știu cât de brutal sună. Dar n-am putut suporta ideea de a crește copilul singură. Voiam să avortez. Doctorul Dvali m-a convins să n-o fac. Fusesse unul dintre cei mai buni prieteni ai soțului meu și a devenit și prietenul meu. A recunoscut că e cvadru. Mi-a vorbit despre controversele din comunitatea cvadrilor, mi-a spus cum era să fii – cel puțin într-un anumit sens – un tip mai bun de ființă umană. Și mi-a vorbit despre ipotetici, un subiect care mă interesase întotdeauna. M-a prezentat altor persoane din comunitate. Erau întotdeauna dispuși să dea o mână de ajutor.

– Vorbele lor te-au convins să faci ceea ce voiau ei.

– Nu, nu s-a petrecut nimic atât de grosolan. N-au făcut propagandă. Mi-au *plăcut* oamenii ăia – mi-au plăcut mai mult decât cei netransformați, care mă vizitau dintr-un soi de obligație, părând întotdeauna compătimitori și fiind pe ascuns indiferenți. Cvadrii erau sinceri. Spuneau ceea ce credeau de fapt. Iar unul dintre lucrurile în care credea cu adevărat Avram Dvali era posibilitatea de comunicare cu ipoteticii. M-a condus treptat către ideea că aș fi putut contribui la o lucrare foarte importantă, pentru că nu eram transformată. Și eram gravidă.

– Așa că i l-ai dat pe Isaac?

– Nu pe *Isaac*! I-am dat *posibilitatea* de a-l crea pe Isaac. Altminteri nu aș fi putut duce nicidecum sarcina până la capăt.

Trase aer în piept, îl expulză și, în urechile Lisei, sunetul păru al apei retrase, la reflux, de pe o plajă veche de când lumea.

– N-a fost mai complicat decât chinul care te transformă în cvadru. Obişnuita injecție, iar apoi, când procesul era în plină desfășurare, o injecție intrauterină care mi-a împiedicat organismul să respingă copilul transformat. Am fost sedată în cea mai mare parte a timpului. Sincer vorbind, îmi amintesc foarte puține lucruri despre perioada gravidității. Sarcina a ajuns la termen în șapte luni.

– Și apoi?

Doamna Rebka își feri privirea.

– Avram a fost de neclintit în convingerea că băiatul trebuia crescut de comunitate, nu de mine, de una singură. Spunea că e mai bine dacă nu mă atașez prea tare de copil.

– Mai bine pentru dumneata sau pentru Isaac?

– Pentru amândoi. Nu eram siguri c-o să supraviețuiască până la maturitate. Isaac era – este – un *experiment*, domnișoară Adams. Avram mă proteja de ceea ce ar fi putut fi un episod de suferință încă și mai traumatizantă. Și, în afară de asta... oricât de mult mi-aș fi dorit să mă port ca un părinte cu Isaac, băiatul are o personalitate dificilă. A refuzat să se apropie prea mult de cineva. Ca bebeluș, nu-i plăcea să fie ținut în brațe. Era într-adevăr ca și cum i-ar fi aparținut unei noi specii, ca și cum, la un nivel biologic fundamental, ar fi știut că nu e unul dintre noi.

- Pentru că l-ați făcut să fie așa, nu se putu abține Lise.

- E adevărat. Întreaga responsabilitate ne aparține. Și vina, firește. Tot ce pot spune este că sperăm ca hidoșenia modului în care a fost creat va fi răscum-părată prin contribuția lui la înțelegerea universului de către oameni.

- Ai crezut în asta, sau ți-au spus să crezi?

- Îți mulțumesc că-mi găsești scuze, domnișoară Adams, dar adevărul e c-a fost credința mea; am împărțit-o cu toții, mai mult sau mai puțin. De aceea am ajuns, în primul rând, să stăm împreună. Dar niciunul dintre noi n-a crezut în asta cu atâta încredere și cu atâta - sunt tentată să-i spun *eroism* - ca Avram Dvali. Am avut îndoieli, bineînțeles că am avut; am avut momente de remușcare. Nu e o poveste frumoasă, nu-i așa? Sunt sigură că te întrebi mai degrabă cum de-am putut lua în considerație o asemenea faptă decât în ce mod am reușit s-o săvârșim. Dar oamenii sunt în stare de tot felul de lucruri, domnișoară Adams. Până și cvadrii. Nu trebuie să uiți asta. Doamna Rebka închise ochii. Iar acum sunt obosită și nu mai am nimic de adăugat.

Ceilalți se întoarseră cu mâncare, cu apă îmbute-liată, cu piese de schimb și (de-a dreptul miraculos) cu un al doilea vehicul - o altă mașină utilitară cu pneuri mari, cumpărată, îi povesti Turk, la un preț ridicol de la un intermediar corupt din oraș. Cvadrii aveau mai mulți bani gheață decât simț practic,

spuse el, sau poate erau destul de practici ca să-și dea seama când banii gheață nu erau de niciun folos.

Lise îl ajută să încarce proviziile în vehicule. Turk se mișca energic, cu ușurință și părând în largul lui. Simțea o anumită plăcere muncind alături de el, fără să se mai gândească la doamna Rebka, sau la Isaac, sau la doctorul Dvali, sau la ceea ce i-ar fi putut aștepta în Rub al-Khali.

– Prin urmare, vii cu noi, o întrebă el într-un târziu, sau aștepți un autobuz care să te ducă înapoi, în Port?

Ea nu-i acordă favoarea unui răspuns. Nu-l merita.

Fiindcă mergea cu el, bineînțeles. În marele necunoscut, sau oriunde altundeva se duc oamenii buni când dispar fără urmă.

Partea a patra

RUB AL-KHALI

Brian Gately se afla în siguranță, în Port Magellan, când lovi al doilea val de cenușă. În timp ce zburau alături de el prin trecătoarea Bohdi, îndreptându-se către câmpiile de pe coastă, Sigmund și Weil făcuseră un lucru remarcabil: își recunoscuseră înfrângerea. Cvadrii se împrăstiaseră, spusese Weil, iar complexul ars nu le oferise nicio dovadă mai presus de rămășițele carbonizate ale unui bio-reactor ascuns în subsol. Nici în avionul furat al lui Turk Findley nu se descoperise nimic incriminator, iar cei patru captivi erau evident ținte false, fiind prea bătrâni chiar și după standardele cvadrilor.

– Și atunci, întrebare Brian în timp ce aeronava lor survola un canion ale cărui curbe în ac de păr erau străbătute, departe, jos, de o cisternă petrolieră singuratică, vă întoarceți pur și simplu acasă?

– Bineînțeles că nu ne dăm bătăuți. Procedăm așa cum am făcut-o ani de zile, monitorizăm comunicațiile și rulăm softuri de supraveghere strategică. Mai

devreme sau mai târziu, iese ceva la lumină. Și, între timp, avem un bioreactor mai puțin pentru care să ne facem griji. Dacă n-am reușit altceva, măcar planurile unora au fost date serios peste cap.

- Pentru asta mor oameni? Întrebase el.

- Cine-a murit, Brian? Nu-mi amintesc să fi murit cineva.

Așa că Brian ajunsese în sfârșit în micul său apartament din orașul poliglot și era singur când cerul se umplu pentru a doua oară de resturile luminoase ale unor mașinării străvechi, de neînțeles.

Urmări buletinele de știri locale cu o vagă indiferență. Crainicii foloseau cuvinte ca „straniu“ și „fără precedent“, dar Brian nu era impresionat: nimic altceva decât un soi de putregai celest, molozul unei dezintegrări ample. Ipoteticii își construiseră inteligențele în locuri înghețate din jurul a nenumărate stele și dintre ele, le construiseră, fără îndoială, astfel încât să dăinuie vreme îndelungată, dar orice obiect creat avea o durată de viață. Piramidele din Egipt se erodau, apeductele romane erau cioturi de piatră spartă. Tot așa trebuiau să se năruie și construcțiile ipoteticilor, odată ce își îndepliniseră menirea în anii ce le fuseseră alocați, fie aceștia o duzină sau un milion.

Cenușa zămislea monstruozități, dintre care zărea unele de la propria fereastră. La vreo zece metri în josul drumului, acolo unde cartierul comercial arab se reducea la un labirint haotic de suk-uri și

de cafenele, un tub verde de dimensiunile unei țevi de colectare se zvârcolea de parcă s-ar fi aflat în bătaia unui vânt puternic, pentru a se prăvăli apoi, blocând strada.

Rederulă în gând ultima convorbire telefonică avută cu Lise. Unde era ea acum? Nici măcar Sigmund și Weil nu fuseseră în stare să dea un răspuns. Fugise cu cvadrii rebeli, victimă a propriilor ei simpatii delirante. Fiind liberă, probabil, într-un sens dezgustător al cuvântului. Nevătămată. Fără să se fi prăbușit încă la pământ, ca o mașinărie antică.

Îndepărtarea cenușii căzute dură mai mult decât prima dată. Și, pentru că se întâmpla pentru a doua oară, vorbitorii din emisiunile de televiziune își puneau întrebări mai sobre. Acela era sfârșitul, sau urma să se întâmple din nou? Urmărilor aveau să evolueze după o curbă exponențială, fiind de fiecare dată mai stranii și mai dezastruoase, până când Port Magellan avea să fie îngropat sub o masă de obiecte ce păreau niște jucării imense?

O parte din Brian dorea să nege o asemenea posibilitate, în timp ce o alta o savura. La urma urmelor, aceea era o planetă străină, și cât de creduli am fost, se gândea el, imaginându-ne că ne puteam muta pur și simplu aici în siguranță, ducându-ne viețile ca și cum ne-am fi aflat pe un al doilea Pământ.

Însă autoritățile civile îndepărtau resturile metodic, ca niște furnici, restabilindu-și traseele feromonice de comunicare. Când nu mai reuși s-o evite,

Brian se urcă în mașină și parcurse distanța dintre apartamentul său și clădirea Consulatului pe bulevardele murdare din cartierul american, având drept țintă birourile Departamentului de Securitate Genetică, filiala Port Magellan.

Trecu pe lângă propriul birou, îndreptându-se spre ușa superiorului său direct, un consul pe nume Lary Diesenhall. Acesta era un om de carieră, de cincizeci și cinci de ani, cu capul ras și cu o culoare atât de delicată a ochilor încât păreau desenați cu un creion cu ceară. Își ridică privirea spre el și zâmbi.

– Mă bucur că te-ai întors, Brian.

Înapoi în sfârșit. Fiul risipitor. Scoase un plic din buzunarul hainei și îl lăsă să cadă pe biroul imaculat al lui Diesenhall.

– Ce e asta?

– Aruncă o privire.

Plicul conținea două fotografii – cele trimise de Pieter Kirchberg, două exemplare suplimentare, scoase de Brian la imprimanta sa în dimineața aceea. Se uită în altă parte în vreme ce Diesenhall deschidea plicul.

– Iisuse! exclamă consulul. Cristoase! La ce mă uit aici?

La niște morți, se gândi Brian. Morți, care lipsesc de obicei de la picnicurile organizate de biserici și din birourile elegante. Se așeză și îi povesti despre Tomas Ginn, despre Sigmund și Weil, despre complexul ars din deșert și despre cei patru cvadri ghinionști care fuseseră găsiți în avionul lui Turk Findley și care era

sau nu posibil să fie torturați, în încercarea de a li se smulge mărturisiri. Diesenhall încercă de mai multe ori să-l întrerupă, dar Brian continuă să vorbească, acoperindu-l, dintr-un impuls irezistibil, cu un potop de cuvinte prea puternic pentru a fi stăvilit.

Când încheie, celălalt se holba la el, cu gura căscată.
– Brian... e deconcertant.

Un mod de a descrie lucrurile, se gândi Brian.

– Adică, uau. Îți dai seama cât de fragilă e poziția ta aici? Vii la mine cu plângerile astea la adresa lui Sigmund și Weil, dar eu n-am nimic de-a face cu ei. Activitatea Comitetul Executiv de Acțiune e în afara mandatului public. Nici tu, nici eu nu suntem în comitetul ăsta, Brian. Iar comunitatea lor nu trebuie să dea socoteală în fața unora ca noi. Ai avut o relație cu o femeie care, după toate aparențele, are legături serioase cu cvadri bine cunoscuți, iar pentru tine urmările ar fi putut fi mult mai grave, sper că-ți dai seama. S-au pus întrebări despre tine. Despre loialitatea ta. Și eu te-am susținut. Am făcut-o cu plăcere. Iar tu vii acum la mine cu aceste acuzații nedovedite și cu...

Fotografiile.

– *Obscenitatea* asta. Ce-ăștepți de la mine?

– Nu știi. Să te înfurii. Să te plângi. Să înregistrezi un raport.

– Serios? Chiar vrei să fac *ceva* din toate astea? Ai idee ce-ar însemna pentru noi, pentru amândoi? Și crezi că ar avea vreo importanță? Că ar *folosi* la ceva? Că s-ar schimba ceva, pentru altcineva în afară de noi doi?

Brian căzu pe gânduri. Nu găsea contraargumente. Probabil că Diesenhall avea dreptate.

Scoase un alt plic din buzunarul hainei și îl lăsă să cadă pe birou. Celălalt se feri cu promptitudine, retrăgându-și mâinile către marginea biroului.

- Cristoase, ce-i asta?

- Demisia mea, spuse Brian.

24

Ultima ființă umană întâlnită la vest de Bustee era o femeie corpolentă, care zăvora o stație de benzină Sinopec. Închisese deja pompele, dar le redeschise atât cât era nevoie pentru alimentarea ambelor vehicule, timp în care îi ținu doctorului Dvali, cu accent cantonez, o prelegere despre prostia de a pătrunde mai adânc în deșert. Nimeni nu se ducea într-acolo, spuse ea. După prima cădere de cenușă plecase spre est toată lumea, până și muncitorii de la sonde și cei de la sistemul de conducte, ba chiar și angajații care nu aveau niciun ban în afara celor pe care sperau să-i primească drept plată.

- Acolo e mai rău, spuse ea.

- Mai rău în ce sens?

- Pur și simplu mai rău. Plus cutremurele.

- Cutremure?

- Cutremure mici. Strică lucrurile. Totul a trebuit să fie fixat până când se vor putea întoarce fără riscuri, dacă va fi posibil.

Doctorul Dvali se încruntă.

- De fapt suntem în drum spre coasta de vest, spre partea opusă a deșertului, spuse Turk.

- Stupid mod de-a ajunge acolo, comentă cantoneza, la care Turk nu putu decât să dea din cap și să ridice din umeri.

Amestecat cu nisipul obișnuit, praful extraterestru se adunase în dune lipite de scândurile albe de soare ale clădirii stației de alimentare. Vântul bătea din sud, fierbinte și uscat. O lume presărată cu pudră de talc, medită Lise. Se gândi la spusele lui Turk despre coasta de vest, din cealaltă margine a deșertului. Își imaginează valurile spărgându-se de o plajă, câteva traulere ale unor pescari aventuroși ancorate într-un port natural. Ploaie, și verdeată, și mirosul apei.

Contrariul acestui orizont nemilos, înnebunit de soare.

Stupid mod de-a ajunge acolo. Ei bine, da, fără-ndoială.

În timpul îndelungatei călătorii, Sulean Moi îi privi pe Avram Dvali și pe Anna Rebka, urmărind cum se purtau cu băiatul.

Doamna Rebka, mama copilului aproape împotriva voinței ei, era cea mai grijulie. Dvali nu era implicat atât de direct - Isaac începuse să se chircească,

ferindu-se de atingerea lui – însă atenția i se reîntorcea întotdeauna către copil.

Dvali era un idolatru, se gândi Sulean. Un adorator al monstruoșității. Credea că Isaac deținea cheia către... ce? Nu către „comunicarea cu ipoteticii”. Acel țel nealterat și liniar fusese abandonat cu mult timp în urmă. Către un salt al cunoașterii, către intimitatea cu forțele colosale care modelaseră lumea pământeană și pe cea celestă. Dvali își dorea ca Isaac să fie un zeu, sau măcar să primească atingerea zeilor, iar el să-i atingă, la rândul său, tivul veșmintelor, fiind astfel iluminat.

Și eu, își spuse Sulean. Ce vreau eu de la Isaac? Mai presus de toate, dorise să-i împiedice nașterea. Părăsise ambasada marțiană din New York tocmai pentru a pune stavilă unor asemenea tragedii. Se transformase într-o prezență întunecată, adesea nedorită în comunitatea cvadrilor terestre, trăind din mila lor în timp ce îi muștra pentru nemăsuratul lor orgoliu. Nu-i adorați pe ipotetici; nu sunt zei. Nu puneți la cale construirea unui pod peste granița dintre ei și oameni. Noi știm. Am încercat. Am dat greș. Și, pe parcurs, am comis ceea ce nu se poate numi altfel decât crimă. Am modelat o viață umană urmărindu-ne propriile scopuri și am produs, în final, numai durere, numai moarte.

În peregrinările ei pe Pământ, zădărnicișe de două ori câte un asemenea proiect. Două comunități de cvadri rebeli, una din Vermont și alta din regiunile rurale ale Danemarcei, fuseseră pe punctul de a

încerca să creeze un copil hibrid. În ambele cazuri, Sulean îi alertase pe cvadrii conservatori și făcuse uz de influența morală de care se bucura în calitate de cvadră marțiană. În ambele cazuri, reușise să împiedice tragediile. Aici eșuase. Era cu doisprezece ani prea târziu.

Cu toate acestea, insistase să-l însoțească pe copil în ceea ce avea să fie, fără nicio îndoială, ultima lui călătorie, când ar fi putut să plece și să-și continue munca în altă parte. Își îngădui să se întrebe dacă nu cumva devenise tot atât de receptivă ca doctorul Dvali în privința ispitei seducătoare a contactului... deși știa că era imposibil și absurd.

Cele câteva vorbe rostite de Isaac într-o limbă pe care n-avea de unde s-o știe erau un motiv mult mai plauzibil.

Cu alte cuvinte: îl însoțise fiindcă se temea de el.

- Dai vreo importanță spuselor femeii despre cutremure? Întrebă Turk.

Era în vehiculul din față, alături de doctorul Dvali, care se așezase la volan. Vântul continua să împingă dâre șerpuite de praf de-a curmezișul drumului, dar cea mai mare parte a cenușii părea să fi fost pulberată - sau absorbită de suprafața Pământului, în același mod în care absorbise pielea lui Isaac obiectul fâlfâitor.

Încă o zi de mers și aveau să ajungă la periferia concesiunilor petroliere. Ținta pe care o triangulasera se afla la trei kilometri vest de acolo.

- Nu le nesocotesc, răspunse doctorul Dvali, cu voce egală. E ceva la știri?

Turk ținuse tot timpul radioul celuiilalt lipit de ureche, deși recepția era intermitentă. Se aflau la mare distanță de aerostate.

- Nimic despre cutremure. Dar nu le-aș exclude.

În momentul acela, n-ar fi exclus nici altinezii sau dinozaurii.

- Spun că s-ar putea repeta căderea de cenușă. Crezi că e posibil?

- Nu știu, răspunse Dvali. Nimeni nu știe.

Poate cu excepția lui Isaac, se gândi Turk.

Se opriră să-și petreacă noaptea într-un complex, benzinărie-restaurant-pensiune, destinat cândva șoferilor cisternelor, acum părăsit.

Motivul abandonării nu era un mister. Excrescențele străine împodobeau ca niște ghirlande acoperișul clădirii. Erau niște obiecte tubulare, țipător colorate, transformate într-o dantelă prin propria descompunere. Dar cândva trebuie să fi fost grele, fiindcă sub ele se prăbușiseră mai multe porțiuni din acoperiș. Și asta nu era tot: un filigran de lujeri albaștri invadase restaurantul, acoperind totul (podea, tavan, mese, scaune, căruciorul unui piccolo) pe o distanță de câțiva metri de la ușă, cu frânghii și șnururi împletite la întâmplare. Și acestea intraseră în putrefacție. Le atingeai și se transformau într-o pulbere cu miros rânced.

Turk descoperi cheile și descuie uși după uși până când găsi suficiente încăperi intacte pentru a le

permite o intimitate bine-venită. El și Lise luară o cameră, doctorul Dvali o alta. Sulean Moi fu de acord să împartă un apartament cu Diane, doamna Rebka și Isaac.

Sulean nu era nemulțumită de aranjamentul legat de camere. Nu se putea convinge s-o placă pe doamna Rebka, dar spera c-avea să capete îngăduința de a petrece câteva clipe singură cu băiatul.

Ocazia se ivi în seara aceea. Dvali îi invită pe toți la ceea ce numea el „o întrunire a comunității”. Bineînțeles că Isaac nu putea lua parte și Sulean se oferi să rămână cu el – nu avea cu ce să contribuie la discuție, spuse ea.

Doamna Rebka încuviință fără prea multă trageră de inimă. Imediat ce părăsi ea încăperea, Sulean se duse lângă patul băiatului.

Nu avea febră, ba chiar era vioi tot timpul, putea să stea în șezut, să meargă, să mănânce. Fusesse binecuvântat de tăcut în mașină, de parcă o parte din cumplita necesitate inumană îl părăsise după atacul creaturii zburătoare. Dvali detesta să discute despre întâmplarea aceea, de vreme ce n-o înțelegea, dar era primul contact personal profund al băiatului cu creațiile pe jumătate vii ale ipoteticilor. Sulean se întrebă ce-o fi simțit. Oare creatura mai era încă în organismul lui, se descompusese oare în fragmente moleculare pentru a-i circula prin sânge? Și, dacă era așa, de ce? Măcar exista un motiv, sau nu era decât un alt tropism inconștient,

apărut în urma unei evoluții de nenumărate milioane de ani?

Își dori să-l fi putut întreba pe Isaac. Dar nu era timp decât pentru cele mai presante întrebări.

Își impuse să-i zâmbească băiatului. El îi întoarse zâmbetul cu tot atâta promptitudine ca în alte dăți. Sunt prietena lui, se gândi ea. Prietena lui marțiană.

– Am cunoscut pe cineva ca tine, îi spuse, cu mult timp în urmă.

– Îmi aduc aminte, făcu Isaac.

Sulean simți ceva zvâcnindu-i în piept.

– Știi despre cine vorbesc?

Un singur cuvânt.

– Esh.

– Știi despre Esh?

Isaac încuviință dând solemn din cap, cu ochii lui punctați cu auriu privind în depărtare.

– Ce știi despre el?

Isaac începu să-i spună povestea scurtei copilării petrecute de Esh la stațiunea de cercetare și Sulean fu uluită când îl auzi vorbind din nou în dialectul marțian al celui alt copil.

Simți cum o cuprindea amețeala.

– Esh, șopti ea.

– Nu te poate auzi, spuse Isaac, în engleză.

– Dar tu poți să-l auzi *pe el*?

– El nu poate vorbi, Sulean. E mort. Știi asta.

Bineînțeles că o știa. Îl simțise murindu-i în brațe, îmbolnăvită de ideea că ea îl ajutase să fugă în deșert, către ceea ce își dorea cu disperare, către același

lucru dorit cu disperare de Isaac și reprezentat de fapt de ipotetici, care erau moartea.

– Dar poți vorbi cu vocea lui, spuse ea.

– Fiindcă-mi aduc aminte de el.

– Tu *îți aduci aminte* de el?

– Asta e, el – nu știu cum să explic.

Băiatul devenea neliniștit. Sulean își înăbuși propria groază și se sili să zâmbească, spera ea, liniștitor.

– Nu trebuie să dai explicații. E un mister. Nici eu nu-l înțeleg. Spune-mi doar ce simți.

– Știu ce sunt, știu ce m-au făcut ei să fiu, doctorul Dvali și doamna Rebka, ei vor să vorbesc cu ipoteticii, dar nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot. Însă e ceva în mine... Arată către coastele sale. Și acolo.... – arată către deșert – ceva care își aduce aminte de un milion de lucruri și Esh nu e decât unul dintre ele, dar, fiindcă e *ca* mine, îmi aminteste *mie* de el... adică...

Sulean îl mângâie pe cap. Avea părul lins și plin de nisip. Toată călătoria aceea și niciun strop de apă pentru baie. Bietul copil.

– Te rog, nu fi supărat.

– Creatura din mine își aduce aminte de Esh și eu îmi amintesc ce-și aminteste Esh. Mă uit la tine și vă văd pe amândouă.

– Pe amândouă?

– Te văd așa cum ești acum. Și cum erai atunci.

Un contrast în toată puterea cuvântului, își imaginează Sulean.

– Și Esh mă poate vedea?

- Nu, ți-am spus, Esh e mort, nu poate vedea nimic. Nu e aici. Dar știi ce-ar fi spus dacă *ar fi* fost aici.

- Și ce-ar fi spus, Isaac?

- Ar fi spus... - și Isaac trecu din nou la limbajul marțian, cu inflexiuni ale vocii ciudat de familiare, chiar și după toți acei ani îndelungați și anevoioși: Ar fi spus: *Salut, soră mai mare.*

Vocea lui Esh, fără nicio îndoială.

- Și ar mai fi spus...

- Ce? Povestește-mi.

- Ar fi spus: *Nu te teme.*

Oh, dar de asta nu sunt în stare, se gândi Sulean, și se retrase de lângă pat. Ajunse aproape lângă ușă, unde, deși ea nu-l auzise venind, stătea doctorul Dvali, ascultând cu fața împurpurată, în aceeași măsură, de invidie și de mânie.

- De cât timp știi asta despre el?

Dvali insistase să facă o plimbare, până la o mică distanță de parcare camioanelor, departe de ceilalți, în peisajul intimidant care îi înconjura de zile întregi, de parcă deșertul marțian ar fi fost recreat pe acea lume străină, mai fierbinte. Un cer imens boltindu-se în faptul serii deasupra pustietății și, dintre toate cuvintele omenești, acela nu era decât cel mai frapant.

Esh, Esh, se gândi ea. Să străbată o asemenea distanță pentru a-i auzi din nou vocea.

- De câteva săptămâni, reuși să răspundă.

- Săptămâni! Și aveai de gând să ne-mpărtășești informația asta?

- N-a fost niciodată o *informație*. Doar o posibilitate.

- Posibilitatea semnificativă ca lui Isaac să-i fie cumva împărtășite amintirile experimentului vostru marțian, acest Esh...

- Esh n-a fost un experiment. A fost un copil, doctore Dvali. Și mi-a fost prieten.

- Ocolești subiectul.

- Nu ocolesc nimic. Nu sunt un accesoriu al lucrării voastre. Dacă ar fi fost cu puțință, v-aș fi împiedicat s-o începeți.

- Dar n-ai făcut-o, iar acum ești aici. Presupun c-ar trebui să-ți examinezi propriile motivații, doamnă Moi. Cred că te afli aici din același motiv care ne-a îndemnat să-l creăm pe Isaac. Pentru că ți-ai petrecut o viață întreagă încercând să-i înțelegi pe ipotetici și, după cât timp? optzeci de ani? nouăzeci? - n-ai ajuns cu nimic mai departe decât erai în tinerețe.

Ipoteticii nu lipsiseră, cu siguranță, niciodată prea mult din gândurile ei, cel puțin de când îl devoraseră pe Esh. O obsedau, da, poate, dar nu-i influențaseră niciodată judecata - sau nu era așa?

Cât despre ceea ce înțelegea ea prin ipotetici...

- Nu există, spuse.

- Poftim?

- Ipoteticii. Nu există, nu așa cum ți-i imaginezi. Cum îi vezi când te gândești la ei? Ca pe o prezență

măreață, înțeleaptă și străveche? Ființe de o inteligență infinită, impenetrabilă pentru mințile noastre mărginite? Asta a fost greșeala făcută de cvadrii marțieni. Ce risc n-ar fi fost justificat de posibilitatea de a discuta cu Dumnezeu? Dar ei nu există! Pe tot cerul înstelat nu există nimic altceva decât o logică vastă, operațională, care leagă o mașinărie lipsită de gânduri de următoarea. E extrem de veche, e complexă, dar nu e o *conștiință*.

– Dacă e așa, obiectă Dvali, atunci cu cine stăteau adineauri de vorbă?

Sulean deschise gura, apoi o închise.

În noaptea aceea, pentru prima oară după multe zile, Lise și Turk făcură dragoste. Intimitatea unei camere separate fusese un afrodisiac cu efect instantaneu. Nu își vorbiseră, nu fusese nevoie să-și vorbească; în întunecimea încăperii cu o singură lumânare aprinsă, Lise se dezbrăcase și îl privise pe Turk dezbrăcându-se, apoi suflase în lumânare și ajunsese alături de el călăuzită de lumina firavă și încețoșată de praf a lunii. El mirosea urât, așa cum mirosea și ea. Asta nu avea importanță. Comuniunea în care excelsaseră întotdeauna era acolo. Lise se întrebă, într-o străfulgerare, dacă, într-o altă parte a acelei ruine, cvadrii auzeau arcurile patului scârțâind. Probabil, își spuse. Probabil le făcea bine dacă le auzeau. Ar fi putut anima viețile lor bătrâne, lipsite de salvare.

Turk adormi, în cele din urmă, cu brațul peste coastele ei, iar ea se simți mulțumită să stea întinsă, alături de el, în lumina care pălea.

Totuși, într-un târziu trebui să se desprindă din îmbrățișare. În ciuda a orice, nu putea să doarmă. Se gândi cât de departe ajunseseră și își aduse aminte de un vers pe care-l citise într-o carte veche: *Niciunde, cu al său hotar firav, subțiat către un punct infim.*

Noaptea era răcoroasă. Se încovrigă din nou alături de Turk, căutându-i căldura.

Era încă trează când începu să trepideze clădirea.

Diane Dupree era trează în camera pe care o împărțea cu Sulean Moi, doamna Rebka și Isaac.

Își concentrează atenția asupra respirației copilului, gândindu-se cât de stranie trebuia să fi fost viața pentru el, crescut fără mamă – doamna Rebka îi fusese ceva mai puțin decât atât – și fără tată – dacă nu cumva puteai pune la socoteală dominația amenințătoare a doctorului Dvali – și indiferent, din câte spunea toată lumea, față de afecțiune. Un copil dificil, încăpățânat.

Ceva mai devreme, surprinsese o mică parte a disputei dintre Sulean Moi și doctorul Dvali. Îi trezise întrebări stânjenitoare.

Marțiana avea bineînțeles dreptate. Doctorul Dvali și doamna Rebka nu erau niște savanți în plin studiu al ipoteticilor prin metode neconvenționale. Mergeau în pelerinaj. Și se așteptau să descopere, în final, ceva sacru, mântuitor.

Aceeași năzuință o purtase – cu ani și ani în urmă – aproape până în pragul morții. Diane se lăsase învăluită de credința primului ei soț, iar el o dusesse într-un refugiu religios, unde căpătase o boală care fusese cât pe ce s-o ucidă. Leacul fusese transformarea ei, pentru a intra în ceea ce numea Wun Ngo Wen starea de cvadru, o maturitate de dincolo de maturitate.

Se gândi că, intrând în vârsta a patra, lăsase în urma ei năzuința aceea. Fusese ca și cum, după tratamentul de longevitate, ceva distant și de o raționalitate metodică ar fi ieșit la suprafață, controlându-i viața. Ceva liniștitor, deși oarecum lipsit de vitalitate. Fără alte asalturi nesăbuite ale Raiului. Dusesse o viață echilibrată, utilă.

Oare era totuși posibil să se fi înșelat când apreciasse cât de mult lăsase în urmă și cât de mult luase cu sine, fără s-o bănuiască? Când liniile se intersectaseră pe hartă, într-o triangulație a imboldurilor lui Isaac, Diane simțise o năzuință familiară, pentru prima oară în... oh, în atât de mulți ani.

O simțise din nou când aflase că Isaac putea avea acces la amintirile unui copil marțian mort de multă vreme, pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Ipoteticii își aduseseră aminte de Esh, cugetă Diane.

Ce altceva și-ar mai fi putut aminti ipoteticii?

Fratele ei Jason murise într-o încercare de a intra în legătură cu ipoteticii. Oare ei țineau minte *asta*? Își aminteau cu adevărat de Jason?

Și, dacă ar fi întrebat, Isaac i-ar fi putut vorbi cu vocea lui?

Tocmai se săltase în capul oaselor, aproape simțindu-se vinovată, când clădirea începu să vibreze și să se clatine.

Fortificații clădite pe nisip, se gândi, năucită: zidurile Raiului năruindu-se.

Când reuși Turk să aprindă o lumânare, trepidațiile încetaseră.

Bătrâna chinezoaică a avut dreptate, se gândi el. Cutremure!

Se întoarse din nou către Lise, care stătea dreaptă în pat, cu pătura strânsă în jurul mijlocului.

– Ești în regulă? o întreabă. Nu e decât un cutremur minor.

– Promite-mi că n-o să ne oprim, spuse ea.

Turk clipi. În lumina lumânării, pielea ei era palidă, nepământească.

– Să nu ne oprim?

– Când vor ajunge acolo unde merg – și o mișcare smucită a capului ei îl făcu să înțeleagă că vorbea despre cvadri – noi n-o să ne *oprim*, da? O să ne continuăm drumul către coasta de vest? Așa cum ai spus?

– Bineînțeles. De ce-ți faci griji? N-a fost decât un cutremur neînsemnat, Lise. Ai locuit în California, probabil c-ai mai simțit și altele ca ăsta.

– Pentru că sunt smintiți, Turk. Par raționali, dar au pus la cale acest mare carnaval al nebuniei. Nu vreau să iau parte.

Turk se apropie de fereastră, pur și simplu ca să se asigure că nu explodaseră stelele, că nu se întâmplase altceva de genul ăsta, pentru că ea avea dreptate, nebunia era în marș. Dar nu văzu decât deșertul din centrul Equatoriei întinzându-se sub lumina săracăcioasă a lunii sale. Priveliștea aceea, a deșertului, te făcea să te simți mărunț, își spuse.

Veioza inutilă de pe noptieră zăngăni, clătinată de un alt cutremur ușor.

Isaac simți cutremurul, dar nu se trezi pe de-a-ntregul. În ultima vreme dormise foarte mult. Își pierduse o parte a abilității de a deosebi somnul de trezie.

Ceasul stelelor mergea neîncetat în interiorul lui. În întuneric, visa lucruri pentru care nu avea cuvinte. Erau multe lucruri pentru care îi lipseau cuvintele. Și erau cuvinte pe care le știa, dar nu le înțelegea și nu le putea defini; de exemplu, *dragoste*.

Te iubesc, îi șoptise doamna Rebka, când n-o putea auzi decât el.

Nu știuse ce să-i spună în schimb. Dar era în ordine. Ea nu păruse să aibă nevoie de un răspuns. *Te iubesc, Isaac, singurul meu fiu*, șoptise ea, apoi își ferise privirea.

Ce însemna asta?

Ce însemna când închidea ochii și vedea ciclurile stelelor sau focurile mocnite ale unei creaturi invizibile din adâncurile deșertului apusean? Ce însemna dacă îi simțea vioiciunea și puterea?

Ce însemna dacă putea auzi un milion de glasuri, mai multe decât stelele de pe cer? Ce însemna dacă putea chema, din mulțimea lor, vocea lui Esh, un băiat marțian mort? El își aducea aminte de Esh, sau altceva și-l reamintea, *folosindu-se de el* – își amintea vocea lui Esh slujindu-se de aerul din plămânii lui Isaac?

Pentru că – și aici se ivea ceva pe care Isaac îl *știa* – fapta prin care fusese chemat, prin care fuseseră invitate toate fragmentele căzătoare ale mecanismelor ipoteticilor să-și părăsească traiectoriile parcurse agale pe cer, era o amintire.

O amintire mai vastă decât lumea însăși.

O simțea venind. Scoarța planetei se cutremura, tremurul ei se înălța prin fundația acelei clădiri vechi, prin podea, prin grinzi și prin căpriori, prin rama patului și prin saltea, până când Isaac ajunsese să vibreze în ritmul ei, o mișcare ce îl umplu de o bucurie rece, amintirea și anihilarea înaintând cu pași gigantici, cu pași de lungimea continentelor, până când el se întrebă, într-un târziu:

Asta e dragoste?

Partea a cincea

ÎN COMPANIA INDESCRIPTIBILULUI

Ajunseseră la marginea concesiunilor petrolifere – hotarul firav și dezolant al ținutului de niciunde – când începu cea de-a treia și cea mai intensă cădere de cenușă.

Existaseră câteva avertizări, captate în timpul funcționării intermitente a receptorului telecom al doctorului Dvali. Precipitațiile fuseseră relativ ușoare în Port Magellan, dar cădeau în valuri dense în vest, de parcă s-ar fi concentrat acolo.

În momentul când le spuse doctorul Dvali noutățile, pericolul era amenințător de vizibil. Uitându-se pe geamul din spate al vehiculului care accelera de-a lungul autostrăzii dintre cele două orizonturi la fel de plate, Lise văzu norii de culoarea argilei în clo-cot materializându-se din albastrul ca de cretă al cerului senin.

– Trebuie s-ajungem din nou la adăpost, îl auzi pe Turk.

Turk nu reuși să zărească, înspre sud-vest, decât siluetele negre-argintii ale complexului de forare și pompare Aramco. Probabil evacuat – două dintre turnurile cele mai îndepărtate păreau să se abată de la verticală, deși era posibil să fie doar o iluzie –, dar Turk bănuia că locul era în continuare păzit, atât de aparate, cât și oameni înarmați.

Din fericire, nu erau nevoiți să se îndrepte într-acolo. În jurul concesiunilor petroliere se înălțase, ca un inel, o zonă comercială, afaceri conduse de bărbați singuri în folosul altor bărbați singuri, cluburi de strip-tease, baruri și vânzători de pornografie, ceea ce însemna că, de-a lungul drumului, la o distanță nu prea mare, aveau să găsească și concesiuni comerciale mai respectabile și adăposturi pentru muncitori. Care se iviră în timp ce ambele mașini se luau la întrecere cu norul negru revărsat dinspre est: un drum lateral, barat de o poartă descuiată; un mall (băcănie, aparatură media comercializată cu amănuntul, un magazin universal); o serie de clădiri solide, din beton, în care apartamentele cu una sau cu două camere erau stivuite ca niște cutii.

Turk, aflat în prima mașină, împreună cu Lise și cu doctorul Dvali, se uită în urmă și văzu al doilea vehicul oprind în parcare la mallului. Dvali se întoarse și le tăie femeilor calea în fața băcăniei.

– Provizii, îi explică Diane.

– N-avem timp, spuse el, cu asprime. Trebuie să intrăm într-un adăpost.

– Cum ar fi clădirea din față? Propun să forțați ușa sau să faceți orice e necesar, iar noi vă urmăm imediat ce găsim mâncare.

Era limpede că ideea nu era pe placul lui Dvali, dar, se gândi Turk, era la fel de limpede că avea sens: proviziile esențiale li se împrăștiaseră, iar furtuna de cenușă i-ar fi putut izola pentru o vreme îndelungată.

– Grăbiți-vă, făcu Dvali, cu un aer nefericit.

Proiectantul cazărmilor pentru muncitori, oricine o fi fost, nu făcuse nicio încercare de a deghiza caracterul instituțional al construcției. În exteriorul clădirii, betonul era deteriorat de intemperii, iar pavajul crăpat și parcare goală se învecinau cu un teren de tenis înconjurat de un gard din plasă de sârmă, lăsată cu neglijență să se desprindă. Ușa de care se apropie Turk era din tablă ondulată de oțel, vopsită într-un galben industrial, fără îndoială izbită de-a lungul anilor de cizmele a sute de muncitori beți morți de pe platforma petrolieră, și era încuiată, dar lacătul era șubred și cedă după câteva mișcări ale unui levier. În timp ce Turk se ocupa de ușă, Dvali nu-și găsea astâmpărul și se tot uita peste umăr, către furtuna care se apropia. Lumina se împrăștiase deja, discul soarelui pălind și pierzându-și contururile.

Ușa sări în lături și Turk păși în întunericul din interior, urmat de doctorul Dvali și apoi de Lise.

– Fir-ar! făcu ea. Doamne, ce putoare!

Evacuarea se făcuse probabil în grabă. În multe dintre apartamentele care dădeau pe coridor – mai

degrabă niște celule, cu ferestre mici și înalte și niște în loc de camere de baie – mâncarea fusese lăsată să putrezească și toaletele fuseseră părăsite fără să se fi tras apa. Se apucară să caute cele mai îngrijite locuințe de la parter și aleseră trei apartamente, două alăturate și unul pe partea opusă a holului, din care foștii ocupanți aruncaseră alimentele cele mai perisabile. Lise se întinse să deschidă o fereastră, dar Dvali o opri:

– Nu, nu acum, când vine praful. Va trebui să ne obișnuim cu duhoarea.

Nu era curent electric, iar lumina pălea cu repezi-ciune. Turk și Dvali își descărcară lucrurile din mașină, timp în care după-amiaza se transformă într-un amurg murdar și cenușa începu să cadă ca o ninsoare.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Dvali.

– Mă duc să-i grăbesc, se oferi Turk.

– Nu... știi unde să ne găsească.

Diane și Sulean Moi o lăsară pe doamna Rebka în mașină, cu Isaac, în timp ce scotoceau după alimente. Magazinul fusese golit aproape cu desăvârșire, dar descoperiră într-o magazie din spate câteva cutii de carton cu supă conservată, nu deosebit de apetisantă, dar care ar fi putut avea o importanță vitală dacă furtuna îi bloca între patru pereți pentru mai multă vreme. Cărară câteva în mașină în timp ce văzduhul se întuneca.

– Încă una, spuse Diane în cele din urmă, evaluând viteza cu care se apropia norul de cenușă, apoi trebuie să intrăm în adăpost.

O lucarnă de deasupra culoarului central al magazinului arunca o lumină palidă peste rafturile goale, dintre care câteva se dărâmaseră în timpul unuia dintre cutremurele precedente. Diane și Sulean luară fiecare o ultimă cutie și se îndreptară spre ușă, cu cioburile de sticlă și alte gunoaie scrâșnindu-le sub tălpi.

Auziră țipetele lui Isaac imediat ce ieșiră în stradă. Diane lăsă imediat cutia să cadă, împrăștiind conserve cu supă-cremă de una și de alta pe trotuar, deschise dintr-o smucitură portiera pasagerului, apoi își întinse gâtul, scoțând capul din nou afară.

– Ajută-mă!

Țipetele băiatului nu erau întrerupte decât de icnetele cu care se străduia să respire și Diane nu putu să nu-și spună că însăși emiterea unor asemenea sunete era probabil dureroasă, că plămânii unui copil n-ar fi trebuit să poată scoate zgomote atât de îngrozitoare. Băiatul se zvârcolea și dădea din picioare și ea îl prinse de încheieturi și i le ținui locului, având nevoie de mai multă forță decât și-ar fi imaginat. Doamna Rebka era chiar sub ochii ei, introducând pe bâjbâite cardul-cheie în fantă.

– A început pur și simplu să țipe – nu pot să-l liniștesc deloc!

Cel mai important lucru era acum s-ajungă rapid la adăpost.

– Pornește mașina, spuse Diane.

– Am încercat! Nu merge!

Furtuna ajunsese deasupra lor: nu mai erau doar câțiva fulgi amenințători de cenușă, ci un front învolburat, care venea din deșert, șocant de rapid și de masiv. Izbucni înainte ca Diane să mai scoată vreun cuvânt și tot atât de repede se pomeniră înghițite de ea, sufocându-se în ea.

Sufocându-se literalmente. Diane făcea eforturi ca să respire și până și Isaac amuți imediat ce trase în piept o gură de aer plin de cenușă. Lumina dispăru cu desăvârșire și aerul deveni impenetrabil, dens și întunecat. Diane scuipă o gură sufocantă de mizerie și reuși să țipe:

- Trebuie să-l ducem înăuntru!

Oare doamna Rebka o auzise? Dar Sulean? Evident că da; Sulean, nu cu mult mai mult decât o siluetă nedeslușită, o ajută să-l ridice pe băiat și îl duseră din mașină în băcănie, urmate de doamna Rebka, cu o mână pe spatele Dianei.

Pătrunderea în magazin nu reprezenta cine știe ce îmbunătățire. Lucarna spartă lăsa să intre pale uriașe de cenușă. Reușiră să-l salte pe Isaac în picioare, între ele, și băiatul chiar își susținu propria greutate în timp ce căutau pe bâjbâite magazia. Și o găsiră, și se închiseră înăuntru, acum într-un întuneric absolut, așteptând ca praful să se așeze atât cât să le permită să respire și dându-și seama în ce măsură era mai rău decât anticipaseră, și Diane se gândi: După atât de mulți ani, oare asta e locul unde-am venit să mor?

26

Imediat ce izbucni furtuna, își dădură clar seama că Isaac și cvadrela rămăseseră blocate în altă parte.

Pentru că, de data asta, „furtună“ nu mai era un termen abstract. Nu mai era o cădere lejeră de praf, se gândi Lise, ca o ninsoare timpurie, de toamnă, din Vermont. Niciun fenomen astrofizic uimitor, pe care-l putea elimina lumina dimineții. Dacă așa ceva s-ar fi întâmplat în Port Magellan, orașul ar fi fost blocat câteva luni. Era un potop, o inundație, nicidecum estompată de faptul că se petrecea în vestul îndepărtat, unde erau puțini ochi care s-o vadă și nimeni care să ofere ajutor.

Întunericul era partea cea mai cumplită. Fiindcă expediția se divizase, aveau numai două lanterne, din vehiculul pe care-l condusesese Dvali. Erau complet încărcate și asigurau (scrisa pe etichetă) o sută de ore de funcționare, dar puterea lor cumulată nu reușea să creeze decât o zonă luminoasă deprimant de restrânsă în întunericul întins și sufocant. Turk și doctorul Dvali insistară să treacă în revistă toate cele trei niveluri ale reședinței, ca să se convingă că toate ferestrele accesibile erau închise etanș, oprind praful. Era o sarcină înspăimântătoare, anevoioasă, o continuă reamintire a faptului că erau atât de singuri în clădirea aceea pustie, prin care șuiera vântul. Dar chiar și după aceea cenușa reuși să pătrundă înăuntru, răspândindu-se pe scări. Particulele planau

în razele lanternelor și duhoarea se impregnă în aer, în hainele și în trupurile lor.

Într-un târziu, se instalează într-o cameră de la etajul al doilea, cu o fereastră de la care puteau aprecia situația de afară (dacă dimineața mai venea vreodată, se gândi Lise; dacă lumina soarelui avea să mai răzbată vreodată până la ei) și Turk deschise o conservă cu carne sărată de vită cu briceagul său și o servi pe niște farfurii de plastic descoperite în bucătărie.

Lise ajunsese la concluzia că muncitorii de pe platforma petrolieră trăiau ca studenții boboci de la universitate. Exponatele A, B și C: sticle goale împrăștiate la întâmplare, mormane de haine abandonate prin colțuri, saltele goale și altarele din hârtie zdrențuită dedicate Celor mai Mari Sâni din Lume.

Dvali vorbea despre Isaac. Lisei i se părea că vorbește despre el de ore întregi, neliniștit de absența lui și de ceea ce ar fi putut însemna noua cădere de cenușă pentru „statutul lui de comunicant”. Totul începea să pară o ușoară nebunie, până ce se hotărî să întrebe:

– Dacă vă pasă atât de mult de soarta lui, nu puteați să-i dați și un nume de familie?

Dvali o privi pieziș.

– L-am crescut în comun. Doamna Rebka l-a numit Isaac și atât ni s-a părut suficient.

– I-ați fi putut spune Isaac Ipoteticul, sugeră Turk. Dată fiind descendența lui.

– Nu mi se pare amuzant, ripostă Dvali.

Dar cel puțin tăcu.

Cenușa cădea mai densă ca niciodată. Lise reuși să privească de partea cealaltă a ferestrei când îndreptă lanterna într-acolo, dar nu văzu decât o revărsare uniformă de cenușiu scânteietor. E mai multă decât în Port Magellan, se gândi. Mai multă decât în Bustee.

Nu se sinchisi să-și imagineze ce-ar fi putut crește din cenușa aia.

Aerul din magazia băcăniei prost etanșate se liniști după multă vreme și nu ajunse niciodată s-o facă întru totul, dar Diane observă, în cele din urmă, că plămânii o dureau mai puțin, gâtul nu-i mai era atât de inflammat și amețeala devenea treptat suportabilă.

Cât timp trecuse de la începerea furtunii? Două ore, douăsprezece? Nu putea fi sigură. Lumina soarelui dispăruse, de fapt nu mai era nicio lumină. Nu avuseseră timp să ia din mașină nici lanternele, nici orice altceva. Abia avuseseră când să caute, în magazia îngustă (pe pipăite și din memorie), ceva care să le spele gurile de cenușă: un depozit de băuturi răcoritoare acidulate, în sticle de plastic. Lichidul cald spumega pe limbă, amestecându-se cu particulele inhalate până când căpăta gust de cârpă carbonizată. Dar, dacă beai destul de mult, puteai cel puțin să vorbești.

Cele trei femei erau adunate în jurul lui Isaac, care zăcea pe podeaua de beton, respirând zgomotos. Isaac devenise etalonul lor, cugetă Diane. Sorbise de mai multe ori dintr-o sticlă, dar avea febră – pielea lui radia o dogoare nouă, înspăimântătoare – și, de

când începuse căderea de cenușă, nu mai vorbise, sau nu mai putuse să vorbească.

Suntem ca vrăjitoarele din Macbeth, se gândi Diane, iar Isaac e cazanul nostru în clocot.

– Isaac, spuse Anna Rebka. Isaac, mă auzi?

El răspunse cu o tresărire a membrelor și cu un murmur slab, care ar fi putut fi o încuviințare.

Diane știa că era posibil să moară acolo, cu toții. Gândul nu o deranja peste măsură, deși se temea de durere și de suferință. Unul dintre beneficiile vârstei a patra (și toate persoanele din începerea aceea erau cvadri, chiar și Isaac, în felul lui) era eliminarea neliniștii legate de propria moarte. La urma urmelor, ea trăise foarte mult timp. Avea amintiri din lumea fără Turbion, de pe Pământul dispărut, așa cum îl văzuse când era copil, în ultima lui noapte: o casă, o peluză, cerul. Pe atunci crezuse în Dumnezeu, într-un Dumnezeu care îi dădea sens lumii, iubind-o.

Un Dumnezeu căruia îi simțea lipsa, poate același Dumnezeu pe care doctorul Dvali îl invocase fără s-o știe, creându-l pe Isaac. Oh, ea mai văzuse totul înainte, năzuința sfărâmată către mântuire: trăise în ea, o trăise. Îl călăuzise pe fratele ei, Jason, așa cum o călăuzise pe ea. Obsesia lui Jason nu fusese foarte diferită de a lui Dvali – diferența fiind că, în final, jertfa oferită de Jason pe altar fusese el însuși, nu un copil.

Respirația lui Isaac deveni mai profundă și corpul începu să i se răcească ușor. Diane se minună de reacția lui la căderea de cenușă. Legătura se făcea,

firește, prin aparatele ipoteticilor, creaturi pe jumătate vii care generau și opreau căderea prafului și care se iveau din el. Dar ce însemna asta, care era sensul, ce trebuia să înfăptuiască?

Probabil rostise ultimele cuvinte cu glas tare – mintea continua să-i fie ușor tulburată – pentru că Sulean Moi îi răspunse:

– Nimic, nu trebuie să înfăptuiască nimic. Vocea ei era un orăcăit hârjăit. Țsta e adevărul pe care vrea să-l nege doctorul Dvali. Ipoteticii sunt incluși într-o rețea de mașinării auto-reproductibile. În privința asta suntem mai mult sau mai puțin de acord. Dar nu sunt o *conștiință*, Diane. Nu-i pot vorbi lui Isaac, nu așa cum îți vorbesc eu ție.

– Asta-i infatuare, spuse doamna Rebka, din colțul ei de întuneric. Și nu e adevărat. Ai vorbit cu băiatul mort, cu Esh, prin intermediul lui Isaac. Aia n-a fost comunicare?

Marțiana păstră tăcerea. Cât de straniu era să poarte o asemenea conversație în întuneric absolut, medită Diane. Și cât de specific unor cvadri, ca ele. Cum ar fi reacționat într-o situație atât de dificilă înainte de a i se face tratamentul? Probabil ar fi copleșit-o spaima. Spaima, și claustrofobia, și neînțelesul și cumplitul zgomot de cernere a cenușii (dar era cu mult mai mult decât cenușă) care se depunea pe acoperiș, forțând grinzile și căpriorii.

– Mi-a spus că-și *amintește* de Esh, zise Sulean. Memoria e un alt atribut al mașinilor. Un telefon modern are o memorie mai cuprinzătoare decât

unele mamifere. Bănuiesc că primele mașinării ipotetice au fost trimise în univers ca să adune date și bănuiesc c-o mai fac încă, prin metode infinit mai subtile. Memoria lui Esh a devenit cumva disponibilă pentru mașinăriile care l-au ucis. A devenit o informație pe care o poate accesa Isaac.

– Atunci presupun că și Isaac va deveni o informație, spuse doamna Rebka, dintr-odată împăciuitoare, dezvăluind astfel ce avea pe suflet, se gândi Diane.

Doamna Rebka știa că Isaac avea să moară, că acea tranzacție cu ipoteticii nu putea avea alt rezultat, și o parte a ei acceptase cumplitul adevăr.

– Așa cum își aduce probabil aminte și de Jason Lawton, adăugă Sulean Moi. Nu e asta întrebarea din mintea ta, Diane?

Odioasă prin receptivitatea ei, cotoroața asta marțiană. Condamnată la exil, departe de planeta ei, de cvadrul ei, chiar și de calitatea ei de cvadru. Era afundată în amărăciune. Mai rău decât atât, avea dreptate. Aceasta era întrebarea pe care nu îndrăznea Diane s-o pună.

– Poate-ar fi mai bine să nu știu.

– Iar doctorul Dvali n-ar fi de acord. Ar prefera să păstreze epifaniile lui Isaac pentru sine. Însă doctorul Dvali nu e aici.

– Asta n-are importanță, răspunse Diane, ușor înfricoșată.

– Isaac, spuse Sulean Moi.

– Încetează, îi ceru doamna Rebka.

– Isaac, mă auzi?

Doamna Rebka repetă cuvântul *Încetează*, însă vocea lui Isaac le ajunse la urechi, firavă, aproape o șoaptă:

– Da.

– Isaac, îl întreabă Sulean Moi, îți aduci aminte de Jason Lawton?

Te rog, nu, se gândi Diane.

Însă băiatul răspunse:

– Da.

– Și ce-ar spune el, dac-ar fi aici?

Isaac își dresе glasul, un sunet umed, ca un orăcăit.

– Ar spune: „Salut, Diane“. Ar spune...

– Ajunge, îl imploră Diane. Te rog.

– Ar spune: „Ai grijă, Diane.“ Fiindcă o să se-ntâmple. Ultimul lucru.

Care ultim lucru? Dar nu mai rămase nici măcar destul timp pentru a pune întrebarea înainte ca ultimul lucru să se ivească din calcarul și din rocile din străfunduri. Zgudui clădirea, cutremură podeaua, sufocă orice gând și nu se opri.

27

Numai Isaac văzu ce se întâmpla, pentru că numai ochii lui puteau vedea asta.

Putea să vadă multe lucruri și descrisese câteva pentru doamna Rebka și pentru Sulean Moi, cele mai demne de încredere dintre prietenii lui.

De exemplu, se putea vedea pe sine însuși. În întunericul absolut al magaziei subpământene, se vedea mai limpede decât se mai văzuse vreodată. Nu-și zărea cu exactitate trupul, dar, când privea în jos, vedea ghemul argintiu al prezenței ipoteticilor în interiorul său. Își împărțea cu ei sistemul nervos și ei creau ornamente strălucitoare, din cele mai fine filamente care existaseră vreodată, unindu-se în fascicule cu axul sclipitor al șirei spinării lui. Dacă l-ar fi putut vedea astfel, ceilalți ar fi fost probabil îngroziți. Și o parte a lui Isaac, cea pe de-a-ntregul umană, era îngrozită. Dar vocea aceea era o prezență din ce în ce mai estompată, iar un glas aflat în opoziție era de părere că Isaac era frumos. Semăna cu electricitatea. Semăna cu focurile de artificii.

Putea să vadă și femeile – pe doamna Rebka, pe Sulean Moi, pe Diane, dar strălucirea lor era mult mai palidă. Isaac ghici că tratamentul pentru vârsta a patra le făcuse asta, că le infestase cu un strop (dar numai cu un strop minuscul) din viața ipoteticilor. Erau ca niște lămpi sfioase, în ceață, pe când Isaac... Isaac era un reflector, de o strălucire orbitoare.

Dar putea să vadă și alte lucruri, dincolo de pereți.

Vedea cenușa căzând. În ochii lui, era o furtună de stele, fiecare grăunte având o strălucire distinctă și contopindu-se în cea generală, în luminozitatea atmosferei. Strălucitoare, da, dar și, cumva, transparentă: putea să vadă prin ea – mai ales către vest.

Mașinăriile infinitezimale ale ipoteticilor nu cădeau la întâmplare. Privite în ansamblu, traiectoriile

lor convergeau către locul unde, din stratul de rocă de sub deșert, se înălța ceva străvechi. Se agitase în somn, ca un gigant trândav, și pământul se cutremurase, înclinând sondele de petrol și zguduind pompele și conductele. Se zvârcolise iarăși și iarăși, pe măsură ce cădea tot mai multă cenușă, pus în mișcare de semnale incognoscibile, spre a începe o nouă activitate.

Iar acum se zvârcolea din nou, cu sălbăticie. Pământul nu se mai cutremura, urla, și, cu toate că era oarbă pe întuneric, partea omenească a lui Isaac auzea limpede geamătul rocilor din străfunduri, încordate până la punctul de sfârșită, pocnetele și trosnetele pereților care se prăbușeau. Simțea năvala aerului cu miros respingător și respirația îi redevenea greoaie și dureroasă.

Dar nimic din toate astea nu conta pentru acea parte a lui care putea să vadă.

Asta e o mașină, își spuse, privind mecanismul imens care se înălța din deșertul cufundat în noapte, la mai bine de o sută cincizeci de kilometri depărtare, către vest. Mașină, da, dar era vie... era și una, și alta. Cele două cuvinte nu se excludeau. Vocea din interiorul său, care fusese al lui Jason Lawton, îi vorbea: O celulă vie e un mecanism alcătuit din proteine. Ceea ce cade din cer și ceea ce se înălță din pământ e pur și simplu viață creată prin alte mijloace.

Structura imensă care ieșea din pământ în vest, croindu-și drum cu forța, semăna cu Arcada, sau cel puțin cu fotografiile în care o văzuse Isaac. Era o

jumătate de inel imensă, alcătuită din același material ce cădea de dincolo de cer, compactat și aranjat în alt mod, cu moleculele și cu atomii săi neobișnuiți sabotând legi ale naturii pentru care Isaac n-avea niciun nume, dar cărora memoria lui Jason Lawton le atașa cuvinte ca „forța tare” și „forța slabă”. Era frumoasă în lumina ei intrinsecă, un curcubeu strălucitor de culori fără nume. Era o Arcadă prin care puteau trece lucrurile; dar nu conducea către o altă planetă.

Lucrurile treceau prin ea chiar atunci. Din întunericul deplin de sub ea, prin care nu putea vedea nici măcar Isaac, nori luminoși urcau către stele.

Gândul la Jason rămase în mintea Dianei chiar și după ce fusese rănită.

Cutremurul se manifestase printr-o înlănțuire de zdruncinări pe verticală, aproape insuportabile în întuneric. Atât înțelese ea, și reuși să-și înăbușe spaima, cel puțin în primele câteva clipe. Pe urmă clădirea prinse să se năruie.

Sau cel puțin așa intui Diane, fiindcă simți o lovitură ascuțită în umărul drept și peste gât, urmată de amețală, urmată de confuzia inconștienței și apoi de conștientizarea durerii, a greții și a unei imposibilități înspăimântătoare de a respira. Icni. În plămâni îi pătrunse puțin aer, dar nu de ajuns. Nici pe departe de ajuns.

– Stai nemișcată.

Vocea era un croncănit gutural. Doamna Rebka? Nu, se gândi că era, probabil, Sulean Moi. Încercă

să-i răspundă, dar nu reuși. Plămânii ei nu voiau să facă nimic altceva în afară de a se contracta, într-o încercare febrilă de a trage aer. Încercă să se salte în capul oaselor sau măcar să se întoarcă pe o parte, ca să nu se umple de propria vomă.

Atunci descoperi că partea stângă a corpului îi era amorțită, moartă, inutilă.

– O bucată din tavan a căzut peste tine, spuse Sulean Moi.

Diane se înecă și icni, dar nu vărsă nimic, fapt pentru care se simți recunoscătoare. Și cutremurele încetaseră, ceea ce era bine. Încercă să-și evalueze propriile răni, dar nu putea gândi destul de limpede pentru asta, nu în timp ce organismul ei se lupta din răspuțeri pentru o gură de aer. O durea. Și era înspăimântată. Nu avea o teamă deosebită de moarte, dar asta, oh, asta era mai greu de suportat decât moartea însăși: era motivul pentru care preferau oamenii să moară, punând capăt unei astfel de suferințe.

Se gândi din nou la Jason – de ce se gândise la el? – și apoi la Tyler, soțul pe care îl pierduse. Pe urmă gândurile deveniră prea grele ca să le susțină și leșină iarăși.

Isaac putea să vadă că Diane era grav rănită. Era posibil să deslușească asta chiar și în întuneric. Strălucirea ei palidă aproape că dispăruse. Comparată cu Sulean Moi, Diane era o lumânare pâlpâitoare.

Era greu să-și concentreze atenția. Era vrăjit de peisajul invizibil din jur. Vrăjit fiindcă era o parte

din peisaj, se *transforma* în peisajul acela... dar asta putea să mai aștepte. Acum, când noua Arcadă se alcătuisese în vest – din moleculele ipoteticilor, din granit, din magmă și din amintiri –, totul era într-un soi de pauză. În jurul lui, pe o distanță de mulți kilometri, pătura de praf proaspăt așternută își începea trecerea la un nou stadiu al metabolismului. Pentru asta era nevoie de timp. Isaac își putea permite să aibă răbdare.

Le surprinse pe Sulean Moi și pe doamna Rebka, care se îndreptau către locul unde zăcea Diane Dupree, captivă sub o grindă masivă, târându-se peste alte grinzi prăbușite, peste fragmente de zidărie, peste bucăți împrăștiate de spumă izolatoare și peste țevi de aluminiu pentru ventilație căzute. Plămânii lui trudeau din greu și avea gura plină de praf, dar cel puțin putea să respire, spre deosebire de Diane, care nu reușea, cel puțin nu cu ușurință. Și, când întinse mâna s-o atingă, putu spune că dărâmaturile în cădere o răniseră la cap. Avea de gând s-o mângâie pe păr, așa cum îl mângâia doamna Rebka pe el când era bolnav, dar locul de deasupra urechii ei stângi cedă la atingere și el își retrase mâna lipicioasă.

Tyler Dupree murise într-o zi de august, în lunga lună august equatoriană, cu doi ani în urmă, ani lungi, equatorieni.

El și Diane făcuseră o plimbare, urcând o pantă abruptă, către culmea unuia dintre dealurile unduitoare de pe coastă, pentru niciun alt motiv în afara

dorinței de a sta în vârf, privind pădurea curgând către mare, ca o bucată de postav de un verde intens.

Niciunul dintre ei nu mai era tânăr; amândoi își trăiseră cea mai mare parte a vieții prelungite de cvadri. În ultima vreme, Tyler se plânsese când și când de oboseală, dar se dusesse să-și consulte pacienții, mai ales bărbați tineri, care lucrau ca dezmembratori (rănile lor puteau fi cumplite) și săteni minang, în mijlocul cărora se stabilise, împreună cu ea. În ziua aceea spusese că se simțea excelent și insistase să plece într-o drumeție lungă – el o numea „răgazul cel mai asemănător cu o vacanță de care e posibil să am parte”. Așa că Diane îl însoțise, savurând întunecimea dintre copaci și lumina strălucitoare de pe pajiștile înalte, dar în același timp vigilentă, fără să-l scape din ochi.

Metabolismul cvadrilor era puternic, dar de un echilibru delicat. Suporta solicitări intense, dar, ca orice alt lucru de natură materială, avea un punct critic. Vârsta nu putea fi ignorată la nesfârșit, fiindcă tratamentul însuși îmbătrânea. Când li se apropia sfârșitul, cvadrii cădeau dintr-odată.

Și așa o sfârșise Tyler.

Se gândi că el știuse, probabil, ce se întâmpla. De aceea insistase să facă plimbarea. Se opriseră într-un loc îndrăgit de Tyler, dar unde avea rar timp să ajungă, pe o fâșie lată de granit și iarbă de munte. Întinseseră o pătură și Diane își deschisese rucsacul, scoțând comorile păstrate pentru o asemenea ocazie: vin australian, pâine de la brutăriile din Port

Magellan, friptură rece de vită, lucruri străine de regimul alimentar al sătenilor minang, cu care se obișnuiseră. Dar lui Tyler nu-i era foame. Se întinsese pe spate și își sprijinise capul pe o moviliță acoperită cu mușchi. Era slab la vremea aceea, cu pielea palidă în ciuda șederii în soare, și aproape că părea un elf, se gândise Diane.

– Cred c-o să adorm, spusese el.

Și, în momentul acela, în lumina soarelui de august și înconjurată de mirosul de piatră, de apă și de pământ negru, Diane știuse că Tyler era pe moarte.

Partea ei atavică își dorea să-l salveze, să-l ducă înapoi, coborând muntele, așa cum o dusesese el, traversând o mare parte a Statelor Unite, când era bolnavă de moarte. Dar nu mai exista niciun remediu; tratamentul pentru vârsta a patra nu putea fi făcut decât o singură dată.

Timp pentru durere avea să fie mai târziu. Îngenunchease lângă el și-l mângâiasse pe creștet.

– Pot să-ți aduc ceva? îl întrebase.

Iar el îi răspunsese:

– Sunt fericit așa, aici.

Diane se întinsese alături și îl ținuse în brațe în timp ce se sfârșea după-amiaza. Mult mai târziu, dar mult prea curând, soarele apusese și sosise timpul să plece acasă, dar numai ea se ridicase în picioare.

Sunt fericit așa, aici.

Dar Jason era cu ea, în întuneric? Fratele ei Jason, care murise cu atât de mulți ani în urmă? Nu: era

băiatul straniu, Isaac, dar vocea lui semăna atât de bine cu a lui Jason...

– Pot să te țin minte, Diane. Dacă asta e ceea ce-ți dorești, pot s-o fac.

Ea înțelese ce îi oferea. Ipoteticii își aduceau aminte de Jason, așa cum își aducea și ea aminte, dar memoria lentă și îndelungată a ipoteticilor era mai puțin sortită pieirii; dăinuia vreme de miliarde de ani. Oare era dornică să i se alăture lui, în imensitatea aceea?

Încercă să-și întoarcă puțin capul, dar nu izbuti. Trase aer în piept, doar atât cât era nevoie pentru a se sforța să rostească un sigur cuvânt:

– Nu.

28

Turk dormea când se dezlănțui cutremurul. El, Lise și doctorul Dvali își întinseseră saltele pe podeaua de beton și dormiseră, sau încercaseră să doarmă și, la un moment dat, în întuneric, Lise se grăbise să vină lângă el, amândoi fiind încă îmbrăcați cu hainele împruțite pe care le purtaseră zile întregi, dar asta n-avea nicio importanță. Se încovrigase, lipindu-se de șalele lui, și își strecurase genunchii în golul încheieturii genunchilor lui, cu respirația ei încălzindu-i gâtul și răscolindu-i firele scurte de păr. Pe urmă podeaua tresăltă de parcă ar fi fost vie și

văzduhul se umplu de un muget puternic, având drept unic element identificabil țipătul Lisei, pe care îl auzea numai fiindcă îi răsuna lângă ureche. Turk reuși cumva să se răsucescă și s-o ia în brațe – se strânsă în brațe unul pe altul – în timp ce zgomotul se înălța într-un crescendo incredibil și geamul etanșat cu grijă al încăperii era smuls din ramă și se izbea de podea, făcându-se țândări. Nu era nimic de făcut, decât să reziste în timp ce dușumeaua însăși devia de la orizontală, zgâlțâindu-se ca o mașină cu transmisia defectă.

Se ținură în brațe până când încetă. Turk n-ar fi putut spune cât timp. O eternitate de dimensiuni medii. Îi lăsa cu urechile țiuind, cu trupul plin de vânătaii. Trase în piept destul aer ca s-o poată întreba pe Lise dacă era bine și ea reuși să-și tragă răsuflarea cât să răspundă:

– Cred că da.

Așa că Turk îl strigă pe doctorul Dvali, care răspunse cu o oarecare întârziere:

– Sunt rănit la picior. În rest e bine.

Zgomotul și amețeala nu încetară încă o bună bucată de vreme după ce zguduiala se opri, dar Turk începu să-și recapete sângele rece. Se gândi la replicile cutremurului.

– Poate-ar trebui să-ncercăm să ieșim afară, propuse, dar Dvali spuse că nu, nu în furtuna de cenușă.

Turk se desprinse de Lise și începu să bâjbâie prin resturile de pe podea, găsind în cele din urmă lanterna pe care o lăsase lângă saltea: se rostogolise până lângă

peretele cu fereastra. O aprinse și lumineă un stâlp de fire de praf și de sfărâmaturi. Încăperea era intactă, dar abia rezistase. Lise era ghemuită pe saltea, albă ca varul, iar Dvali, tot atât de palid, sta rezemat într-un colț. Îi sângera piciorul stâng, în locul unde căzuse peste el ceva ascuțit, dar rana nu părea gravă.

– Atunci ce *facem*? întrebă Lise.

– Așteptăm să se lumineze de ziua, răspunse Dvali, și sperăm că nu se repetă.

Dacă ziua mai venea vreodată, se gândi Turk. Dacă pe acel pământ sterp, uitat de Dumnezeu, mai ajungea vreodată ceva asemănător cu lumina soarelui.

– Detest să fiu tocmai acum pragmatică, dar trebuie să urinez. Neapărat.

Turk îndreptă raza lanternei către baia de alături.

– Se pare că tronul e intact, dar eu n-aș încerca să trag apa. Și ușa a ieșit de tot din țâțâni.

– Atunci uitați-vă în altă parte, spuse Lise, adunând păturile în jurul ei, și Turk se gândi că totul ar fi fost mult mai simplu dacă n-ar fi iubit-o atât de mult.

– Vine lumină prin fereastră, spuse ea, peste vreo oră, și Turk se îndreptă într-acolo, călcând cu prudență peste sticla spartă.

Nu mai cădea cenușă; atâta lucru era evident. Dacă praful căzut ar fi fost la fel de dens ca în ziua precedentă, i-ar fi sufocat. Vântul adusese înăuntru doar câțiva fulgi rătăcitori și își spuse că aerul era mai proaspăt și mai puțin sulfuros, dacă nu cumva se obișnuise pur și simplu cu el.

Lumina care atrăsese atenția Lisei era o realitate – ceea ce deveni evident când stinse lanterna. Dar era prea devreme ca să răsară soarele, și nu venea de pe cer. Venea de jos.

De pe străzile acelui mic avanpost corporatist, de pe acoperișurile clădirilor avariate, din deșert, de oriunde căzuse cenușa. Îi chemă pe Lise și pe Dvali ca să vadă.

În câteva dintre nopțile petrecute pe mare, Turk zărise apa din siaj strălucind acolo unde algele bioluminiscente se clintiseră la trecerea navei. Era întotdeauna o priveliște stranie și cea de acum i-o readuse în minte, dar cele petrecute afară erau încă și mai bizare. Deșertul, sau praful interplanetar căzut în deșert, părea să ardă în fosforescența mai multor culori: nuanțe de roșu al pietrelor nestemate, de galben sticlos, de albastru scânteietor. Și culorile nu erau stabile, se schimbau întruna, ca o auroră boreală.

– Ce părere aveți? Întrebă Lise.

Fața doctorului Dvali era scăldată în culorile reflectate.

– Cred că suntem mai aproape de a vedea chipul ipoteticilor decât a mai fost vreodată cineva, spuse el, cu respirația ușor întretăiată.

– Și ei ce fac acum? Întrebă Turk.

Dar nici măcar doctorul Dvali nu putea răspunde la o asemenea întrebare.

Odată cu venirea zorilor, deveni limpede că avuseseră noroc.

Cea mai mare parte a aripiei de nord a clădirii se prăbușise. Coridoarele se terminau în mormane de moloz sau în aer liber. Dacă am fi luat-o la stânga în loc s-o luăm la dreapta, se gândi Turk, am fi îngropați acolo.

Imediat ce se luminează destul de mult ca să se poată deplasa, o porniră în josul scărilor. Clădirea n-avea să mai reziste la o altă zguduitură...

– Și trebuie să-l găsim pe Isaac, spuse Dvali.

Dar Turk era oarecum nesigur în privința unui mod de acțiune. Fiindcă, la lumina zilei, ieșea în evidență un alt lucru: situația din teren se schimbase.

Acolo unde fusese un deșert era o pădure.

Sau ceva care semăna a pădure.

Când coborau scările către ușa din capătul intact al clădirii, Dvali șchiopăta vizibil, dar refuză să se oprească și să se odihnească. Era esențial să-i găsească pe Isaac și pe celelalte, spuse el. „Celelalte“ fiind, după cum bănuia Lise, un soi de notă de subsol în mintea lui. Pentru el nu exista decât Isaac, Isaac și apoteoza ipoteticilor, indiferent ce s-ar fi dovedit că însemna asta.

– Haide, deschide-o, spuse Dvali, fluturându-și mâna către ușă.

Lise și Turk căzuseră de acord că o încercare de a ajunge la mallul din localitate, unde îi lăsaseră pe Isaac și pe cvadre, era cel mai util lucru pe care îl puteau face. Cum să ajungă acolo era o întrebare deschisă. Când se uitase afară, în lumina răsăritului,

Lise observase că peisajul se metamorfozase cu desăvârșire – văzuse ceea ce ar fi numit bolta unei păduri, dacă n-ar fi existat țevile lucioase și mingile de plajă irizate din care erau alcătuiți copacii.

Și rosti aceeași întrebare stupidă, pe care nu și-o putuse reține:

- *De ce?* Cu ce scop? De ce acum, de ce aici?
- S-ar putea să aflăm, spuse doctorul Dvali.

Dacă trecutul putea fi folosit drept ghid, se gândi Turk, atunci excrescențele ipoteticilor aveau să ignore ființele umane (cu evidenta excepție a lui Isaac, care nu era om decât în parte) – dar acest lucru continua oare să fie adevărat?

Crăpă ușa cu vreo doi centimetri și, fiindcă nimic nu se grăbi să dea buzna, riscă o privire afară.

Aerul răcoros îi atinse fața. Duhoarea de sulf a cenușii dispăruse. Ca și cenușa. Totul se transformase într-o pădure în culori vii. Prin comparație, excrescențele din Bustee fuseseră narcise galbene, vestejindu-se sub adierea caldă a vântului. Aici era toiul verii. Un soi de rai al ipoteticilor.

Deschise larg ușa și așteptă. Lise și doctorul Dvali se îngrămădiră în spatele lui.

Cenușa se transformase într-o pădure de tulpini ce susțineau fructe globulare în loc de frunze. Erau multicolore, dar predominant de un albastru cian, se înălțau la șase sau chiar nouă metri în aer și erau atât de dese încât trebuia să te streкори printre ele întorcându-te într-o parte. Globurile care alcătuiau

bolta variaua de la dimensiunile unui acvariu cu pești-șori sau ale unei mingi de plajă până la ceva în interiorul căruia s-ar fi putut cocoța un bărbat, stând în picioare fără să atingă partea de sus cu capul. Erau presate unul într-altul, turtindu-se ușor în locurile unde se atingeau, pentru a forma o masă aproape compactă, dar translucidă. Lumina soarelui o străbătea devenind palidă, cu irizări schimbătoare.

Turk făcu un pas nesigur. Din locul unde stătea, putea privi în lungul zidului clădirii care le servise drept locuință muncitorilor până în punctul unde se prăbușise, cele trei niveluri ale aripii de nord fiind aplatizate până la o înălțime mai mică decât a unuia singur. Dacă am fi fost acolo, n-am fi putut spera decât ca Dumnezeu să ne aibă în pază, se gândi. Și Dumnezeul să-i aibă în pază pe Isaac și pe femei, oriunde și-ar fi găsit adăpost.

Trunchiurile (așa cum începuse să le numească în gând) copacilor stranii (deși ar fi fost corect să le spui stâlpi de felinar) aveau rădăcini în pământ – acolo unde existase pavaj, îl crăpaseră și îl penetraseră – și Turk nu putea să vadă, în nicio direcție, destul de departe ca să se poată orienta. La patruzeci sau cincizeci de metri depărtare, totul se estompa într-o neclaritate de un albastru sclipitor. Ca să găsească mallul unde îi văzuseră pentru ultima oară pe Isaac și pe femei trebuiau să se folosească de busolă și de indiciile descoperite chiar în locul unde puneau piciorul.

– Din ce trăiesc? întrebă Lise, pe șoptite. Aici nu e niciun strop de apă.

– Poate e chiar mai multă decât găsesc acolo unde cresc de obicei, răspunse Turk.

– Sau folosesc un soi de proces catalitic, pentru care nu e nevoie de apă, spuse Dvali, un tip de metabolism complet diferit. Probabil c-au evoluat, vreme de un miliard de ani, într-un mediu mult mai ostil decât ăsta.

Un miliard de ani de evoluție. Dacă era adevărat, se gândi Turk, atunci creaturile acelea, ca specie, dacă li se putea spune așa, erau mai bătrâne decât însăși specia umană.

Înaintară în tăcere prin pădurea de ipotetici, deși locul nu era cu desăvârșire tăcut. La nivelul străzii nu ajungea nicio boare, dar probabil că bătea vântul, presupuse Turk, fiindcă globurile irizate din coroana trunchiurilor tubulare se loveau din când în când unul de altul, scoțând un sunet delicat, care te ducea cu gândul la un ciocan de cauciuc sau la un xilofon de lemn. Mai era și o mișcare la nivelul solului. Tuburi mici, albastre, ca niște rădăcini, șerpuiau din când în când printre copaci, alergând cu mișcări ca niște plesnete de bici, destul de rapide și de puternice ca să-ți rupă un picior dacă dădeai peste unul dintre ele într-un moment nepotrivit. Și Turk zări de două ori obiecte ca niște coli de hârtie fâlfâind deasupra capetelor lor și atingând ocazional globurile sau contopindu-se cu ele – varietăți ale obiectului care îl atacase pe Isaac în Bustee. Îl luase drept unul de-ai lor, se gândi Turk, sau poate nu fusese o greșală.

Lise mergea imediat în spatele lui. O auzea trăgându-și răsuflarea ori de câte ori zăngănea sau fâlfâia ceva în lumina estompată, schimbătoare. Se simțea vinovat pentru asta, pentru teama pe care o simțea ea și pentru orice altceva mai era nevoită să îndure până când puteau pleca de acolo. Se întoarse spre ea:

– Îmi pare rău că te-am vârat în asta.

Ea nu-l lăsa să termine.

– Chiar crezi că ești cumva responsabil pentru cele petrecute?

– Poate fiindcă te-am adus în nenorocita asta de excursie spre vest.

– A fost alegerea mea.

Ceea ce era adevărat. Și totuși, își spuse Turk. E aici din cauza mea. În memorie îi reveni refrenul biografiei sale, de parcă ar fi fost invocat de lumina amăgitoare: iubite pierdute sau suflate, prieteni transformați în dușmani, prieteni răniți sau uciși în încăierări din baruri ori în accidente navale. Privește punțile mele în flăcări, se gândi. Privește urma mea de lacrimi. Nu dorea așa ceva pentru Lise. Nu voia s-o târască dincolo de hotarele acelei vieți pe care încă o mai putea făuri pentru ea însăși, o viață în care bunătatea nu era pasageră și unde putea avea parte de ceva mai mult decât nopțile din izolarea carlingii unui avion, decât lunile petrecute pe priciul de sub puntea unui cargobot împruțit, decât anii zăvorâți în turla propriilor lui gânduri, în timp ce ea ar fi așteptat ceea ce el nu-i putea oferi, din ce în ce mai dezamăgită și, în final, plină de resentimente.

Avea să descopere o cale de a o scoate din jungla aceea, își spuse, și apoi, dacă reușea să-și adune curajul sau cruzimea de care era nevoie, avea să găsească un mod de a o părăsi.

Există o comunicare, se gândi Avram Dvali.

Nu poate fi negată, cugetă. Ipoteticii erau în jurul lui, pretutindeni, o mică dar semnificativă fracțiune din rețeaua care includea incompresibil vasta lor inteligență. Întregul proces, spusese marțiana dogmatică în timpul uneia dintre disputele lor, nu avea mai mult sens decât înflorirea brădișorului sau a brebenocului; pune-le cap la cap oricum ai vrea, dar nu e vorba de nimic altceva decât de evoluție, la fel de lipsită de rațiune ca marea. Însă marțiana se înșela. Dvali simțea asta. Dvali nu înțelegea, nu putea să înțeleagă cum creșteau acele organisme și ce fel de hrană reușeau să absoarbă din pământul arid, dar comunicarea exista, de asta era sigur; nu crescuseră la întâmplare, ci în urma unui semnal impetuos.

Supraveghease bolta pădurii. Ciorchinii de globuri își schimbau neîncetat culorile și, după cum i se părea, nuanța fiecăruia dintre ele era influențată de schimbările celorlalte din imediata apropiere, poate respectând o anumită regulă, sau un ansamblu de reguli, astfel încât modelele călătoreau prin pădure aidoma unui stol de păsări intangibile. Ceea ce însemna comunicare, în sensul în care comunică între ele celulele creierului uman, dând naștere, în armonie, fenomenului emergent al gândirii.

Mergea, probabil, prin arhitectura materială a unui gând măreț, a unui gând pe care n-avea să-l poată înțelege niciodată...

Totuși, poate că Isaac reușea. Dacă Isaac era în viață și dacă înțelegea, în sfârșit, natura darului pe care i-l făcuse Avram Dvali.

29

În magazia în ruine era cald și, cu toate că praful se depusese într-o foarte mare măsură – părea să fi fost absorbit, cumva, de moloz –, în spațiul închis nu pătrundea niciun strop de aer proaspăt. Ceea ce, se gândi Sulean Moi, avea să devină o problemă, mai devreme sau mai târziu, dar mai degrabă mai devreme. Trebuia să se mai gândească și la cadavrul Diane Dupree. Dacă putea suporta astfel de gânduri.

Se târî pentru a doua oară de-a lungul perimetrului accesibil al încăperii, căutând pe pipăite orice i-ar fi putut oferi vreo speranță – un curent de aer sau un morman mai rarefiat de moloz. Și, pentru a doua oară, nu găsi nimic.

Începu să creadă că era posibil să moară pe planeta aceea îngrozitoare, bântuită de stafia lui Esh. Bântuită, cu alte cuvinte, de ipotetici.

În care ea nu credea, cel puțin nu în sensul în care credea Avram Dvali. Ipoteticii erau o rețea de mașini auto-replicatoare, create în spațiu. O civilizație de

mult dispărută își însămânțase probabil mediul înconjurător cu aceste aparate, sau poate că asta se întâmplase de mai multe ori, o geneză multiplă, multiple culturi organice, în decursul multor milioane de ani. Oricum ar fi fost, odată ce auto-replicarea variată fusese introdusă în mediul interplanetar și în spațiul interstelar, se declanșase procesul evoluției – diferit în privința detaliilor, dar nu și în principiu, de evoluția organică. Așa cum se întâmplă și în cazul acesteia, procesul generase forme complexe, stranii și stridente. Până și acele creații aparent „proiectate”, ca bariera turbionară ce înconjurase Pământul sau ca Arcadele ce legau planete separate de distanțe imense, nu dispuneau, în ultimă instanță, de mai multă inteligență intrinsecă decât edificiile biologice, de genul unui recif de corali sau al unui mușuroi de termite.

Periodicitatea căderilor de cenușă și plăsmuirile trunchiate și grotești cărora le dădeau naștere erau dovezi suficiente, medită ea. Ceea ce fusese montat în Esh – și în Isaac – nu era nimic mai mult decât o tragică și exagerată sensibilitate față de tropismele din altă lume. Esh nu putea fi un „comunicant” pentru că nu exista nimeni cu care să comunice.

Evoluția putea genera inteligențe, așa cum se demonstrase, și presupuse că era posibil și ca îndelungata evoluție interstelară a mașinărilor numite ipotetici să fi generat de asemenea inteligențe – pe plan local, temporar. Dar, dacă existau, acestea erau produsele secundare, nu procesul în sine. Nu

controlau nimic altceva în afara lor însele. Nu puteau fi „ipoteticii“, așa cum își imagina doctorul Dvali.

Însă continua oricum să fie speriată, fiindcă era evident că Isaac își aducea aminte de Esh, care murise cu mulți ani înainte de nașterea lui. Dacă Esh devenise o memorie în sistemul ecologic de tip rețea a ipoteticilor, era posibil ca o asemenea memorie să poată înfăptui acte de voință? Și cine sau ce era cel care își aducea aminte?

– Sulean...

Vorbise doamna Rebka, care nu se dezlipea de Isaac. Vocea ei se desprindea din întunecimea mormântului lor etanș de parcă ar fi venit de la o distanță infinită.

– Da, ce e?

– Auzi și tu asta?

Sulean își amuți propriile gânduri și ascultă.

Un hârșăit intermitent. *Poc-poc-poc*, sunetul loviturilor repetate ale unui obiect solid în piatră. Urmărit de alte hârșăituri prudente.

– Cineva încearcă să ne dezgroape, spuse doamna Rebka. Trebuie să fie Avram și ceilalți, probabil știu că suntem aici!

Poc-hârș-poc. Da, poate, se gândi Sulean. Însă îl auziră imediat pe Isaac, pe neașteptate, vorbind cu o claritate uimitoare:

– Nu, doamnă Rebka. Nu sunt alți oameni care vor să intre. De fapt, nu sunt oameni. Sunt ei.

Sulean se întoarce în direcția vocii.

– Isaac, chiar știi ce se petrece? Întrebă, înăbușindu-și spaima.

– Da. Tonul era lipsit de orice emoție. Pot să-i văd.

– Pe ipotetici?

O pauză.

– Îi poți numi și așa.

– Atunci explică-mi, te rog, Isaac. Faci parte din asta acum, nu-i așa? Într-un mod în care Esh n-a făcut parte niciodată. Spune-mi ce se-ntâmplă.

Pentru o clipă nu se auzi decât poc-hârș-poc, în pereții clădirii prăbușite sub care erau captivi.

Apoi Isaac începu să vorbească.

30

Turk înaintă printre resturile sfărâmate ale pavajului străzii și ale trotuarului, prin pădurea din altă lume care fusese, până de curând, o așezare a muncitorilor de pe platforma petrolieră. Reuși să găsească parcare la mallului – linii albe, asfalt negru, crăpat – de unde nu mai aveau de parcurs decât o mică distanță până la complexul unde îi lăsaseră pe Diane Dupree, Sulean Moi, doamna Rebka și Isaac.

Însă complexul nu mai era acolo. Dădu peste un strat de moloz, din care copacii crescuseră mai deși, continuând să ascundă lumina palidă a zilei trecute de-acum de amiază. Văzu un baraj din țigle sparte, plăci din fibre, lemn, tablă de aluminiu

contorsionată în forme neverosimile. Dincolo de ele, în întunecime, grinzi de oțel, conturând drep-tunghiuri scheletice. Pe o parte dintre acestea și pe stâlpii de susținere se împletiseră extensiile ca niște rădăcini ale copacilor.

– O să mergem către capătul dinspre sud al mallu-lui, spuse el.

Unde fusese magazinul cu alimente.

– Poate-acolo mai stă ceva în picioare.

Pădurea bântuită, se gândi Lise.

Doamne, și chiar așa era.

Se pomeni recitând fără glas un vers dintr-o carte cu povești pe care i-o citise tatăl ei când era micuță, carte și povești pe care le uitase cu desăvârșire, cu o singură excepție (cu intonația melodramatic târă-gănată a tatălui ei): *Pătruns-au în pădurea-ntunecoasă*. Pătruns-au în pădurea-ntunecoasă. În pădurea întunecoasă, unde copacii adăposteau păsări semă-nând a coli de hârtie răsucită. Pădurea din care (un alt fragment din aceeași poveste) *trebuiau să-și găsească scăparea*, dar era mai ușor de zis decât de făcut. Pen-tru că ici și colo erau lupi, sau ceva mai rău, și venea noaptea, și ea nu știa drumul de întoarcere. Își dorea să sară de sub pături și să înșface mâna tatălui ei. Și-o dorea mai mult decât orice pe lume.

Dar nu era cu puțință. Se dojeni, de data asta cu vocea mamei ei: nu fi proastă, Elise. Vino-ți în fire. Rămâi pe calea dreaptă, fetiço.

Era cât pe ce să-și urmeze calea dreaptă trecând peste un morman de metal amestecat cu plastic, când Turk îi atrase atenția: era mașina pe care o conducea doamna Rebka când se despărțiseră cele două grupuri. Îi recunoscuse anvelopele cu inserții de oțel, acum la vedere, pentru că trunchiul ca o cârjă al unui copac țâsnise din pavajul crăpat și răsturnase vehiculul pe o parte. Nu mai era de niciun folos, dar orice altă mașină era de neîntrebuințat atâtea vreme cât pădurea nu se usca, intrând din nou în pământ, și părea puțin probabil ca asta să se întâmple prea curând. Dacă plecăm de aici, își spuse Lise, trebuie să plecăm pe jos. O perspectivă descurajantă. Vestea bună era că în mașină nu se vedea nimeni; Isaac și femeile nu se aflau înăuntru, așa că ar mai fi putut fi încă în viață, altundeva.

– Deci suntem lângă magazinul alimentar, spuse Turk, iar doctorul Dvali alergă cu nechibzuință înainte, pe alți câțiva metri, până în locul unde fațada magazinului se întrezărea, vag, dincolo de un pâlci de excrescențe străine.

Cutremurul nu crușase acea parte a mallului și, dacă își găsiseră adăpost acolo, ceilalți ar fi putut fi morți. Era atât de evident încât nu mai era nevoie s-o spună. Doctorul Dvali voia să-nceapă imediat să sape – oricât de inutil ar fi fost, ei trei versus câteva tone de moloz – dar Turk se opuse:

– Să dăm întâi un ocol al părții din spate. Construcția pare ceva mai intactă acolo.

Cu umerii căzuți, Dvali rămase încă o clipă la marginea câmpului de dărâmături și Lise îl compătimi pentru prima oară, într-o oarecare măsură. Toată noaptea și toată dimineața își imaginase că femeile și Isaac se îngrămădiseră într-un loc sigur; grupul avea să se reunească, după care ea și Turk puteau să plece către un adăpost care să le ofere siguranță, chiar dacă cvadrii insistau să rămână acolo, pe tărâmul monstruozițăilor. Era scenariul ei pentru cazul cel mai fericit.

Acum părea posibil ca toate astea să nu se întâmple. Povestea se putea sfârși cu o tragedie. Era posibil să nu existe nicio *scăpare* din *pădurea-ntunecoasă*. Poate, se gândi, pentru Isaac și pentru femeii povestea se sfârșise deja.

La o primă vedere, partea din spate a mallului părea mai intactă decât cea din față, dar asta numai pentru că rampele de încărcare din beton rămăseseră întregi după cutremur. Cât despre restul construcției, totul era un haos. Lisei i se frânse inima și doctorul Dvali păru să se chinuiască să-și rețină lacrimile.

Turk fu acela care își continuă cu o hotărâre îndârjită drumul de-a lungul marginii mormanului de moloz, și tot el se răsuci în cele din urmă, înălțându-și palma într-un gest care le cerea să se oprească și spunându-le, cu voce scăzută:

– Ascultați.

Lise rămase nemișcată. Auzea obișnuitele fâlfâiri ale pădurii, cu care aproape se acomodase. Bătea

vântul și globurile strălucitoare scoteau sunetele lor estompate, o muzică a instrumentelor de lemn. Dar sub ea? Slab?

Un zgomot ca un hârșăit, un zgomot care sugera că sapă cineva.

- Trăiesc! exclamă Dvali. Ei trebuie să fie!

- Să nu ne pripim cu raționamentele, spuse Turk. Urmați-mă și încercați să nu faceți zgomot.

Dvali era destul de cvadru pentru a-și suprima năvala optimismului reînnoit. Cei trei mergeau la o lungime de braț distanță unul de altul, cu Turk în frunte, urmărind sunetul. Cu fiecare pas, zgomotul săpatului și hârșăitul se auzeau din ce în ce mai clar, și Lise își simți propriul optimism clătinându-se. Sunetul avea ceva care nu era cum ar fi trebuit. Ritmul neîntrerupt și moderat, cumva prea perseverent ca să fie pe de-a-ntregul omenesc...

Pe urmă Turk repetă gestul care le cerea să se oprească și le făcu semn să se uite.

Pe una dintre rampele de încărcare sparte se desfășura o activitate. Dar, așa cum începuse Lise să bănuiască, era o activitate a ipoteticilor. Excrescențele pe care le numea Dvali „trandafiri văzători“ crescuseră acolo, alcătuiind un gard des, cu ochii din petale focalizați asupra dărâmăturilor. Copacii din jurul lor împletiseră o rogojină groasă, care se zvârcolea, alcătuită din rădăcini mobile, unele cu vârfuri ascuțite și altele aplatizate, în forma unor lame ca niște spatule. Masa aceea de rădăcini săpa. Ireal, se gândi Lise, năucită, mai ales fiindcă sfărâmăturile nu erau

doar frânturi de beton, de oțel și de plastic, ci și cutii mototolite cu cereale, sticle cu lapte, conserve cu alimente. Urmări un lujer albastru precum cerneala înfășurându-se în jurul unei conserve cu supă de dimensiuni industriale, pliindu-i eticheta de hârtie, albă cu albastru, și ridicând-o astfel încât să poată fi studiată de cel mai apropiat ochi floare, apoi predându-i-o unui alt tentacul, pentru a fi purtată astfel, *de la unul la altul*, până când ajunse să fie depozitată în vârful mormanului de resturi îndepărtate mai înainte.

Procedeul era, contrar așteptărilor, atât de metodic încât Lise descoperi că simțea nevoia să izbucnească în râs. În schimb continuă să se holbeze, pentru un timp ce i se păru extrem de îndelungat. Dacă trandafirii văzători erau conștienți de prezența lor, atunci nu reacționară în niciun fel. Săpăturile continuară cu aceeași răbdare. Răzuind, sondând, lovind, selectând...

Își înăbuși un țipăt când Turk îi puse pe neașteptate mâna pe umăr.

– Ar fi bine să ne retragem, șopti el.

Ceea ce ei i se păru o idee excelentă.

Soarele apunea deja? Lise își pierduse ceasul unde-a, pe drum, sau în dormitorul muncitorilor. De testa ideea apropiării nopții.

Imediat ce se simțiră liberi să vorbească (dar încă șoptind, ca și cum trandafirii cu ochi i-ar fi putut

auzi, și, din câte știa ea, poate chiar puteau), Turk i se adresează doctorului Dvali:

– Îmi pare rău că n-au fost femeile...

Dar în ochii lui cvadrului continua să strălucească speranța.

– Nu-ți dai seama ce-nseamnă asta? Probabil că sunt în viață, acolo, dedesubt – cel puțin Isaac trebuie să fie în viață!

Pentru că pe Isaac îl voiau ipoteticii. Poate că excrescențele acelea, atât privite individual, cât și ca o colectivitate, nu or fi fost conștiente, dar știau că pietrele și ruinele le despărțeau de unul dintre ai lor.

Îl voiau pe Isaac. Dar ce intenționau să-i facă după ce aveau să-l găsească?

– Nu putem decât să privim, spuse doctorul Dvali. Ne facem tabăra aici și privim până când băiatul iese viu de acolo.

Iese să-și întâlnească soarta, se gândi Lise.

31

În bezna magaziei îngropate, Isaac se străduia să se agațe de ceea ce mai rămăsese din el însuși.

Dincolo de dărâmăturile care îl înconjurau, zărea o pădure luminoasă, o poiană imensă de lumină și, în centrul acesteia, insuportabil de minunata construcție care erupsese din gresia spartă și din rocile de sub deșert, un obiect pe care amintirea lui Jason

Lawton voia să-l numească o „Arcadă Temporală“. Inertă pe timpul hibernării sale de zece mii de ani, închisă într-o cavernă de piatră, îl strigase din cel mai vestic punct indicat de busolă, iar acum își rupsesese legăturile și se zguduise, eliberându-se din strânsoarea pământului, crescând apoi enorm de mare și de puternică, și, dacă ar fi reușit să treacă de ziduri, Isaac ar fi putut ajunge la ea.

– Isaac...

Vocea marțienei ajunsese la el venind de foarte departe. Încercă s-o ignore.

Putea să vadă Arcada Temporală și putea să vadă, în același timp, alte lucruri. Putea să vadă, din nefericire, trupul Diane Dupree. Murise, dar în acea parte a ei care nu era pe de-a-ntregul umană, în cvadritate, viața continua încă să mai pâlpâie, firavă, străduindu-se să repare cadavrul, ceea ce firește că nu reușea. Lumina ei pâlpâia, ca o lumânare mistuită până la o baltă de ceară și o ultimă bucată de fitil. Acea parte a lui Isaac care fusese Jason Lawton o jelea.

Amintirile acelea, amintirile care le aparținuseră lui Jason și Esh, își dobândiseră câte o viață independentă în mintea lui Isaac, într-o asemenea măsură încât băiatul se temea că s-ar fi putut pierde pe sine însuși în ele. *Îmi amintesc*, și-ar fi spus, dar amintirile nu se mai sfârșeau și numai o parte erau ale lui. Până și cuvântul „eu“ se diviza, căpătând două sau trei înțelesuri. *Am trăit pe Marte. Am trăit pe Pământ. Trăiesc în Equatoria*. Toate cele trei afirmații erau adevărate.

Și nu voia să anuleze cu desăvârșire amintirile contradictorii, pentru că îl linișteau în aceeași măsură în care îl îngrozeau. Cine avea să meargă cu el în vortexul Arcadei Temporale, dacă nu Jason și Esh?

– Isaac, chiar știi ce se petrece?

Da, știa, cel puțin în parte.

– Atunci, și el își dădu seama că vocea era a lui Sulean Moi, prietena lui Esh, prietena lui Isaac, explică-mi, te rog.

Cuvintele acelea trebuiau să vină de la Jason Lawton. Se întoarse spre Sulean, se îndreptă către ea, își întinse brațele din întuneric și îi luă mâinile într-ale lui, așa cum ar fi făcut Esh sau Isaac, apoi îi vorbi cu vocea lui Jason:

– Există o buclă inserată în ciclurile și în anotimpurile... ipoteticilor...

Anotimpuri, simți cât de potrivit era cuvântul: anotimpuri din anotimpurile epocale, refluxul și fluxul oceanului vieții din galaxie...

– Într-un... în ceea ce ai putea numi un sistem solar mătur, elementele ipoteticilor își dilată masa, acumulează energie și se reproduc, până într-un anumit moment critic, când cele mai bătrâne elemente în viață trec printr-un soi de sporulație... suprimă părți compactate din ele însele, care iau forma unor nori de praf sau de cenușă... și se înscriu pe orbite eliptice ample care se intersectează cu planetele, unde se reunesc...

– S-au reunit aici? întrebă Sulean.

Aici, da, spuse sau gândi el, pe planeta asta stâncoasă, făcută locuibilă pentru o potențială civilizație, cu care a fost în final conectată...

– Atunci știu de existența noastră? întrebă Sulean Moi, precipitându-se.

Pe Isaac îl ului întrebarea, dar memoria lui Jason Lawton păru s-o înțeleagă.

– Rețeaua procesează informații de-a lungul anilor și al secolelor-lumină, dar o serie de civilizații biologice supraviețuiesc destul de mult ca să le poată percepe și, da, civilizațiile sunt utile, pentru că generează forme noi de viață mecanică, pentru a fi absorbite și înțelese, sau, sau...

– Sau devorate, spuse Sulean Moi.

– Sau, într-un anumit sens, devorate. Dar civilizațiile mai generează și altceva care interesează rețeaua.

– Ce?

– Ruine, răspuse memoria lui Jason Lawton. Generează ruine.

Afară, dincolo de zidurile de beton și de moloz impenetrabile pentru vederea umană, baletul amintirilor începu să-și accelereze ritmul.

Amintirea, îi spuse el lui Sulean Moi, era ceea ce se întâmpla acolo: zece mii de ani de adunare și de împărtășire a cunoștințelor erau comprimate în sferile din bolta pădurii ipoteticilor, informații care așteptau să fie comparate, interpolate și transmise mai departe, adăugă Isaac, prin Arcada Temporală,

ce își deschidea gura pentru a le absorbi pe toate: reprezentări ale orbitelor și ale climatelor, și ale evoluției planetelor din zonă, ale evoluției milioanelor de traiectorii întreșute parcurse de corpurile de gheață ale cometelor de unde își preluaseră și continuau să-și preia mașinăriile ipoteticilor masa, ale semnalelor captate din alte părți ale galaxiei, absorbite și reemise...

– Ce *amintire*? întrebă Sulean Moi. Cu ce scop? Isaac – *ce e acel ceva care își amintește?*

Acel ceva care își aducea aminte era lucrul pe care el nu-l putea vedea, deși vedea multe altele. Nici măcar Jason Lawton nu reuși să răspundă la întrebarea pusă de Sulean Moi. Ceea ce se petrecea acolo nu era decât un eveniment banal din rețea, din mintea... mintea... *oh, Diane, a crescut într-adevăr printre stele, printre stele a crescut lucrul în care îți doreai atât de mult să crezi?*

– Isaac! Mă auzi?

El recăzu în abisul propriilor gânduri.

Pentru că Isaac își aducea aminte de Jason, era de asemenea adevărat că Jason își aducea aminte de Isaac. Înțelegerea lumii prin prisma de adult a lui Jason fusese acoperită de experiența nealterată a lui Isaac, dând naștere unui soi de viziune dublă, extrem de tulburătoare.

Îi reflecta viața într-o oglindă dintr-un parc de distracții. De exemplu, doamna Rebka. Îi era apropiată, îi acorda încredere. Dar, când își aruncă Jason

privirea prin aceleași amintiri, deveni rece, distantă, cu mult mai puțin decât o mamă adevărată. Pentru Isaac, exista într-un tărâm de dincolo de rațiune. Pentru Jason, se făcea vinovată de o profundă indiferență morală.

Aidoma amintirilor sale despre doctorul Dvali, zeul distant care conturase lumea lui Isaac și pe care Jason îl percepea ca pe un monstru obsedat.

Isaac își dorea cu disperare să nu-i urască pe acești oameni. Până și acea parte a lui care era Jason Lawton păstra o oarecare înțelegere pentru doamna Rebka. Ea îl iubise pe Isaac, pe atât de mult pe cât încercase s-o ascundă, iar Isaac înțelese, cu un oarecare sentiment de rușine, cât de dificil fusese el de iubit. Îi răspunsese cu o indiferență studiată, similară cu a ei, și nu fusese destul de inteligent ca să-i identifice durerea și perseverența.

I le identifica și în clipa aceea. Nu mai vorbise de mai bine de o oră și, când se duse lângă ea și i se așeză alături, când o privi cu ceea ce începuse să numească ochii lui de ipotetic, știu de ce.

În timpul cutremurului, nu fusese cruțată în momentul prăbușirii clădirii. Era rănită – rănită în interior, acolo unde nu se vedea, dar durerea era atât de cumplită încât forța ei de cvadru nu reușea s-o vindece. Sângera în interior. O înconjura o aură arămie, de sânge. Șopti numele lui. Vocea îi era mai slabă decât zgomotul ipoteticilor care săpau și răcăiau molozul – zgomot ce devenise tot mai puternic în ultimele câteva ore.

– Te pot lua cu mine, spuse Isaac.

– Ce vrei să spui? întrebă Sulean Moi, care-l auzise fără să vrea.

Iar mama lui Isaac se mulțumi să dea din cap.

Apoi răbufni o pală de aer răcoros și lumina pădurii din altă lume spulberă întunericul.

32

– Trebuie să ne orientăm înainte de apusul soarelui, spuse Lise.

Turk își întoarse nedumerit ochii către ea – tocmai terminase să-l ajute de doctorul Dvali la construcția unui refugiu rudimentar, în adăpostul oferit de una dintre rampele de încărcare din beton, aproape (dar nu prea aproape) de copacii care săpau – apoi înțelese semnificația privirilor încruntate și furișe cu care îl studia ea pe doctor și răspunse:

– Da, ai dreptate, o s-o facem.

Îi ceru lui Dvali să adune toate conservele intacte pe care le putea găsi printre resturile excavate, în timp ce ei doi plecau „în recunoaștere”. Dvali îi scrută cu suspiciune – fiind cvadru, recunoștea probabil o jumătate de adevăr oricând o auzea –, dar dădu scurt din cap și îi îndemnă să plece cu un semn al mâinii.

Așa că Turk făcu cale întoarsă, mergând alături de Lise de-a lungul perimetrului mallului prăbușit și ocolind de departe săpăturile.

– Să ne orientăm? o întreabă, imediat ce se îndepărtară destul de mult ca să nu mai poată fi auziți.

Ea recunoscuse că dorise în primul rând să scape de Dvali, fie și numai pentru scurt timp.

– Și cred că ne-am putea urca deasupra arborilor, ca să aruncăm o privire în jur.

– Și cum propui să-o facem?

Lise îi arată. În capătul sudic al mallului rămăsese un patruleter intact de ziduri exterioare, de care era fixată o scară de incendiu din oțel. Spuse că o remarcase mai devreme. Turk o examinează și decide că era destul de solidă ca să le susțină greutatea, așa că, da, poate era o idee bună să studieze împrejurimile câtă vreme mai rămăsese ceva din lumina zilei, dacă erau prudenți. Se urcă așadar până la înălțimea acoperișului și rămaseră în picioare deasupra pădurii de globuri, pe o platformă din plasă, minunându-se de ceea ce vedeau în lumina nealterată a după-amiezii pe sfârșite.

Priveliștea era similară cu cea zărită de Lise în aceeași dimineață, din dormitorul muncitorilor de pe platformă, dar se întindea în toate direcțiile, inclusiv către vest – direcția lui Isaac, își spuse ea, năucită – unde din pământ crescuse ceva monstruos.

Din locul acela, de deasupra bolții Pădurii Întunecoase, era ușor să recunoști ruinele construcțiilor înalte de oameni. Linia prelungă a mallului prăbușit se întindea de-a curmezișul pădurii ca epava unui tren. Clădirea în care se adăpostiseră în noaptea

trecută se proiecta în afara copacilor aidoma provei unei nave eşuate, iar ceva mai departe se zăreau siluetele sondelor de forare, ale turnurilor pline de crăpături şi ale rezervoarelor. Pe câmpul petrolifer ardea ceva, vântul mângălea orizontul cu o linie de fum negru. Excrescenţele ipoteticilor acopereau deşertul în toate direcţiile, reflectând lumina apusului şi radiindu-şi lumina proprie, o mare de nestemate întunecate, cugetă ea. Se întrebă cât de multă substanţă extrăseseră acele lucruri din cenuşă, sau din pământ, sau din aer, pentru a creşte ele însele, se întrebă dacă bazinul continental intern al Ecuatoriei fusese scobit ca să le înalţe. Iar în vest, pe fundalul strălucirii soarelui...

– Ține-te bine, spuse Turk când o rafală scurtă dar puternică de vânt făcu platforma să zăngănească, însă ea se agăţase deja de balustradă, strângând-o dureros de tare.

În vest se înălţase ceva imens. Un soi de Arcadă.

Lise trecuse de trei ori cu vaporul pe sub Arcada Ipoteticilor: de două ori în adolescenţă, când venise în Port Magellan cu părinţii (şi se întorsese fără tatăl ei), şi o dată ca adult. Arcada, oricâtă veneraţie ar fi inspirat, era prea mare pentru a fi percepută ca o construcţie unitară; nu vedeai altceva decât cel mai apropiat picior, avântându-se în afara atmosferei, sau o parte din ea, care continua să reflecte lumina soarelui în orele de după lăsarea nopţii, o vâlvătaie argintie suspendată deasupra mării.

Cea pe care o vedea acum nu era tot atât de imensă – o putea cuprinde în întregime cu privirea, un U inversat, proiectat pe cerul apusului –, dar asta nu făcea altceva decât să-i scoată mai puternic în evidență dimensiunile. Probabil că avea o înălțime de treizeci sau chiar de optzeci de kilometri, ajungând destul de sus pentru ca aburul unui nor să-i estompeze curba din vârf. Dar părea în același timp delicată, aproape fragilă: cum își susținea greutatea? Și, mai important, de ce se afla acolo? Ce era menită să *facă*?

Platforma tresăltă sub o rafală și mai puternică de vânt, care îi aduse lui Turk părul încâlcit în ochi. Lisei nu-i plăcea expresia feței lui când se uita la Arcada din vest. Pentru prima oară de când îl cunoștea, părea pierdut. Pierdut și ușor înspăimântat.

– N-ar trebui să mai stăm aici, sus, spuse el. Vântul ăsta.

Ea încuviință. Priveliștea era nepământească de frumoasă, dar de nesuportat. Sugera prea multe. Coborî în urma lui.

Se odihni la piciorul scării, din nou sub bolta de globuri, ca niște șoareci într-un pâlc de ciuperci, feriți de vânt. Pentru o clipă, nu scoaseră nicio vorbă.

Pe urmă Turk își duse mâna la buzunarul stâng al blugilor soioși și-și scoase busola, aceeași busolă militară păstrată într-o cutie stâlcită de aluminiu pe care o avea în ziua când o dusesese prima oară cu avionul peste munți. Deschise cutia și privi acul care oscila ușor, ca și cum ar fi vrut să-i confirme

orientarea. Apoi își întinse mâna către a Lisei și îi puse busola în palmă.

– Pentru ce?

– Nu știu dacă nenorocita asta de pădure are un capăt, dar, dacă există, probabil o să ai nevoie de busolă ca să-ți găsești drumul într-acolo.

– Și? O să merg pe urmele tale. Păstrează-o.

– Vreau să fie a ta.

– Dar...

– Haide, Lise. De când suntem împreună, ți-am dăruit eu vreodată ceva? Vreau să-ți fac un dar. M-ar face fericit. Ia-o.

Recunoscătoare dar stânjenită, ea își închise mâna peste cutia rece de alamă.

– Mă gândeam la Dvali, zise Lise când se întorceau în tabără.

Știa că n-ar fi trebuit s-o spună cu voce tare, dar afectul combinat al epuizării, al scânteierii de crepuscul a pădurii (nu pe de-a-ntregul întunecată, trebuia s-o recunoască) și al darului ciudat oferit de Turk o îndemna la nesăbuiță.

– La Dvali, adunându-și comunitatea în deșert. Sulean Moi spunea că au mai fost și alte încercări de a realiza același lucru, dar au putut fi oprite la timp. Probabil că Dvali o știa, nu?

– Cred că da.

– Dar se pare c-a fost cât se poate de generos cu informațiile despre sine însuși. A acordat încredere foarte multor oameni. Inclusiv tatălui meu.

– Nu se poate să fi fost prea nechibzuit, pentru că altfel i s-ar fi dat de urmă.

– Și-a schimbat planurile. Așa mi-a povestit. Trebuia să-și construiască un complex pe coasta de vest, dar s-a răzgândit după ce-a plecat de la Universitate.

– Nu e prost, Lise.

– Nici nu m-am gândit c-ar fi. Cred că minte. N-a avut niciodată de gând să se instaleze pe coasta de vest. Planul legat de coasta vestică a fost o minciună. Așa a fost *conceput*.

– Poate, spuse Turk. Are vreo importanță?

– Povestea trebuia să devieze pe oricine ar fi plecat pe urmele lui. Dar îți dai seama ce-nseamnă asta? Dvali știa că era căutat de Securitatea Genomică și probabil a știut c-aveau să-l caute în curând pe tata. Turk, a stat la niciun pas distanță de mine și mi-a spus că îl cunoștea pe tata ca pe un om loial, cu principii, care nu i-ar fi spus DSG-ului ce voia să afle – decât sub o constrângere extremă. Dvali ar fi putut să-l avertizeze imediat ce-a auzit că DSG-ul era în Port Magellan, dacă nu chiar mai devreme. Dar nu asta avea el de gând. Tata i-a dezaprobat proiectul din punct de vedere moral, așa că Dvali l-a arborat ca pe-un pavilion roșu.

– N-avea de unde să știe că tatăl tău o să fie ucis.

– Dar trebuie să fi știut că era o posibilitate și se aștepta, cu siguranță, ca tata să fie torturat. Dacă asta nu e crimă, atunci nimic nu poate fi mai aproape de crimă.

Ucidere prin înșelătorie – singurul gen de crimă pe care o putea comite un cvadru.

Nu știa cum să se descurce cu ideea asta, care începuse să-i incendieze mintea ca un foc scăpat de sub control. Putea să dea din nou ochii cu Dvali? Ar fi trebuit să-i spună ce intuise, sau să aștepte până scăpau din locul ăla? Și apoi ce? Exista o justiție autentică a cvadrilor? Se gândi că Diane Dupree i-ar fi putut da un răspuns, sau Sulean Moi...

Dacă mai trăiau.

– Ascultă, spuse Turk.

Lise nu deslușea decât bolta Pădurii Întunecate zăngănind în bătaia tot mai puternică a vântului. Se întorseseră lângă rampele de încărcare, acolo unde crescuse gardul de flori târâtoare cu ochi, dar nu se auzea nimic, nici măcar hârșăitul înnebunitor, pentru că...

Făcu ochii mari.

– A încetat, spuse Turk.

Săpatul încetase.

33

Avram Dvali aduna cutii cu alimente conservate și își făcea griji fiindcă se întetea vântul, când zgomotul săpăturilor încetă brusc. Își îndreptă spatele, descurajat.

Băiatul e mort, se gândi mai întâi. Copacii ipoteticilor nu mai săpau pentru că băiatul era mort. Și, pentru o clipă nesfârșită, păru să nu fie doar un gând, ci adevărul îndoliat. Pe urmă își spuse: Sau l-au găsit.

Lăsa să cadă tot ce avea în mâini și alergă către săpături.

În graba lui, aproape că se împiedică de gardul din trandafiri văzători. Unul dintre cei mai înalți se întoarse să-l studieze, cu ochiul tot atât de indifereent ca o perlă întunecată. El îl ignoră.

Era uimit de măsura în care avansaseră săpăturile copacilor de când se uitase ultima oară. Rădăcinile spatulate se mișcau lent, dar efectul cumulat al bâjbâielilor și ciugulirilor lor era apariția unui perete intact și, sub el, a unei deschizături către interiorul troianului de moloz.

Își făcu loc printre trandafirii cu ochi, le împinse în lături tulpinile cărnoase, pentru că, în claustrarea acelei întunecimi, Isaac trebuia să fie cumva în viață, în viață și vorbind cu forțele pe care le adora și de care se temea Dvali încă de când îmbrățișaseră Pământul și îl furaseră, ducându-l în afara timpului: cu ipoteticii.

Rădăcinile copacilor lor se retrăseseră din excavație și stăteau, într-o încălceală neclintită, la intrarea încăperii îngropate. Dvali ezită la marginea deschiderii, care era exact atât de largă cât să-i permită să treacă, știind că nu era înțelept să meargă mai departe – greutatea dărâmăturilor era probabil enormă, câteva tone stând în echilibru pe plafonul

parțial intact și având drept unic sprijin câțiva căpriori și grinzi de lemn care gemeau – dar știind și că nu se putea abține.

Vântul din ce în ce mai puternic începuse să suiere ascuțit printre ruine, cu insistența unei sirene.

Făcu încă un pas în întuneric și strâmbă din nas când simți mirosul înspăimântător. Acolo murise cu siguranță ceva. Simți un junghi în inimă.

– Isaac! strigă.

Nu desluși nimic în lumina firavă din jur înainte de a i se obișnui ochii. Pe urmă o serie de forme deveniră vizibile.

Marțiana, Sulean Moi: era moartă? Nu. De pe podeaua încăperii pe jumătate năruite, își ridică ochii spre el cu o expresie șocată, probabil orbită de lumina neașteptată a zilei. Ce iad trebuie să fi fost o asemenea detenție, se gândi Dvali. Femeia se îndrepta spre deschizătură în patru labe și el voia s-o ajute, dar gândurile îi rămăseseră concentrate asupra lui Isaac. Își dorea să fi avut o lampă, o lanternă, orice.

Vântul urla ca un câine rănit. De pe tavan se desprinse un val de pulbere de ipsos. Dvali se grăbi să intre în duhoare și în mizerie.

Al doilea trup peste care dădu era al Diane Dupree. Cvadra de pe coastă era moartă și trecu peste cadavrul ei imediat ce fu sigur de asta. Plafo-nul era scund. Mergea aplecat. Dar în întunericul tot mai des reuși să-l deslușească pe Isaac – tulburător, Isaac viu, Isaac îngenuncheat asupra siluetei Annei Rebka, căzută pe podea cu fața în jos.

Băiatul se retrase ușor la apropierea lui. Avea ochii luminoși, cu pistruii aurii din irisuri ieșiți în evidență, arzând. Până și pielea lui părea să lumineze ușor. Nu părea uman – *nu era* uman, își reaminti Dvali.

Anna Rebka nu se clinti.

– E moartă? Întrebă el.

– Nu, răspunse Isaac.

– Las-o acolo! strigă Sulean Moi, în lumina tot mai puțină a zilei de dincolo de intrarea magaziei îngropate.

– Isaac, las-o, vino afară, nu ești în siguranță!

Dar avea gâtulejul uscat și ordinul ei păru o rugă-minte firavă.

Dvali își lipi degetele de gâtul Annei, căutându-i pulsul, dar știu imediat ce o atinse că n-avea să-l găsească. Băiatul se înșela, sau nega un adevăr evident.

– Nu, Isaac, îi spuse, cu blândețe. E moartă.

– Țsta nu-i decât trupul ei, sublinie Isaac.

– Cum adică?

Și, spre mirarea lui, copilul începu să-i explice, poticnindu-se.

Vântul ăsta, se gândi Sulean Moi; până la urmă o să ne ucidă.

Îi văzu pe Turk și pe Lise apropiindu-se în grabă prin îngrămădirea de excrescențe din altă lume, un soi de pădure – era aproape prea mult pentru

puterea ei de percepție după orele în care orbecăise prin magazia îngropată. Deasupra capului i se întindea o boltă de globuri cu o strălucire stranie, prinse de acei... oare ar fi trebuit să le spună copaci? Și în apropiere crescuseră un soi de rugi cu flori văzătoare, dintre care unele își întorseseră spre ea ochii stupizi.

Lumea se transforma cu nerușinare.

Și vântul: de unde venise? Era din ce în ce mai puternic, cu fiecare clipă. Clătina ruinele din spațele ei, înălțând în aer, printre copacii din altă lume, zmeie zdrențuite din plăci din fibră și din carton gudronat.

Privi peste umăr și strigă din nou, de data asta reușind să se facă auzită mai bine:

- Isaac!

Băiatul era cel care conta, nu nechibzuitul de Avram Dvali.

- Isaac, vino afară!

În timp ce mormanul instabil de moloz se clătina și gemea.

Dvali înțelese imediat ce spunea băiatul. Era ceva mai mult decât își imagina de multă vreme - Isaac devenise o cale de acces către ipotetici, însă cu o uimitoare diferență: fusese capabil să-și însușească amintirile Annei Rebka, înainte de moartea ei. Femeia trăia în el. Așa cum trăia și Esh, copilul marțian.

- Anna? șopti el.

Ca și cum ar fi putut s-o invoce din trupul băiatului, ca un vrăjitor chemând o fantomă. Însă privirea copilului se schimbă într-un mod imposibil de descris, colțurile gurii i se lăsară în jos, parcă a averșiune, și expresia era exact aceea cu care îl privea Anna în ultima vreme.

Pe urmă Dvali articulează cuvinte pe care nu anticipase că avea să le pronunțe, deși erau tot atât de logice și de inevitabile ca ultimul pas al unui drum lung:

– Ia-mă cu tine.

Băiatul se retrase mergând de-a-ndăratelea și clătînând din cap.

– Ia-mă cu tine, Isaac. Indiferent ce ești și indiferent unde te duci, ia-mă cu tine.

Grinzile tensionate scârțâiră, de parcă întreaga greutate a lumii s-ar fi clătinat, sprijinită de ele. Lemnul se rupea și zgomotele răsunau ca niște împușcături.

– Nu, spuse copilul, calm și ferm.

Și era înnebunitor. Înnebunitor, fiindcă se afla atât de aproape. Atât de aproape! Și fiindcă vocea care îl refuza semăna atât de mult cu vocea Annei.

34

Sulean Moi era întinsă pe pământ, alături de hățişul de flori văzătoare. Lise își înăbuşi spaima de excrescenţele ipoteticilor și o trase la o distanță sigură de mormanul de dărâmături spulberate de vânt.

Turk se aplecă asupra marțienei.

– Unde sunt ceilalți?

Pentru o clipă, Sulean nu păru în stare să-i răspundă. Deschise gura, o închise. E în stare de șoc, se gândi Lise.

– Moarte, reuși femeia să articuleze în cele din urmă. Diane e moartă. Anna Rebka...

– Dar Isaac?

– Trăiește. Dvali, e cu el – înăuntru, *acolo*. De ce nu ies? Nu sunt în siguranță!

Turk se ridică în picioare și inspectă dărâmturile și mica deschidere făcută de copacii săpători.

Lise îl prinse de braț. Fiindcă nu trebuia să intre, nu în caverna aceea care se clătina; nu.

Turk se desprinsese. Ea avea să-și amintească senzația aceea, a antebrațului lui alunecând din strânsoarea mâinii ei. Aidoma celor mai frumoase și celor mai cumplite amintiri, avea să devină de neșters. Avea s-o bântuie în nopțile lungi, pentru tot restul vieții ei.

Dar nu reuși să-l oprească și nu reuși să se convingă să-l urmeze.

În magazia îngropată era întuneric. Turk aproape că se împiedică de cadavrul Diane Dupree înainte de a-i observa pe Isaac și pe doctorul Dvali, față în față, pe fundalul unui zid de rafturi rupte și de blocuri de zgură fisurate. Dvali încerca să-l înșface pe băiatul care se retrăgea pas cu pas, nevrând să fie atins, dar nedorind încă să fugă, și Turk auzi vocea

joasă și imploratoare a lui Dvali distingându-se de sub urletul vântului care venise de niciunde și care părea gata să lege continentul în balamale. În ziua aceea văzuse ciudătenii de ajuns pentru o viață, dar remarcă încă un miracol care-i dădu fiori: pielea băiatului devenise de un alb lăptos și răspândea o lumină plăpândă, chipul părând să fie strălucirea unei lumânări în jurul ochilor aurii, iar trupul un fel de lampă făcută dintr-un dovleac, cu coastele vizibile prin cămașa ruptă și murdară.

– Isaac, spuse Turk, și copilul se întoarse spre el. E în regulă. Ușa e deschisă. Poți pleca.

Băiatul îl privi cu recunoștință.

Pe urmă vântul urlă aidoma sirenei unui vas monstruos la plecarea din port, și toate ruinele suspendate deasupra lor începură să se năruie.

Sulean Moi o prinse pe Lise Adams în brațe în timp ce clădirea se mișca și se compacta. Un val de praf de beton și de tencuială spulberată în particule fine se răsfirea deasupra lor, purtat mai departe de vântul cumplit.

– Lasă-te-n jos, spuse ea. În clipa asta nu poți fi de niciun folos.

Lise se mai împotrivi puțin. Pe urmă toată puterea o părăsi și Sulean o sprijini de umărul ei, legănând-o ușurel. Ultima prăbușire avusese ceva îngrozitor de irevocabil, se gândi marțiana. Nu era cu putință să-i fi supraviețuit cineva.

Pe urmă își schimbă părerea.

Trandafirii văzători, aplecați în bătaia vântului, își refocalizară cu solemnitate atenția.

– Uite, spuse Sulean.

Copacii ipoteticilor începuseră să sape din nou, cu răbdare.

Partea a șasea
RITUALUL TIMPULUI

După ce se termină totul – după ce din imensa pădure strălucitoare nu mai rămăsese nimic altceva în afară de câteva trunchiuri decrepite, care se descompuneau cu repeziciune, după ce Arcada impunătoare își încheiase misiunea și se transformase în țărână, după ce deșertul Rub al-Khali se cufundase în somn pentru alte zece mii de ani – Lise se întoarse în Port Magellan.

Cerul era senin și în port erau ancorate vreo cincizeci de nave, dar nu atât de multe cum fuseseră cândva și nici atât de multe cum aveau să fie, probabil, după refacerea industriei petrolului și după revenirea turismului la viață.

Își luă o cameră la hotel. Securitatea Genomică își pierduse interesul în privința ei după ce cvadrii lui Dvali își aruncaseră în aer bioreactoarele de la Mormântul lui Kubelick, dar numele i s-ar fi putut afla în continuare pe vreo listă. Așa că închirie o cameră sub un nume fals și începu să se întrebe cum

ar fi putut începe să-și repună viața cap la cap. Și, în cele din urmă, la o săptămână după ce se întorsese – nu cu un trauler, așa cum își imaginase la un moment dat, ci cu un autobuz în care se aflau alți patruzeci sau cincizeci de refugiați din Rub al-Khali – își adună curajul, atât cât îi mai rămăsese, și îl sună pe Brian Gately.

După ce exclamațiile lui de surpriză și neîncredere se domoliră, ea se declară de acord cu o întâlnire pe teren neutru: la Harley's, în timpul după-amiezii liniștite, la o masă cu vedere spre dealurile de pe care cobora către golf vălmășagul orașului.

Ajunse mai devreme și își petrecu timpul rămas gândindu-se ce anume voia să-i spună, dar mintea ei refuză să se concentreze. Un chelner puse pe masă apă cu gheață și pâine, ca și cum ar fi vrut să-i distragă atenția. Pe ecusonul lui scria MAHMUD, și îl întrebă pe Mahmud dacă Tyrell mai lucra la restaurant – și-l aducea aminte de pe 34 august, din noaptea primei căderi de cenușă, când îl aduse pe Turk acolo ca să-i arate fotografia lui Sulean Moi. Nu. Tyrell se întorsese în State, spuse Mahmud. Mulți părăsiseră Port Magellan după căderea acelor obiecte bizare din cer. Totul e la fel, cugetă Lise, da, și totul e altfel. Iar după plecarea lui Mahmud de lângă masă îl văzu pe Brian intrând pe ușă. Când o zări, îi adresă un zâmbet nesigur. Ea dădu din cap.

El se apropie și se așeză. Brian Gately, care nu mai lucra la Departamentul Securității Genomice. Era unul dintre primele lucruri pe care i le spusese

când primise telefonul ei. Nu mai lucrez pentru ei, subliniase, solemn, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că merita să i se acorde încredere. Am demisionat. Nu-i povestise de ce.

– M-ai prins exact la timp, spusese. Săptămâna viitoare părăsesc apartamentul. Sigurele mele proprietăți din momentul de față sunt patru pachete cu bagaje și un bilet către casă.

– Te întorci în State?

– Nu mai am de ce să rămân. Îți spun un secret, Lise. Detest orașul ăsta. Și, prin extensie, întreaga planetă.

Fiindcă nu mai lucra la DSG, nu putea s-o ajute. Dar nici să-i facă vreun rău. Ca amenințare, era mai mult sau mai puțin steril. Așa că întrebarea era dacă putea sau nu să-i spună ce se întâmplase în deșert. Pentru că el avea s-o întrebe. Ea nu se îndoia de asta.

Ține-te bine, îi spusese Sulean Moi, și ea asta făcuse, deși avea impresia că întregul univers i se clătina sub picioare. În jurul ei, pretutindeni, globurile strălucitoare, fluorescente, se desprindeau de copacii ipoteticilor, fiind atrase către vortexul central al Arcadei Temporale. Vântul se transformase în vijelie și vijelia se preschimbase în uragan, iar ea se agățase de un stâlp de beton, atât de îngrozită încât nu putea nici măcar să țipe. Era numai vag conștientă de prezența lui Sulean Moi, încovrigată nu prea departe, pe aceeași lespede de piatră.

Vântul bătea fără întrerupere și ea își tot pierdea și își recăpăta cunoștința, rămânând cumva agățată în același loc, revenindu-și din când în când, ca și cum s-ar fi trezit, nu dintr-un coșmar, ci într-un coșmar: și trecuse o noapte? O zi, încă o noapte?

În cele din urmă încetase. Vântul pierise, redus la o adiere, lumea se reîndreptase și Sulean Moi o striga pe nume:

– Lise Adams! Ești rănită?

Existau o mie de moduri în care ar fi putut răspunde, dar nu putea să vorbească.

Probabil că dormise măcar o parte din timp. Arcada incredibilă din vest dispăruse, așa cum dispăruse și cea mai mare parte a Pădurii Întunecate. Nu mai rămăseseră decât clădirile dărâmate, fundațiile goale, pavajul crăpat și dislocat și ciaturile copacilor ipoteticilor. Deșertul era din nou acolo, se gândise Lise. Și durerea insuportabilă din mușchii contractați, și infinit mai profunda pulsație a durerii din suflet.

Peste câteva zile, stătea pe marginea unui drum dezolant, flămândă și jigărită, în haine murdare, alături de Sulean Moi și nu prea departe de vreo duzină de alți oameni – mai ales bărbați – pătrunși de oboseală până în măduva oaselor, care rezistaseră în momentele cruciale adăpostiți în clădiri abandonate sau în crăpăturile din ruinele instalațiilor pentru extragerea petrolului. Așteptau un autobuz, despre care le spusese oamenii din echipele de salvare că putea sosi oricând. Se presupunea că avea să-i ducă

într-o zonă de recuperare de pe coasta de nord, dar Lise și Sulean plănuiseră să-l părăsească pe furiș înainte de a ajunge acolo, poate în Bustee, și să treacă munții cont propriu.

Se întoarse spre marțiană, care stătea cu bărbia sprijinită pe încheieturile mâinilor.

– Ți-e sete?

– Sunt doar obosită, răspuse Sulean, cu o voce bătrână, care o duse pe Lise cu gândul la un arcuș insuficient frecat cu sacâz chinuind coarda mi a unei viori. Și mă gândeam la doctorul Dvali.

Doctorul Dvali. Mort, dincolo de mântuire.

– Ce e cu el?

– S-a înșelat în multe privințe. Dar în privința ipoteticilor s-ar putea să fi avut dreptate. Marțiana căpătă o expresie încă și mai tristă. Am crezut că ipoteticii nu există, nu ca agenți acționând în mod conștient – entități conștiente. Că există numai procesul. Andrelele evoluției, împletind la nesfârșit.

În momentul acela, Lise nu se putea convinge să se sinchisească de asta, dar pentru Sulean avea importanță, iar Sulean fusese bună cu ea, așa că spuse:

– Și nu e corect? Ceea ce s-a întâmplat aici – vrei să spui c-a fost *planificat*?

– Nu planificat. Nu a existat niciodată un soi de Consiliu Galactic care să se așeze în jurul unei mese și să decidă plasarea unei porți temporale în mijlocul Equatoriei. Presupun că s-a format în decursul a nenumărate milioane de ani, ca rezultat

neprevăzut al orice ar fi precedat-o, așa cum este orice alt act al evoluției.

- Deci doctorul Dvali s-a înșelat.

- Însă numai în cel mai literal sens. Isaac îi explicase asta, spuse ea, acolo, în ruinele mallului. Milioane de mașini auto-reproducătoare extrem de evolute adună și interpolatează informații despre un anumit volum al spațiului. Acestea sunt aduse aici periodic, pentru a fi compilate. Arcada Temporară le trimite mai departe, la zece mii de ani în viitor și, în același timp, un grup similar de informații din antichitate este eliberat în prezent, pentru a fi reabsorbite și pentru a se reface tot ceea ce s-a pierdut pentru menținerea entropiei. Asta nu e memorie în sens pasiv. E un act de memorare. Iar organismele memorează ca să-și conserve sau ca să-și modifice în mod util comportamentul.

- Așa memorează rețeaua ipoteticilor, bine, înțeleg, dar...

- Dar, pentru a memora, rețeaua are nevoie de un anumit tip de voință, de un simț cel puțin rudimentar al propriei sale existențe, ca entitate distinctă de lumea naturală. Cu alte cuvinte, privită ca un întreg, este exact ceea ce și-a imaginat doctorul Dvali - o ființă transcendentă atât de imensă încât până și înregistrarea detaliată a unei vieți omenești nu e decât o fracțiune infinitesimală a celei mai mici dintre componentele sale.

Înregistrarea detaliată a unei vieți omenești. Ca viața lui Esh, de exemplu. Ca...

- Și asta implică și altceva, spusese Sulean Moi. Ceva poate și mai înspăimântător. Ia-l în calcul pe Jason Lawton. Fiindcă rețeaua ipoteticilor își aduce aminte de el, a dobândit un fel de existență dincolo de moarte. Poate pasivă, și totuși plină de sens. Și ce vom scoate noi din *asta*, domnișoară Adams, odată ce adevărul va ieși la lumină? Gândește în termenii cei mai simpli: există un zeu, și acest zeu poate oferi posibilitatea nemuririi, iar această nemurire poate fi atinsă prin mijlocirea unui medicament: medicamentul luat de Jason Lawton, medicamentul care l-a pus în legătură cu ipoteticii, înainte de a-l ucide.

- Dar, dacă e letal... obiectă Lise.

- Din punct de vedere fizic, e cât se poate de letal, însă, dacă respectiva persoană este *memorată*, dacă trece din moarte direct în mintea unui zeu foarte real...

- Oamenii vor fi tentați.

- Mai mult decât tentați. O vor numi vârsta a cincea. Ține minte vorbele mele. O vor numi vârsta a cincea, nu o maturitate de dincolo de maturitate, ci o naștere dincolo de moarte. O vor venera, se vor bate pentru ea, își vor înființa un Departament al Securității Spirituale, și e îngrozitor să te gândești în ce ne va transforma, pe termen lung.

Marțiana închise ochii, ferindu-se de insuportabila viziune a viitorului.

Lise încă mai încerca să înțeleagă tot ce-i spusese Sulean Moi despre ipotetici, faptul că acea capacitate a lor de a ține minte trebuia să fie un

proces care implica un anumit simț al sinelui, un anumit tip de conștiință. O minte creată din nenumărate milioane de componente fără minte, dar nu era asta definiția oricărei alte minți? A minții ei, de exemplu.

Soarele după-amiezii era necruțător. Lise sorbi îndelung din sticla cu apă pe care i-o dăduseră echipele de salvare și își potrivea borul pălăriei, primită tot ca ajutor.

– Dacă are memorie, spuse ea, ce altceva mai are? Poate da dovadă de compasiune, să zicem, sau de imaginație?

Sulean se gândi o clipă. Pe urmă zâmbi, ceea ce trebuie să fi fost dureros, se gândi Lise, pentru că buzele ei bătrâne erau crăpate și sângerau pe alocuri.

– Nu știu. Poate trebuie să ne jucăm și noi rolul nostru. Ca specie, vreau să spun. Intervenția ipoteticilor ne transformă în ceva impredictibil. Nu crezi că asta e o dovadă de imaginație?

Prin urmare, rețeaua ipoteticilor își aducea aminte, ba poate chiar și visa, omenirea fiind un factor important în visele sale. Dar știa ce înseamnă mâhnirea? Își punea întrebări despre galaxiile de dincolo de propriile hotare? Le vorbea, iar ele îi răspundeau?

Erau întrebări pe care le-ar fi pus tatăl ei.

Propria umbră i se așternea înaintea, ca o soră gemănă, întunecată. Își miji ochii privind în depărtare. Mica pată din deșertul neumbrit ar fi putut fi un autobuz care se apropia.

Dacă rețeaua trăia, cugetă Lise, asta însemna că avea să moară? Și știa că avea să moară?

Și își dorea să trăiască la nesfârșit?

Ceea ce văzuse Lise cu ochii ei – pădurea străină, înălțarea și prăbușirea definitivă a Arcadei Temporale – fusese înregistrat de camere video teleghidate și retransmis către Port Magellan. Imaginile fuseseră difuzate între timp pe întreaga planetă și pe cea mult mai populată, de alături. Comentatorii le numeau „un eveniment din lumea ipoteticilor, de o importanță necunoscută”. Îi povesti lui Brian că se aflate în apropiere când se petrecuse și că fusese norocoasă fiindcă scăpase cu viață, dar refuză să dea amănunte. Nu fiindcă n-ar fi avut încredere în el, ci fiindcă amintirile era prea vii ca să le pună în cuvinte.

Brian păru să accepte explicația, însă pe urmă se interesă – cu tot tactul de care era în stare – ce se întâmplase cu Turk Findley. Iar Lise închise ochii și se întrebă ce i-ar fi putut răspunde.

Singurul lucru la care se putea gândi (și nu era în stare să vorbească despre asta) era sunetul vocii lui, desprinzându-se din vânt și din noapte.

Desprinzându-se din întuneric, în lumina fructelor care mai continuau să atârne de copacii ipoteticilor. Globurile de pe trunchiuri își revărsau în comun lumina eterică, de stele, deși vântul urla în jur, desprinzându-le într-un număr tot mai mare. Culoarele lor neîncetat schimbătoare dansau pe chipul

lui Sulean Moi, care se înfășurase într-o prelată și se târâse la adăpostul iluzoriu al pilonului de beton. Dimineața, promisese Lise, când se oprea vântul (dacă se oprea), imediat ce avea să poată sta în picioare, avea să sape; avea să sape acolo unde săpau copacii ipoteticilor; avea să-i scoată la lumină pe Turk, și pe Isaac, și chiar pe doctorul Dvali. Dar trecuse atât de mult timp de când se prăbușise clădirea – ore – și vântul devenise mereu și mereu mai sălbatic, aplecând copacii ipoteticilor ca pe niște penitenți în rugăciune. Prin fisurile pilonului pătrundeau rafale stridente și Lise auzea panourile de placaj și foile de tablă cântând în bătaia palelor de aer. Globurile irizate zăngăneau pe crengile în mișcare, sau se desprindeau și erau purtate către înălțimi. Le vedea, sau visa că le vede adunându-se laolaltă în aer, un râu de globuri deasupra crengilor acum golașe ale copacilor ipoteticilor, un stol, ca niște păsări migratoare luminoase, scurgându-se în Arcada Temporală.

– Lise, spusese o voce în spatele ei – destul de tare ca să se facă auzită, acoperind urletul incredibil de puternic al vântului, și era vocea lui Turk și, în uimirea ei, își îndreptase spatele și încercase să se întoarcă spre el. Era undeva, dincolo de bucățile de beton, făcând cumva față puterii vijeliei.

– Turk!

– Nu te uita la mine, Lise. E mai bine.

Ceea ce o speriasse atât de tare încât nu se *putuse* uita. Și-l imaginase suferind, sau cu o rană cumplită.

Așa că privise în pământ, dar nu fusese mai bine, pentru că își putuse da seama, după umbre, din locul unde stătea probabil Turk – sau chiar din el însuși – izvora o lumină vie. Și asta amenința s-o arunce într-un hău și mai adânc al spaimei, așa că închisese ochii. Strânsese cu putere din pleoape. Și își încleștase pumnii. Și îl lăsase să vorbească.

– Lise? spuse Brian. Te simți bine?

– Da, îi răspunse.

În fața ei era un pahar de vin pe care îl umplea Mahmud. Îl reumplea. Ea îl împinse într-o parte.

– Îmi cer scuze.

Turk spusese puține lucruri. Intime. Pe care avea să le ia cu ea în mormânt. Cuvinte menite numai și numai pentru urechile ei.

Își ceruse iertare, în cuvinte simple, fiindcă o pă-răsea. N-avea de ales, îi spusese. Nu-i mai rămăsese decât o singură ușă.

Când îl întrebasese unde pleacă, îi răspunsese scurt:

– Spre vest.

– S-a dus în vest, îi spuse ea lui Brian.

Și, în final, când se silise să-și salte capul și să se uite, să se uite cu adevărat, nu-l văzuse pe Turk, ci pe Isaac. Isaac era în zdrențe, era rănit, avea un braț îndoit de două ori, într-o direcție nefirească, dar

strălucea ca luna plină. Pielea îi devenise tot atât de luminoasă ca globurile de memorie și cu culori tot atât de schimbătoare ca ale lor, ca și cum el însuși s-ar fi transformat într-unul dintre ele. Și Lise își închipuise că acesta era adevărul.

Înțelesese totul, pentru că îi explicase Turk. Trupul lui rămăsese în ruine, însă memoria lui vie era acolo, în acea rămășiță stâlcită a lui Isaac dezgropată de copacii ipoteticilor. Și Esh era cu el, și mai erau și Jason Lawton, și Anna Rebka.

Și Diane?

Nu, răspunsese el, Diane preferase să rămână deoparte.

Dar doctorul Dvali? mai întrebase ea.

Nu. Fără doctorul Dvali.

Pe urmă carcasa luminoasă a lui Isaac se lăsase în voia vântului, și vântul îl purtase către vest.

Brian spunea ceva despre „cartea ta“.

– N-a existat nicio carte, niciodată.

– Ai aflat ceva despre tatăl tău?

– Câteva lucruri.

– Fiindcă am făcut unele investigații pe cont propriu. După ce mi-ai spus numele lui Tomas Ginn, am făcut niște investigații. Ginn e mort, Lise. A fost ucis în timpul unui interogatoriu secret.

Ea păstră tăcerea.

– E posibil să i se fi întâmplat același lucru și tatălui tău.

– E posibil.

– Păi. Nu. De fapt, *așa a fost*.

– Ai vreo dovadă?

– O fotografie. Nu tocmai o dovadă. Nu poate fi folosită într-o acțiune judiciară. Dar e adevărul, Lise, adevărul pe care-l cauți.

O fotografie a tatălui ei, a cadavrului lui, asta părea să sugereze Brian. Nu voia s-o vadă.

– Știu ce s-a întâmplat, spuse.

– Știi?

Știa ce se întâmplase cu tatăl ei nevinovat, și mai știa ceva care nu-i era cunoscut nici măcar lui Brian: știa ce-l ucisese, și știa de ce. Îi expediasse deja un mesaj scris mamei ei, în California:

N-a plecat. A fost luat. O știu.

Mama ei îi trimisese un răspuns: *Atunci te poți întoarce acasă.*

Dar sunt acasă, ripostase Lise și, mai târziu, mergând pe lângă docuri într-o dimineață cețoasă, își dăduse seama că era adevărat.

Își luase rămas-bun de la Sulean Moi într-o stație de autobuz, pe drumul către Port Magellan. O întrebase pe marțiană dacă putea să facă față pe cont propriu, dar bineînțeles că avea să fie bine; trăise vreme de decenii descurcându-se prin puterea minții ei și mulțumită generozității cvadrilor caritabili. Și spusese că mai avea multe de făcut. Isaac fusese marele ei eșec. Dar mai urmau și alte înfruntări. Indiferent ce ar fi fost cu adevărat rețeaua ipoteticilor,

Sulean Moi continua să-i dezaprobe comerțul cu ființe umane.

- Nu vreau să fiu un element al tranzacțiilor vaste ale unei creaturi, spusese ea. Și nu i-o doresc nici speciei mele.

- Și unde-o să te duci? întrebasese Lise, iar marțiana îi răspunsese zâmbind:

- Poate spre vest. Dar tu? E totul în ordine?

Nu, bineînțeles că nu era totul în ordine. Amintirile despre Rub al-Khali aveau să-i revină în coșmaruri care s-o scalde în sudoare, vreme de luni sau chiar ani de zile. Dar ridicase din umeri:

- O să supraviețuiesc, spusese, și probabil că fusese sinceră, pentru că marțiana îi luase mâinile într-ale ei, o privise în ochi și dăduse din cap cu un aer solemn.

- Aș vrea să fi ieșit mai bine pentru noi, făcu Brian, acesta fiind modul lui de a recunoaște că mariajul lor se încheiase definitiv și cu adevărat. Aș vrea ca multe lucruri să fi ieșit mai bine.

Cuvinte mulțumită cărora îi veni mai ușor să-i fie recunoscătoare pentru tot ceea ce făcuse sau încercase să facă în folosul ei. Mai ușor să-l considere nevinovat.

Prânzul lor durase mult. Era deja în amurg. Jos, în Port, începeau să clipească luminile, de la reclamele de pe Rue de Madagascar până la șirurile de diode multicolore care erau gloria suk-urilor și a pietelor în aer liber. Toată acea frumusețe poliglotă,

se gândi Lise, de parcă orașul ar fi fost un singur organism, urmărindu-și propriile ritmuri diurne și evoluția propriei imaginații. Se întrebă dacă avea să mai fie acolo peste o mie de ani – sau peste zece mii, când stafia lui Turk avea să treacă prin Arcada Temporală, pentru a începe un nou ciclu.

Orice înțelegere autentică a ipoteticilor trebuia să ia aceasta în considerație. Erau o specie foarte veche când i-am întâlnit pentru prima dată, iar acum sunt o specie cu mult mai veche.

Introducerea cărții tatălui ei.

Brian îi luă mâna între ale lui pentru o ultimă oară, apoi îi întoarse spatele și plecă. Ea mai rămase o vreme la masă. Aerul răcoros din patio era plăcut. Răsăreau stelele. Mahmud îi turnă cafea dintr-o carafă de argint.

Trebuie să redescoperim ceea ce nu ne putem aminti.

– Ați spus ceva, domnișoară?

– Spuneam că se-ntunecă.

Mahmud zâmbi.

– Apusurile astea de soare equatoriene. Par să țină o veșnicie.

SFÂRȘIT

CUPRINS

Partea întâi	
34 AUGUST	9
Partea a doua	
TRANDAFIRUL CU OCHI.....	141
Partea a treia	
SPRE VEST	235
Partea a patra	
RUB AL-KHALI.....	357
Partea a cincea	
ÎN COMPANIA INDESCRIPTIBILULUI.....	381
Partea a șasea	
RITUALUL TIMPULUI.....	443

„Mult aşteptata uniune între *hard SF* şi romanul literar, al cărei fruct să îmbine vigoarea ideatică robustă a celui dintâi şi elegantele subtilităţi narative ale celui de-al doilea, a căpătat trup în romanele lui Robert Charles Wilson [...] Concepte speculative demne de o adevărată *space opera*, alături de profunde reflecţii asupra condiţiei umane, amândouă topite într-o proză de cristal. Wilson a reuşit atât de multe lucruri minunate, încât nu ştii ce să lauzi mai întâi la el!”

The Washington Post

Finalist al Premiului John W. Campbell

„Nu sunt un mare fan science-fiction, dar citesc orice poveste captivantă care nu abundă în delicii pentru tocilari. Wilson este un povestitor excepţional, iar «factorul tocilar» în cărţile sale este zero. Ca şi serialul TV *Battlestar Galactica*, acesta este SF fără să fie SF.”

STEPHEN KING

„Susansul din *Turbion* atinge cote şi mai înalte, iar personajele din primul volum joacă, în continuare, roluri esenţiale. Spre uşurarea celor mai puţin fascinaţi de ştiinţă, Axa nu abundă în tehnologie. Este o poveste bogată, cu personaje bine dezvoltate, atingând întrebările filozofice fundamentale ale omenirii.”

Publishers Weekly

ISBN 978-606-8134-24-6

colecția
nautilus
science fiction

www.nemira.ro